

அறுபத்துநான்கு விருந்துகள்.

(K. திருவேங்கடாசாரி B. A., B. L. அட்வகேட், சென்னை.)

ஸ்ரீராமா நுஜன் ஆசிரியரான நம் ஸ்வாமிகள் நான்குவருஷகாலமாக கருவாரி நதிக் கரையில் திருநகரத்தின் பூர்த்தியை முன்னிட்டு அநேக விருந்துகள் உபந்யாஸமாலைகளைப் பிரசுரம் செய்துவருவது யாவருமறிந்ததே யாகும். சென்ற ஜயன்து பங்குனித் திங்களில் அறுபத்துநான்கு ஆண்டு திவ்யநாமை முன்னிட்டுப் பலதுறைகளில் அறுபத்துநான்கு உபந்யாஸ மாலைகளை ஸ்ரீஸ்வாமி வெளியிட்டிருக்கிறார். “அறுபத்துநான்கு ஆராய்ச்சி மாலை” என்னும் பெயரால் மிகப் பெரிய நூல் எழுதப்பட்டு அது அம்ருத லஹரீபத்திரிகையில் ஆறுமாத காலமாக வெளிவந்து கொண்டிருக்கிறது. அஃது ஒன்றே அபூர்ணமானது. அது தவிர அநேக அறுபத்துநான்கு மாலைகள் பூர்த்தியாகியிருக்கின்றன. ஸ்ரீராமா நுஜன் 74—76 ஸஞ்சிகைகளில் “அறுபத்துநான்கு நல்வார்த்தைகள்” என்கிற உபந்யாஸமாலை பூர்த்தி யாகி வெளிவந்திருக்கின்றது. த்ரௌபதி சரணாகதி விஷயமாக ஒரு அறு பத்துநான்கு வார்த்தாமாலை ஸ்ரீராமா நுஜனிலேயே (74 முதல்) வெளியாகி, ஸம்பீபகாலத்தில் தனிப் புத்தகமாகவும் “ஜகதாசார்யஸூக்தி ஸந்தாநிதி” என்னும் பெயரால் பிரசுரமாகி யிருக்கின்றது.

இப்போது இரண்டு அறுபத்துநான்கு மாலைகள் உலகமெல்லாம் ஆனந்தமாக அறுபவிக்க வெளிவருகின்றன. (1) சக்ரவர்த்தி திருமகனறு பத்துநான்கு. (2) அறுபத்துநான்கு நன்மொழிகள். இவற்றுக்கு விஷய ஸஞ்சிகையும் சேர்த்திருப்பதால் அவரவர்களுக்கு அவசியமாகத் தோன்றும் விஷயங்களைக் குறுகியவற்றோடு வாசிக்கலாம். ஒவ்வொரு விஷயமும் மிக அவசியமாகவேதோன்றி, பூர்த்தியாக வாசிக்க உதவாஹமூட்டும் என்பது அடியோலுடைய நம்பிக்கை.

Released by Maaran's Dog , Toronto , Canada

1. அறுபத்துநான்கு நல்வார்த்தைகள்.

2. சக்ரவர்த்தி திருமகனறுபத்துநான்கு.

3. அறுபத்துநான்கு நன்மொழிகள்.

ஆகிய இம் மூன்று வியாஸங்களும் ஒரே வால்யமரகத் தனிப்புத்தக மாகவும் கிடைக்கும்படி செய்திருக்கிறது.

அதன்விலை ஒருரூபா மட்டுமே.

கிடைக்குமிடம்:

க்ரந்தமாலா ஆபீஸ், காஞ்சிபுரம்.

அம்ருதலஹரீபத்திரிகையில் வெளிவந்து கொண்டிருக்கிற அறுபத்துநான்கு ஆராய்ச்சி மாலை ரஸிக பண்டிதர்களால் அவசியம் அறுபவிக்கத்தக்கது.

அது கிடைக்குமிடம்:

இப்படிக்கு,

ஸ்ரீவிலாஸம் பிரெஸ்.

K. திருவேங்கடாசாரி, B.A., B.L.

கீழ்ச்சித்திரவீதி, ஸ்ரீரங்கம்.

ஸத்க்ரந்தப்ரகாசநஸபையின் செயலாளர்.

அறுபத்துநான்கு விருந்துகள்.

(K. திருவேங்கடாசாரி B. A. B. L. அட்வகேட். சென்னை.)

ஸ்ரீராமாநுஜன் ஆசிரியரான நம் ஸ்வாமிகள் நான்குவருஷகாலமாக வருஷந்தொடங்கும் தம்முடைய திருநகரத்திர பூர்த்தியை முன்னிட்டு அநேக விதமான உபந்யாஸமாலைகளைப் பிரசுரம் செய்துவருவது யாவருமறிந்ததே யாகும். சென்ற ஜயகிரு பங்குனித் திங்களில் அறுபத்துநான்கு ஆண்டு நிறைவை முன்னிட்டுப் பலதுறைகளில் அறுபத்துநான்கு உபந்யாஸ மாலைகளை ஸ்ரீஸ்வாமி வெளியிட்டிருக்கிறார். “ அறுபத்துநான்கு ஆராய்ச்சி மாலை ” என்னும் பெயரால் மிகப் பெரிய நூல் எழுதப்பட்டு அது அம்ருத லஹரீபத்திரிகையில் ஆறுமாத காலமாக வெளிவந்து கொண்டிருக்கிறது. அஃது ஒன்றே அபூர்ணமானது. அது தவிர அநேக அறுபத்துநான்கு மாலைகள் பூர்த்தியாகியிருக்கின்றன. ஸ்ரீராமாநுஜன் 74—76 ஸஞ்சிகைகளில் “ அறுபத்துநான்கு நல்வார்த்தைகள் ” என்கிற உபந்யாஸமாலை பூர்த்தி யாகி வெளிவந்திருக்கின்றது. த்ரௌபதி சரணாகதி விஷயமாக ஒரு அறு பத்துநான்கு வார்த்தாமாலை ஸ்ரீராமாநுஜனிலேயே (74 முதல்) வெளியாகி, ஸமீபகாலத்தில் தனிப் புத்தகமாகவும் “ ஜகதாசார்யஸ-லக்தி ஸ-நாநிதி ” என்னும் பெயரால் பிரசுரமாகி யிருக்கின்றது.

இப்போது இரண்டு அறுபத்துநான்கு மாலைகள் உலகமெல்லாம் ஆனந்தமாக அறுபவிக்க வெளிவருகின்றன. (1) சக்ரவர்த்தி திருமகனறு பத்துநான்கு. (2) அறுபத்துநான்கு நன்மொழிகள். இவற்றுக்கு விஷய ஸஞ்சிகையும் சேர்த்திருப்பதால் அவரவர்களுக்கு அவசியமாகத் தோன்றும் விஷயங்களைக் குறுதுறைலத்தோடு வாசிக்கலாம். ஒவ்வொரு விஷயமும் மிக அவசியமாகவேதோன்றி, பூர்த்தியாக வாசிக்க உதவாஹமுட்டும் என்பது அடியேனுடைய நம்பிக்கை.

1. அறுபத்துநான்கு நல்வார்த்தைகள்.
2. சக்ரவர்த்தி திருமகனறுபத்துநான்கு.
3. அறுபத்துநான்கு நன்மொழிகள்.

ஆசிய இம் மூன்று வியாஸங்களும் ஒரே வால்யமாகத் தனிப்புத்தக மாகவும் கிடைக்கும்படி செய்திருக்கிறது.

அதன்விலை ஒருரூபா மட்டுமே.

கிடைக்குமிடம் :

கரந்தமாலா ஆபீஸ், காஞ்சிபுரம்.

அம்ருதலஹரீபத்திரிகையில் வெளிவந்து கொண்டிருக்கிற அறுபத்துநான்கு ஆராய்ச்சி மாலை ரஸிக பண்டிதர்களால் அவசியம் அறுபவிக்கத்தக்கது.

அது கிடைக்குமிடம் :

இப்படிக்கு,

ஸ்ரீவிலாஸம் பிரெஸ்.

கீழ்ச்சித்திரவிதி. ஸ்ரீரங்கம்.

K. திருவேங்கடாசாரி, B.A., B.L.

ஸத்க்ரந்தப்ரகாசநஸபையின் செயலாளர்.

சக்ரவர்த்தி திருமகனறுபத்து நான்கிலுள்ள விஷயங்களுக்கு அட்டவணை

பாரா லக்கம்

பாரா லக்கம்

1. செளர்யம், வீர்யம், பராக்ரமம் என்பவற்றின் விவரணமும் இராவணன் மதித்த ராமவிக்ரமமும்.
2. மூலபலவதத்தினன்று இராமன் காட்டின வாசாமகோசரமான வீரச்செயல்.
3. மஹாவீரனான இராமன் இராவணனை வதைக்கத் தாமதித்தது பற்றின் ஆராய்ச்சி.
4. அஸஹாய-சூரரான பெருமானுக்கு ராவணவதம் அவலீலையென்பது.
- 5,6. இராவணன் அபிமுகனாகவேனுமென்று பெருமாள் ஆசைப்பட்டிருந்ததை *மரணந்தாநிவைராணிச் சீலாகார்த்த விவரணத்தினால் முதலித்தது.
7. அப்ரதேஷதத்தையே எம்பெருமான் நம்மிடத்து எதிர்பார்த்த திருக்கருணைப்பதை ப்ராஸங்கிகமாக நிரூபித்தல்.
8. 'இன்றுபோய் நாளைவா' என்று விடுத்த பெருமானுடைய திருவுள்ளத்தைத் தெரிவித்தல்.
9. *விஷயே தே மஹாராஜ* இத்யாதிஸுமந்த்ரவசனத்தின் படி அசேதனப் பொருள்களையும் விகாரப்படுத்துகையாகிற வீர்யகுணத்தை விளக்குதல்.
10. இராமபிரானைக் காருணிகனென்றாலும் அதன் கருத்தும்.
11. இராமனுடைய காருணிகத்வத்தை அயோத்யாவாஸி ஜனங்கள் தசரதமன்னவனிடத்து விளக்கியது.
12. காருணிகத்வத்தின் உண்மைப் பொருளை நிலை நாட்டுதல்.
13. அதில் பிறர்கூறும் ஆக்ஷேபங்களைக் களைந் தொழித்தல்.
14. வாலியை வதைத்தபிறகு பெருமாள் காட்டிய கருணை.

15. பிராட்டியின் சேர்க்கையிலேயே பெருமாள் ரக்ஷகராகிரு ரென்பது.
16. பிராட்டி கூடியிராமையினாலேயே தாடகாவதமாயிற்றென்பது.
17. விராதவதமும் பிராட்டியின் அருகில் நடைபெறவில்லை யென்பது.
18. கரதுஷ்ணதிவதம் மாரீசவதம் போல பிராட்டியின் முன்னிலையில் நடைபெறவில்லை யென்பது.
19. தாடகையை வதஞ்செய்ததுபோல் சூர்ப்பணகையையும் வதம்செய்யாது அங்கபங்கத்தோடு விட்டது பிராட்டி அருகேயிருந்தமையால்.
20. பிராட்டி அருகிலில்லாமையினாலேயே வால் வதைக்கப்பட்டான்.
21. பிராட்டியின் ஸன்னிதியாலே காகம் தலைபெற்ற செய்தியின் விவரணம்.
22. காகாஸூரவ்ருத்தாந்தத்தில் பாதம் புராணப்ரக்ரியையையும் ஸ்ரீராமாயணப்ரக்ரியையையும் விளக்குதல்.
23. காகம் செய்த சரணாகதியின் மருமம்.
24. பிராட்டி அருகிலில்லாமையினாலேயே ராவணன் முடிந்தானென்று ப்ரக்ருதவிஷயத்தை நிகழித்தல்.
25. ஸ்ரீராமபிரானுடைய ஸௌசீல்ய குணத்தையறுபவிக்க இழிதல். அவதாரம் செய்ததே சீலகுணகாரியமென்றது.
26. அவதாரம் என்கிற சொல்லின் பொருளை விவரிக்கும் முகத்தால் சீலகுணத்தைக் காட்டுவது.
27. குணப்பெருமானுடைய அன்பின் பெருமையும் அவனிடத்திலே காட்டிய சீலகுணத்தின் சிறப்பும்.
- 28,29. குஹேனுந் தோழமை கொண்டதைப்பற்றின் ஆராய்ச்சி. (இதில் குறை நனைப்பார்க்குத் தெளிவு பிறப்பித்தல்.)

பார லக்ஷம்

பார லக்ஷம்

30 சபரியின்சிறப்பைப்பற்றின ஆராய்ச்சியின் தொடக்கம்.

31 32. பெருமாள் கு ஹ னி ட த் து உணவை மறுத்து சபரியினிடத்து உணவை ஸ்வீகரித்தது பற்றிய தத்துவ முணர்த்தல்.

33, 34. சைந்தாழ்வானும் பிள்ளை லோகாசார்யரும் காட்டியருளின மஹா குணங்களின் நிரூபணம்.

35. ஸ்ரீராமபிரானுடைய க்ருதஜ்ஞதா குணத்தின் ப்ரஸ்தாவம்.

36. ஸுக்ரீவ விபீஷணர்களிடத்தில் இராமன்காட்டியருளின திருவருள்.

37, 38. தவணைகடந்த ஸுக்ரீவனைப் பெருமாள் கிக்ரஹிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றியதின் மருமம்.

39. ஜ்ஞாதஸுக்ருதம், அஜ்ஞாதஸுக்ருதம் என்கிற ஸுக்ருதவிபாகம்.

40. அவ்விரண்டு ஸுக்ருதங்களைப் பற்றின விவரணம்.

41. அஜ்ஞாத ஸுக்ருதத்தைப்பற்றின விரிவான விவரணம்.

42, 47. யாத்ருச்சிகம், ப்ராஸங்கிகம், ஆறுஷங்கிகம் என்னும் அஜ்ஞாத ஸுக்ருதங்களை உதாஹரணங்களுடன் நன்கு நிரூபித்தல்.

48, 50. ஸ்ரீராமனுடைய க்ருதஜ்ஞதா குணத்தை நிகமித்தல்.

51. ஸ்ரீராமனுடைய ஸத்தியவாதித்வ ப்ரஸ்தாவத்தில் ஸத்யமாவது இன்னதென்று விவரித்தல்.

52. அதை தீதாபாஷ்ய—தாத்பர்ய சந்திரிகா ஸூக்திகளினால் விளக்குதல்.

53. விதஹவ்யோபாபாக்க்யான விவரண முகத்தினால் ஸத்யத்தின் ஸ்வரூபத்தை சிக்தித்தல்.

54. இராமனுடைய ஸத்யவாதித்வத்தை அவன்றன்னுடைய திருவாக்கு கொண்டே நிரூபித்தல்.

55. ப்ராஸங்கிகமாகத் தசரதனுடைய ஸத்யவாதித்வத்தைப் பற்றி.

56. தசரதனுக்கும் ததிபாண்டனுக்கு முள்ள நெடுவாசியை நிரூபித்தல்.

57. “ஸத்யேந லோகாந் ஜயதி” என்கிற வசனத்தைப் பற்றி விவரிவு.

58. நடுவில் திருவீதிப் பிள்ளைப்பட்டருடைய இதிலாஸ மொன்று கொண்டு ஸத்யேந லோகாந் ஜயதிவிசதீகரணம்.

59, 61. ஸ்ரீராமனுடைய ஸத்யவாதித்வத்தில்குறை சங்கித்து விரிவான ஸமாதானங்கூறுதல்.

62. ஆச்ரித ரக்ஷணத்தில் இராமனுடைய திடமான உறுதியை நிரூபித்தல்.

63, 64. ஆரண்யகாண்டத்தில் மஹர்ஷிகளுக்கும், யத்தகாண்டத்தில் விபீஷணாழ்வானுக்கும் அபயமளித்த சரிதைகளை விரிவாக நிரூபித்துத் தலைக்கட்டுதல்.

சக்ரவர்த்தி திருமகனறுபத்துநான்கின்

விஷயஸூசிகை

முற்றிற்று

பாடல்கள்

பாடல்கள்

30. சபரியின் சிறப்பைப்பற்றின ஆராய்ச்சியின் தொடக்கம்.
- 31, 32. பெருமாள் குஹனிடத்து உணவை மறுத்து சபரியினிடத்து உணவை ஸ்லீகரித்தது பற்றிய தத்துவ முணர்த்தல்.
- 33, 34. கூரத்தாழ்வானும் பிள்ளை லோகாசார்யரும் காட்டியருளின மஹா குணங்களின் நிரூபணம்.
35. ஸ்ரீராமபிரானுடைய க்ருதஜ்ஞதா குணத்தின் ப்ராஸ்தாவம்.
36. ஸுக்ரீவ விபீஷணர்களுிடத்தில் இராமன்காட்டியருளின திருவருள்.
- 37, 38. தவணைகடந்த ஸுக்ரீவனைப் பெருமாள் திக்ரஹிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றியதின் மருமம்.
39. ஜ்ஞாதஸுக்ருதம், அஜ்ஞாதஸுக்ருதம் என்கிற ஸுக்ருதவிபாகம்.
40. அவ்விரண்டு ஸுக்ருதங்களைப் பற்றின விவரணம்.
41. அஜ்ஞாத ஸுக்ருதத்தைப்பற்றின விரிவான விவரணம்.
- 42, 47. யாத்ருச்சிகம், ப்ராஸங்கிகம், ஆநுஷங்கிகம் என்னும் அஜ்ஞாத ஸுக்ருதங்களை உதாஹரணங்களுடன் நன்கு நிரூபித்தல்.
- 48, 50. ஸ்ரீராமனுடைய க்ருதஜ்ஞதா குணத்தை நிகமித்தல்.
51. ஸ்ரீராமனுடைய ஸத்தியவாதித்வ ப்ராஸ்தாவத்தில் ஸத்யமாவது இன்னதென்று விவரித்தல்.

52. அதை தீதாபாலிய—தாத்தபர்ய சந்திரிகா ஸூக்திகளினால் விளக்குதல்.
53. வீதஹவ்யோபாக்க்யான விவரண முகத்தினால் ஸத்யத்தின் ஸ்வரூபத்தை சித்தித்தல்.
54. இராமனுடைய ஸத்யவாதித்வத்தை அவன்றன்னுடைய திருவாக்கு கொண்டே நிரூபித்தல்.
55. ப்ராஸங்கிகமாக தசரதனுடைய ஸத்யவாதித்வத்தைப்பற்றி.
56. தசரதனுக்கும் ததிபாண்டனுக்கு முள்ள நெடுவாசியை நிரூபித்தல்.
57. "ஸத்யேந லோகாந் ஜயதி" என்கிற வசனத்தைப் பற்றின விரிவு.
58. நடுவில் திருவிதிப் பிள்ளைப்பட்டருடைய இதிலாஸம் மொன்று கொண்டு ஸத்யேந லோகாந் ஜயதிவிசதிகரணம்.
- 59, 61. ஸ்ரீராமனுடைய ஸத்யவாதித்வத்தில்குறை சங்கித்து விரிவான ஸமாதானங்கூறுதல்.
62. ஆச்ரித ரக்ஷணத்தில் இராமனுடைய திடமான உறுதியை நிரூபித்தல்.
- 63, 64. ஆரண்யகாண்டத்தில் மஹர்ஷிகளுக்கும், யுத்தகாண்டத்தில் விபீஷணாழ்வானுக்கும் அபயமளித்த சரிதைகளை விரிவாக நிரூபித்துத் தலைக்கட்டுதல்.

சக்ரவர்த்தி திருமகனறுபத்துநான்கின்

விஷயஸூசிகை

முற்றிற்று

கனியாதிக் திரும்களறுபத்துநான்கின் மேற்கோள் விவரணம்

பாரா லக்கம்

பாரா லக்கம்

புரையாண வசனங்கள்

31 சரமணீ சபரீ நாம. நிபுணமபிகச்ச
ஸம்கேத. 57

30, 36 சபரயா புத்திர ஸமயக் ராமோ
சரமணீ ஸம்கேத. 58.

36 சபரயா புத்திர ஸமயத் தா ஸந்தகோ
வாதகோ ஸம்கேதபே 58

8, 34 சபரயா புத்திர ஸமயத் தா ஸந்தகோ
வாதகோ ஸம்கேதபே 58

34 சபரயா புத்திர ஸமயத் தா ஸந்தகோ
வாதகோ ஸம்கேதபே 58

15 சபரயா புத்திர ஸமயத் தா ஸந்தகோ
வாதகோ ஸம்கேதபே 58

35 சபரயா புத்திர ஸமயத் தா ஸந்தகோ
வாதகோ ஸம்கேதபே 58

51 சபரயா புத்திர ஸமயத் தா ஸந்தகோ
வாதகோ ஸம்கேதபே 58

51 சபரயா புத்திர ஸமயத் தா ஸந்தகோ
வாதகோ ஸம்கேதபே 58

51 சபரயா புத்திர ஸமயத் தா ஸந்தகோ
வாதகோ ஸம்கேதபே 58

51 சபரயா புத்திர ஸமயத் தா ஸந்தகோ
வாதகோ ஸம்கேதபே 58

28 சபரயா புத்திர ஸமயத் தா ஸந்தகோ
வாதகோ ஸம்கேதபே 58

28 சபரயா புத்திர ஸமயத் தா ஸந்தகோ
வாதகோ ஸம்கேதபே 58

28 சபரயா புத்திர ஸமயத் தா ஸந்தகோ
வாதகோ ஸம்கேதபே 58

31 சபரயா புத்திர ஸமயத் தா ஸந்தகோ
வாதகோ ஸம்கேதபே 58

9 சபரயா புத்திர ஸமயத் தா ஸந்தகோ
வாதகோ ஸம்கேதபே 58

17 சபரயா புத்திர ஸமயத் தா ஸந்தகோ
வாதகோ ஸம்கேதபே 58

34 சபரயா புத்திர ஸமயத் தா ஸந்தகோ
வாதகோ ஸம்கேதபே 58

63 சபரயா புத்திர ஸமயத் தா ஸந்தகோ
வாதகோ ஸம்கேதபே 58

63 சபரயா புத்திர ஸமயத் தா ஸந்தகோ
வாதகோ ஸம்கேதபே 58

18 சபரயா புத்திர ஸமயத் தா ஸந்தகோ
வாதகோ ஸம்கேதபே 58

4 சபரயா புத்திர ஸமயத் தா ஸந்தகோ
வாதகோ ஸம்கேதபே 58

10, 56 சபரயா புத்திர ஸமயத் தா ஸந்தகோ
வாதகோ ஸம்கேதபே 58

59 சபரயா புத்திர ஸமயத் தா ஸந்தகோ
வாதகோ ஸம்கேதபே 58

31 சரமணீ சபரீ நாம. 73-26

31 கச்சித் தே குருசஞ்ருஷா. 74-8

31 அர்ச்சிதோஹம் த்வயா
பக்த்யா. 74-32

36 லோகநாத: புரா-கிஷ்கி 4-18

36 ஸுக்ரீவம் சரணம் கத: 4-20

54 அந்ருதம் நோக்தபூர்வம் 7-22

53 ஸுக்ருதம்: பரமதூர்ஜ 13-15

14 இத்யேவமார்த்தஸ்ய 24-24

14 ஸுக்ரீவஞ்சைவ 25-1

14 ஸுக்ரீவேணைவ தீநே. 25-52

15, 24 விதிதஸ் ஸ ஹி தர்ம. ஸுந் 21-20

21 நசாப்யுபாரமந்மாஸாத் 38-16

22 வதாரஹமபி கரகுத்ஸ்த: 38-35

10 ஆந்ருசம்ஸ்யம் புரோ 38-41

3 த்வயா விஜ்ஞாத பூர்வச் 51-11

36 ஸர்வலோக சரணியாய
யுத்த 17-15

64 ஸக்ருதேவ ப்ரப...ஏதத்
வ்ரதம் மம. 18-33

23 த்விதா பஜ்யேயமப்யே
வம் ந நமேயம் 36-11

24 சசால சாபஞ்ச முமோச
வீர: 59-137

33 கச்சாநுஜாநாயி 59-141

2 சிந்நம் பிந்நம் சரைர் 94-22

2 தே து ராமஸஹஸ் 94-27

2 புந: பச்யந்தி 106-6

1 சத்ரோ: ப்ரக்க்யாதவீர் 141-102

5 மாணந்தா நி வை

பாத்தம் புரணம்

21 ஸத்ருஷ்ட்வா ஜாநகீம் தத்ர கந்
தர்ப்பசர பீடித:

22, 23 புராத: பதிதம் தேவீ.....

மஹாபாரதாதிகள்

13 கோவிந் 3 ததி யதாக்கர்த்தத்

53 தர்மஸ்ய தத்த்வம் நிஹிதம்
குஹாயாம்

51 நேஹாஸ்தி க்ஷத்ரிய: கச்சித்

12 விகர்த்தா கஹதோ குஹ: (ஹம்)

10 க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸகாதநம்

சகரவர்த்தி திருமகனறுபத்துநான்கின் மேற்கோள் விவரணம்

பாரா லக்கம்

பாரா லக்கம்

ஸ்ரீராமாயண வசனங்கள்

- 31 ச்ரமணீம் தர்ம நிபுணமபிகச்ச
ஸம்கேதப. 57
- 30, 36 சபர்யா பூஜிதஸ் ஸம்யக் ராமோ
தசரதாத்மஜு: ஸம்கேத. 58.
- 36 பம்பாதிரே ஹதுமதா ஸங்கதோ
வாநரேண ஹ. ஸம்கேதபே 58
- 8, 34 அஹம் வேத்யி மஹாத்மாநம்.
பாலகா. 19-14
- 34 இமௌ ஸம் முநிசார்தூல கிங்
கரௌ. " 31-4
- 15, 24 இயம் ஸீதா மம் ஸுதா. " 73 27
- 35, 37 கதஞ்சிதுபகாரேண...நஸ் மரதி
அயோத். 1-11
- 11 பஹேவா ந்ருப கல்யாண. " 2-26
- 51 ப்ரியவாதீ ச பூதாநாம். " 2-32
- 11 வ்யஸநேஷு மதுஷ்யா
ணம். " 2-40
- 57 ஸத்யேந லோகாந் ஜயதி " 12-29
- 54 ராமோ த்வீர் நாபிபா
ஷதே-தத்ப்ருஹி " 18-30
- 59 மா ச லக்ஷ்மண...வந
வாஸோ மஹோதய. " 22-29
- 28 தத்ர ராஜா குஹோ
நாம ரா மஸ்யா த்ம
ஸமஸ் ஸகா. " 50-33
- 28 தமார்த்தஸ் ஸம்பரிஷ்
வஜ்ய. " 50-36
- 31 யத்தவிதம் பவதா...ந
ஹி வர்த்தே ப்ரதி
க்ரஹே. " 50 43
- 9 விஷயே தே மஹாராஜ. " 59- 4
- 17 ஸ வித்தோ பஹுபிர்
பாணை: ஆர 4-9
- 34 ப்ரஸீதந்து பவந்தோமே. " 10- 9
- 63 அப்யஹம் ஜீவிதம் ஜஹ்
யாம். " 10-19
- 63 ஸத்ருசஞ் சாறுபஞ்ச " 10-22
- 18 தஸ்மாத் க்ருஹீத்வா. " 24-12
- 4 சதுர்தச ஸஹஸ்ராணி " 26-34
- 10, 56 ராமோ விக்ரஹவாந் தர்ம:
(மாரீசவாக்யம்) " 37-13
- 59 ராஜ்யாத் ப்ரம் சே சா
வதே வான: " 67-25
- 53 மயா த்வம் ஸமதுஜ்ஞாத: " 68-33

- 31 ச்ரமணீ சபரீ நாம. " 73-26
- 31 கச்சித் தே குருசஞ்ஞவா... 74- 8
- 31 அர்ச்சிதோஹம் த்வயா
பக்த்யா. " 74-32

- 36 லோகநாத: புரா-கிஷ்கி 4-18
- 36 ஸுக்ரீவம் சரணம் கத: " 4-20
- 54 அந்ருதம் நோக்தபூர்வம் " 7-22
- 53 ஸுக்ஷ்ம: பரமதூர்ஜ் " 18-15
- 14 இத்யேவமார்த்தஸ்ய " 24-24
- 14 ஸுக்ரீவஞ்சைவ " 25-1
- 14 ஸுக்ரீவேணைவ தீநேந. " 25-52
- 15, 24 விதிதஸ் ஸ ஹி தர்ம. ஸுந் 21-20
- 21 நசாப்யுபாரமந்மாம்ஸாத் " 38-16
- 22 வதார்ஹமபி காகுத்ஸ்த: " 38 35
- 10 ஆந்ருசம்ஸ்யம் பரோ " 38-41
- 8 த்வயா விஜ்ஞாத பூர்வச் " 51-11
- 36 ஸர்வலோக சரணயாய
யுத்த 17-15
- 64 ஸக்ருதேவ ப்ரப...ஏதத்
வ்ரதம் மம். " 18-33
- 23 த்வீதா பஜ்யேயமப்யே
வம் ந நமேயம் " 36-11
- 24 சசால சாபஞ்ச முமோச
லீர: " 59-137
- 33 கச்சாநுஜாநாயி " 59-141
- 2 சிந்நம் பிந்நம் சரைர் " 94-22
- 2 தே து ராமஸஹஸ் " 94 27
- 2 புந: பச்யந்தி " " "
- 1 சத்ரோ: ப்ரக்க்யாதலீர் " 106-6
- 5 மரணந்தா நி வை " 141-102

பரத்ம புராணம்

- 21 ஸத்ருஷ்ட்வா ஜாநகேம் தத்ர கந்
தர்ப்பசர பீடித:
- 22, 23 புரத: பதிதம் தேவீ.....

மஹாபாரதாதிகள்

- 13 கோவிந் 3ததி யதாக்கர்த்தத்
- 53 தர்மஸ்ய தத்த்வம் நிஹிதம்
குஹாயாம்
- 53 நேஹாஸ்தி க்ஷத்ரிய: கச்சித்
- 12 விகர்த்தா கஹதோ குஹ: (ஸஹ-
- 10 க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸகாதநம்

பாரா லக்கம்

பகவத் கீதை

- 41 பகவத் கீதை 3-5
16, 33 பரிதராணய ஸாதாநாம் 4-8
52 புத்திர ஜ்ஞாநமஸம் 10-4
56 ஸர்வதர்மந் பரித்யஜ்ய 18-66

பகவச்சாஸ்த்ராதி

- 6 ஸர்வஜ்ஞோபிஹி விச்வேச:
22 லக்ஷ்மயாஸஹஸ்ருஷ்டேச:
52, 53 ஸத்யம் ப்ருயாத் ப்ரியம் ப்ருயாத்
55 விவாஸகாலே ... பஞ்சாந்ருதாநி
29 ஹீநப்ரேஷ்யம் ஹீநஸக்யம்

அமர கோசம்

- 10 காருண்யம் கருணாக்ருண

நன்னூல்

- 54 மன்னுடை மன்றத்து.....

கவிவர்க்கு

- 55 உர்வ்யாம் கோபி மஹீதர:....
.....புண்யையர்யசோலப்யதே.

ஆழ்வாரருளிச் செயல்கள்

- 1 இலங்கைமன்னனைத் தொடைந்து
திருச்சந்த. 56.
1 மாறு செய்தவாளரக்கன் (,, 116)
25 பிறந்தவாறும் (திருவாய் 5-10-1)
26 நீராய் நிலனாய் (,, 6-9-1)
2 திருக்கடித்தானமும் (,, 8-6-2)
2 ஒருவரிருவரோர் (,, 8-6-3)
35 வெறிதேயருள் செய் (,, 8-7-8)
28 சீரணிந்த தோழமை
(பெரியழ்வார் 3-10-4)
2 பொல்லாவரக்கனைக்
கிள்ளி (திருப்பாவை 13)
10 தருமமறியர்க் குறும்
பனை (நாச் 14-6)
2 சதுரமாமதிள் குழ் (அமலனா. 4)
40 பேராபிரமோது மின்
கள் (பெரிய திரு. 1-5-10)
33 சுரி குழற் கனிவாய்த் (,, 5-7-7)
27, 28 ஏழையேதலன் (,, 5-8-1)
36 செல்வவிபீடணற்கு (,, 6-8-5)
56 சாயெடுத்த சிறு (,, 8-8-5)

பாரா லக்கம்

பூர்வசார்ய ஸூத்ரிகள்

- 48 வசுவதாந்ய: (ஆளவந்தார்)
23 ரகுவர யதபூஸ்த்வம் (,,)
7 யத்ப்ரஹ்ம கல்ப (ஆழ்வான்-வை.)
25 சில: கஷ தவ (,, அதிமா.)
53 ப்ருச்சாமி கஞ்சந (,,)
58 அக்ஷ-ண்ண யோகபதம் (,,)
33 யத்தாத் ருசாகஸமரிம் (,,)
9 ம்ருகநாபிகந்த (பட்டர் ஸூ. 1-உத்)

பிள்ளை லோகசார்யர்

- 33 தனித்வய ஸூ. ஸூகதி.
23, 27, } ஸூ. வசநபூஷண ஸூ. ஸூக்திகள்
30, 36, }
40 }
15, 22, } முமுகஷ-பூபடி ஸூ. ஸூக்திகள்
56 }

வேதாந்ததேசிக ஸூஸூக்திகள்

- 1 ஜயஜய மஹாவீர! (ரகுவீரக)
1 அஸஹாயசூர
15, 62 பாராவாரபயோவிசோ (தசாவ)
10 இச்சாமீநவிஹார
22 ஸஹதர்மசரீம்சௌரே: (யதிராஜ)
30 நிஷாதாநாம் நேதா (தயாசதகம்)
32 பகவதி பரத்வாஜே (ஸங்கல்ப.)
20 நிரவதி குணகரமேராமே
62 நமஸ்தஸமைகஸமை (அபயப்ர)
23 பத்திமுதலாமவற்றில் (அடைக்)
30, 31 மணவாள மாமுனிசுவரின் வியாக்
கியான ஸூ. ஸூக்திகள்

கம்பராமாயணச் செய்யுள்கள்

- 63 ஆழி சூழுகைமெல்லாம்
34 இப்பொழுதெம்மேலோர்
15 கோவியல் தருமமுங்கள்
33 பஞ்செனச் சிவக்கு. மென்கால்.
29 குகனெடுமைவரானேம்.

ஐதீஹ்ய, உபாக்க்யானங்கள்

- 58 நடுவில் திருவிதிப் பிள்ளை பட்ட
ரைதிஹ்யம்.
53 வீதஹவ்யோபாந்தகியானம்
64 சிபிகதர்வர்த்தியின் கதை
64 கபோதோபாந்தகியானம்
—மேற்கோள் விவரணம் முடிந்தது—

அறுபத்துநான்கு நன்மொழிமாலையிலுள்ள விஷயங்களுக்கு அட்டவணை

பாராக்கம்

பாராக்கம்

1. எம்பெருமான் இவ்வுலகம் வழிபாடுகள்
2. எம்பெருமான் இவ்வுலகம் பற்றிப் பெற.
3. எம்பெருமான் இவ்வுலகம் விவாதப்
4. எம்பெருமான் இவ்வுலகம் தெரிபணிவிடை.
5. எம்பெருமான் இவ்வுலகம் மஹர்ஷி யின்
6. எம்பெருமான் இவ்வுலகம் மஹர்ஷி யின்
7. எம்பெருமான் இவ்வுலகம் மஹர்ஷி யின்
8. எம்பெருமான் இவ்வுலகம் மஹர்ஷி யின்
9. எம்பெருமான் இவ்வுலகம் மஹர்ஷி யின்
10. எம்பெருமான் இவ்வுலகம் மஹர்ஷி யின்
11. எம்பெருமான் இவ்வுலகம் மஹர்ஷி யின்
12. எம்பெருமான் இவ்வுலகம் மஹர்ஷி யின்
13. எம்பெருமான் இவ்வுலகம் மஹர்ஷி யின்
14. எம்பெருமான் இவ்வுலகம் மஹர்ஷி யின்
15. எம்பெருமான் இவ்வுலகம் மஹர்ஷி யின்
16. எம்பெருமான் இவ்வுலகம் மஹர்ஷி யின்
17. எம்பெருமான் இவ்வுலகம் மஹர்ஷி யின்
18. எம்பெருமான் இவ்வுலகம் மஹர்ஷி யின்
19. எம்பெருமான் இவ்வுலகம் மஹர்ஷி யின்
20. எம்பெருமான் இவ்வுலகம் மஹர்ஷி யின்
21. எம்பெருமான் இவ்வுலகம் மஹர்ஷி யின்
22. எம்பெருமான் இவ்வுலகம் மஹர்ஷி யின்
23. எம்பெருமான் இவ்வுலகம் மஹர்ஷி யின்
24. எம்பெருமான் இவ்வுலகம் மஹர்ஷி யின்
25. எம்பெருமான் இவ்வுலகம் மஹர்ஷி யின்
26. எம்பெருமான் இவ்வுலகம் மஹர்ஷி யின்
27. எம்பெருமான் இவ்வுலகம் மஹர்ஷி யின்
28. எம்பெருமான் இவ்வுலகம் மஹர்ஷி யின்
29. எம்பெருமான் இவ்வுலகம் மஹர்ஷி யின்

30. கைங்கரியத்தின் வகைகளும் அவற்
31. கையிக கைங்கர்யமே சிறந்த தென்
32. பரஸ்வரூபஜ்ஞானமின்னதென்பது.
33. எம்பெருமானுடைய பரத்வாதி பஞ்ச
34. ஸதா பகவத் குணநுபவமே நமக்கு
35. குணநுபவத்திற் கென்றே அமைந்த
36. ஸ்தோத்ரரத்ந பாஷ்ய ஸ்ரீஸூக்தி
37. யதிராஜஸப்ததி ஸூக்தி யினால்
38. த்ரமி டோப நிஷத்தாத்பர்ய ரத்நா
39. அம்ருதாஸ்வாசினிப்பாசரமொன்று
40. ஆழ்வார்களின் அவதாரக்ரமத்தைப்
41. ஆழ்வார்களின் காலத்
42. ஆழ்வார்களின் விக்ரஹப்ரதிஷ்டை
43. சடகோபரந்தாதியிற் செய்ய
- 44,45. நவீனர்கள் சில சாசனங்களைப்
- 46,47. ஆழ்வாரருளிச் செயல்களின்
48. ஆழ்வார்களின் அவதாரம் மஹர்ஷி
- 49,50. திருவாய்மொழியில் சைவர்கள்

அறுபத்துநான்கு நன்மொழிமாலையிலுள்ள விஷயங்களுக்கு அட்டவணை

பார லக்கம்

1. எம்பெருமானுக்கு நாம் வழிபாடுகள் செய்வது நம்ஸ்வரூபம் நிறம்பெற.
2. எம்பெருமானோடு நாம் விவாதப் படாமலிருப்பதே பெரிய பணிவிடை.
3. அனைத்தப்பற்றி மதுமஹர்ஷியின் வசனம்.
4. அனைத்தப்பற்றியே கடரத்தாழ்வானுடைய ஸ்ரீஸூக்தி விவரணம்.
5. பட்டருடைய *த்வம் மேஹம்மே* ச்லோகப்ரஸ்தாவம்.
6. ஸம்பந்தவுணர்ச்சியினாலாகும் நன்மையைப்பற்றின கதை யொன்று.
7. அக்கதையைப் ப்ரக்ருத விஷயத்திலே ஸங்கமனம் செய்தல்.
8. ஸம்பந்த ஜ்ஞானத்தைப் பற்றின மற்றொரு சிறுகதை.
9. எம்பெருமானுக்கும் நமக்கும் நவ விதஸம்பந்த முள்ளவாறு கூறல்.
- 10,18. நவவிதஸம்பந்தங்களை விவரித்துத் தலைக்கட்டுதல்.
19. அர்த்தபஞ்சகப்ரஸ்தாவம்.
20. லக்ஷ்மண பரத சத்ருக்நர்கள் அனுஷ்டித்திக் காட்டினவை.
21. சேஷத்வ பாதந்திரியங்களின் விவேசனம்.
- 22,24. லக்ஷ்மண பரதர்களின் பரிமாற்றங்களை விவரித்துக் காட்டுதல்.
25. ஆஜ்ஞாகைங்கர்ய அநுஜ்ஞாகைங்கர்யங்களின் வகை.
26. சத்ருக்நாழ்வானுடைய நிஷ்டையின் சிறப்பு.
27. அந்தநிஷ்டையின் அருமை பெருமைகள்.
28. பாகவத சேஷத்வத்தின் சீர்மையை நிகழ்த்தல்.
29. ஸ்ரீராமாயண புருஷர்கள் நால்வரின் அனுஷ்டானகாமங்களைத் தொகுத்துரைத்தல்.

பார லக்கம்

30. கைங்கர்யத்தின் வகைகளும் அவற்றுள் உத்தமம் இன்னதென்பதும்.
31. காயிக கைங்கர்யமே சிறந்த தென்பதை இளையபெருமானுடைய அனுட்டானத்தினால் மூதலித்தல்.
32. பரஸ்வரூபஜ்ஞானமின்னதென்பது.
33. எம்பெருமானுடைய பரத்வாதி பஞ்சப்ரகார நிருபணம்.
34. ஸதா பகவத் குணரூபவமே நமக்குப் ப்ராப்தமென்பது பற்றி.
35. குணரூபவத்திற் கென்றே அடைந்த திவ்யப்ரபந்தங்களின் ப்ரஸ்தாவம்.
36. ஸ்தோத்ராத்ந பாவ்ய ஸ்ரீஸூக்தியினால் தேறிய திவ்யப்ரபந்த மஹிமை.
37. யதிராஜஸப்ததி ஸூக்தியினால் தேறின திவ்யப்ரபந்தப்ரபாவம்.
38. த்ரமி டோப நிஷத்தாத்பர்ய ரத்நாவளி காட்டிய மஹிமை.
39. அம்ருதாஸ்வாநினிப்பரசுரமொன்று காட்டி நிகழ்த்தல்.
40. ஆழ்வார்களின் அவதாரக்ரமத்தைப் பற்றி நவீன ஆராய்ச்சியாளர்களது விமர்சங்களின் ஹேயத்தை.
41. ஆழ்வார்களின் காலத்ரபற்றின விசாரம் அவசிய மற்றதென்பது.
42. ஆழ்வார்களின் விக்ரஹப்ரதிஷ்டை புராதனமென்பது பற்றி.
43. சடகோபரந்தாதியிற் செய்யுளொன்று காட்டுதல்.
- 44,45. நவீனர்கள் சில சாசனங்களைப் பற்றிக் கொண்டு பேசுபவை பயனற்றவை யென்று நிரூபித்தல்.
- 46,47. ஆழ்வாரருளிச் செயல்களின் பரமபோக்யதை.
48. ஆழ்வார்களின் அவதாரம் மஹர்ஷிகளாலும்தேரிவிக்கப்பட்டதென்பது.
- 49,50. திருவாய்மொழியில் சைவர்கள் கூறும் அபார்த்தங்களின்கிராஸம்.

பாரா லக்கம்

51. நம்மாழ்வார் திருநெல்வேலிப் புண்ணியப் புண்ணியமே அணிந்த நகம்பெண்பதற்கு அவர் பாசரம் காட்டுதல்.

[இனி, எம்ஸ்க்ருத த்ராவிட சப்த ஸ்வரூபங்களைப்பற்றின சில விமர்சங்கள்.]

52. சாப்பிடுதலன்று, சாப்படுதல் என்பதேதகுமென்று நிரூபித்தல்.

53. "யோக்யதாஸித்தி மதுக்ரஹாண" என்றுசொல்லுதல்தவறு என்பது

54. ச்ராத்தப்யோகத்தில் "இதம் க்ஷேத்ரம் கயாக்ஷேத்ரஸத்ருசம் பூத்வா" என்பதைப்பற்றின சோதனம்.

55, 57. க்ருஹஸ்தாச்ரமத்தினேற்றம்.

58. ஈட்டில் உதாஹரித்த கம்பர் வாக் கைப்பற்றின திருத்தம்.

பாரா லக்கம்

59. வடமொழியில் 'தூர்ஜ்ஞேயம்' என்ற மிற சொல்லடிவம் தேறுது; தூர்ஜ்ஞாநம்' என்றே தேறும் என்பது.

60. 'தூர்ஜ்ஞேயம்' என்கிற சொல்வடிவமும் ஸாது வென்பது பற்றி.

61. ச்ருதப்ரகாசிகையில் மிக முக்கியமானவொரு திருத்தம் காட்டுதல்.

62. *தரித்திருந்தேகைவே* என்கிற நான்முகன் திருவந்தாதிப் பாசர வியாக்கியான் விமர்சம். நவீனர்களின் ஆராய்ச்சி தவறென்பது.

63. குவலபானந்தத்தில் உதாஹரித்த "ஸஞ்ஜாதபத்ரப்ரகராந்விதாதி" என்னும் ச்லோகத்தில் பாடஸ்கலநம்.

64. அப்பயதிக்கிதருடைய வரதராஜஸ்தவச்லோக மொன்றில், பாடத்தவறுகாட்டுதல்.

Released by Maaran's Dog , Toronto , Canada

அறுபத்துநான்கு நன்மொழிமாலையின்

விஷயஸூசிகை

முற்றிற்று

Released by Maaran's Dog , Toronto , Canada

புதி:

அறுபத்துநான்கு நன்மொழிகளின் மேற்கோள் விளக்கு

பாரா லக்கம்

ஸ்ரீகுரீதிஸாஸ புராணங்கள்

3. யமோவைவஸ்வதேகா. (ம. 3. 3.)

23. மத்பக்தஜந வா த் ஸ ஸ் யம். (பகவத்சா)

10. அகாஸோவை ஸர்வாவாக் (?)

17. பிதாபகபக்ச்சேஷி.

23. அதிரோஹார்ய (புதி ராமா.)

பாரா லக்கம்

23. ஆருரோஹரதம்.

26. சத்ருக் கோநித்யசத்ரு.

27. புர்ஸாம்த்ருஷ்டிசித்தாப.

29. விச்வாமித்ரஸ்யசாஸநாத்

29. அகஸ்த்யவசநாத்

29. பிதூர்வசநகிர்தேசாத்

29. பரத்வாஜஸ்யசாஸநாத்

Released by Maaran's Dog , Toronto , Canada

பாரா லக்கம்

31. பவாம்ஸ்தஸஹ வைதேஹ்யா ,,
 31. கோந்வஸமிந் ,,
 34. முநேநவக்ஷ்யாம்ஸஹம் ,,
 31. பஹவேவாந்ருபகல்யாண ,,
 34. தருணௌனருபஸம்பந்ருள ,,
 31. தாதூநாமிவசைஸேந்த்ர : ,,
 31. விதிதஸ்ஸஹிதர்மஜ்ஞ : ,,
 59. ஸைக்ஷம்: பரமதூர்ஜேஞய : ,,
 43. கலௌகலுபவிஷ்பந்தி. (ஸ்ரீபாக)

தவ்யப்ரபந்தப் பர்கரங்கள்

64. தரித்திருந்தேஹுகவே. (திருமதிசை)
 (கம்மாழ்வார் பாகரங்கள்)
 7. பொன்னுலகாஸீரோ.
 97. அடியாரடியார்தம்மடியார்.
 33 விந்நீதிருப்பாய்.
 31. உயர்வறுயர்நலம்.
 35. செளக்கினிய செஞ்சொல்லே.
 46. தொண்டர்க்கமுதானை.
 48. கரியமேனிமிசை.
 50. நிறுசெவ்வெயிடக்காணில்
 50. மாயன் தமாடிசீறுகொண்டி..
 51. நெற்றியுள் சின்னென்னையர்நும்.
 58. பிறந்தவாறும்வளர்ந்தவாறும்.
 13. கண்டாரிகழ்வனவே (குலசேகர)
 7. உன்றன்னேறேறவேல் (ஆண்டாள்)
 பூர்வாசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகள்.

பாரா லக்கம்

27. த்வத்ப்ருத்யப்ருத்ய. (முகந்தமாலை)
 27. ஸமஸ்த கல்யாணகுண.....(ஆள
 வந்தார்)
 36. மாதாபிதாயுவதய: ,,
 4. த்வத்தாஸ்யமஸ்ஸஹி (ஆழ்வான்)
 5, 7. த்வம்மேஹம்மே. (பட்டர்)
 42. பராங்குசாத்யா: ,,
 47, 50. ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்திகள்.
 6. ஈட்டிலுள்ள கையென்று.
 61. ச்ருதப்ரகாசிகா, பாவப்ரகாசிகா.
 31. பசியராயிருப்பார். (ஸ்ரீவசநபூ.)
 (தேசிகன்)
 36, 62. ஸ்தேநாத்ரபாவ்யஸூக்தி.
 50. ஸச்சரித்ரகாஸூக்தி.
 37. யதிராஜஸப்ததி.
 38, 49. த்ரமிடோபவிஷத்தாத்.
 59. பாதுகாஸஹஸ்ரம்.
 48. யாதவாப்யதயம்.
 39. அம்ருதாஸ்வாதிரீ.

ஸ்ரீஸூக்த ந்ரவிட கவிகள்

41. புராணமீத்யேவந. (காலிதா)
 54. திசீபாநந்தரம். ,,
 64. பரதூர் நிசாஸு (அப்பயதி)
 63. ஸஞ்ஜாதபத்ரா, (சுவலயா)
 10. அகமரதல. (திருக்குறள்)
 43. அந்தமிலாமறை (கம்பர்)
 58. தருணமங்கையை ,,

அறுபத்துநான்கு நன்மொழிகளின்

மேற்கோள் விளக்கு

முற்றிற்று

சகரவர்த்திதிருமகனறுபத்துநான்கு.

— ஸ்ரீகாஞ்சீ. ப்ர. அண்ணங்கராசாரியர் —

சகரவர்த்திதிருமகனறுபத்துநான்கு திருக்குணங்களை
64 வா. ப்ர. தைகரினல் அற்புதமாக அநுபவிக்க விரும்புகிறோம்

(1) ஸ்ரீராமன் மஹாவீரன். [ஐயஜய மஹாவீர !]

1. உலகத்தில் போர்வார்களைப்பற்றிப் பேசும்போது, செளர்யம் வீர்யம் பராக்ரமம் ஆண்டு போர்களைப்பெய்து பேசுவார்கள். (1) எதிரிகளின் சேனை எவ்வளவு வலிமை வாய்ந்திருந்தாலும் அனைக்கண்டு சிறிதும் அஞ்சாமை. (2) அந்தச் சேனையினுடைய வலிமையை புதுந்து எதிரிகளை அநாயாஸமாகக் கொன்று எழுதிக்கும் வல்லமை. (3) அப்படிச் செய்புமளவில் தனக்குச் சிறிதளவேனும் பங்கம் தோழாது வலிமை வாய்ந்த பங்கங்களும் எதிரிகளுக்கே சார விறற்றல். ஆக. இங்ஙனே ஸ்ரீராமவதையாள் ஆற்றல்கள் பெரும் போர்வீரர்களுக்கு இருக்க வேண்டியவைபுரியும். இவையெல்லாம் ஸ்ரீராமரோன்பக்கில் புஷ்கலங்கள். ஸ்ரீராமராயாத்திலும் மற்றும் இராமரோனைப்பற்றிப் பேசும் பல நூல்களிலும் இராமனை வீரனென்றும் சூரனென்றும் பராக்ரமசாலியென்றும் பராட்டிக் கூறுவதுவிசேஷமாகக் காணப்படுகிறது. இராமனுக்கு மஹாவீரனென்ற ஒரு திருநாமமுண்டு. "ஐயஜய மஹாவீர!" என்றே சஞ்ஜீவகதயத்தின் தொடக்கம். வீரராகவென்னென்றே ஒரு திவ்யகதத்தில் திருநாமம் பெற்று விளங்குகின்றனம் ப்ரஸித்தம். பவபூதி மஹாகவி மஹாவீரசரிதமென்றே பெயரிட்டு நூலியற்றினான். ஆழ்வார்கள் இராமனை செயலிச்சொல்லி வீரனென்றே வாய் வெருவுவார்கள்; "இவங்கை மன்னனைத்தொடைந்து பைந்தலை விலத்துகக் கலங்கவன்று சென்று கொன்று வென்றி கொண்ட வீரனை!" என்றும் 'மாறுசெய்த வாளரக்கன் காளுப்ப அன்றில்லங்க ளுசெய்த சென்றுகொன்று வென்றிகொண்ட வீரனா!' என்றுமுள்ள [திருச்சந்த விருத்தம்] பாசரங்கள் காண்க. இவை பெல்லாவற்றிலுங்காட்டில் எதிரி நாயாலே விடுத்தென்னுங்கனக்கிலே இராவணனே வியந்து போற்றும் வீரியம் இராமனுக்குள்ளது. [வாய்மீ புத்த. 103-5] "சத்ரோ: ப்ரக்த்யாதவீர்யஸ்ய ரஞ்ஜயஸ்ய ஸித்ரமை:" என்பது இராவணனுடைய மொழி. இராமனை ப்ரக்த்யாதவீர்யனென்று இராவணன் தன்வாசினால் போர்க்களத்திற் சொல்லுவதானது அங்க வீர்யத்தைத் தான் மிக நன்றாகவநுபவித்ததனுன்றோ! "விக்ரமை: ரஞ்ஜயஸ்ய" என்றும் அநித்யபடியே சொல்லுகிறான்.

2. இங்ஙனே சொல்லும்படியாக இராமன் செய்த வீரச்செயல்கள், பலபல விருந்திலும் ஒன்றெடுத்துக் காட்டுவேராயிற்று. புத்தக காண்டத்தில் தொன்னூற்று கான்காம் வீரக்கம் காண்க. அங்கு மூலபலம் திரண்டவன்று இராமனுடைய அநிமாநுஷப் போர்வல்லமையைப் பேச வான்மீ விமுனிவரும் தருமாறுகின்றார். "சிக்ரம் டிங்கம் சபாந் தக்தம் ப்ரபக்தம் சஸ்த்ரபீடகம். பலம் ராமேண தத்ருகர் க்ராமம் சிக்ரகாரிகாம்." என்று. இராமனால் பலவாறு தகர்ப்புண்டி ஆர்த்தகரகசேனைகளைக் கண்டார்களுையொழிப பம்பரமாகச் சுழல்கின்ற இராமனை ஒருவரும் தாண்ட முடி யற்றிலார் என்றோர். மேலே 'தேவ ராமஸஹஸ்ரரணி ரணே பச்யக்தி ராக்ஷஸா' என்று, ஆரிக் கணக்கான ஸ்ரீராமமூர்த்திகளைக் கண்டார்களுென்றோர். அட்டென்

“புறப்பாதி காகுதல்தம் ஏகமேவ மஹாஹவே” என்று, அந்தப் பேர்க்களத்
 திவ் இராமனெருவையே கண்டார்களைன்குரர். இராமனைக் காணவே யில்லை
 யென்பது அந்நிகையின்கர்வ ராமனைக் கண்டார்களைன்பது, ஒரு ராமனையே
 கண்டார்களைன்பது—ஆகவிப்படி ஒன்றேயுடொன்று சேராதவண்ணம் பேசும்படி
 யாகக்கொண்டாகவன் மிக விசித்திரமான போர்ச்சொழில் நிகழ்த்திற்று. திரு
 வாய்மொழியில் (8:3-3.) “ஒருவரிருவரோர் மூவரென வின்று, உருவுகாத்து உள்
 னாகத்தான் இத்திப்பான்” என்ற பாகரத்திற்றுப் புருவாசாரியர்கள் பொருள்
 கர்வவித்திருக்கிற விதம் இதரபண்டிதர்களின் புத்திக்குச் சிறிதும் எட்டமாட்டா
 தது. ஒருவரிருவரோர் மூவரென வின்றதும் உருவுகாத்ததும் எப்போதென்று
 தெளிவிக்கின்றன முடியாதபடி ஆழ்வார்பாகரம் தோன்றியுள்ளது. இதற்குக்
 கீழ்ப்பட்ட செருக்கத்தன்று திகைத்த வரக்கூடா, உருக்கெட வாளிபொழிந்த
 வெருவென வின்று முடிந்திருக்கிறது. மேற்பாட்டின் முன்னடிகட்குக் கீழ்ப்
 பாட்டின் பின்னடிகளோடு அங்குமென்றுகண்டு உரை செய்தருளியுள்ளார்கள்.
 இக்குப் பெரிமவாச்சான்பிள்ளை விபாகவியான ஸ்ரீராமன்கு இவை காண்மின்:-
 “ஒருவரிருவரோர் மூவரென வின்று உருவு காத்து—உருக்கெடவாளி பொழிந்த
 வெருவென வின்று கீழோடே அங்குதமாகக் கடவது மூலபணம் சாம்படி அருளு
 கிறவன்று முத்தற ஒருவனாய்த் தோற்றி, சாசனவரின் வேகம் மிகமிக இருவரும்
 முன்னாய்த் தோற்றி, வேகம் மிக்கவாறே இந்திய எம்மோகத்துக்கு இடமில்லாத
 படியாகையாலே ரூபகாஹணம் அரிதாவி உருக்கெட வாளி பொழிந்த வெருவ
 வென்று அங்கும் வ்யாபரித்த சடக்காலே ரூபம் கண்ணாகரூப் பிடிபடா
 தெழிவிக” என்று. இதனால் இராமனது வீரம் வாசனாகாசமென்றகாசிற்று.

3. இராமன் இவ்வளவு மஹாவிரனாகிருந்துப் போது இராவணனை ஒரு
 கொடியப்பொழுதில் கொன்றிருக்கலாமே; அவ்வளவு கொலையா வெரு ப்ரயாணவ
 கள் பட்டித்திகத் தெரிநிறதே, அங்கு ஏன்? என்று சிலர் கேட்கக்கூடும். கேண்
 மின்; “பொன்னாவாக்களைக் கிள்ளிக் கரிந்தாது” என்று ஆண்டாளும், “சதுர
 மாமிதின் குழிவங்கைக் கிணறவன் தடுப்பத்துதிரவொட்டி ஓர் வெங்கையாய்த் தவன்”
 என்று திருப்பரணாழ்வாரு மருளிச்செய்தபடியே ராவண ஸம்ஹாரத்தையுப் பெரு
 மாக அவ்விவாகவேதான் செய்கார். அதில் ஐயமொன்றுமில்லை. ‘எப்படி
 யானது ராவணன் உடன்பட்டு வழிபட்டு உலுலுவிக்கவும் ஸ்விக்கவும் ப்ராப்த
 யானோ?’ என்கிற நகை பெருமாளுக்கு இருந்தமையினாலேயே அவனை ஸம்ஹரிப்
 பதில் காத்தமீதம் செய்யப்பட்டதென்கிற தத்துவம் உணரத்தக்கது. இராவண
 னைக்காட்டிலும் பன்மடங்கு வலிமைமிக்வனென்று ப்ராஸித்திபெற்றிருந்த
 வர்லிவ அநாயர்ஸமாக முடிந்தவர் பெருமாள். [ஸந்தரகாண்டம் ஸர். 61.
 ச்லோ. 11] திருவடி இராவணனுக்கு ஓரிதோபதேசம் செய்கையில் “தவயா
 விஜ்ஞாநபூர்வச் சவாஸி வாசாபுங்கவ, ராசிமண விஹதஸ் ஸங்க்யே சதோணிகேச
 வாகர:” என்று, ‘அப்பா ராவணா! வாலியென்ற வாகரேச்வரனா ஏற்கெனவே
 நீ அறிவாயன்றே, அவர் இராமனால் ஒரே யம்பினும் பூடிக்கப்பட்டார்கான்’ என்
 கிருர். அன்றியும், இராவணனைப் பலவாறு பங்கப்படுத்தியவன் கார்த்தவீரியார்
 ஜானன்; அன்னவனைப் பரகராமன் தனது கோடாலிப்படையினால் ஆரிக்
 கைகளையும் வெட்டிக்கொன்றவன். அப்பரகராமன் இராமரோளிடம் பட்டபாடு
 தெரிந்ததே. இதற்கைய ஒப்புயர்வற்ற ஆற்றல்பெற்ற இராவணன் இராவணனைச்
 சங்கரிக்கச் சிரமப்படவேண்டாமோ? சிரமப்பட்ட காகம் கதைநிலை கண்டால் ஸத்ய
 ஸங்கல்பனும், மஹாவிரனமான இராமன் எதற்காக இப்படிச் சிரமப்பட்டா
 னென்று ஆராயவேண்டுமன்றே. ஆராய்க்கவொன்றி, கீழே நாம் தெரிந்த
 காரணமே ஈரஜிதமாகும். அநாவது ராவணனையு ஆழிமுக்காத்ததே யென
 பார்த்திருத்தல்.

புந: பச்யந்தி காகுதஸ்தம் ஏகமேவ மஹாஹவே என்று, அந்தப் போர்க்களத் தில் இராமனொருவனையே கண்டார்களென்கிறார். இராமனைக் கானவே யில்லையென்பது, ஆயிரக்கணக்கான ராமர்களைக் கண்டார்களென்பது, ஒரு ராமனையே கண்டார்களென்பது—அகலிப்படி ஒன்றேயென்று ரேராதவண்ணம் பேசும்படியாகவன்றோ ராகவன் மிக விசித்திரமான பொர்த்தொழில் நிகழ்த்திற்று. திருவாய்மொழியில் (3-5-3.) *ஒருவரிருவரோர் மூவரென நின்று, உருவுகரந்த உன் னந்தோறும் தித்திப்பான்* என்ற பாசுரத்திற்குப் பூருவாசாரியர்கள் பொருள் கிர்வலித்திருக்கிற விதம் இதரபண்டிதர்களின் புத்திக்குச் சிறிதும் எட்டமாட்டா தது. ஒருவரிருவரோர் மூவரென நின்றதும் உருவுகரந்ததும் எப்போதென்று தெரிந்துகொள்ள முடியாதபடி அழ்வார்பாசரம் கொன்றியுள்ளது. இதற்குக் கீழ்ப்பாட்டு *செருக்கடுத்தன்று திகைத்த வரக்கரை, உருக்கெட வாளிபொழிந்த வொருவனே* என்று முடிந்திருக்கிறது. மேற்பாட்டின் முன்னடிகட்டுக் கீழ்ப் பாட்டின் பின்னடிகளோடு அந்நயமென்றுகண்டு உரை செய்கருளியுள்ளார்கள். இங்குப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை விபாக்கியான பூதீன நித்திகள் இவை காண்பின்;— “ஒருவரிருவரோர் மூவரென நின்று உருவு கரந்த—உருக்கெடவாளி பொழிந்த வொருவன் என்று கீழோடே புன்வாதமாகக் கடவது முலபலம் சாம்படி அருளு கிறவன்று முந்தற ஒருவனுய்த்தோற்றி, சாரிசையில் வேதம் மிகமிக இருவரும் மூவருமாய்த் தோற்றி, வேகம் மிக்கவாதே இந்தியாஸம்போகத்துக்கு இடமில்லாத படியாகையாலே ரூபக்ரஹணம் அதிசி உருக்கெட வாளி பொழிந்த வொருவ னென்று அவ்யயம். வ்யாபரித்த சடக்காலே ரூபம் தண்ணுக்குப் பிடிபடா தொழிகை” என்று. இதனால் இராமனது வீரம் வாசாய நோசாமென்றதாயிற்று.

3. இராமன் இவ்வளவு மஹாவிரனுநிதிகளுட்போது இராவணனை ஒரு கொடிப்பொழுதில் கொன்றிருக்கலாமே; அங்ஙனம் கொன்னது வெந் ப்ரயாஸங் கள் பட்டதாகத் தெரிகிறதே, அதேய ஏன்? என்று சிலர் கேட்கக்கூடும். கேண் மின்; “பொல்லாவரக்களைக் கென்றிக் கணீந்தானே” என்று ஆண்டாளும், “சதுர மாமதிள் சூழிலங்கைக் கிணறவன் தலைபத்திறிபெட்டி” வெங்கடையயத்தவன்” என்று திருப்பாணாழ்வாரு மருளிச்செய்தபடியே ராவண ஸம்ஹாரத்தைப் பெரு மான் அவலீலையாகவேதான் செய்தார். அதில் ஐயமொன்றுமில்லை. ‘எப்படி யாவது ராவணன் உடன்பட்டு வழிபட்டு உஜ்ஜீனிச்சுவம் நீவிக்கவும் ப்ராப்த மானோ?’ என்கிற நகை பெருமானுக்கு இருந்தனையிதேயேயே அவனை ஸம்ஹரிப் பதில் காலதாமதம் செய்யப்பட்டதென்கிற தத்துவம் உரைத்தக்கது. இராவண னைக்காட்டிலும் பன்மடங்கு வலிமைமிக்கவனென்று ப்ராஸித்திபெற்றிருந்த வாலியை அநாயாஸமாக முடிந்தவர் பெருமான். [ஸந்தாகாண்டம் ஸர். 51. ச்லோ. 11] திருவடி இராவணனுக்கு ஹிதேசாபதேசம் செய்கையில் *தவ்யா விஜ்ஞாதபூர்வச் ச வானீ வாகரபுங்கவ, ராமீணா சிறுநஸ் ஸங்கமே சகோணகேந வாகர:” என்று, ‘அப்பா ராவண! வாலியென்றே வாகரேச்வரரை ஏற்கெனவே நீ அறிவாயன்றே, அவர் இராமனது ஒரேயம்பினில் முடிக்கப்பட்டார்காண்’ என் கிறார். அன்றியும், இராவணனைப் பலவாறு பங்கிப்படுத்தியவன் கார்த்தவீரியார் ஐயனன்; அன்னவனைப் பரசராமன் தனது கோராலிப்படைகளால் ஆபிரங் கைகளையும் வெட்டிக்கொன்றான். அப்பரசராமன் இராமரோனடம் பட்டபாநி தெரிந்ததே. இத்தகைய ஒப்புயர்வற்ற ஆற்றல்பெற்ற இராகவன் இராவணனைச் சங்கரிக்கச் சிரமப்படவேண்டுமோ? சிரமப்பட்டதாகக் கைகழிலே கண்டால் ஸத்ய ஸங்கல்பனும் மஹாவிரனுமான இராமன் எதற்காக இப்படிச் சிரமப்பட்டா னென்று ஆராயவேண்டுமென்றே. ஆராய்ந்தால், சிறுநாசம் தெரிவிக்க காரணமே உயர்ஜிதமாகும். அதாவது ராவண பட்டா நிரந்தரத்தைப் பெரிப் பார்த்திருத்தல்.

4. சூர்ப்பணைகை மூக்கறுப்புண்டு ஜனஸ்தானத்திலிருந்த கன்மைய னுடிய கரஸிடஞ்சென்று செய்தியறிவித்துப் புரண்டழுது அவனுக்குக் கோபத்தை யுண்டாக்க, அவன் பதினாடிராம் ஸேனாதிபதிகளையும் ஸேனைகளையும் இராமனோடு போர்புரியவனுப்ப. இராமன் அவர்களைத்தனை பேரையும் தாம் ஒருவராகவே கொன்று வென்றிட, பிறகு கான்தானே நேரில் வந்து எதிர்க்க, இராமன் "அஸஹாய சூர!" என்று பருவீரகத்யத்தில் விளிக்கும்படியாக லக்ஷ்மணனையும் துணைகொள்ளாமல் ஏகாகியாய் அவனது தலையை யறுத்திட்டதும் ப்ரஸித்தம். "சதுர்தச ஸ்ரஸ்ரஸாஸரி ரக்ஷஸாம் பீமகர்மணம், ஏகச்ச ராமோ தர்மாத்மா கதம் யுத்தம் பவியதி!" என்று வசிறுபிடித்த மஹரிஷிகளும் வியக்கும்படி அவலீலை யாகவன்றோ நிறு செய்தது. அத்தகைய பேராற்றல்பெற்ற பெருவீரனுக்கு இரா வணன் ஒரு பதார்த்தமோ? ஒரேயடியில் அவனைத் தொலைக்கமாட்டாமையிலீலை. எவ்வகையினாலாவது அவன் அபிமுதனாக வருகிறுவென்று பார்த்திருந்தா ரத்தனை. இது பெருமாளுடைய வார்த்தையிலேயே நன்கு விளங்கும்படியை நிரூபிப்போமிங்கு.

5. ஸ்ரீராமாயண புத்தகாண்டத்தில் 'மரணந்தாமி வைராணி நிர்வருத்தம் ந: ப்ரயோஜனம், க்ரியதாம் அஸ்ய ஸம்ஸ்காரோ மமாப் யேஷ யதா தவ.' என்பது விபீஷணனுடைய கோத்திப் பெருமானருளிச் செய்ததொரு ச்லோகம். இராவணன் மாண்டபின்னு 'இந்த மஹாபாபிஞ்சு நான் உத்தரக்ரியை [சமக்கடன்] பண்ண மாட்டேன்' என்று ஒருவிதமின்ற விபீஷணனுடைய கோக்கிக் கூறினது இது. ஸாதாரணமாக வடமொழி படிப்பது அனைவரும் ஸ்ரீராமாயணத்தில் இறங்கி அர்த் தம் சொல்லப்படுவது அந்தமாதலால், அப்படிப்பட்டவர்கள் இதற்குக் கூறும் பொருள் எங்களை மொன்னல், உலகத்தில் ஒருவனிடத்து ஒருவனுக்குப் பகை மாணம் வைக்கிறா யா யால் இந்த ராவணன் மாண்டொழிந்த பின்பும் இவ னிடத்தில் பகை வைக்கப்படுவதா? இவனை வதை செய்வதும் பிராட்டியைக் கைக்கொள்ளாமல் மறந்து, மரணமாதலால் அது நிறைவேற்றப்பெற்ற பின்பும் இவன் மரணம் பகை யா யால் பகையை மறந்து இன் இவனுக்குச் செய்ய வேண்டியது செய் - என்று பெருமாள் கூறுவதாகவே பலரும் பொருள் சொல்லுவர். இப்பொருள் பொருத்தமுடையதன்றென்றும் இது இராம பிரானுடைய திருவுள்ளத்தின் ஒவ்வாதென்றும் நம்பிள்ளை திருவுள்ளம்பற்றி இன்சுவைமிக வியக்கொடும் செய்தருளிபுள்ளார். (அதனையே இங்கு விவரிக்கிறோம்.) இதுவரை பெருமாள்மீது இராவணன் பகை பாராட்டியிருந்தானே யல்லாது இராவணன்மீது பெருமாள் சிறியும் பகை பாராட்டியிருந்ததில்லை; விபீஷணனுடைய பரிசுஷிப்பதா விட்டிடுவதா? என்று விசாரம் நடந்து ப்ரிக்ர ஹிப்பதென்று நிச்சயித்து "ஆநயைநம் ஹரிச்சீரஷ்ட! தத்தமஸ்யரபயம் மயா" என்று ஸர்கீவனை ஏவி விபீஷணனை அழைத்துக்கொண்டு வர கியமித்தபோது "விபீஷணே வா ஸர்கீவ! யதி வா ராவணஸ் ஸ்வயம்" என்று பெருமாள் கூறி யுள்ளார்; வந்தவன் விபீஷணனாயிருந்தாலும் ஸரி; இராவணனே மாறுவேஷம் பூண்டு வந்திருந்தாலும் ஸரி; விடாதே கொண்டுவா என்றார். அவ்வனை கொண்டு பெருமாளுடைய திருவுள்ளத்திற்கு இணங்கவல்ல பொருளன்றோ புணிக்கவேண்டும். இது கேண்மின்; விபீஷண! இவ்விராவணன் நீவித்திருக்கும் தர்மலேயே இவ னுக்குச் சில நன்மைகள் நான் செய்யக் கருதியிருந்தேன்; அவைகளைத் தப்பிக்கு இவன் பலவகையான தீவைஷ காரியங்களைச் செய்து வந்தான். மஹரிஷிகளின் குடியிருப்பை யழித்தான், பிராட்டியைப் பிரித்தான்; நம் உயிர்நிலையர்ன் ஸ்ரீஜடாயு மஹாராஜரை நலிந்தான்; இப்படிப்பட்ட வைரங்களை இவன் தான் சாகிறவரையில் செய்து தீர்த்தாலையினும் இனிச் செய்யப்போகிறதில்லையே—என்

1. அன்புபலனை தங்கனுப்புண்டு ஐனஸ்நானத்திலிருந்த தன் நமைய
 ஐயோ... சென்னை செந்திரிவிதி துப் புரண்டழுது அவனுக்குக் கோபத்தை
 யுண்டாக்க, அப்பன் பதினாறாம் வேளாறுபதிகளையும் வேலைகளையும் இராமவேலு
 போர்ப்புரிவதுவாப்ப இளகவன் அவர்களுத்தனை பேரையும் தாம் ஒருவராகவே
 கொண்டு சென்றிட, பிறகு கரந்தானே நேரில் வந்து எதிர்க்க, இராமன்
 "அவ்வாய நூ!" என்று சுவீரகதம்பத்தில் விளங்கும்படியாக லக்ஷ்மணனையும்
 என்ன கொள்ளாமல் கதாபாய் அவனது நலையை யறுத்திட்டதும் ப்ரஸித்தம்.
 "சுதந்திர கவன் பணர் சக்தனாம் பீமகர்மணம், ஏகச்சாமோ தம்பாத்தமா கதம்
 யுத்தம் பவ வ்றா!" என்று வயிறுபிடித்த மஹரிஷிகளும் வியாக்கம்பாடி அவனிடே
 யாகவன் ஓர் தீறு சொக்கம் அத்நகைய பேராற்றல்பெற்ற பெருவீரனுக்கு இரா
 வணன் ஒரு பதார்த்தகர்பா? ஓரோடியில் அவனைத் தொலைக்கமாட்டாமையிலே.
 உயர்கவனொருவது அவன் ஆபிழுகளுக வருகிறவென்று பார்த்திருந்தா
 ரத்தனை. இது பெருமாருடைய வார்த்தையினாலேயே நன்கு விளங்கும்படியை
 விருப்பிப்போயின்கு.

5. முதிர்மயமான புத்தகாண்டத்தில் 'மலையாள விராணிச் செவ்ருத்தம்
 ந: ப்ரமோஜம், காமதாம் ஆரம்ப ஸம்ஸ்காரோ மாமராப் பேஷு யாதா தம்.' என்பது
 விபீஷணனுடைய கோர்ப்பு பேசுபாளருளிச் செய்துகொருச் சொகம் இராவணன்
 மாண்டபின்னர் 'ஜெந்த மலையாளபாடிசை, நான் உத்தரகரிமை [ஈமக்கடன்] பண்ண
 மாட்டேன்' என்று சொல்லி வந்த விபீஷணனுடைய கோர்ப்புக் கூறினது இது.
 அந்தமையே உடனே அவன் அனைவரும் பூராயமாயானத்தில் இறங்கி அர்த்
 தம் கொள்ளுதல்பதமதம் கண்டதலால், அப்படிப்பட்டவர்கள் இதற்குக் கூறும்
 பொருள் எங்களைப் பொருளில், அதில் ஒருவனிடத்து ஒருவனுக்குப் பகை
 பாலம் உண்டாகாது. அந்த நகையான மாந்தரோடிக் பின்பு இர
 வணன் மலையாளன்? அவன் கூறு சொன்னதும் பிராட்டியைத்
 நகரில் உட்கொண்டிருந்த பிள்ளைமாதலால் அது பிறைவேறப்பெற்ற பிண்
 பிள்ளைமாதலால் அந்தமையே பிள்ளைமாதலால் இது இவன்
 தன் சொல்லுமையானது. அந்தமையே சொல்லுமையானது பகையும்
 பொருள் மலையாளன். அவன் பொருள் தமையுடன் மூர் இது இராம
 பிரானுடைய இருவுள்ளம். அவ்வாறென்றும் உட்கொண்ட இருவுள்ளமபற்றி
 இன்சுவையிக வியாக்கியாலம் செய்தருளிபுள்ளார். (அதனையே இங்கு விவரிச
 கேளும்.) இவ்வரை பெருமான் இராவணன் பகை பாராட்டிபுத்தானே
 மலையாள இராவணன் பெருமான் சிந்திதம் பகை பாராட்டிபுத்தானே;
 விபீஷணனுடைய பகைமதி மாத விட்டிடுவதா? என்று விசாரம் நடந்து பரிசு
 லிப்பொருள் கிச்சித்தி "அதையகம் ஹரிச்சேஷ்ட! தந்தமல்லபாயம் மயா"
 என்று அவன் அவனை வயிப்படினை அழைத்துக்கொண்டு வர வியதித்தபோது
 "விபீஷணே ஹரிச்சேஷ்ட! யதிவா ராவணஸ் ஸ்வயம்" என்று பெருமான் கூறி
 யுள்ளார்; வந்தவன் விபீஷணனுக்குத்தானும் ஸரி; இராவணனே மாறுவேஷம்
 புண்டு வந்திருந்தான் ஸரி; விடாதே கொன்னை என்றார். அந்தமையே சொன்ன
 பெருமானையே திருவுள்ளம். இன்னும் எல்லா பொருளன்றே பணிக்கவெனும்.
 இது கேள்வியின், விபீஷண! இவ்விராவணன் விளத்திருக்கும் கரளிலேயே இவ
 னுக்குச் சொகம் கொள் நான் செய்யக் கருதியிருந்தேன்; அவை மது தாடிக்கு
 கொள் பகை மலையாளன் தந்தை கரியங்களைச் செய்து வந்தான்; மஹரிஷிகளின்
 குழப்பிப்பை மாதித்தான், பிராட்டியைப் பிரித்தான்; நம் உயிர்நிலையான
 முதுகைப் பறையாடும் மலையாளன்; இப்படிப்பட்ட வரைக்களை இவன் தான்
 சீர்தவணைச் செய்து தீர்த்தானுமே இனிச் செய்யப்போகிறதில்லையே—என்

பதே "மாணுத்தாவி வைராணி" என்றதற்குப் பொருள். (வைராணி என்றது வைரகர்யாணி என்றபடி.) இப்பொருளில்தான் பழுவசனம் பொருத்தம்.

6. இனி "கீர்வருத்தம் ந: ப்ரயோஜனம்" என்றதுதான் இங்கு உபதான வார்த்தை. இதன் பொருளின்தான் செவ்வனே உணரப்பெற வேணும். "இவனை முடிக்கவேண்டியது நமக்கு ப்ரயோஜனம், அது நிறைவேறிவிட்டது" என்று பெருமான் சொல்லுவதாகக் கொள்ளவே கூடாது; அப்பொருள் செஞ்சாலும் வினைக்கத்தக்கதன்று; எடுத்துக்காட்டிக்கவும் தகாத பொருள் அது. இதற்கு நம் பிள்ளை யருளிச்செய்திருக்கிற ஸ்ரீஸூக்தியை அப்படியே எழுதுகிறோம்; "[கீர்வருத்தம் ந: ப்ரயோஜனம்] இவன் லீவித்திருக்கிற நானிலே நாம் செய்யும் நன்மையை இவன் விலக்காதொழிய வேணும்" இத்தனையே பெறப்பார்க்க திருத்தோம்; அது அந்நாளில் பெற்றிலோம்; நாம் செய்திருந்தவது ரந்தற முன்னம் வித்திக்கப்பெற்றோமே" என்று. இதைச் சிறிது விவரிப்போம். பகவான் சேதநர்களுக்கு நன்மைபுரியக் கடமைப்பட்டான்; நான் செய்ய நினைத்த நன்மைகளை நிர்ஹேதுகமாய்த் தானே செய்துவிட்டானா? இதை "ஸர்வஜ்ஞோபி லி விச்வேசஸ் ஸதா காருணிகோபி ஸத், ஸம்ஸாரதந்த்ரவாலரித்வாத் சக்ஷ்யா பேஷாம் ப்ரதிஷுதே" என்று சாஸ்த்ரங்களிற் கூறப்பெற்றதனால் சேதநர்களிட மிருந்து சிறிது எதிர்பார்க்கிறான் என்று ஏற்படுகிறது. அப்படி பகவான் எதிர்பார்ப்பது எது? என்னில்; அதை நாம் ஒருவிதமாக நிக்ஷித்தாச் சொல்லமுடியாது. கர்மபிரகம் ஜ்ஞாகயோகம் பக்தியோகம் முதலானவற்றில் ஏதேனும் மொன்றை எதிர்பார்க்கவும் கூடும்; "நாம் செய்யும் நன்மையை இவன் விலக்கா திருக்கவேணும்" என்று இவ்வளவே யெதிர்பார்ப்பதுமுண்டு. இதற்கு அப்ரதி ஷேதம் என்று பெயர்.

7. ப்ரதிஷேதமாவது விலக்குகை; அப்ரதிஷேதமாவது விலக்காமை. பகவானுடைய கருணை நம்மேல் பெருகவொண்ணாதபடி நாம் தந்தனவெட்டி களாய்த் திரிவதுண்டே அதுதான் விலக்குகை; நம்முடைய விபரீத ப்ரவ்ருத்தி களைக்கண்டு பகவான் "ஐயோ! நம்முடைய கருணை புதுவதற்கு இடம்தராமல் இப்படி தடை செய்கிறானே பாவி" என்று கண்ணீர் பெருக்கி நிற்பான். சேதநன் அதுகூட ப்ரவ்ருத்தியொன்றும் செய்யாமற்போனாலும் விபரீத ப்ரவ்ருத்திகளைச் செய்யாமலாவதிருந்தால் அவனுடைய அருள்வெள்ளம் தடைகின்றிப் பெருகியே தீரும். இதை ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவத்தில் கூரத்தாழ்வான் வெகு அற்புதமாக அருளிச்செய்கிறார், (61) "யத்ப்ரஹ்மகல்பநியதாதுபவேபி எனவிற ச்லோகங் கரணக. இதில் "கூடாமயஸ்யஜேஹா ததபிஸந்தி விராம மாத்ராத்" என்பது உபதான வார்த்தை. சேதநன் ஸூக்ருதவிசேஷங்களைச் செய்யாமற்போனாலும் துஷ்க்ருதமாவது இன்னும்செய்யாமலிருந்தால் அவ்வளவையே பற்ருசாகக் கொண்டு எம்பெருமான் அருள்புரிந்து திருகிறான் என்பதுதான் கூரத்தாழ்வானது. இந்த ஸ்ரீஸூக்தியில் காட்டப்பட்ட விஷயம். நாமாக வொரு ஸூக்ருதமும் செய்யாதவனில் அதைப்பற்றிச் சிறிதும் கவலைசில்லை. எம்பெருமானது கருணைப் பெருக்குக்குத் தடையாக அவனோடு எதிர்ப்புகோப்பதும், அவனாக அருள் செய்யத் திருவுள்ளம் பற்றிலாதும் அதையும் தடைசெய்வதுபோல் நாம் விபரீத ப்ரதி கூலப்ரவ்ருத்திகளிலே கைவைப்பதுமாயிருந்தால் அதுகண்டு எம்பெருமான் ஐயோ வென்று சோதிக்கவே சேர்கின்றது.

8. இராவணன் பிராட்டியைக் கவர்ந்தது, ஜடாயுவை நலிந்தது, பரம பாக வதர்களைக் குடியிருக்கவொட்டாது திங்கைமுத்தது முதலியன செய்தாலும் இவற் றைப் பொருளபடுத்தாமல் கருணைக்கடலான காகுத்தன் "இன்றுபோய் நானிவா" என்பது முதலிய வார்த்தைகளினால் இரக்கக் குறி காட்டியிருந்தும் அந்தோ!

அவன் பெருமானையே நினைத்துள்ளதை யறியப்பெற்றிலன். "கச்சாதுஜாநாமி" என்ற பெருமான் பெருமையை நினைப்பெற்று இல்லம் சென்றவன் திரும்பவும் போய் புரிய வந்ததற்காகவும் பெருமான் அவனையே இலங்கைக்கரசனுக்கி வைத்தருள்வனே. இப்பெற்றுக்கு அமரம் கொடுத்திலனே யவன். ஆகவே, அவன் திறத்துப் பெருமான் செய்ய நினைத்த கண்ணை அவனையே ப்ராதிசுல்யத்தினால் தடைபட்டுப் போயிற்று. அவன் தன்னை இப்போது இறங்கொழிந்தனானால் இனி ப்ராதிசுல்யமென்பது மறு செய்யவில்லாணே. இக்கனையே பெருமான் பரம ப்ரயோஜனமாகக் காட்டி "மீட்டித்தம் ந: ப்ரயோஜனம்" என்றார். நாம் செய்ய நினைக்கும் நன்மைக்கு ஒரு தடை செய்யாமையாற்ற இப்போதேமையில் நாம் இவனுக்குச் செய்யக்கூடிய நன்மை யாதெனில், இவனுடைய காகையையும் கழுதும் தின்ன விடாமல் பெரியார்களுக்குச் செய்கிற சுமந்திரனே ஸம்ஸ்காரம் செய்வதுதான்; அதை விடாது! நீ செய்யாமாய்! செய்யாயாகில் இது நான் செய்தே தீருவேன். என்று பெருமானுள்ளார் செய்வதை மரணத்தால் வைராணி பென்றெடுத்த விந்தச் சீலாகத்தினால் தெரியாது. இப்படிப்பட்ட பெருமான் இராவணனை ஒரே அம்பி னால் முடித்தாது மிகவும் தாமதித்தது தம்முடைய சௌர்ய விரிய பராக்ரமங்களில் குறைவிட என்று என்பது தன் கறியத்தக்கது. விச்வாமித்ர முனிவர் தம் வேள்வியை முடிக்க இராவணனை வென்றதற்குப் பரம மன்னவனிடம் வந்தபோது "அஹம் வேதம் மஹாத்மா நாம் ஸத்யபராக்ரமம்" என்றார். இதில் 'ஸத்ய பராக்ரமம்' என்றதன் உட்கருத்தாக உத்தேசனாவேயும், எதிரியின் சேர்வுபார்த்து அவனை வதைத்திடாமல் ஆந்தனையும் ஆபி முக்கியம் கொள்ளப்பார்த்து அது கைகூடாவிடில் கடைசியாகக் கொண்டு வர்ப்பே, ஸத்யபராக்ரமமுடையமென்று முன்னோர் உரை செய்துள்ளார்கள் என்பதும் இங்கு உணரத்தக்கது.

9. பகவானை அமர்ந்தவையாபரிபூர்ண நென்னும்பேயு நூனம் சக்தி பலம் ஐச்வரியம் விரியம் தெருவன என்று அவனாகத் துணைகள் கொள்ளப்படுகின்றன; இவற்றின் பரமமானவனாகக் காட்டி "மருகநாபிகந்த இவ யத் ஸகல பித்தம் துஷணம் பித்தம் தோ விகருதேஷுஷி, ப்ரியங்க! விரியமிதி தத் துவதத்தே" என்றதற்கு ஸகலத்தினால் திருபித்தநுகிறார்; கஸ்துரீ பரிமளமானது தான் சிறியம் ஸ்காரமடையாமலிருந்துகொண்டே பிறருடைய மனங்களை வீழ்படிவிகாரப்படுத்துகின்றதோ, அப்படியே பகவான் தான் விகாரப்படாமலே ஸகல பதார்த்தங்களையும் விகாரப்படுத்தவதுதான் விரியம் என்றதாயிற்று. இக்குணமும் இராமனிடத்து நன்கு காணத்தக்கது. சுமந்திரன் இராமனைக் கங்கைக் கரையில் விட்டிட்டுத் தேருடன திரும்பி வந்து தசரதனிடம் செய்தி சொல்லுகையில், இராமனது பிரிவினும் மரம் செடி கொடி முதலியனவும் வாடி வதங்கும்தை, "விஷயே தே மஹாராஜ! ராமய்யஸங்கதிநா; அபி வ்ருகதா: பரிமலாநாஸ, ஸபுஷ்பாங்குர கோரகா; உபதப்போதகா நய: பன்வாமி ஸராம்ஷிச, பரிசுஷ்க பஸாசாநி வநாபி உபவநாபிச" என்று சொன்னார். "அரசனே! உன்னு நாட்டிலுள்ள மரங்களுங்கூட இராமனது பிரிவைப் பொறுக்க மாட்டாமல் இளைத்துப் புஷ்பங்களோடும் தளிர்க ளோடும் மொக்குகளோடும் வாடி வதங்கிவிடக்கூடாது. குளங்குட்டைகளில் தண்ணீர் அடிசிடாதுயாதுபாடு கொடுக்கின்றது; காடுகளிலும் நந்தவனங்களிலும் மரங்களின் இலைகளெல்லாம் உலர்ந்திருக்கின்றன—என்று கூறினார். இதைக் கூரத்தாழ்வானம் அதமாவாஷிஸ்தவத்தில் 'வம்சம் ரகோ!' என்கிற ச்லோகத்தில் 'தவத்ஸங்கிதிப்ரபவஸாத்மஜுஷோ யதா ஸி வ்ருஷாச்ச தாந்திமலபந்த பவத் வியோகே' என்பதனுள்ளார் செய்தார். இப்படி, சேதநம் அசேதநம் என்கிற வாசியற ஸகல பதார்த்தங்களையும் விகாரப்படுத்துகையாகிற விரிய குணமும் இராமனிடத்துள்ள தென்பதை மனனஞ்செய்க.

[illegible][illegible]

(2) ராமோ விக்ரஹவாந் தர்ம: (அல்லது) கருணாகாகுத்ஸ்தன்.

10. ஸ்ரீராமோரணேத் தருமமே வடிவெடுத்தவனாகக் கூறுவார்கள். ஆன் டான் எச்சியார் திருப்பெரியில் (14-6) "தருமமறியாக் குறும்பனை" என்று கண்ணபிரானேத் தருமமறியாக் குறும்பனை என்றுள். "ராமோ விக்ரஹவாந் தர்ம:" என்றதுபோலே "கருணாயம் தர்மம் ஸக்தம்" என்று சொல்லியிருக்கச் செய்தேயும் கண்ணபிரான் அண்டாளால் தருமமறியாக் குறும்பனைப்பட்டு டான். ஸ்ரீராமன் தருமமே வடிவெடுத்தான். எங்கட்காண்டத்தில் (33-41) "ஆக்ருசம்ஸ்யம் போதம் ஸ்ரீராமே தர்மம் ஸக்தம்" என்பது பிராட்டியின் வாய்க்கையாகக் காண்கிறது. ஆக்ருசம்ஸ்யம் என்பது இங்கம்; அதுதான் பரம தர்மமென்று இராமனிடையே கொள்கையாம். இராமன் இரகமறிக் தவன் என்றும் இரக்கமுண்டாய்வு என்றும் சொல்லுவார்கள். சேஷர்கள் தேசிகர் தசாவதார ஸதோகரத்தில் ஒவ்வொருவரையும் தவத்தவரையும் ஒவ்வொரு ச்லோகமிட்டு மூடிவில் பத்து அவதாரங்களையும் சேர்த்து ஒரே ச்லோகத்தில் சொல்லும்போது "இச்சமீக! விபராகச்சப!" என்னும் ச்லோகத்தில் ஒவ்வொருவரையும் தவத்தவரையும் ஒவ்வொரு விசேஷணமிட்டுச் சொல்லுவதற்காக ஸ்ரீராமாவதார பரவநாவத்தில் "கருணாகாகுத்ஸ்த!" என்று கூறியிருப்பதால் இராமன் தருமமே வடிவெடுத்தவனென்று சொல்லத் தகுதியுடையவன். கருணாயாவது என்ன என்பதையும், ஸ்ரீராமனிடத்தில் கருணை எப்படிப்பட்டது என்பதையும் இங்கே விவரிக்க விரும்புகிறோம். அதுபேசாத்தில் (1-7-18) "கருணாயம் கருணை கருபா தயா அதுகம்பா லயாத் அதுக் கோபோதி" என்று ஏழு பதங்கள் பாயாய நாமங்களாகப் பாட்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றுள், அதுகம்பா, அதுக் கோப: என்னும் பதங்களும் பர்யாயமாகச் சேர்த்து நக்கின்றபடியால் அப்பதங்க ளின் பொருளேதான் கருணையின் பொருளுமாகக் கூடியது. துக்கத்தினால் நடுங் குப்பவனைக் கண்டு தானும் நடுங்குதல் அதுகம்பா; துக்கத்தினால் அழுகிறவனைக் கண்டு தானும் அழுகல் அதுக் கோப: என்பது உலகில் அனைவருமீதையே வேண்டிய பொருளாகும். இதுதான் கருணையென்பதும். அப்போ, நிற்பதும் தயாராக் கண்டு தானும் ஆயோவென்று உயருற்றிருக்கை கருணை, அதை கண்கரித்து அப் படியே வர்த்திப்பவன் இராமன். இங்குமே ஸ்ரீராமபாணத்தில் பலவிடங் களில் காணப்படுமாறிலும் சிலவிடங்களே இங்கே நினைவாகக் கூறுவோம்.

11. தசரதமன்னவன் இராமனுடைய மகன் எனக்களையும், அவனுக்கு அவன் மனைவியாகிய சீதையைக் கொடுத்தான். அதுமன்னவன் அளவுகடந்த அன்பையும் கொண்டு அவன் இராமனாகப் பிறப்பில் அவன் சிவ சேஷனாகத் தவ அளவீட்டில் ஒப்புவித்துத் தான் இராமனாகியவனென்று விருப்பங்கொண்டு மந்திரிகளோடுகலந்து அரண்மனைக்குத் தனது கருணைத் திருநெல்விடை கொண்டு விரைவாகவே அதனைச் செய்வுதற்காகக் கருதி அந்தாட்டி அவன் மன்னவர்களைப் பற்றாஜனாக் களையுமெல்லாம் அவர்களுக்குப் பெருமையாகக் கூட்டி அவர்களுக்குத் தன் கருத்தை வெளியிட்டான். அப்போது அவர்கள் யாவரும் அளவற்ற அன்புமையுடன் "கிழவோ! நீ ஒழிந்துபோ, இராமன் வரவேண்டி வருக" என்று மிகப்பெரிய கோஷமாகக் கூறினர்; தன் விருப்பத்தை அனைவரும் அமோ கித்தவாழ்வி உன்னம் பூரித்தவன், இராமனிடத்தில் ஸகல ஜனங்களுக்கும் இன்பமும் அன்பு நிறைந்திருக்கும் பரவநாவைத் தான் அறிந்திருந்தார், அவர்கள் வாயிலாகவே அதை இவர்களுக்குத் தெரிந்துகொள்ள விரும்பி அவர்கள் கோஷம் "ஓ மன்னவர்களே! மஹா ஜனங்கள்! என் மனத்தில் தேவன்றிய விரும்பத்தை நானே சுதந்திரமாய் செய்து முடித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன் உங்கள் கருத் தையும் அதுஸரித்து நடத்துகின்றவெனவென்றெண்ணி உங்களைப் வர வணங்குதற்குக் கேட்டேன்; கேட்டவுடனேயே உங்கள் 'கிழவோ! ஒழிந்துபோ,

(2) ராமோ விக்ரஹவாந் தர்ம: (அல்லது) கருணாகாகுதஸ்தன்.

10. ஸ்ரீராமபிரானத் தருமமே வடிவெடுத்தவனாகக் கூறுவார்கள். ஆண்டார்ஸ். நாச்சியார் திருமொழியில் (14-6) "தருமமறியாக் குறும்பனை" என்று கண்ணபிரானத் தருமமறியாதவன் என்கிறான். "ராமோ விக்ரஹவாந் தர்ம:" என்றதுபோலே "கருணைத் தர்மம் ஸாதகம்" என்று சொல்லியிருக்கச் செய்தேயும் கண்ணபிரான ஆண்டாளால் தருமமறியாக் குறும்பனைப்பட்டு டான். ஸ்ரீராமன் தருமமே வடிவெடுத்தவன். ஸுந்தரகாண்டத்தில் (33-41) "ஆர்ஞ்சம்ஸ்யம் பரோ தர்ம ஸ்தவத்த வவ மயா ச்ருத:" என்பது பிராட்டியின் வார்த்தையாகக் காண்கிறது. ஆர்ஞ்சம்ஸ்யமாவது இரக்கம்; அதுதான் பரம தர்மமென்று இராமனுடைய கொள்கையாம். இராமனை இரக்கமறிந்தவன் என்றும் இரக்கமுடையவன் என்றும் சொல்லுவார்கள். மொகந்த தேசிகர் தசாவதார ஸதீந்திரத்தில் ஒவ்வொருவதாரத்திற்கும் தனித்தனியே ஒவ்வொரு ச்லோகமிட்டு முடிவில் பத்து அவதாரங்களையும் சேர்த்து ஒரே ச்லோகத்தில் சொல்லும்போது ["இச்சர்மீக! விஹாரகச்சப!"] என்னும் ச்லோகத்தில் ஒவ்வொருவதாரத்தையும் ஒவ்வொரு விசேஷணமிட்டுச் சொல்லுவருகையில் ஸ்ரீராமாவதார ப்ரஸ்தாவத்தில் "கருணாகாகுதஸ்த!" என்று கூறியிருப்பதால் இராமன் கருணையே வடிவெடுத்தவனென்று சொல்லைத் தகுதி யுடையவன். கருணையாவது என்ன என்பதையும் ஸ்ரீராமனிடத்தில் காணும் கருணை எப்படிப்பட்டது என்பதையும் இங்கே விவரிக்க விரும்புகிறோம். அமரகோசத்தில் (1-7-18) "காருண்யம் கருணை க்ருணை; க்ருபா தயா அநுகம்பா ஸ்யாத் அநுக்ரோசோபி" என்று ஏழு பதங்கள் பர்யாய நாமங்களாகப் படிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றுள், அநுகம்பா, அநுக்ரோச; என்னும் பதங்களும் பர்யாயமாகச் சேர்த்திருக்கின்றபடியால் அப்பதங்களின் பொருளேதான் கருணையின் பொருளுமாகக் கூடியது. துக்கத்தினால் மடுங் குப்பங்கைக் கண்டு தானும் மடுங்குதை அநுகம்பா; துக்கத்தினால் அழுங்கிறவனைக் கண்டு தானும் அழுகை அநுக்ரோசம் என்பது உலகில் அனைவருமையேண்டிய பொருளாகும். இதுதான் கருணையென்பதும். அகவே, பிறர்படும் துயரைக் கண்டு தானும் ஐயோவென்று அயருற்றிருக்கை கருணை, அதை நன்கறிந்து அப்படியே வர்த்திப்பவன் இராகவன். இங்ருணம் ஸ்ரீராமாயணத்தில் பலவிடங்களில் காணப்படுமாதினும் சிவவிடங்களை இங்கே நினைவாகத் து அதுபவிப்போம்.

11. தசரதமன்னவன் இராமனுடைய கருணைகளையும், அவனுக்கு ஜனங்களிடத்திலும் ஜனங்களால் அவனிடத்திலும் ஸ்ரீராமன் உள்ள அளவுகடந்த அன்பையும் சொல்லி அவனை இளவரசாக முடிபுட்டி அரசாட்சிச் செல்வத்தை அவனிடத்தில் ஒப்புவித்துத் தான் இளைப்பாறவென்மென்று விருப்பங்கொண்டு மந்திரிகளோடுங்கலந்து ஆலோசித்துத் தனது கருத்தைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு விரைவாகவே அதனைச் செய்துமுடிக்கக் கருதி அந்நாட்டிலுள்ள மன்னவர்களையும் மஹாஜனங்களையுமெல்லாம் வரவழைத்துப் பெருஞ்சபை கூட்டி அவர்களுக்குத் தன் கருத்தை வெளியிட்டான்; அப்போது அவர்கள் யாவரும் அளவற்ற ஆனந்தமடைந்து "நெவரே! கீ! ஒழிந்துபோம், இராமனக்கே முடி சூட்டுவீராக" என்று மிகப்பெரிய கோஷமாகக் கூறினர்; தன் விருப்பத்தை அனைவரும் ஆமோதித்துப் பற்றி உள்ளம் பூரித்த தயாரான, இராமனிடத்தில் ஸகல ஜனங்களுக்கும் இங்ருணம் அன்பு நிறைந்திருக்கத் தரணத்தையே தான் அறிந்திருந்தும், அவர்கள் வாதிலாகவே அதை இனிதாகத் தெரிந்துகொள்ள விரும்பி அவர்கள் கோக்கி "ஓ மன்னவர்களே! மஹா ஜனங்களே! என் மனத்தில் நோன்றிய விருப்பத்தை நானே சுதந்திரமாய்ச் செய்து முடித்துக்கொள்ள வல்லேனென்கிறேன் உங்கள் கருத்தையும் அதுஸரித்து நடந்துகொள்ளவேனுமென்றெண்ணி உங்களையும் வரவழைத்துக் கேட்டேன்; கேட்டவுடனேயே நீங்கள் 'நெவா! ஒழிந்துபோ,

கீழ்வா! ஒழிந்துபேர்; இஃமனுக்கே முடி சூட்டவேண்டுமென்று பேரிசைச்சல் செய்து கூறுவதை நோக் தந்தால், என் அரசாட்சியில் நீங்கள் யாவரும் மிகக் கஷ்ட மடைந்திருந்தீர்கள் போலவும் அந்தக் கஷ்டத்தை எப்போது தவிர்த்துக்கொள்ளப் போகிறோமென்று சமயம் பார்த்திருந்தீர்கள் போலவும் நினைக்கவேண்டியதாசின் றதே; “சக்தவர்த்தியாகிய நீர் உம்முடைய இஷ்டப்படி செய்துகொள்ளலாம், எங்களைக் கேட்கவேண்டுமோ?” என்று மரியாதையாக வார்த்தை சொல்லியிருக்க லாமே; அப்படிச்சொல்லாமல் என்பால் மிகவும் வெறுப்புத் தோற்றச் சொன்னீர் களே, இதற்கு என்ன காரணம்? கூறுமின்” என்றனன். அதற்கு அவனவரும் ‘மன்னர்பிரானே! உன்மீது நாங்கள் யாதொரு குற்றமும் நினைத்திலோம்; நீ பெற்றபுகழ்வன் எல்லையில்லாத கற்குணங்கள் அமையப்பெற்றவனாகவின் அவனது திருக்குணங்களில் ஈடுபட்ட நாங்கள் அவனை அரசனாகப்பெற்று அவன்கீழ்க் குடி வாழ விரும்பினோம்; அவனது திருக்குணங்களைக் கேட்க விரும்புவாயாயின் சொல் லுகின்றோம், கேட்டருள் கோமானே!” என்று மீடிகையிட்டு இராமனது திருக் குணங்கள் பலவற்றையும் சொல்லிவருமடைவில் (அயோ. 2—40.)

“வ்யஸதேஷு” மநுஷ்யாணம் ப்ருசம் பவதி சூ:க்கித:,
உத்ஸவேஷு” ச ஸர்வேஷு” மீடேவ பரிநுஷ்யதி.” என்றார்கள்.

பிறர் துயருறக் கண்டால் தான் அபரிமிதமாகத் துயருறுபவன்; பிறர்க் கொரு மகிழ்ச்சியுண்டாலும் தான் மிக மகிழ்பவன்—என்பது மேலே குறித்த ச்லோகத்தின் பொருள். பிறருடைய மகிழ்ச்சியில் மகிழ்பவன் என்றது இருக்கட் டும். ‘பிறர் துயருறக் கண்டால் தான் அபரிமிதமாகத் துயருறுபவன்’ என்றார் களே—இதுதான் தயாளுவான் புருஷனின் மிகச் சிறந்த தன்மை. இங்கு இராம னது திருக் குணங்களைக் கூறத்தொடங்கினபோது (ச்லோ. 26.) “பஹுவோ ந்ருப! கல்யாணா நம: புத்ஸ்யமா கந்தி தே:” என்று கல்யாண குணங்களைச் சொல்லு வதாக மத்தியஸ்தித் சொல்லுகிறதில் அந்நுணங்களினிடையே பரதுக்க துக்கம் என்ன இத்தன்மைக்குக் கூறியிருக்கிறதோ இது மிகச் சிறந்த கற் குணம்” என்று மத்தியஸ்தித் தயாளுவான்மென்பது வெளிப்படை.

12. ஆனால் பிறர் துக்கப்படுவதென்பதா எவ்விதத்திலும் தியசுணமே யன்றோ வென்று கலக் ஆசைபங்கள் செய்வதுண்டு. ஸஹஸ்ரநாமத்தில் “விகர்த்தா” என்கிற து:காமத்திற்கு பாஷ்யம் அருளிச்செய்யாநின்ற பட்டர் அவர்களது கலக்கம் நீங்க ஆசைப பரிஹாரம் செய்வனே செய்தருளியிருப்பதால் இங்கு விரிவு வேண்டா. அல்ல வேறப் பரத்யகே கல்யாண குணநிதியான எம் பெருமானே துக்கப்படுபவரைச் சொல்லவே கூடாதென்றும், துக்கப்படுவதென் பது வேறப் குணமேயா? மெய்யும் நினைப்பவர்களைச் சுருக்கமாகத் தெளிவிக்கிறே மிங்கு. துக்கப்படுவதென்பது இரான்நிதிதம்; ஸ்வார்த்தமென்றும் பரார்த்தமென் றும். துக்கமென்பது கஷ்டம் உட்கந்தென்பது துக்கப்படுவதானது ஸ்வார்த்த துக்க மெனப்படும். பிறர்க்கு மேல்க் கஷ்டத்தைப்பற்றி துக்கப்படுவதானது பரார்த்த துக்க மெனப்படும். முத்தினதான் ஸ்வார்த்த துக்கத்தை ஹேயகுணமாக நினைக்க றியாயமுண்டு. பிறர்க்கு துக்கத்தை [அநாவறுபரார்த்த துக்கத்தை] ஹேயகுணமாக நினைத்தல் மிகப் பிசுந். குணங்களில் தலையானது இதுவேயாகும். உலகத்தில் ஒருவன் துக்கப்படும் போது அந்தத் துக்கத்தைக் கண்டுகொண்டிராநின்ற மற்ற ருருவன் தானும் துக்கப்படாமல் வரளாகிடத்தால் அவனைக் கஸ்நெஞ்சனென் றும் சாநெஞ்ச இளநெஞ்ச இல்லாதவனென்றும் வசை கூறுகிறோம். பிறர் துக்கப்படுவதைக்கண்டு பரவாயாக ஒருவன் துக்கப்பாடுதல் அவனை சாநெஞ்சனென் றும் இரக்கமுள்ளவனென்றும் பரம தயாளுவென்றும் சொல்லிப் புகழுகிறோம். இவை இன்றாக ஒருவராலும் அபலாபம் செய்ய வொண்ணாதவை. ஆகவே கருணை

கிழவா! உத்தித்தியோ: து: பப நுத் தை முடி ஸுட்டவேணும்' என்று பேரினாச்சல்
செய்து கூலுவதை தோன் டுந்தாம், என் அரசாட்சியில் நீங்கள் யாவரும் மிகக் கஷ்ட
மடைந்தி டுந்தீர்கள் போலவும் அந்தக் கஷ்டத்தை எப்போது தவிர்த்துக்கொள்ளப்
போகத் தோன் டுந்தாய்மம் பார்ந்திருந்தீர்கள் போலவும் நினைக்கவொண்டியாகுகொண்
றந்த: "சந்தவந்தியாகுகொண் டும்முடைய இஷ்டப்படி செய்துகொள்ளலாம்,
எங்களை கேட்கவேண்டாமோ?" என் பமரிபாசையாக வார்த்தை சொல்லியிருக்க
லாதே; அப்படிச் சொல்லாமல் என்பால் மகவும் வெறுப்புத் தோற்றச் சொன்னீர்
களே, இதை என்ன காணாம்? கூறுமின்" என்றான். அதற்கு அனைவரும்
'மன்னிப்போனே! உன்மீது எங்கள் யாதொரு குற்றமும் நினைத்திலோம்; நீ
பெற்ற புதல்வன் எல் லெல்லாத தற்குணங்கள் அமையப்பெற்றவனானவன் அவனது
திருக் கணங்களில் நடுபட்ட நாங்கள் அவனை அரசனாகப்பெற்று அவன்மீழ்க் குடி
வாழ விரும்பினோம்; அவனது திருக்குணங்களைக் கேட்க விரும்புவாயாயின சொல்
லுகின்றோம், கேட்டருள் கொள்கோ!" என்று வீடுகையிட்டு இராமனது திருக்
குணங்கள் புகழ்ந்துரைத்த சொல்லியருமடைவில் (அமோ. 3-10.)

“வ்யஸாதேஷ” மதுஷ்யாஹம் ப்ருசம் பவதி து:க்ஷித:

[illegible]

பிறர் தயருறக் காணல் தான் அபரிமிதமாகத் துயருறுபவன் ; பிறர்க்கு
கொடுக்க நினைப்பவன் தான் மிக மகிழ்வான்—என்பது மேலே குறிப்பி-
த்தோடும் பொருள். இதைப் பார்த்து மகிழ்பவன் என்றது இருக்கட்
டும். ‘பிறர் துயருறக் காணல் தான் அபரிமிதமாகத் துயருறுபவன்’ என்று
களே—இதுதான் தயாளுவார் புரையான மகச்சிறந்த தன்மை. இந்த இராம-
னது இருக்குணங்களைக் கண்டிடக்கூடிய பாடம் (சுரை. 26.) “பாறுவோ ந்நுப!
கற்பணம்” என்பது. “பாறுவோ” என்பது கற்பணம் எனப்போல் சொல்ல-
வதாக மாட்டாதினாலென்றதற்காகத் துயரணங்களின்றியே பாதுக்க-
தங்கள் போல இருக்கக் கூடியவனவே இவ் மகச் சிறந்த கற்-
பணம் உடையவன் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டுவது.

[illegible]

மீன் பொருளான பாசங்களை நுகர்வதென்பது மீன் விற்பதற்குணங்களில் முதன்மையாகக் கணக்கிடக்கூடியதெய்தியன்றித் தாழ்வாய்வு ஒருவரால் கூற வொண்ணாதது. எம்பெருமானிடத்தில் இக்குணமொன்றை மனநுனிடமற்றும் பண்பு குணங்களை மறைந்தாடும் பண்புண்டே.

13. ஆனால் இங்கு ஒன்று சொல்லலாம்; பிறப்பும் தயாதத்தைப் பரிஹரிக்கக்கூடிய சக்தி நமக்கென்னவாயினால் நாம் பிறர் தயாதத்தை தயாருறுவது ஸஹஜம்; ப்ரணதார்த்திறாரென்னு பொயர் படைத்துப் பிழர்ச்சு சகதியுதனான எம்பெருமான் பிறருடைய தயாதத்தைக்கண்டு தாழ்ந்து தயாருதக் காரணமேயில்லை யென்னவர். இங்கே அவனும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய விஷயங்களைத் தெளிவாக்கத் தெரிவிக்கிறோம். பிறப்பும் தயாதத்தைக்கண்டு தயாருறுவது என்கிற வொரு தன்மையும், பிறப்பும் தயாதத்தை நீக்கத் தக்க சக்தியுடையது என்கிற வொரு தன்மையும் ஒன்றோடொன்று முரண்பட்டனவென்று நினைக்கலாகாது; 'அசக்தனே தயாருறுவன், சக்தன் தயாருறுமாட்டான்' என்று கிளைப்பது மருள். தன் குழந்தைக்கு ஒரு துன்பம் நேர்ந்துவிட்டால் அந்நேரத்திலே பரிஹரிக்கக் கூடிய சக்தி மாதாவுக்கு இருக்கச்செய்தேயும் அப்படியே அத் துன்பத்தை அவள் பரிஹரித்துவிடச்செய்தேயும் 'குழந்தைக்குத் துன்பம் நேராமல் காக்கவேண்டியது கீழ்க் கட்டமையாதிருத்தும் ஏமாந்து போனோம்; அந்தோ! அபாயமாய்க் குழந்தையைத் துடிக்கவிட்டோமே' என்று பல்லாறு நாள்கள் வருதலும்படியாய்க் காணாதாருண்டோ? துச்சாவணன் கையிலே த்ரென்பதி பரிபவப்பட்டுக் கூவின போது, கண்ணபிரான் ஒருவாறு அவனது தயாதம் தீர்த்திருக்கச்செய்தேயும் 'ஐயோ! - அவன் கூவினபோது நான் கேரில் சென்றிருந்து உதவா தொழிக் கேட்கேன்; ஐயோ அவளுக்குப் பரிபவம் நேர்ந்து அவன் கதறினபின்பு நான் காரியம் செய்தேனெயன்றி முதல்தன்னிலே பரிபவமே அவளுக்குண்டாகாதபடி ஐரக ருக்கனென்றே துபாரேனேன்! அவளுக்கு நான் பெரிய கடனொளியாய்விட்டேனே, என் பிறப்பு என்னுமிற்று!' என்று, தன் காவற் தோர்வை நினைத்துத் திருவுள் ளம்மேயென்னதே விஞ்சினபடி யுண்டே; 'கோவிந்தேதி யதாக்கந்தத் திருஷ்ண மாம் துர்வாஸிதம், குணம் ப்ரவருத்த மீவ மே ல்லருகயாத் நாபஸர்ப்பதி' என்ப தன்றோ? கண்ணபிரானுடைய திருவாசகம். மருளின் கரையிலே முதல்தன்னு டையுண்டிட்டுப் பூக்கேஜுந்திராழ்வானுடைய இடரை எம்பெருமான் தீர்த்தருளினானே லும் அவன்றான் பட்ட பரிதாபம் பேச்சுக்கு நிலைய்தே. ஆழ்வானும் பட்டரு முன்றோ அனதயெடுத்தார்த்து உருகினவர்கள். 'கெட்டேன்! கெட்டேன்!!' என்று, கொந்துகொண்டே எம்பெருமான் அனாதையத் தலைகுலைய ஒடிவந்தா னென்னிருக்களே. இவ்வனே பல்லாசிர மெடுத்துக்காட்டத்தக்கவை யுண்டு. இவற் றால் ப்ரதுக்க' தக்கிதவ ரூபமான எம்பெருமானது காரணிகதவம் அசைக்க வொண்ணாதபடி தேறிகிற்கும்.

14. இதை ஸ்ரீராமாயணத்தில் அநுபவிக்கலாப்டம் காட்டுதும் கான்மீன்; - பெருமான் ஸுக்ரீவனுக்காக வாலியைக் கொன்றார்; வாலி மாலாடபின் ஸுக்ரீவன் மிக வருந்தினான்; அவனது வருத்தத்தைக் கண்டு பெருமான் ஆற்றவில்லாத காரும் அபரிமிதமாக வருந்தியழுகா ரென்பதைக் கூறுகின்ற வான்மீன் முனிவர் (கிஷ்கிந்த - 24 - 24).

"இத்யேவமார்த்தஸ்ய ரகுப்ரஸீ: ச்ருத்வ வரோ வாய்ஸ்யஜஸ்ய தஸ்ய ஸஞ்ஜாதபாஷ்ப: ப்ரஸீதந்தா ராமோ முலாதிதந் விபா பபூவ"
என்றும் இந்த ச்லோகத்தில் "ஸஞ்ஜாதபாஷ்ப" என்றதும் "முலாதிதந் விபா பபூவ" என்றதும் கல்நெஞ்சையுமுருந்தும் சொற்கள். ஸுக்ரீவனுடைய

அமுதை வய்த்தும் இராமனுடைய அமுதை ஓயவில்லையென்கிறது 'ஸஞ்ஜாத பாஷ்ய' என்பது. சிலர் உத்தரே பகத்யில்லாமல் வெளியில்மாத்திரம் கண்ணீரை விட்டு துக்காபிநயஞ்செய்யவாண்டு, அப்படியல்ல; மறிபெல்லா முள்கலங்கி நின்ற ரேன்றிறது 'ராமோ முநவர்த்தம் விமகா பபூவ' என்பது. மேலே 25-ஆம் ஸர்க் கத்தின் முதல் ஸ்லோகம் — "ஸுக்ரீவஞ் சைவ தாராஞ்ச ஸாங்கதம் ஸஹலக்ஷமண: ஸமாந சோக: சாகுத்தஸ: ஸாக்த்யாயத் இதமப்ரவித்" என்பது. வாலியின் மரணத் தினால் தாவிடும் அழிந்தனையும் எவ்வளவு சோகமோ அவ்வளவு சோகம் பெருமாளுக்கு மிருந்ததென் றீரர் முனிவர், "ஸமாந சோக: சாகுத்தஸ:" என்பத னால். அந்த ஸர்க்கத்தின் முடிவிலும் (52) "ஸுக்ரீவேஹிவ திகேந திகோ பூத்வா மஹாபல: ஸமாநசோக: சாகுத்தஸ: ப்ரேத கார்யாண்யகாரயத்." என்று அதையே மீண்டும் மொழிசென்றார்.

15. வீதா விவாஹகாலத்தில் ஜனக சக்ரவர்த்தி கூறிய "இயம் ஸீதா மம ஸுதா" என்கிற ஸ்லோகத்தில் 'ஸஹதர்மசரீ தவ' என்று சொன்னதின் கருத் திற்கு இனங்கவும் தருமஸூத்தியான இராமபிரானைப்பற்றிச் சில நிரூபணங்களைச் செய்வோம். நாமெல்லாம் விவாஹம் செய்துகொள்ளும்போது "இமாம் கந்யாம் தர்மப்ரஜார்த்தம் வ்ருண்மஹே" என்று சொல்லி [அதாவது, இந்தப் பெண்ணை தர்மாதாஷ்டானத்திற்காகவும் ஸந்தான அபிவிருத்திக்காகவும் பரிக்ரஹிப்பதாகச் சொல்லி] வைப்பற்படுகிறோம். கம்போல்வாருடைய தர்மானுஷ்டானம் எதுவென் னில், இம்ஸஹம் எனப்படுகிற க்ருஹஸ்தாச்சரம தர்மானுஷ்டானமேயாகும். இல் வாழ்க்கைத் துணைவியாக அமைகின்ற மனைவியோடுகூடி சாஸ்த்ரோக்தங்களுரான தருமங்களை க்ருஹஸ்தாச்சரிகள் அனுட்டித்துவருவதுண்டு. இராமபிரானுக்கு வீதாபிராட்டியை ஜனகசக்ரவர்த்தி கன்யகாதானம் செய்யும்போது "இயம் ஸீதா தவ ஸஹதர்மசரீ" [இராமா! நீ அனுட்டிக்கும் தருமத்திற்குத் துணைவியாய்வள் இந்த வீதை] என்று சொல்லிக் கொடுத்திருக்கிறார். இராமன் அனுட்டிக்கும் தருமம் எதுவென்று பார்க்கவேண்டும். பிராட்டி இராவணனுக்கு ஹிதேரபதேசம் செய்யும்போது (ஸுந்தரகா 21—20.) "விதிதஸ் ஸ ஹி தர்மஜ்ஞாச் சரணாத வத்ஸல:" என்று கூறுகின்றார், பெருமானை தர்மஜ்ஞரென்று சொல்லி உடனே அதை விவரிக்கிற வார்த்தையாக 'சரணாத வத்ஸல:' என்றுரைத்தாள். இதனால், இராமபிரான் இவ்வாறாயத்தில் வைப்பற்றின தருமம் சரணாத பரித்ராணமே [அதாவது அடைக்கலம் புரூத்தவர்களைக் காத்தருள்வதே] என்று தேறுகின்றது. வேதாங்க நேசிகனும் தசாவதார ஸ்தோதரத்தில் ராமாவதாரத்திற்கு இட்ட ஸ்லோகத்தில் "ஸர்வாவஸ்து ஸகருத்ப்ரபந்தஜகதா ஸம்ரக்ஷணைகவரதி தர்மோ விக்ரஹவாந்" என்று இந்த மருமத்தை வெளியிட்டுக்கொண்டேயருளிச் செய்தார். ப்ரபந்தஜக ஸம்ரக்ஷணமே பெருமானுக்குப் பரமதர்மம். இத்தருமத்திற்குத் துணை வியாகவே பிராட்டி அமைந்தாள். அனது பற்றிய திருமந்தார்த்தத்தில் பிள்ளை லோகாசாரியர் "ரக்ஷிதம் போது பிராட்டி ஸன்னிதி வேண்டுகையாலே இதிலே ஸ்ரீஸம்பக்கம் அதுஸந்தேயம்" என்றும் "இவள் ஸன்னிதியாலே காகம் தலைபெற் றது அதில்லாமையாலே ராவணன் முடிந்தான்" என்றும் அருளிச் செய்துள்ளார். இது ஸ்ரீராமாயணத்தில் பனபலவிடங்களிலும் காணப்படுகிறது. கம்பராமாயணம் வாலிவதைப் படலத்தில் ஒரு செய்யுளினால் இது நன்கு முதவிக்கப்படுகிறது.

"கோவிந்தருமரூபம் குதேதுந்தேர்கட்கெல்லாம்

ஒவியத் தெழுநவோன்று வருவதா புடைமை யந்தே

ஆவியச் சனகன்பெற்ற வன்னதை அம்முதிவந்த

தேவியப் பிந்தபிள்ளைத் திகைத்தனை போறுஞ் செய்கை

இச்செய்யுள் இங்கவையே வடிவெடுத்தது. பிராட்டி அருகே பிள்ளைமடுவால்

மன் வாலிவதஞ்செய்ய கோந்ததென்கிற தத்துவம் இங்கு வெளியாகி
நடைபெறுவதில் தேவியைப் பிரிந்தபின்னைத் திகைத்தனை போலு
செய்தது என்றது ஸ்ரீராமாயணக்கடலில் மிக முக்யமாகக் கொள்ளத்தக்க மஹா
ரதம்மேபரன்றவொரு சம்பிரதாயப்பொருளை யுணர்த்துகின்றது. அதைச் சிறிது
விவரிப்போ மிங்கு.

16. தோசார்யன் பகவத்கேதையில் தன்னுடைய அவதார ப்ரயோஜ
னத்தை அருளிச்செய்யுமிடத்து "பரித்ராணய ஸாதாராம் விநாசாய ச துஷ்க்ருதாம்"
என்கிறான். ஸாதுக்களை ஸம்ரக்திப்பதும் துஷ்டர்களைத் தொலைப்பதமாகிய
செயல்களை அவதாரத்திற்குப் பயனாகக் கூறியுள்ளான். இவ்விரண்டு செயல்களும்
ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் விசேஷமாக நடைபெற்றிருப்பதை நாம் ஸ்ரீராமாயண முகத்தி
னால் அறிகிறோம். இதில் அரிய பெரிய விசேஷமொன்றும் தெரியவருகிறது. அது
யாதெனில்; சிதாபிராட்டி இராகவனோடு கூடியிருக்குங்காலத்தில் எப்படிப்பட்ட
அப்ராதிகளுக்கும் விநாசம் ப்ராப்தமாகிறதில்லை; பெருமாள் அவனைவிட்டுப் பிரிந்
திருக்கிற காலத்தில்தான் அபராதத்தில் குறையின்றவர்களையும் கண்ணற்றுக்
கொலைசெய்து தொலைக்கிறார் என்பதேயாம். இது ஸ்ரீராமாயணத்தில் ஆதியோ
டந்த்மர்கவுள்ள கதைகளினால் நன்கு தெரிகின்றது. இராமன் முதன்முதலாகச்
செய்தது தாடகையினுடையவும் ஸுபாஹு முதலிய அரக்கர்களினுடையவும்
வதம். முதன் முதலாகப் பெண்கொலை புரிந்தாரென்னு மபவாதம் இற்றைக்கும்
அழிந்ததில்லை. அப்படிப்பட்ட கொலைத்தொழில் செய்க காலத்தில் பெருமானாக்
குப் பிராட்டியின் ஸம்பந்தமுண்டாகவேயில்லை; பிரமசாரியாயிருக்கும்போது
தானே மாமுனி வேள்வியைக் காத்தது. அப்போது பிராட்டி அருகேயிருந்திருந்
தால் தர்டகர்வதம் கோந்தே யிராது. அவள் அருகே யில்லாதது பற்றியே பெரு
மாள் பெண்கொலையென்றும் பாராமல் தாடகாவதம் பண்ண கோரிட்டது. பிறகு
மிதிஸ்புரிக்குச் சென்று பிராட்டியை மணம் புணர்ந்தார். அது முதலாகப் பிராட்டி
யோடு கூடியிருக்கிறவரையில் ஒரு கொலைத்தொழிலும் நடந்ததில்லை. தீவ்ரமான
அப்ராதம் செய்தவர்களுக்கும் ரக்ஷணம் கோந்திருக்கின்றதேயன்றி, கொலையென்
பது ஒருவர்க்கும் கிடையாது.

17. இதன்மேல் சிலர் சொல்லக்கூடிய ஆகேஷபங்களையும் பிரசங்கித்துப்
பரிஹரிக்கிறோம். விராதனென்னும் அரக்கனை வதம் செய்தது பெருமானும்
பிராட்டியும் கூடியிருந்த காலத்தில்தானே; கரன் தாஷனன் முதலிய பதினொன்ற
மரக்கர்களின் வதமும் பிராட்டியோடு கூடியிருக்கும்போதுதானே நடைபெற்
றிருக்கிறது. ஆகவே, பிராட்டியருகே யிருக்கும்போது பெருமாள் ஒருவரையும்
வதஞ் செய்ததே கிடையாதென்று சொல்லுவது எப்படிப் பொருந்தும்? என்று
சிலர் கேட்கக்கூடும். அவர்களுக்குச் சொல்லுகிறோம். விராதனுடைய பிரஸ
தாவம் ஆரணியகாண்டத்தில் இன்னடாவது ஸம்பந்தமில் வருகிறது. அங்கே
கதைப்போக்கு உள்ள விதத்தை நன்கு கவனிக்கவேண்டும். விராதன் வந்ததும்
பிராட்டியைக் கொள்ள கொள்வான். பிறகு அவளை விட்டுவிட்டு ஆராமனையும்
இலக்குமணனையும் காக்கிக்கொண்ட வேறொருவராகத்தில் நிறைகிறான். அப்போது
பிராட்டி தான் தனித்து வின் றுபோனதைக் குறிப்பிட்டு ஸ்ரீராமனிடமிருள். இவ்வாறு
யம், ஆரணியகாண்டம் முன்னுவது ஸர்க்கத்தின் ப்ரதிவிலும் நான்காவது ஸர்க்கத்
தின் முதலிலும் ஸ்பஷ்டமாகவுள்ளது. சீதை தன்னைத் தனியாக விட்டிட்டு
ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களை விராதன் வேறொரு காட்டுக்குத் தாக்கிச் சென்றபோது
'ஓ அரக்கனே! இனி என்னைச் செந்நாய்களும் புலிகளும் சிறுத்தைகளும் கொன்று
கொன்றுவிடுமே! அவ்விருவரையும் விட்டு என்னைக் கொண்டுபோகலாகாதா?'
என்று கத்திகின்றான். இதனால் விராதவதம் செய்யப்படுகிற காலத்திலும் இடத்
திலும் பிராட்டியின் ஸன்னிதானமில்லை யென்பது ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிகின்றது.

தான் இராமன் வாலிவதஞ்செய்ய நேர்ந்ததென்கிற தத்துவம் இங்கு வெளியாகின்
றது. இச்செய்யுளில் “தேவியைப் பிரிந்தபின்னைத் திகைத்தனை பொலுஞ்
செய்கை” என்றது ஸ்ரீராமாயணக்கடலில் மிக முந்யமாகக் கொள்ளத்தக்க மஹா
ரத்னம்போன்றவொரு சம்பிரதாயப்பொருளை புணர்த்துகின்றது. அதைச் சிறிது
விவரிப்போ மிங்கு.

16. தோசார்யன் பகவத்கீதையில் தன்னுடைய அவதார ப்ரயோஜ
னத்தை அருளிச்செய்யுமிடத்து “பரித்ராணய ஸாதாநாம் விநாசாய ச துஷ்க்ருதாம்”
என்கிறான். ஸாதாநத்தை ஸம்ரக்ஷிப்பதும் துஷ்டர்களைத் தொலைப்பதுமாகிய
செயல்களை அவதாரத்திற்குப் பயனாகக் கூறியுள்ளான். இவ்விரண்டு செயல்களும்
ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் விசேஷமாக நடைபெற்றிருப்பனாகவும் ஸ்ரீராமாயண முகத்தி
னால் அறிகிறோம். இதில் அரிய பெரிய விசேஷமொன்றும் தெரியவருகிறது. அது
யாதெனில்; சீதாபிராட்டி இராகவனோடு கூடியிருக்கும்காலத்தில் எப்படிப்பட்ட
அபராதிகளுக்கும் விநாசம் ப்ராப்தமாகிறதுதலை; பெருமாள் அவளைவிட்டுப் பிரிக்
திருக்கிற காலத்தில்தான் அபராதத்தில் குறையுநின்றவர்களையும் கண்ணற்றுக்
கொலைசெய்து தொலைக்கிறார் என்பதேயாம். இது ஸ்ரீராமாயணத்தில் ஆதியோ
டந்தமாகவுள்ள கதைகளினால் நன்கு தெரிகின்றது. இராமன் முதன்முதலாகச்
செய்தது தாடகையினுடையவும் ஸுபாஹு முதலிய அரக்கர்களினுடையவும்
வதம். முதன் முதலாகப் பெண்கொலை புரிந்தாரென்று மட்டாதம் இற்றைக்கும்
அழிந்ததில்லை. அப்படிப்பட்ட கொலைத்தொழில் செய்த காலத்தில் பெருமானுக்
குப் பிராட்டியின் ஸம்பந்தமுண்டாகவேயில்லை; பிரமசாரியாமிருக்கும்போது
தானே மாமுனி வேள்வியைக் காத்தது. அப்போது பிராட்டி அருக்கேமிருந்திருந்
தால் தாடகாவதம் நேர்ந்தேயிற்று. அவள் அருக்கேமில்லாதது பற்றியே பெரு
மாள் பெண்கொலையென்றும் பரமமல் தாடகாவதம் பற்றித் தெரிபட்டது. பிறகு
மிதிஸாபுரிக்குச் சென்று பிராட்டியை மணம் புணர்ந்தார். அது முதலாகப் பிராட்டி
யோடு கூடியிருக்கிறவரையில் ஒரு கொலைத்தொழிலும் நடந்ததில்லை. தீவ்ரமான
அபராதம் செய்தவர்களுக்கும் சக்தணம் நேர்ந்திருக்கின்றதேயன்றி, கொலையென்
பது ஒருவர்க்கும் கிடையாது.

17. இதன்மேல் சிலர் சொல்லக்கூடிய ஆதேஷங்களையும் பிரசங்கித்துப்
பரிஹரிக்கிறோம். விராதனை என்றும் அரக்களை வதம் செய்தது பெருமானும்
பிராட்டியும் கூடியிருந்த காலத்தில்தானே; கான் துஷ்டனை முதலிய பதனொலிர
மரக்கர்களின் வதமும் பிராட்டியோடு கூடியிருந்தும்போதுதானே நடைபெற்
பிருக்கிறது. ஆகவே, பிராட்டியருகே யிருக்கும்போது பெருமாள் ஒருவரையும்
வதஞ் செய்ததே கிடையாதென்று சொல்லுவது எப்படிப் பொருந்தும்? என்று
சிலர் கேட்கக்கூடும். அவர்கள் மாதச் சொல்லுகிற விராதவனுடைய பிரா
தாவம் ஆரணியகாண்டத்தில் இன்னடாவது என்னவென்று வருகிறது. அந்த
கதைப்போக்கு உள்ள விதத்தை நன்கு கவனிப்போம். விராதன் வந்தவர்
பிராட்டியைக் கொள்ளை கொள்ளினான். பிறகு அவன் வந்தவிடம் இராமனோட
இலக்குமணனையும் வந்திகொண்டிருக்கிறான். அப்போது
பிராட்டி தான் தனத்துமின் வந்தவனாகவும் புதிதும் வந்தவனாகவும்
யும், ஆரணியகாண்டம் ஆனந்தவாஸரக்கத்தின் முடிவிடந்தான்காவது எங்கு
தன் முதலிலும் வந்தவனாகவுள்ளது. சீதை தான் வந்த தாயாக விட்டிட்டு
ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களை விராதன் வேறொரு காட்டுக்குத் தாங்கிச் சென்றபோது
“ஓ அரக்கனே! இனி என்னைச் சொந்தாய்களும் புலிகளும் சிறுத்தைகளும் கொன்று
தின்றுவிடுமே; அவ்விருவரையும் விட்டு என்னைக் கொண்டுபோகலாகாதா?”
என்று கதறுகின்றாள். இன்னும் விராதவதம் செய்யப்படுகிற காலத்திலும் இடத்
திலும் பிராட்டியின் ஸன்னிகாணமில்லை பென்பது சம்பந்தமாகத் தெரிகின்றது.

இங்கு மற் றொரு விஷயமும் முடியமாகக் கவனிக்கத்தக்கதுண்டு; ராமலக்ஷ்மணர்கள் விராதனை எவ்வளவு கலிந்தும் அவன் மரணமடையவேயில்லை. இதை வரன்முடி முனிவரே கூறுகின்றார்—* ஸ வித்தோ பஸு-பிர் பாணை: கட்காப்யாஞ்ச ப்ரிக்ஷத: பிஷ்பிஷ்டோ பஸு-தா பூமொ ந மமார ஸ ராக்ஷஸ: * என்றார்—பல அம்புகளைப் பிரயோகித்தும், இருவரும் இரண்டு கத்திகளினால் வெட்டியும் தரையில் தள்ளிப் பலவாறு உடைத்ததுங்கூட அவ்வரக்கன் மரணமடையவேயில்லை—என்பது மேற் குறித்த சுலோகத்தின் கருத்து. பிறகு அவன் எவ்வாறு மரணமடைந்தானென் னில்: அவன் தனது வரலாறுகளைத் தானே சொல்லிக்கொண்டு 'இராமா! இப் பொழுது உன்னால் நான் ஒரு சாபத்தினின்று விடுபட்டவனாகினைன்; என்கைப் பள்ளம்வெட்டிப் புதைத்துவிடு' என்றுன்; பிறகு அவ்விதமே செய்யப்பட்டிருக் கிறது. இதனால், விராதன் தன் வதைையைத் தானே வேண்டிச் செய்வித்துக் கொண்டானென்பது விளங்குகின்றது. இதுவும் பிராட்டியின் முன்னிலையில் நடைபெறவில்லையென்றும் தெரிகின்றது. ஆகவே, விராதவதச் செய்தியை யெடுத்துக்கொண்டு செய்யும் ஆட்சேபம் வலியற்றதென்று காட்டப்பட்டதாயிற்று.

19. இனி, பிராட்டியின் முன்னிலையிலேயே கரதுஷ்ணாதிகளின் வதம் நடந்திருக்கின்றதெய்யென்ற ஆக்ஷேபத்திற்குப் பரிஹாரம் கேண்மின்: ஜனஸ் தானத்து ராக்ஷப் பெருஞ் சேனைகள் இராமனைக் கிட்டிவந்தபோது இராமன் லக்ஷ்மணனை கோக்கிக் கூறியதாவது—'லக்ஷ்மணா! நீ வில்லையும் அம்புகளையும் கொண்டு சீதையுடன் அப்பால் போய்விடு; அதோ மரங்களால் மறைக்கப்பட்டு நுழையக் கூடாமலிருக்கின்ற குகைக்குள் சீதையைப் புகுத்துக்கொண்டு சென்று அவளைக் காத்துக்கொண்டிரு; நாமதம் செய்யாமல் விரைந்து செல். இத்தனை யரக்கர்களையும் நீயே வதைக்க வல்லாயானும் இப்பொழுது நானே இவர்களை யெல்லாம் கொலைசெய்யக் கருதிக்கொண்டிருக்கின்றேனாகலால் நீ சீதையுடன் இவ்விடம் விட்டுப் புறப்பட்டுப் போய்விடு' என்று; இக்கட்டினையைச் சிரமேற் கொண்ட லக்ஷ் மணன் சீதையுடன் சென்று குகைக்குள் நுழைந்த பின்பே இராமன் கவசங்களைத் தரித்து விட்டதையும் அம்புகளைப் புகுத்துக்கொண்டு போர்புரிய எழுந்தான் என்று ராணிபாண்டிடத்து இவர்த்த நான்காவது வர்த்தத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. *நன்மாத் கந்தா தீதவா வஸதேதநீம் சரபாலரிர் நயூந்தர், குஹாமாச்சரய சைஸஸ்ய துர்க்காப பாபவஸந்தகாரி, ப்ரதிகூலி நமிச்சபரி ந ஸ்ரி வாய்யரிதம் த்வயா, ராபி தேக மா தாப்யாம மமாதாம் வத்ஸ மா சிரட்ட...தன்மிக் ப்ரவிஷ்டே து த்மாம் தா னை ஸய பாய* என்றே (வான்மீ.) சீலோகங்கள் காணத் தக்கன. இவ்வொன்றே வேதாந்ததேசிகர் ரகு விரகத்யத்தில் கரவதத்தைக் கூறும்பொருளில் *ஜனஸ்யா குர! * என்றது. ஆகவே, பிராட்டியின் ஸன்னி தானமில்லாதவிடத்தே, தான் கரதுஷ்ணாதிகளின் வதம் நடந்ததென்பது விளங் கிறது. இதற்கடுத்தபடியாக மாத்ஸகம் நடந்திருக்கிறது. அப்போது பிராட்டியை விட்டுப் பெருமான் (மாத்ஸ்யேனே) செந்தூர மெழுந்தருளியிருக்கிறாரென்பது அனைவருமறிந்த விஷயம். அவனை வதைக்கவேண்டியிருக்கபடியாலும், பிராட்டி அருகேயிருந்தால் அவன் வதம்பெறமாட்டானாகையாலும், இதற்காகவே அவனை வெந்தூரம் கொண்டுபோய் பெருமான் என்கிற மருமரும் இங்கு உணரத்தக்கது.

10. விராதவதத்திற்குப் பிறகு கரதுஷ்ணாதிவதத்திற்குமிடையில் சூர்ப்பண காபங்கம் நடந்திருக்கின்றது. பெருமான் தாடலையை வதஞ் செய்ததுபோல் சூர்ப் பணகையையும் வதஞ்செய்து குடித்திருக்கலாம். அப்படிச் செய்திருக்குமளவில், மேலே சொந்தேய்து வன்மாமலுமிருக்கும். அவனை அங்கப்பங்கஞ்செய்து உயி ரோடு விட்டபொருளன்றோ அவன் இலங்கையிற்சென்று முறைகிட்டுச் சீதையின் அபஹாரத்தைச் செய்து வன்மாமலினன். அவனைப் பஞ்சவடியிலேயே குழிவெட்டிப் புதைத்திருந்தால் மிகவும் நன்மாயிருக்குமே. எமர்த்தரானபெருமான் ஏன் அது

இந்த மந்திர விஷயம் பழையமாகக் கவனித்திருக்க வேண்டும் ; ராமலக்ஷ்மணர்கள்
விஷ்ணுவின் உருவங்களாகவும், அவன் மரணமடையவேயில்லை. இதை வான்மீதி
முன்னொரு பகுதியிலிருந்து—“ வித்தோ பஹு பிர் பாணை: கட்காப் பாஞ்ச பரிஷத:,
விஷ்பிஷ்டோ பஹு பதா பூமோ ந மமாரஸ ராக்ஷஸ: ” என்றார்—பல ஆம்புகளைப்
பிரயோகித்தும், தீயும்பும் கொண்டு கத்திகளினால் வெட்டியும் தரையில் தள்ளிப்
பலவாறு உதைத்துவிட்ட அம்மக்கள் மரணமடையவேயில்லை—என்பது மேற்
குறித்த கலோகத்தில் வருத்தம். பிறகு அவன் எவ்வாறு மரணமடைந்தானென்
றில் ; அவன் தனது உயிரைக் காத்த தானே சொல்லிக்கொண்டு ‘ இராமா ! இப்
பொழுது உன்னால் நான் ஒரு சமயத்தினின்றும் விடுபட்டவனாகிறேன் ; என்னைப்
பள்ளம்வெட்டிப் புதைத்துவிட்டேன் ; பிறகு அவ்விதமே செய்யப்பட்டிருக்
கிறது. இதனால், விராதன் நன் வலையைத் தானே வேண்டிச் செய்வித்துக்
கொண்டானென்பது விளங்குகின்றது. இதுவும் பிராட்டியின் முன்னிலையில்
நடைபெறவில்லைபென்றும் தெரிவின்றது. ஆகவே, விராதவதச் செய்துமை
யெடுத்துக்கொண்டு செய்யும் ஆட்சேபம் வலியற்றதென்று காட்டப்பட்டதாகிறது.

[illegible]

19. உதாரணமாக, நமது ஸ்தூதிவாதத்திற் சமீபத்தில் சூர்ப்பண
காபமம் பற்றிக் குறிப்பிட்டது. பெருமான் தாடகையா ஸகஞ் செய்ததுபோல் சூர்ப்
பணகை யார் வாதத்திற் பரமபுத்திநீர் கலாம். அப்படிச் செய்திருக்குமளவில்,
மேலே குறிப்பிட்டது மீயாமலும்கூடும். அவனை அங்கபங்கஞ்செய்து உயி
ரெதற்கு உதவி செய்து அவன் இலங்குகிறீர்சென்று முறைபிட்டுச் சீதைதின்
துன்பத்தை நீக்கி உயிர் காப்பான். அவனைப் பஞ்சவாழியிலேயே சூழிவெட்டிப்
புலிதீர்த்து, பிறகு உயிர் காப்பாயிருக்குமே. ஸமீந்தரானபெருமாள் ஏன் அது

செய்யவில்லையென்று கேட்கில், பிராட்டி அருகேயிருந்ததான இ. ருது இடைபூரூபிற்றென்பது முக்கியமாகச் சொல்லத்தக்கது. அமுக்கியமாகச் சொல்லத்தக்கது மொன்றுண்டு; அதுவென் என்னில்; தாடசாவதத்தை விச்வாமித்திர முனிவர் கட்டளைபிட்டுப்படியாலே செய்தார்; அங்ஙனம் சூர்ப்பணகையின் வதத்தைக் கட்டளைபிட்டு யாருமில்லாமையினால் அது நடைபெறவில்லை என்பதேயாம். இதுவுமொரு ஸமாதான மெனினும் பிராட்டி அருகேயிருந்ததான வதஞ் செய்யாமைக்கு முக்கிய காரணமென்று கொள்ளத்தக்கது.

20. பிராட்டி பெருமானாவிட்டுப் பிரிந்து இலங்கை புக்கபின்பு, வாலிவத மென்கிற மிகப் பெரிய காரியம் நடந்திருக்கின்றது. இது வியாயமா; அகியாயமா? என்கிற விசாரணை இற்றைக்கும் அருது நிகழ்ந்துவருகின்றது. வேதாந்ததேசிகர் ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயத்தில் 'நிரவதி குணக்ராமே ராமே' என்னும் சுலோகத்தில் இதைச் சுட்டிக்காட்டியிருக்கிறார். வாலிவதம் வியாயமானதே என்று பண்டிதர்கள் எவ்வளவு பொருத்தமான ஸமாசானங்கள் சொன்னாலும்கூட, அதை ஏற்றுக் கொள்வது மேட்டுமடையாகவே காண்கிறது. 'என்னை எப்படி நீ கொன்றாய்?' என்று வ்லிதாக ஆட்சேபித்த வாலிதானே தன்னை வதம் செய்ததற்குப் பொருத்தமான காரணமிருப்பதைக் கண்டுபிடித்துத் தானே கூறிவிட்டதாகக் கம்பர் எழுதி வைத்துள்ளாரென்பதைக் கீழே காட்டினோம். 'தேவியைப் பிரிந்த பின்னைத் திகைத் தனைப்போலுஞ் செய்கை' என்பதே அது. 'இராமா! இப்போது பிராட்டி அருகேயிருந்தாள்' எனில் அநீதியான இவ் வதத்தை நீ செய்திருக்கமாட்டாய்; அவள் அருகிலில்லாதிது காரணமாகவே இது செய்யத்துணிக்தாய்' என்று வாலி கூறின விது மிகப் பெருத்தமாகவே யுள்ளதன்றோ! இதுவொரு சமத்காரமான வார்த்தை போலும் என்று நினைக்காமல், இதுதான் பரமார்த்தம் என்றே நினைக்கத்தக்க தன்றோ.

Released by Maaran's Dog , Toronto , Canada

21. பிராட்டி அருகேயில்லாத சமயங்களில் நடந்த வரலாறுகளை ஆராய் வதுபோலவே அவள் அருகேயிருக்கும் சமயங்களில் நடந்த வரலாறுகளையும் ஆராயவேண்டும். சூர்ப்பணகையின் விஷயமொன்று நெடு தெரிவிக்கப்பட்டது. அதற்கும் முந்தியதான காகத்தின் கதையைக் காண்போம். இது சித்திரகூட மலைச்சாரலில் நடந்தது. அயோத்யாகாண்டத்தில் கூறப்படவேண்டிய கதை இது; அல்ல, இது அங்குக் கூறப்படவில்லை. சுந்தரகாண்டத்தில் முப்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கத்தில் பிராட்டி அனுமானிடம் அடையாளமாகச் சொல்லியனுப்புவதாக இது அமைந்துள்ளது. அங்குச் சொல்லப்பட்டிருக்கிற விதம் யாதெனில்; 'அனுமனே! முன்பு சித்திரகூட பர்வதத்தின் வடகிழக்கு மூலேயிலுள்ள தாழ்வரையில் ஏகாந்தமானதோரிடத்தில் வாழ்ந்திருக்குங்கால ஒரு ஸம்பவம் நிகழ்ந்தது. ஒரு ஸமயம் நான் வினையாடிக் களைப்புற்று இராமனது மடியில் உட்கார்ந்திருக்கையில், ஒரு காகம் மாமிசத்தின் விருப்பத்தினால் என் மார்பினிடையில் மூக்கால் குத்தியது. நான் எவ்வளவு அதட்டியோட்டியும் அது போகாமல் என் தனங்களைக் குத்திக்கொண்டு அங்கேயே மறைந்திருந்தது. அதைக்கண்டு இராமன் என்னைப் பரிசுசிக்கையில் நான் வெட்கமும் கோவமும் காட்டினேன். பிறகு ராமன் என்னை நல்வார்த்தை களால் சமாதானப்படுத்தினன். நான் இளைப்புற்று இராமனது மடியில் படுத்தாறங்கினேன், தூக்கந்தெளிந்து நானெழுந்திருக்கையில் இராமனும் என் மடிமேல் படுத்துக் கண்வளர்ந்தருளினான். அப்பொழுது அக் காகம் மீண்டும் அவ்விடம் வந்து, எனது மார்பினிடையில் அதிகமாகப் பீறி என்னை மிகவும் புண்படுத்தியது. அந்தப் புண்ணிலின்று பெருமூர்த்தத்தினால் ராமன் நனைந்தான். பிறகு என்னு லெழுப்பப்பட்ட இராமன் எனது கஷ்டத்தைக் கண்டு மிகச் சீறித் தனது தர்ப்பாஸ நத்தினின்று ஓர் தர்ப்பத்தை யெடுத்து அதைப் பிரமாஸ்திர மந்திரத்தினால் மந்திரித்து அக் காகத்தின் மேலெய்தான். அக் காகம் இத்திரனது மகளும். அவனைப்

பிரமாவந்தரம் ஆகாபத்திற் றாத்தி கொண்டு போயிற்று. அக் காகம் தன்னை
எனவே காப்பாற்றுவதென்ற மனவுலகும் திரிந்தது; தன்னை தாயார் தேவர்
முனியார் முதலியவர்களுக்கும் மனப்பட்டதெனும் முடிவில் இராமபிடிமே வந்துசேர்ந்தது;
சரணயனுள் பாயன் கந்தையிலும் கொல்லாது விட்டனன்; ஆனாலும் தனது பிர
மாண்டியை வலறுமாறு நாயகம் அக் காகத்தின் விருப்பத்தின்படி அதன் வலது
கண்ணை நகுருடாக் கிடைக்காது விட்டனன்; பிறகு காகம் தன்னிருப்பிடம் சென்று
சேர்ந்தது. —என்றிங்ஙனம் பிராட்டி கூறியதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இக்
கதைப்பாடலானது பாதிப் பூரணத்தில் சிறிது வரலாறு கூறப்பட்டுள்ளது. “ந சாப்ய
பாசம் மாம்ஸாத் பஷ்யாதீதி பவிபோஜம்...பகூக்ருத்தேந காகேந” என்று
பூராமாயணத்தில் காகம் மாம்ஸ பக்ஷணத்தில் ஆசையால் வந்ததாகவன்றோ சொல்
லப்பட்டது. பாதித்திலே வென்னில் “ஸ த்ருஷ்ட்வா ஜானகிம் தத்ர கந்தர்ப்ப
சரபீதித: விததார கைகஸ் தீக்துண: பீநாந்த பயோதரௌ” என்று காகனும்
இராவணனைப்போல் காமபீதனாகவே வந்து அபசாரப்பட்டனாகச் சொல்லிற்று.
இவ்வரலாற்றைப் பிராட்டி தன் திருவாக்கினால் அனுமானிடம் சொல்லும்போது
காமபீதனாய் வந்தானென்று சொல்ல நாவரி மாம்ஸார்த்தியாய் வந்தானென்று
மறைத்துச் சொல்லி இருப்பதாக நினைக்க இடமுள்ளது.

22. புன்மேயும், பிராட்டி தானே காகத்தின் தலையெடுத்துப் பெருமாள்
திருவாழியோடே சேர்த்து சரணாதி செய்ததாகக்காட்டி இவனை ரட்சித்தருள
வேணுமென்று இராமனே வேண்டினதாகப் பாதிப்பூரணத்தில் ஸ்பஷ்டமாகக்
கூறப்பட்டுள்ளது; அவ்விடத்துக்குள்ளாகங்கள் இவை; —“புரத: பதிதம் தேவீ தரண்
யாம் வாயஸம் ததா, தந்திவ் பாதமோஸ் நஸ்யயோஜயாமாஸ ஜாகே. ப்ராணஸம்
சயமாபந்தம் த்ருஷ்ட்வா விதாந வாயஸம், த்ராஸி த்ராஸீதி பர்த்தாரம் உவாச
தயயா விபும்” என்று. இவ்வுண்மையைப் பிராட்டி (பூராமாயணத்தில்) சொல்லா
தொழிந்தது என்னவாம்; அங்குத் தன் உடைய பெருமையைச் சொல்லிக்
கொள்ளவேண்டிய அவசியமில்லையன்றோ. “காகத்தை ரட்சிக்கும்படி நான்தான்
செய்தேன்” என்று அவ்விடத்தில் தெரிவிப்பதில் சுனவயில்லையே. ஆனாலும்,
இவ்விஷயத்தை ஒருவாறு காட்டி இருக்கின்றான்; எப்படியென்னில், “வதாரஹமபி
காகுக்ஸந: க்ருபயா ப்ரியபாலயத்” என்பது பிராட்டியின் வாக்யம். இதில்
“க்ருபயா” என்கிற சொல் கவனிக்கத்தக்கது. இராமன் தன்னுடைய க்ருபையி
யினாலே பட்டித்தானென்பது மேலெழுந்த பொருள். க்ருபா என்பது பிராட்டிக்கு
வாசகம். “ஸந்தம்யா ஸநா ஸ்ருஷ்டேகேசா தேவ்யா காகுண்யக்ருபயா” என்றும்
“அதுக்ரஹமயிம் வந்தேந கித்யமஜ்ஞாதகிக்ரஹாம்” என்றும் பிராட்டியை க்ருபை
தானே வாடிவெடுத்தவளாகச் சொல்லியிருக்கின்றதன்றோ! ஆகவே “க்ருபயா ப்ரிய
பாலயத்” என்று பிராட்டி சொன்னதானது “இராமன் காகத்தை வதைசெய்
யாமல் காப்பாற்றினது என்னாலே நான்” என்று வ்யங்க்யமாகத் தெரிவித்தபடி.
இதனைத் திருவுள்ளம்பற்றியே திருமந்திரார்த்தத்தில் பிள்ளை லோகாசாரியர்
“இவள் ஸன்னித்யாலே காகம் தலைபெற்றது” என்று அருளிச்செய்தார்.
பிராட்டி விஷயத்தில் காகாசரணுடைய அபராதம் வலிதா? இராவணனுடைய
அபராதம் வலிதா? என்று ஆராய்ந்து பார்க்குமானால், இராவணனுடைய அபரா
தம் சிறிது, காகத்தின் அபராதமே மிகவும் வலிது என்று கிரணயிக்கத் தட்டில்லை.
திருமேனியை நலிந்து உடையெள்ளம் பெருகும்படியான மஹா அபராதத்தை
இராவணன் செய்யவில்லையே! இதை மணவாளமாமுனிகளும், திருமந்திரார்த்த
வியாக்கியானத்தில் விளங்கக் காட்டியருளினர். பிராட்டியைக் கவனித்துச் சென்ற
இராவணன் இராமபிரானே போர்புரியும்போது பிராட்டியை அசோகவனத்தில்
வைத்திடாமல் அருகிலேயே வைத்துக்கொண்டு யுத்தம் நடத்தியிருந்தானாகில், காகம்
போலவே அவனும் உயிர்பெற்றே உய்ந்திருப்பன் என்பது நம் ஆசாரியர்களுக்குத்

[illegible][illegible]

திண்ணமான் கம்பிக்கை. ஆகவேதான் "இவள் ஸன்னிதியாலே காகம் தலை பெற்றது" என்றவுடனே "அதில் ராமையாலே ராவணன் முடிந்தான்" என்றரு விச்செய்தார் பின்னாலோகாரியர்.

Released by Maaran's Dog, Toronto, Canada

23. பிராட்டி அருகேயிருந்தால் மாத்திரம் போதுமா? சரணாகதி செய்தா ளன்றோ பெருமாள் ரக்ஷிக்கக்கூடும். காகம் சரணாகதி செய்தபடியாலன்றோ உயிர் பெற்றது. "தனிதா பஜ்யேயமப்யேவம் க நமேயம் து கஸ்யசித்" என்று ஒரு வாக்யம் தலைவணங்கமாட்டேனென்று கண்டிப்பாகக் கூறுகின்ற இராவணன் சரணாகதி செய்யமாட்டானே; அப்படிப்பட்டவனுக்கு அருகே பிராட்டி இருந்து தான் என்ன பயனாகும்? என்றிப்படி சிலர் கேட்கக்கூடும். அவர்களுக்குச் சொல்லுகிறோம். "காகம் சரணாகதி செய்தபடியினால்தான் உயிர் பெற்றது" என்று விளக்கிப் பொருத்தம் மற்றது. காகம் மூவுலகும் திரிந்தும் எங்கும் காஸ்பாவிநிற்க இடம்பெருமையாலே தரிப்பற்றுக் கீழே விழுந்த வத்தனையேயொழிய, பெருமாள் பக்கவில் சரணாகதி செய்யவேண்டுமென்கிற எண்ணத்தோடு வந்ததன்று. "புரத: பதிதம் தேவ தரணயாம் வாயஸம்" என்று பாத்தம்புராணத்தில் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லிற்று. ஸ்ரீராமாயணத்திலும் 'ஸ தம் நிபதிதம் பூமௌ' என்று, தரிப் பற்றுத் தரையில் விழுந்தமாத்திரமே சொல்லிற்று. ஆளவந்தார் ஸ்தோத்திரத்தில் (63) "ரகுவர யதபூஸ் த்வம் தாந்ருசோ வாயஸஸ்ய பரணாத இதி நயாநு:" என்ற விடத்து வியாக்கியானத்தில்—வேதாந்ததேசிகர்—காகம் நமஸ்கரித்து சரணாகதி செய்யவில்லை யென்றும் கருணாகாகுதஸ்தனுடைய திருவுள்ளத்தினாலே சரணாகதனாகக் கொள்ளப்பட்டானத்தனை என்றும் நன்கு காட்டப்பட்டிருக்கிறது. "எத் திசையுமுமுன்றோடி யினைத்துவிழுங் காகம்போல்" என்று அடைக்கலப்பத்திலும் அவர்தாமே கூறினர். இளைத்துவிழுந்த வத்தனையேயொழிய, சரணாகதி செய்தமை யில்லை யென்பதே இதன் கருத்து. காகம் சரணாகதி செய்ததாகவும் ஒரு யோஜனையுண்டு; அதைக் கொண்டே ஸ்ரீவசகபூஷணத்தில் "தர்மபுத்ராதிகளும் த்ரௌபதியும் காகமும் காளியனும்" என்று, சரணம் புதுந்தவர்களில் காகமும் சேர்த்துச் சொல்லப்பட்டது. இந்த மருமத்தையும் சிறிது விவரிப்போமிங்கு: சரணாகதியாவது என்ன? என்று விமர்சிக்குமளவில், அதைப்பற்றிப் பலர் பலவகை யாகக் கூறுவர். 'எம்பெருமான செய்யவினைக்கும் ரக்ஷணத்திற்கு இடைபூறுகத் தான செய்யும் ப்ரவ்ருத்தியிலிருந்து விலகிற்பதே சரணாகதி' என்பதும் ஒரு முடிவாகத் தேறியுள்ளது. இப்படிப்பட்ட சரணாகதிதான் காகத்தினிடத்தில் காண முடியும். இதற்காகப் பெருமாள் காகத்திற்கு உயிர்ப்பிச்சை யளித்தாரென்று சொல்லவேண்டும்.

Released by Maaran's Dog, Toronto, Canada

24. இப்படிச் சொல்வதாலால் இராவணனிடத்திலும் இவ்விலை சொல்வதற்குத் தடையிலலை. எப்படியெனில், 'இன்று போய் நாளை வா' என்று சொல்லி இராவணனுக்குப் பெருமாள் நியமனம் தந்தருளும்போது, இராவணனது நிலைமை காகத்தின் நிலைமையோடொத்திருந்ததன்றோ? "சசால சாபஞ்ச முமோச வீர:" என்றது, போக்கற்றுச் செயல்மான்றோகின்ற நிலையேயாவன்றோ. ஆக, காகத்தினிடத் தில் சரணாகதியென்று சொல்லக்கூடியதான நிலைமை எது காண்கிறதோ, அது இராவணனிடத்திலும் காண்பதனாலே மஹாபராதியான காகத்தையே ரக்ஷித் தருளின பெருமாள் அவ்வளவு அபராத மில்லாதவனான ராவணனை அவசியம் ரக்ஷித்தேயிருக்கவேண்டும். ஏன் ரக்ஷிக்கவில்லையென்று கேட்டால், பிராட்டி அருகிலிருக்கையாகிற ஒரு வாய்ப்பு காகத்திற்கு இருந்தது; அது இராவணனுக்கு இல்லையே, அதலால் தான் ரக்ஷிக்கவில்லை—என்று சொல்லக் குறையிலையாயிற்று. ஆக, இவ்வளவு நிரூபணங்களினால், பிராட்டி இராவணனுக்கு உபதேசித்த ஸ்ரீதவ சனத்தில் "தர்மஜ்ஞ: சரணாகதவதால்:" என்று கூறியதையும், ஸீதாவிவாஹ

திண்ணமான கம்பிக்கை. “ஆதலால்” “இவன் என்னித்யாலே தாகம் தன் பெற்றது” என்றவுடனே “அந்நினைமையாலே தாவணன் முடிந்தான்” என்ற ந னிச்செய்தார், பின்னிலோகாசாரியர்.

23. பிராட்டி அருகே இருந்தால் மாத்திரம் போவோ? சரணாகதி செய்தா ளன்றோ பெருமாள் ரகசிக்கக்கூடும். தாகம் சரணாகதி செய்தபடியாலன்றோ உயிர் பெற்றது. “தவிதா பல்யேமமப்யேவம் ந கமேயம் த கன்யசித்” என்று ஒரு வர்க்கும் தலைவணங்கமாட்டேனென்று கண்டிப்பாக கூறுகின்ற இராவணன் சரணாகதி செய்ய மாட்டானே; ஆப்படிப்பட்டவனுக்கு அருகே பிராட்டி இருந்து தான் என்ன பயனாகும்? என்றிப்படி சிலர் கேட்கக்கூடும். அவர்களுக்குச் சொல்லுகிறோம். “தாகம் சரணாகதி செய்தபடியினால்தான் உயிர் பெற்றது” என்று நினைப்பது பொருத்த மற்றது. தாகம் முடிவாகும் திரிந்தும் எங்கும் கான்பாவிற்க இடம் பெருமையாலே தரிப்பற்றுத் தீழே விழுந்த வத்தனை”யெயொழிய, பெருமாள் பக்கலில் சரணாகதி செய்யவேண்டாமென்கிற எண்ணத்தோடு வந்ததன்று. “புரத: பதிதம் தேவீ தரண்யாம் வாயஸம்” என்று தர்மபுராணத்தில் நம்பப்பட்டதாகச் சொல்லிற்று. ஸ்ரீராமாயணத்திலும் “ஸ தம் விபதிதம் புமௌ” என்று, தரிப் பற்றுத் தடையில் விழுந்தமாத் தீழே சொல்லிற்று. “தர்மபுராணத்திலே” (3) “ரகுவர யதபூஸ் த்வம் தர்த்துதேசா வாயஸஸ்ய பாயந இதி ராம பதி” என்ற விடத்து வியாக்கியானத்தில்—“தர்மபுராணத்திலே—தர்ம நமஸ்கரித்து சரணாகதி செய்யவில்லை யென்றும் கருணாகரத்தஸ்தனுடைய திருவுள்ளத்தினாலே சரணாகதனுக்குக் கொள்ளப்பட்டானதானால்” என்றும் நன்கு காட்டப்பட்டிருக்கிறது. “எத் திவசயமுந்நேரடி யினைத்துவிழுங் தாகம்போல்” என்று அடைக்கலப்பத்திலும் அவர்தாமே கூறினார். இளைத்துவிழுந்த வத்தனையெயொழிய, சரணாகதி செய்தமை யில்லை யென்பதே இதன் பொருத்தம். தாகம் சரணாகதி செய்ததாகவும் ஒரு யோஜனையுண்டு; அதைக் கொண்டு ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் “தர்மபுராணத்திலும் த்ரௌபதியும் தாகமும் காளியையும்” என்று, சரணப் புருந்தவர்களில் தாகமும் சோர்த்துச் சொல்லப்பட்டது. இந்த மருமத்தையும் சிறிது விவரிப்போமிங்கு: சரணாகதியாவது என்ன? என்று விமரிசுக்குமளவில், அதைப்பற்றிப் பலர் பனவகை யாகக் கூறுவர். “எம்பெருமான செய்யலினைக்கம் ரகசனத்திற்கு இடம் பூருகத் தான செய்யும் ப்ரவருத்திவிருந்த விலகிநிற்பதே சரணாகதி” என்பதும் ஒரு முடிவாகத் தேறியுள்ளது. ஆப்படிப்பட்ட சரணாகதிகான் காகத்தினிடத்தில் காண முடியும். இதற்காகப் பெருமாள் வாசத்திற்கு உயிர்ப்பிச்சை யளித்தாரென்று சொல்லவேண்டும்.

24. இப்படிச் சொல்லுவதால் இராவணன் பட்டினம் இவ்விலை சொல்வதற்குத் தடையில்லை. எப்படிமேலும், “இன்று போக வேண்டாம்” என்று சொல்லி இராவணனுக்குப் பெருமாள் கிளவணம் நகருவார் போக, இராவணன் து கிளவண காகத்தில் நினைமையோடொத்திருந்ததன்றோ? “சகல சாபஞ்ச முமேதச வீர:” என்றது, போகின்றார் செயல்பாடு கின்ற நினைமையால்தான். ஆக, காகத்தினிடத் தில் சரணாகதியென்று சொல்லக்கூடியதான நினைமை எது காண்கிறதோ, அது இராவணனிடத்திலும் காண்பதாலே மலாயபாதிமான் காகத்தை, மேலாகத் தருவின பெருமாள் அவ்வளவு அபராத மில்லாதவனான இராவணனை அவசியம் ரகசித்தேயிருக்கவேண்டும். ஏன் ரகசிக்கவில்லை யென்று கேட்டால், பிராட்டி அருகிலிருக்கையாற ஒரு வாய்ப்பு காகத்திற்கு இருந்தது; அது இராவணனுக்கு இல்லையே, அதலால் தான் ரகசிக்கவில்லை—என்று சொல்லக் குறையில்லையாயிற்று. ஆக, இவ்வளவு நிரூபணங்களினால், பிராட்டி இராவணனுக்கு உபதேசித்த ஸ்ரீதவ சனத்தில் “தர்மபுராண: சரணாகதவச்சுல:” என்று கூறியதையும், வீதாவிலாவது

காலத்தில் "மமஸாநாநாஹதர்மசு" தவ" என்று ஜகத்சாக்ரவர்த்தி சொல்லியிருந்ததையும் இனக்கி, தேவன் ஸாரப்பொருள் தெளிவிக்கப்பட்டு முடிந்தது.

(3) ஸ்ரீராமன் ஸௌசீல்யநிதி.

25. தன் மேன்மை பாராமல் தாழ்த்தவர்களோடும் புரையறுக் கலந்து பரிமாறும் சீலகுணத்திற்கே ஸௌசீல்ய மேன்று மறுபெயர்; எல்லாக் குணங்களிற்கு காட்டிலும் இங்குணம் மிகச் சிறந்ததாதலால் இதற்கு குணம் என்றே சிறப்புப் பெயர் உண்டு. இங்ஙனம் குணத்திற்குச் சேர நாம் அதுஸந்திக்கக்கூடிய ஸ்ரீராம சரிதைகளைக் கோண்பின். ப்ரீமந்தாராயணமூர்த்தி இராமபிரானு இங்ஙிலவுலகில் திருவவதரித்தா வென் றெ விதுவே சீலகுணத்தின் பரிவாஹமாகவுள்ளது. கூரத் தாழ்வான் அநிமாநுஷஸ்தவத்தில் பத்தாவது ச்லோகம் "சீல: க ஏஷ தவ ஹந்த" என்று தொடங்குபெற்றார். அந்தோ! இது என்ன சீலகுணம்! இதை எடுத்துப் பேச யாரால் முடியும்! என்றார்; அந்த சீலகுணத்தை எதுகொண்டு நிரூபிக்கிறோன்னில், "அந்தாவதீய நது லோசககோசரோபு:" என்பதே அந்த ச்லோகத்தில் உபிரானவார்த்தை. கடவுளையான வெம்பெருமான் ஆஸுர ப்ரக்ருதிகளிடையே வந்து அவர்களுடைய கடுபுலனுக்கும் இலக்காகத் திருவவதரித்தா வென்பதை நீனைக் குறிப்போமே. அந்தோ! இது என்ன சீலம்! குணமறிந்து உகக்கமாட்டாதே. எதிர்ப்பு கொள்பவர்க்கு வாயாநின்ற அரக்கர் அசுரர்போன்ற மனிசரிடையே வந்து பிறக்கும்படியான இந்த சீல குணத்தை என்னவென்று சொல்லுவது?" என்று உருகுபெற்றார் கூரத்தாழ்வான். பிறந்தவாறும்! என்று சொல்லி ஆழ்வார் ஆறு மாவம் மோஷித்திருக்கும்படியான பகவானது திருவவதாரத்தை நினைத்தவாறே 'இது என்ன சீலகுணம்!' என்று உருகவேண்டியது தவிர வேறில்லை யன்றே.

26. அவதாரம் என்ற வடசொல்லுக்கு மேலிருந்து கீழேபிறங்குவது என்று பொருள். பரமபதமாகிய மேல்மலத்திலிருந்து நிலவுலகமாகிய கீழ்கிலத்திற்கு வந்தாரென்பதை அவதார சப்தார்த்தமாக நினைக்கவேண்டா. மேலான தனது நிலைமைகளை விட்டிட்டுக் கீழான நிலைமைகளை ஏற்றுக்கொண்டதே அவதார மேல்பொருள். ஒருவர் கண்ணைக் கம்புலப்படாதவன், எல்லாவிடங்களிலுமுன், எல்லாநிலைகளிலுமுன், எல்லாப்பொருள்களாகவுமுன் என்ற விலை பகவானுடைய மேலான நிலைமைகள். இத்தகைய நிலைமைகளை அறவேவிட்டிட்டு இவற்றிற்கு அநிநிடையான தாழ்ந்த நிலைமைகளை ஏற்றுக்கொண்டல்லவோ பரமபதம் வந்து பிறந்தான். இவ்ருவர் கண்ணைக் கம்புலபாதிருந்தவன் அரக்கர் போன்றவன். இவ்ருவர் கண்ணைக் கம்புலபாதிருந்தவன் எல்லாவிடங்களிலுமுன் வன் 'இவ்ருவர் கண்ணைக் கம்புலபாதிருந்தவன்', இப்போது சித்திரகூடத்திலுள்ளான், இப்போது பஞ்சவடிவிலுள்ளான், இப்போது மெய்கிண்தையிலுள்ளான், இப்போது கடற்கரை யிலுள்ளான்' என்று அப்படியாக ஓடித்தலைக்கும்போது மற்றேரிடத்தில் இலனென்று நினைக்கப்படியாயினான். எந்தநிலை யிலுள்ளானவன் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தி லேயே இவ்ருவருக்குப் பிறந்த காலத்தில் இலனானான் என்று நினைக்கும்படி போயினான். 'கிராய் லினமர்த தியாய் க காலாய் தெவானாய் சிராய், கடர்க்ளிரண் டாய்' வெவாயனாய்* தாயாய்த் தந்தையாய் மங்காய் மற்றும்மாய் முற்றுமாய்' என்று ஆழ்வார்கள் அதுஸந்திக்கற்படி எல்லாப் பொருள்களுமாகவுள்ளானவன் இராமன் என்ற ஒரு பெயர்ச் சூ மாத்நிரம் பொருளாக விருந்தான். ஆக இங்ஙனம் அப்பந்த நிலைமையான விட்டிட்டுத் தாழ்ந்த நிலைமைகளை ஏறிட்டுக்கொண்டு வந்து பிறந்தவாறு என்னோ! என்று சபிபெய்யப் படி யாக்குபெற்றது சீல குணம்.

27. இராமபிரானுடைய சீலகுணத்திற்கு விசேஷித்த இலக்கு குஹப்பெரு மான் போல்வாய். திருமங்கையாழ்வார் தமது பெரிய திருமொழியில் (5-8-1) "ஏழை

யேதன் கீழ்மகனென்னுதிர்ங்கி' என்று தொடங்கியுள்ள பாசரத்தில் இந்த சேன குணம் மிகவற்புதமாக அனுபவிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. கங்கையில் ஓடும் விடுப வனம் ஆசிரம் ஓடங்கட்குத் தலைவனும் கங்கைக்கரைநிலுள்ள ச்ருங்கிபேரபுரத் திற்கு-அதிபதியுமாகிய ஒரு வேடர்தலைவன் குறையென்பவன். இவனிடத்திற்கு இராமபிரான் பிராட்டியோடும் இளையவேளே மெழுக்தருளியபொழுது இவன் அப்பிராணுடைய வடிவழகி ஸ்ரீபெட்டிப் பரிந்து திருமேனம் காவல் செய்தவிதம் வெகு ஆச்சரியமானது. [அது, ஸ்ரீபாசரபுஷணம்-217-ல் காணத்தக்கது.] பெருமாள் ச்ருங்கிபேரபுரத்திலே யெழுந்தருளி இளையபெருமான் பாங்காக அமைந்த பர்ண சயனத்திலே பிராட்டியோடு பள்ளிகொண்டருளாகிற், இச் சேர்த்திக்கு என்ன திங்கு விளையுமோ வென்று அதிசங்கைகொண்ட இளையபெருமாள் முதுகிலிட்ட அம்புறுத்தாணியும் கைநிற்பிடித்த வில்லுமாய் 'நடையாடும் மதள் போலே' நடரா விக்கொண்டு கிற்க, இதைக்கண்ட குறைய்பெருமாள் 'ஒருமட்பி நாயைக் கொண்டு பெருமானை நாட்டிலிருந்து காட்டிலே தூரத்தினான்; இத் தம்மே தனிநிடத்திலே என் செயல் பார்த்திருவே!' என்று அவ்விளையபெருமானிடத்திலும் அதிசங்கை கொண்டு 'இவன் அப்படி ஏதேனும் மொரு திங்கு செய்யில் இவனையே முடித்து விடுவது' என்று தானும் வில்லுமட்புமாய்க் கொண்டு கின்றதாக ஸ்ரீராமாயணத்திற் காண்கிறது. ஆனால், இது எந்த ஸமயத்தில் நடந்ததோ அந்த ஸமயத்தில் வான் மிகமுனிவரால் சொல்லப்படவில்லை; பிறகு பரதாழ்வரன் சித்திரகூடக்கு செல்லைப் புறப்பட்டு வருமளவில் அப் பரதேவனே குறைய் இதைச் சொல்லுவதாக அமைக்கப் பட்டுள்ளது. [அயோத்யா காண்டம். 81-வது ஸர்க்கம் 23, 24 ச்லோகங்கள் காண்க.] தொடர்புபருவமேபிடித்து இராமபிரான் மீது அளவுகடந்த அன்பு கொண்டிருக்கின்ற இளையபெருமாள்மேலும் அதிசங்கை தோன்றிப் பெருமானிடத்தில் பரிவுகாட்டின இக் குறையுடைய அன்பை என்ன வென்று சொல்லுவது! இவனுக்கு இவ்வளவான அன்பு இருந்தது பற்றியே பெருமாள் இவனிடத்தில் முதன் முதலாகத் தம்முடைய சேன குணத்தைக் காட்டியருளினார்.

23. குறையுடைய தாழ்வை எடுத்துக்காட்டுகின்ற திருமங்கை யாழ்வார் 'ஏழை ஏதனை கீழ்மகன் என்னுதிர்ங்கி' என்கிறார். பெருமாள் குறையைக் கைவிடு கைக்கு இவ் விழிகுணங்களில் ஒரொன்றே அமைவதாயிருக்க, அவை பலவுமுள் வென்று, கண்டும் அருட் கடலான பெருமான் குறையிடம் உபேகை கொள்ளாம லிருந்ததோடு அளவு கடந்தும் உலகப் பரிமாறினான். ஷட்பீய ஜாதியில் ஸூர்ய குலத்தில் இக்ஷ்வாகுவம்சத்தில் திருவவதரித்தவனும் சக்ரவர்த்தியின் திருக்குமார னும் ஸகலச்வரீய ஸம்பன்னனும் மஹா புத்திமானும் பகைவரிடத்தும் அன்பு கொள்பவனுமான இராமபிரான் குறையே நோக்குங்கால், இவன் இழிவான வேடச் சாதியென்னும் அதனால் பருத்தரிவில்லாத அவிவேகி யென்றும் அச்சாதிக்கு இயல்பான கொடுமைவினால் கலாவுயிர்க்களோடும் பகைமை கொள்பவனென்றும் இப்படிப்பட்ட தன்மைகளைக்கண்டு இகழ்ச்சி கொள்ள வேண்டியிருந்தும் தனது பெருமைக் குணங்களையும் பாராய் அவனுடன் கலந்து பரிமாறினவிதம் எத்தகைத் தென்னில், "சேனிக் ததோழமை கொண்டது மோரவையாளம்" என்று திருவடி வாக்கில் 'சேனிக் ததோழமை' என்று வரும்படியாகவன்றோ கலந்தது. குறையுடைய அளவுகடந்த அன்பைக்கண்டு பெருமாள் அவனோடு தோழமை கொண்டாரா? அல்லது பெருமாள் சேனிக் ததோழமை கொண்டதற்காகக் குறைய் அன்பு பாராட்டினா? என்று ஒரு கேள்வி பிறந்தால், எப்பெருமான் திருவுள்ளத் திற்கே தெரிய வெளிதான் இவ்விஷயத்தில் காம் என்ன விடை பிறுப்பது. பெருமாள் கங்கைக்கரை சேர்த்தவுடனே அதனைக் கேள்விப்பட்ட குறைய் தன்னினத்தாரோடு பெருமானிடம் வந்து சேர்த்தானென்பதைக் கூறுகின்ற வான் மிகமுனிவர் "தந்த ராஜா குறையா காம ராமவர்ய ஆத்மஸமஸ ஸகா" என்கிறார்.

ஞானனாம்பற்றி முதன்முதலாக ப்ரஸ்தாவம் செய்யும்போதே 'ராமஸ்ய ஆத்மஸ
மஸ் ஸகா' என்பது முதலாம் ஸூத்ரம். இராமஸ்யுடைய உயிர்த்
தோழனான தான் இராமஸ்ய வரவைத் தோள்விப்பட்டு வந்து சேர்த்தானென்று
கூறியிருப்பதனால் ஆன் விருவர்த்தம் தோழமை முன்னேபிடித்தேயுள்ளதுபோல்
தோன்முதலாம். தான் வரும்போதே இராமனைத் தழுவிக்கொண்டதாகவும்
சொல்லப்படுகிறது. 'ஸ்ரீ பர்த்தஸ்யஸ்யரிஷ்யாந்யா குஷ்யா ராமஸ்யஸ்யரிஷ்யா' என்ற
மேல் ஸூத்ரத்திலும்.

29. ஆனால் ஆர்வார்க ளருளிச்செயலினாலும் கம்பருடைய வாக்கினாலும்
இந்தத் தோழமை அப்போது தான் தோன்றியதென்று நன்கு தெரிவின்றது.
'சூக்தேனாந் கங்கைதன்வஸித் தோனிந்ததோழமைகொண்டதுமோரடையாளம்' என்
பது பொய்யாழ்வார் திருவாக்கு, கம்பராமாயணம் விபீடணனடைக்கலப்படலத்தில்—

(146) "சூகதேந மவரானேம் முன்புபிச் குன்றுதழ்வான்
மகதேந மறுவரானேம் எம்முறையன்பின்வந்த
அகனம் காநகைய! நின்றுநு மெழுவரானேம்
புகளும் காந்தத்து புதல்வரற் பேரிந்தானுந்தை."

என்ற செய்யுள் மிக இன்சுவையுடைத்து. இதன் கருத்தாவது; நகரில் நான்கு
பேர் மாங்கள் தசரதாத்மஜர்கனாகப் பிறந்தோம்; நான்கு புத்திரர்கள்- பிறந்த
வளவிலும் திருந்திபெருந தயாதன் இன்னமும் புத்திரர்கள் வேண்டியே எங்களைக்
காட்டுக்கலப்பினன்; 'நிங்கனிநுவரும் காடு சென்று இன்னமுஞ் சில தம்பிரமார்
களைச் சம்பாதித்துக் கொண்டுவாருங்கள்' என்றே எங்களைக் கானகம் போகவிட்ட
னன்; அப்படியே நாங்கள் பல தம்பிகளைச் சம்பாதித்துக் கொண்டோம்; கங்கைக்
கரையிலே தங்கைத் தம்பியாகப் பெற்றோம்; பம்பைக் கரையிலே சுக்ரீவனைத்
தம்பியாகப் பெற்றோம்; யிரீடையிற் கடற் கரையிலே உன்னைத் தம்பியாகப் பெற்
றோம். ஆக நம் தந்தை ஏழு புத்திரர்களைப் பெற்றானெனின்—என்பதாம். இய
வனம் கூறுகின்ற இராமன், துணிதத்தும் சுக்ரீவனிடத்தும் விபீடணனிடத்தும்
கூடப்பிறந்த தம்பியினிடத்திற்போலத் தான் அன்பு பாராட்டுபவன் என்பதை
யன்றே வெளியிட்டா லென்று. மேலும் இங்கு தசரதனை எந்தையென்றமல்
உந்தை யென்றதும் உற்று நோக்கத்தக்கது. விபீஷணனது தந்தையாகவே
யன்றே தயாதன் கூறப்பட்டனன். இதனால், பெருமான் விபீடணனிடத்துப்
புரையறக் கலந்த தன்மை புலனாகும். ஆக விப்புடி துடன் சுக்ரீவன் விபீடணன்
போல்வாரிடத்து ஒரு நிராகக் கலந்து பழகும் பெருங்குணத்தை உன்னியே
ஸ்ரீராமன் ஸௌசீல்ய மிதியென்று குலாவுகின்றனர். இங்கு ஒரு சிறிய சங்கை
தோன்றக் கூடியதுண்டு; அதாவது—“ஹ்நப்ரேஷ்யம் ஹ்நஸக்க்யம் ஹ்நகேஷ
கிவேஷணம்” என்று உபபாசகங்களிலே படிக்கப்பட்டுள்ளது; நீசர்களுக்குப்
பணிவிடை செய்வது, நீசர்களைத் தோழமை கொள்ளுவது, நீசர்கள் மனைகளிலே
சென்றிருப்பது ஆகியவற்றைப் பாதகங்களாகச் சொல்லப்படாதிருக்க, இவற்றைப்
பெருமான் செய்யலாமோ? செய்தவிது ஓர் ஏற்றமாகுமோ? என்று. கேண்மின்;
நம்மைப் போன்றவர்கள் இவை செய்தால் கிறக்கேடாம். உயர்த்தாரில் ஒப்பற்ற
பெருமான் இவை செய்தால் அவருடைய பெருமை இன்னமும் பொலிந்து தோன்று
மத்தனை. பாண்டவகுதன், பார்த்தஸாரதி என்பனபோன்ற திருநாமங்களெல்லாம்
அவருடைய பெருமையைக் குன்றிவிட்ட விளக்காக்குமவை யன்றே?

30. வேதாந்த தேசிகள் தயா சநகத்தில் “நிஷாதர்தாம் தேதா கபீருலப்தி:
காடீசபரி” என்னும் ஸ்லோகத்தில் சபரினையும் எடுத்துக்காட்டியிருக்கையாலே
அவ்விடத்தையும் கொள்வோம். வான்மீசராமாயணத்திலும் கம்பராமாயணத்தி

ஆம், பெருமாள் சபரியினிடம் கலந்து பரிமாறின வரலாறு விசேஷித்து ஸ்பஷ்டமாகக் கூறப்பட்டவிலையாயினும் இவர் ராமாயணங்களிலுள்ளதைக் கொண்டோ, வான்மீசி ராமாயணத்தையே ஆழந்து நோக்கியோ நம் ஆசாரியர்கள் அருளிச் செய்துள்ள விசேஷம் குறிக்கொள்ளத்தக்கது. ஸ்ரீவசனபூஷணத்தில் (233) "பெருமாள் ஸ்ரீ சபரி-கையாலே அமுது செய்தருளினார்" என்றவிடத்து வியாக்கியானத்தில் மணவாளமாமுனிகள் - "ரகுநாதிகையாய் ஆசாரப்ரதாநரான பெருமாள் சபரியா பூஜிதஸ் ஸம்யக் ராமோ தசரதாத்மஜு:" என்னும்படி வேறவிச்சியாயவததே, குருசச்சுஷையிலே பழுத்து ஜ்ஞாநாதிகையாய் தன் நாவுக்கு இனிதாபிடுந்த பஸ்புலாதிகளெல்லாம் இங்குததைக்கென்று ஸஞ்சயித்துக்கொண்டு வரவந்திருந்த ஸ்ரீ சபரி, தன் ஆதராநுணமாகத் தன் கையாலே அமுது செய்யப்பண்ண அதிஸந்துஷ்டராய் அமுதுசெய்தார்" என்றருளிச்செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்திகள் விசேஷித்து அநுஸந்திக்கத் தக்கவை. இதில் "தன் நாவுக்கு இனிதாபிடுந்த" என்கிற வார்த்தையை மாமுனிகள் மூலப்ரமாணமின்றி அருளிச் செய்யார். வான்மீசி (ஸம்கேதபத்தில்) "சபரியா பூஜிதஸ் ஸம்யக்" என்றவிடத்து ஸம்யக் என்பதில் உள்ளுறையும் பொருளே இது என்று கொள்ளலாம். அவளிடத்தில் பெருமாள் இவ்வளவு கலந்து பரிமாறக் காரணமென்ன? என்று சிலர் விமர்சிக்கவும் கேட்கும்.

31. கேண்மின்; குறவேனோடு கலந்து பரிமாறினபோது அவன் சில வுணவுப் பொருள்களைக் கொணர்ந்துகொடுத்து இவற்றைத் திருவுள்ளம்பற்றி யருள்வேணுமென்று வேண்டினன்; அதற்குப் பெருமாள் சொன்ன மறுமொழி— (வால்மீ. அயோ. 50) "யத்தவிதம் பவதா கிஞ்சித் பீத்யா ஸுபகல்பிதம், ஸர்வம் ததஜ்ஞாநாயித ஹி வர்த்தே ப்ரதிக்ரஹே, ...அச்வாகாம் காதநேநாஹமர்த்தி நானயேந கேநசித், ஏதாவதாத்ர பவதா பவிஷ்யாயி ஸுபூஜித:" என்பது. 'நான் இந்த வனவாஸத்தில் யாரிடத்திலும் ஏதும் பெற்றுக்கொள்வதில்லையென்று விரதம் கொண்டிருக்கிறேன்; இதோ நமது தேர்க்குதிரைகள் விடாய்த்திருக்கின்றன; அவற்றுக்கு வேண்டிய வுணவுகளையே நான் விரும்புவன்' என்று சொல்லி அவ்வின்றத் தாம் கைப்பற்றாமலே யிருந்துவிட்டார் பெருமாள். இங்கு பெருமாள் "நஹி வர்த்தே ப்ரதிக்ரஹே" [நான் தானம் வாங்கக்கூடாதென்று வைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்] என்பது அவசியம் சொல்லியாகவேண்டிய வார்த்தையோ? குகன் மதுபர்க்கம் முதலிய சில வுணவுப்பொருள்களைக் கொணர்ந்து கொடுக்க வந்தானே யல்லது தன் தானம் வந்தராதிகளொன்றும் கொடுக்க வந்திலன். அவை கொடுக்கவந்தால் அப்போது 'நான் ப்ரதிக்ரஹம் பண்ணுவதில்லை' என்று சொல்லி மறுக்க கியாயமுண்டு. தேன் முதலிய காட்டுணவுப் பொருள்களையே கொடுக்கவந்தபோது "நஹி வர்த்தே ப்ரதிக்ரஹே" என்று சொல்லி மறுத்த தானது அவசியம் ஆராயத்தக்கதன்றோ? குகனிடம் இப்படிச் சொன்னவிவரே சபரியிடம் மறுத்துக் கூறாமல் "அர்ச்சிதோஹம் த்வயா பக்த்யா" என்று உகந்து கூறி அவனுடைய ஸமர்ப்பணையை ஏற்றுக்கொண்டார். இது எதனாலென்னில், கீழே நாமெடுத்துக்காட்டியுள்ள ஸ்ரீவசனபூஷண வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தியில் "குரு சச்சுஷையிலே பழுத்து ஜ்ஞாநாதிகையாய்" என்று மருமமாக வருளிச் செய்திருப்பதை இங்கு விவரிக்கிறோம். சபரியிடம் மிகச் சிறந்ததொரு தருமம் குருசச்சுஷையென்பது இருந்தது. இதைக் கபந்தன் பெருமானுக்குத் தெரிவித்தான். "சர்மணீ சப்ரீ நாம, காகுதஸ்த! சிரஜீவிகீ, த்வாம் து தர்மே ஸ்திதர் கித்யம்" என்றும் "சர்மணீம் தர்மகிபுணம் அபிகச்ச" என்று முள்ள கபந்தன் வார்த்தைகளில் தர்மசப்தத்தினால் கூறப்பட்டது குருசச்சுஷாதர்மமேயாகும். பெருமானும் சபரியைக் கண்டவுடனே கேதமம் வினவுகையில் "கச்சித்தே குரு சச்சுஷா ஸபலா சாருபாஷினி!" என்று உன்னுடைய குருசச்சுஷை கிறை

லும், பெருமாள் சபரிமலிமீடம் கலந்து பரிமாறிய வரலாறு விசேஷித்து எப்படி மாசுக் கூறப்படவில்லையாயினும் இஃக ராமாயணங்கொள்ளுள்ளதைக் கொண்டோ, வான்மீக ராமாயணத்தையே அழித்து நோக்கியோ நம் ஆசாரியர்கள் அருளிச் செய்துள்ள விசேஷம் குறிக்கொள்ளத்தக்கது. ஸ்ரீ வசநபூஷணத்தில் (233) “பெருமாள் ஸ்ரீ சபரி கையாலே அமுது செய்தருளினார்” என்றவிடத்து வியாக்கியானத்தில் மணவாளமாமுனிகள்—“ரகுநாதலகாராய் ஆசாரப்ரதானரான பெருமாள் *சபர்யா பூஜிதஸ் ஸம்யக் ராமோ தசாதாத்மஜு:” என்னும்படி வெநிவிச்சியாய்வைத்தே குருசுச்சுஷியிலே பழுத்து ஜ்ஞாநாதிகையாய் தன் நாவுக்கு இனிதாயிருந்த பலமுலாதிகளெல்லாம் இங்குததைக்கென்று எஞ்சியித்தக்கொண்டு வரவு பார்த்திருந்த ஸ்ரீ சபரி, தன் ஆதராதருணமாசத் தன் கையாலே அமுது செய்யப்பண்ண அதிலெந்துஷ்டராய் அமுதுசெய்தார்” என்றருளிச்செய்துள்ள ஸ்ரீ ஸூக்திகள் விசேஷித்து அமுலெந்திக்கத் தக்கவை. இதில் “தன் நாவுக்கு இனிதாயிருந்த” என்கிற வார்த்தையை மாமுனிகள் ஜலப்ரமணயினி அருளிச் செய்யார். வான்மீக (ஸம்கேதபத்தி) “சபர்யா பூஜிதஸ் ஸம்யக்” என்றவிடத்து ஸம்யக் என்பதில் உள்ளதையும் பொருளே இது என்று கொள்ளலாம். அவ்விடத்தில் பெருமாள் இவ்வளவு கலந்து பரிமாறக் காரணமென்ன? என்று சிலர் விமர்சிக்கவும் நேரும்.

31. கேண்மின்; குலஜேஷு கலந்து பரிமாறியபொது அவன் சில வுணவுப் பொருள்களைக் கொண்டிருந்துகொடுத்து இவற்றைத் திருவுள்ளம்பற்றி யருளவேணுமென்று வேண்டினான்; அதற்குப் பெருமாள் சொன்ன மறுமொழி— (வால்மீ. அயோ. 50) “யத்த்வீகம் பவதா நஞ்சிந் பீத்ய வரபகல்பிதம், ஸர்வம் நதநஜாநாமி ந ஹி வர்த்தே ப்ரதிசுரஜே, ...அச்சாயம் காதநேகாநாமர்த்தி நான்யேந கேநசித், ஏதாவதாத்ர பவதா பவிஷ்யாமி ஸ ‘பூஜித:’” என்பது. ‘நான் இந்த வனவாஸத்தில் யாரிடத்திலும் ஏதும் பெற்றுக் கொள்வதில்லையென்று விரதம் கொண்டிருக்கிறேன்; இதோ நமது தேர்க்குதிரைகள் விடாய்த்திருக்கின்றன; அவற்றுக்கு வேண்டிய வுணவுகளையே நான் விருப்பமவன்’ என்று சொல்லி இவற்றைத் தாம் கைப்பற்றாமலே யிருந்துவிட்டார் பெருமாள். இந்த பெருமாள் “நஹி வர்த்தே ப்ரதிசுரஜே” [நான் தானம் வாங்கக்கூடா தென்று வைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்] என்பது அவசியம் சொல்லியாகவேண்டிய வார்த்தையோ? குகன் மதுபர்க்கம் முதலிய சில வுணவுப்பொருள்களைக் கொண்டிருந்து கொடுக்க வந்தானே யல்லது தன் தான்ய வஸ்தாதிகளென்றும் கொடுக்க வந்திலன். அவை கொடுக்கவந்தால் அப்போது ‘நான் ப்ரதித் தர்ப் பன்னவதில்லை’ என்று சொல்லி மறுக்க நியாயமுண்டு. தேன் முதலிய காட்டுவாழ் பொருள்களையே கொடுக்கவந்தபோது “நஹி வர்த்தே ப்ரதிசுரஜே” என்று சொல்லி மறுத்த தானது அவசியம் ஆராயத்தக்கதன்றோ? குகனிடம் இப்படிச் சொன்னவியோ சபரிமீடம் மறுத்துக் கூறாமல் “அர்ச்சிதோஹம் த்வயா பக்த்யா” என்று உகந்து கூறி அவளுடைய ஸமர்ப்பணையை ஏற்றுக்கொண்டார். ஆக ஏதனாலென்னில், கீழே நாமெடுத்துக்காட்டியுள்ள ஸ்ரீ வசநபூஷண வியாக்கியான ஸ்ரீ ஸூக்தியில் “குரு சுச்சுஷியிலே பழுத்து ஜ்ஞாநாதிகையாய்” என்று மருமமாக வருளிச் செய்திருப்பதை இங்கு விவரிக்கிறோம். சபரிமீடம் நிகர் சிறந்ததொரு தருமம் குருசுச்சுஷி யென்பது இருந்தது. இதைக் கபந்தன் பெருமானுக்குத் தெரிவித்தான். “ச்ரமணீ சபரி நாம காகுத்ஸத! சிரஷ்ணீ, த்வம் து தர்மே ஸ்திதர் வித்யம்” என்றும் “ச்ரமணீம் தர்மவிபுனாம் அபிகச்ச” என்று முள்ள கபந்தன் வார்த்தைகளில் தர்மசப்தத்தினால் கூறப்பட்டது குருசுச்சுஷி தர்மமேயாகும். பெருமானும் சபரியைக் கண்டவுடனே கேதமம் வினவுவையில் “கச்சித் தே குரு சுச்சுஷி ஸபலா சாரூபாஷினி!” என்று உண்மையைய குருசுச்சுஷி நிறை

வேதிகா யென்று கேட்டிருக்கிறார். அவளும் தான் செய்த குருசங்குஷயம் பற்றி ஆனந்தமாக விடை கூறியிருக்கின்றாள். "இங்கு என்னுடைய பணியிடைக்காகக்கொண்ட ஆரியர்கள் திருநாடுசென்றிருக்கின்றார்கள். அவர்களது திருவிடிவாரஞ் செல்ல எனக்கு அனாதை தரவேண்டு" மென்றும் கோரியிருக்கிறாள். இத்தகைய நேரம் குருமீடத்த இல்லாமையற்றியே அவன் தந்த வுணவுகளைத் திருவுள்ளம் பற்றவில்லை என்பதாகப் பேராசிரியர்களின் நிர்வாணம்.

32. இங்குச் சிலர் வெறுக்க கூறுவதுவர்; எங்ஙனே பென்னில் குருசங்குஷயம் போல் பழம் கொடுத்திருந்தாலும் பெருமாள் அதை எவ்வகித்தேயிர்ப்பார். அவன் பழம் கொடுக்கவில்லை என்பது அந்த பிரகாரத்தில் எப்படிப்பட்டதென்று சொல்லும். ஆரிய குருமீடம் பெற்றுக்கொள்ளாமலும் சபரிமீடம் பெற்றுக்கொண்டமைமற்ற இங்கும் கூறிய காரணம் யுத்தமானதன்று என்று சிலர் சொல்லக்கூடும். அவர்கள் "கலி வர்த்தேப்ரதிக்ரடே" என்று குருமீடம் இராமபிரான் கூறியுள்ளதை கண்டு அறியவேண்டும். "குருவே! கீகாய்கனி ஏதாவது கொணர்ந்து கொடுத்தால் எவ்வகித்தேறன்" என்றவது பெருமாள் கூறியது வேண்டியே. அங்ஙனம் கூறுவதாம் ஈசர் திருமீடச் சென்று சேருவதொன்றில் ஒருவரீடத்திலும் ஒன்றுமே பெற்றுக்கொள்வதில்லைமென்று ஒரு விதம் சொல்லுபவராய் பொருள்படுப்படி கூறியது ஏதோ தட்டுக்காத்திவறபடியானதே காண்கிறது. உணவாகக் கைக்கொள்ளும்படியான அதிகார பூர்த்தி குருமீடம் இல்லாமென்பதே பெருமானுடைய திருவுள்ளம். அக்கருத்தைப் பெருமாள் செய்வனே தெரிவியாமல் "கலி வர்த்தேப்ரதிக்ரடே" என்று கபடமாகக்கூறிக் கழித்தது அவருடைய பெருங்குணத்திற்குக் குறைபன்றோ வென்று சிலர் சங்கடக்கூடும். இவற்றைச் சமாதானமாவது, "கலி வர்த்தேப்ரதிக்ரடே" என்று பெருமாள் கூறியது "யாரிடத்திலும் எதுவும் நான் வாங்கிக்கொள்ளமாட்டேன்" என்பது பொருள்பட வேண்டி மெனவிற மிர்ப்பங்குமில்லை. "உன்னிடத்தில் வாங்கிக்கொள்ள எனக்குப்ரியமில்லை" என்று சொல்லுவதாகவும் பொருள்படும். அப்படி விருப்பமில்லாமல்குக் காரணம் கீழே நாம் விவரித்ததே. வேதர்த்த தேசிகன் எங்குப்போய் போதயத்தில் ஆறுவது அங்கத்தில், விவேகன் ஆனந்த மாயப் பாதாநாய்வதது அற்புதமான வொரு ச்லோகமியற்றி யுள்ளார்; "பத்வதி பரத்பாஜே புத்திஸ் தநாபரீக்ருடே" என்பது அதன் முதற்பாதம். பெருமாள் பரமபவதாமாய் பரத்பாஜாசாமத்தில் அமுது செய்தாரென்று கேள்விப்படுவது போலவே சபரி திருமாளிகையிலும் அமுது செய்ததாகக் கேள்விப்படுகிறோம்; இது என்ன நிர்வாணம் என்று ஈடுபட்டுக் கூறியுள்ளார். அதுவும் இங்கு அதுஸந்தேயம்.

33. சுந்தரவர்த்தர் அமொறுஷஸ்தவத்தில் (சுலோ. 27) "கோயம் குண: கதரகோடி தருக்யாம் வா கஸ்ய ஸ்னுதே? புதம் அஜேரா பத: கஸ்ய பூமி:" என்றோரு குணவிசேஷத்தை யெடுத்துரைத்து மாய்ந்துபோகிறார். அதாவது, [யத் தாத்ருசாகளமசிம் ரகுவீர! வீக்ஷ்ய ஸ்சாய்யதாமிதி முமோசித முக்தமாஜேன.] போர்க்களத்தில் "சகால சாபஞ்ச முமோசவீர:" என்னும்படியே கிலைகலங்கிவின்ற இராவணனை கோக்கி "இன்றுபோய் காணவா" என்று பெருமாள் கூறி விடை கொடுத்ததுப்பின்முண்டே, இது மிகச் சிறந்ததொரு குணமாகக் குணவிப்படுகின்றது. "சுரி குழற் கனவாய்த் திருவினைப் பிரித்த கொடுமைகிற கடுவினச்சயாக் கன்" என்று திருமங்கையாழ்வார் அருளியபடியும், "பஞ்செனச் சிவக்குமேன்கால் பாவையைப் பிரித்தபாவி யஞ்சன்" என்று கம்பர் கூறியபடியும் மஹாபாரதிகளில் தலைவனான அவனை ஒரு கொடியிலே வதஞ்செய்து தொலைக்கவேண்டியிருக்க, அங்ஙனம் தொலைத்திடாமல் "கச்சாதுஜாகாமி ரணாதிதஸ் த்வம்ப்ரவிச்சய"ராத்ரிஞ் சாராஜ் ஸ்காம், ஆச்வாஸ்ய மிர்யாஸி" என்று விடைகொடுத்துப் பேரகவிட்ட பெருந்தையாளானது இக்குணம் ஸ்ரீராமாயணத்திற் காணும் ஸகலகுணங்களி

ஹம் மிக மோமப்பட்டது. அஷ்டாதச ரஹஸ்யத்தில் தனித்வய மென்னும் ரஹஸ்யத் தில் 'சீவத்தையாகிறது. அபிஷேகவிக்னம் பிறந்ததென்று வெறுப்பின்றியே 'வசவாளோ மஹோதய: என்று காடேறப் புறப்பட்டுப்போவது, 'ஆவாளம் தவ்ஹமிச்சாமி' என்று ரிஷிகள் பக்கவிலே சென்று தாழ்நிற்பது, 'கங்கரௌ ஸ்ரூபஸ்திதௌ' என்பது, ஜன்ம வ்ருத்தங்களில் குறைய நிற்கிறவர்களை 'உகந்த தோழன்' என்பது, இப்படிக்கனாலே சீவத்தைையை முதலித்தது" என்கிற ஸ்ரீஸூக்தியுள்ளது. அதையும் சற்று விவரிப்போமிங்கு. "ஜன்மவ்ருத்தங்களில் குறைய நிற்கிறவர்களை உகந்த தோழன் கீ என்பது" என்றதைக் கேழு விரிவாக விவரித்தாயிற்று. மற்றைய விரண்டு விஷயங்கள் இனி விவரிக்கப்படுகின்றன. தச்சச்சக்கரவீர்த்தி இராமபிரான ஒரு தடவைக் கொண்டு தடவையாக அழைத்து 'உனக்கு ராஜ்யம் தந்தேன், முடிசூட ஸன்னாடம் செய்' என்று சொல்லிவிட்டு, அப்படியே ஸன்னாடங்கள் செய்து முடிந்தபின் ஒரு பெண்பெண்டாட்டியின் வார்த்தைக்கு இசைந்துகின்று 'உனக்கு நாடினே, காடுதான்' என்று சொல்ல, அப்போது சிறிதும் மனவேதனையின்றிக்கே 'நாட்டையாள்வதற் காட்டிலும் காடுசென்று உறைவதே எனக்குப் பரமநீனந்தம்' என்று உள்ளம் பொங்கிக கூறியது மஹாகுணம் என்று ஆசிரியர் திருவுள்ளம் பற்றுகிறார்.

34. இவ்விஷயத்தைக் சுப்பர் கூறுமிடத்த, (-அமோத். கைகே. 103).

"இப்பொழுதேமேனோவியம்புநற் கேவதோ? யாருஞ்
செப்பருங்குணத்திரமன் திருமுகச் செய்வி நோக்கின்
ஒப்பதே முன்பு பின்பவ் வாசகமுரைக்கக் கேட்ட
அப்பொழுதார்த்த சேந்தாபரையினை வென்றதம்பா."

என்றார். 'உனக்கு நாடினே; காடுதான் கீ சொல்லவேண்டும்' என்று சொன்ன போது இராமபிரானது திருமுகக் கமலத்தில் தோன்றிய விகாஸத்தித அப் பொழுது கட்டிடமாகக் கண்டவர்கள் சொல்ல வேண்டுமெயல்லை நாமா அதைச் சொல்ல வல்லோம்!' என்று கைவிட்டவர், ஆதிஷுஞ் சொல்லுவோமென்று ஒரு வாழ்ச்சொல்லுகின்றார். காடு செல்வாயென்ற சொல் செவிப்படுவதற்கு முன்னே இராமன் முகம் தாமரைபோன்றிருந்ததாம்; அச்சொல் செவிப்பட்டதும் தாம ரையை வென்று விளங்கிற்றும். இதனால், காடு செல்வதைப்பற்றிச் சங்கடமில்லை யென்பது மாத்நிர்மேயன்றி அளவுகடந்த ஆனந்தமுண்டாயிற் றென்றவாறு. அவ்விளவு ஆனந்தம் எதற்காக வென்னில்; காட்டில் அரசனாகச் சிங்காசனத்து வீற்றிருந்தால் பரதவகுண மொன்றையே காட்டமுடியுமே யல்லை சீலகுணத்தைக் காட்டி அவகாசமே தேரிடாது. அதிகமாக அக்குணத்தைக் காட்டுதற்கென்றே அவதாரம் செய்த தனக்கு அக்குணம் மிகமிக விளங்குதற்குரிய வனவாளமே பன்றோ ஆனந்த கந்தமாகும். ஆனதுபற்றியே 'வசவாளோ மஹோதய: என்ற னன். ரிஷிகள் பக்கவிலே சென்று தாழ்நின்ற சீலமும் நெஞ்சை புருக்குவதாகும். மஹர்ஷிகளின் ஆச்ரமங்களிலே தானாகச்சென்று அவர்களைத் தெண்டனிட்டுக் குசலப்ரசன்ம பண்ணவேணுமென்று தாணிக்கு, அவர்கள் முற்பட்டுவந்து தம்மம் குறைகளை விண்ணப்பஞ் செய்தபோது 'பீஸ்தந்து பவந்தோ மே ஹீரோஷா ஹி மமாதுலா, வதித்ருசை ரஹம் விப்பரை ரூபஸ்தேயை ரூபஸ்தித: என்று அவர்களிடம் இராமபிரான் தான் பொறைவேண்டினது சீலகுணத்தை விளக்கிப்படியே யாகும். "அஹம் வேதமி மஹாத்மாநம் ராமம் ஸத்யபராக்ரமம்" என்று சொன்ன விச் வாயித்ர முனிவனை நோக்கி, "இமௌ ஸம் முநிசார்தூல! கங்கரௌ ஸ்ரூபஸ்தி தென்துயுஞ்சுப்ப யதேஷ்டம் வை சாஸநம் கரவாவ கம்" என்று தன்னையும் தம்முடையது அவனுக்கு வேலையாட்களாகத் தெரிவித்துக்கொண்டதும், உமக்கு விருந்தினர் கொண்டு வரும் எமக்குக் கட்டினிட்டு எங்களிடம் பன்னிடை பெற்றுக் கொள்ளவேணுமென்றும் ஒப்புயர்வற்ற மஹாகுணம்ன்றோ.

னும் மிகுமேற்பட்டது. அவ்வுடாச ரஹஸ்யத்தில் தனித்வம் மென்னும் ரஹஸ்யத்
தில் "சீலவத்தையாகிறது அபிஷேகனிக்னம் பிறந்ததென்று வெறுப்பின்றியே
"வநவாஸோ மஹோதய:" என்று காடேறப் புறப்பட்டுப்போவது, *ஆவாளம்
த்வஹமிச்சாமி* என்று ரிஷிகள் பக்கலிலே சென்று தாழ்ந்தபது, *கங்கரௌ
ஸமுபஸ்திதௌ* என்பது, ஜன்ம வருத்தங்களில் சூறைய நிற்கிறவர்களை *உகந்த
தோழன்* என்பது, இப்படியுள்ளன சீலவத்தையை மூலதனமாக " என்கிற
ஸ்ரீஸூக்தியுள்ளது. அசையும் சுற்று விவரிப்போமிங்கு. "ஜன்மவருத்தங்களில்
சூறைய நிற்கிறவர்களை உகந்த தோழன் நீ என்பது" என்றதைக் கீழே விரிவாக
விவரித்தாயிற்று. மற்றைய விஷயம் விஷயங்கள் இனி விவரிக்கப்படுகின்றன.
தசரதசக்ரவர்த்தி இராமபிரானை ஒரு தடவைக் கொண்டு தவையாக அழைத்து
'உனக்கு ராஜ்யம் தந்தேன், முடிசூட ஸன்னாஹம் செய்' என்று சொல்லிவிட்டு,
அப்படியே ஸன்னாஹங்கள் செய்து முடிந்ததின் ஒரு பெண்பெண்டாட்டியின்
வார்த்தைக்கு இசைந்துகொண்டு 'உனக்கு நாடினே, காடுதான்' என்று சொல்ல,
அப்போது சிறிதும் மனவெகளை மின்றிக்கே 'நாட்டையான்வதில் நாட்டிலும்
காடுசென்று உறைவதே எனக்கு பரமானந்தம்' என்று உன்மம் பொங்கிக்
கூறியது மஹானுணம் என்று ஆசிரியர் திருவுள்ளம் பறப்பதற்கு.

31. இவ்விஷயத்தை, கம்பர் கூறாமல் தந்த, (அ. மா. த. கை. 104).

"இப்பொழுதேமாரோய்யப்புதற் கேவிநோ? யாருந்
செப்பநங்குணத்திராமன் தருகச் செவ்வி நோக்கின்
ஒப்பதே முன்பு பின்பல் வாசகமுரைக்கக் கேட்ட
அப்பொழுதெனத் செப்பாரையினை வென்றதாய்."

என்றார். 'உனக்கு நாடினே; காடுதான் நீ சொல்ல வந்தாய்' என்று சொன்ன
போது இராமபிரானது திருமுகம் கமலத்தில் தோன்றிய விதானத்தை அப்
பொழுது கட்கூடாகக் கண்டவர்கள் சொல்ல வேண்டுமெய்யல்லது நாமா அதைச்
சொல்ல வல்லோம்!' என்று கைவிட்டவர், ஆதிவந்த சொல்லுவோமென்று ஒரு
வாறு சொல்லுகின்றார். காடு செல்லாமென்பது சொல் சென்றபடுவதற்கு முன்னே
இராமனது முகம் தாமரைபோன்றிருந்ததாம்; அச்சொல் செவிப்பட்டதும் தாம
ரையை வென்று விளங்கிற்றும். இதனால், காடு செல்வதைப்பற்றிச் சங்கடமில்லை
மென்பது மாத்திரமேயன்றி அளவுகடங்க ஆனந்தரமுண்டாயிற் றென்றவாறு.
அவ்வளவு ஆனந்தம் எகற்காக வெண்ணில்; நாட்டில் அரசனாகச் சிங்காசனத்து
வீற்றிருந்தால் பரத்வகுண மொன்றையே காட்டமுடியுமெய்யல்லது சீலகுணத்தைக்
காட்ட அவகாசமே தேரிடாது. அதிகமாக அஞ்சுநத்தைக் காட்டுதற்கென்றே
அவதாரம் செய்த நனக்கு அஞ்சுணம் மிகமிக விளம்புகற்குரிய வனவானமே
யன்றோ ஆனந்த கந்தமாகும். ஆனதுபற்றியே 'வநவாஸோ மஹோதய:' என்ற
னன். ரிஷிகள் பக்கலிலே சென்று தாழ்ந்தபது சீலமும் நெஞ்சை யுருக்குவதாயும்.
ரஹர்ஷிகளின் ஆச்ரமங்களிலே தானாகச்சென்று அவர்களைத் தெண்டனெட்டுந்
குசலப்ராசனம் பண்ணவேண்டுமென்று தானிருந்த, அவர்கள் முற்பட்டுவந்து தந்தம்
சூறையனை விண்ணப்பஞ் செய்தபோது *ப்ரஸீதந்து பவந்தோ மே ஹீரேஷா ஹி
மமாதுலா, யதித்ருசை ரஹம் விப்ரை ருபஸ்தேதைய ருபஸ்தேத:* என்று அவர்களிடம்
இராமபிரான் தான் பொறைவென்கொண்டது சீல குணத்தை விளக்கினபடியே யாகும்.
"அஹம் வேதமி மஹாத்மாநம் ராமம் ஸத்யபராக்ரமம்" என்று சொன்ன விச்
வாமித்ர முனிவனை நோக்கி. "இமௌ ஸம் முகிசார்தால! கங்கரௌ ஸமுபஸ்தி
தௌ, ஆஜ்ஞாபய யதேஷ்டம் வை சாஸநம் கரவாவ கம்" என்று தன்னையும்
தம்பியையும் அவனுக்கு வேண்டியபட்களாகத் தெரிவித்துக்கொண்டதும், உமக்கு
விருப்பமானபடி யெல்லாம் எமக்கு, கட்டளைபட்டு எங்களிடம் பணிவிடை பெற்றுக்
கொள்ளவேணுமென்றதும் ஒப்புயர்வற்ற மஹானுணமன்றோ. ...

35. அயோத்யா காண்டத்தில் (1-11).—“கதஞ்சிதுபகாரேண க்ருதேதந
கேக நய்யதி, கஸ்மபத்யாபாபாஸம் சதமபி ஆத்மவத்தயா.” என்றுள்ள ச்லோக
மானது இராமபிரானை மாநாண் க்ருதஜ்ஞாந குணத்தை நன்கு வெளிகிடுகின்றது.
ஏதேனுமொருவிதத்தில் யாவேனும் ஒருதவி செய்தாலும் அதனால் எப்போதும்
உள்ளம் புரிந்துநிப்பதாகவும், நூற்றுக்கணக்கான தீங்குகளிறழத்தாலும் அவற்
றைச் சிறிதும் நெஞ்சிற் கொள்வதில்லையாகவும் இந்தச் ச்லோகத்தில் ஸ்ரீராமகுணதி
சயம் கூறப்பட்டுள்ளது. இதில் கதஞ்சித் என்று முன்னம் பிரயோகிக்கப்பட்டுள்ள
பதம் குறிக்கொள்ளத்தக்கது. உபகாரம் செய்யவேணுமென்கிற எண்ணத்தோடு
செய்தையன்றியே அபுத்திபூர்வமாகச் செய்ததாயிருந்தாலும் அதையும் பேருதவி
யாகக்கொண்டு மகிழ்வதும் இராமன். நெஞ்சாரவே நூற்றுக்கணக்கான தீங்கு
கள் செய்யினும் அவற்றை நெஞ்சிற் கொள்ளாமை. இப்பேருதவியைத்தான் நாம்
ஸ்ரீராமாயணத்தில் எங்கே காண்டோமென்னில்; பல விடங்களிற் கண்டாலும் சில
விடங்களையே இங்கெடுத்துக்காட்டுவோம். ஆனால், இங்ங் முன்னம் ஒன்று
சொல்லவேண்டியதாகிறது. “வெறிதேயாருள் செய்வார்” என்று ஆழ்வாரருளிச்
செய்தார். ஆனால் இவ்வேடுவாய்க்காட்டியிருந்த அருளைச் செய்யுமியல்
வினாவை இராமன் புரிய செய்தவர்களுடைய உகந்திருநிறுனென்றால் இது
வியப்போ? உதாபாபாட்டத்தக்கதொரு குணமாகுமோ? ஆகாது தான்.
ஆனால், இராமன் தன்கு ஒரு மனிதனாக நடித்துக் காட்டினதைலால்,
‘உலகில் மனதார்கவரிடத்துக்காணும் குணங்களெல்லாம் இராமபிரானிடத்து
உள்ளன’ என்று காட்டவேண்டியது ப்ராப்தமாகிறபடியால் அந்த முன்றியில்
காட்டலாமன்றோ.

36. கெக்ஷயிஸ்; குபங்காலாஸ சக்ரீவஸிடத்திலும் அரக்கர் கோமரனான
விபீடணனிடத்திலும் இராமபிரான் காட்டியருளின திருவருள் வரையாற்
சொல்லவொண்ணாதது, நெஞ்சாலும் நினைப்பரிது. இதற்கிடாக அவர்கள்
செய்தநன்றி யாதென்ற பார்ஞ்ஞமளவில், விபீஷணன் சரணாகதி செய்தானென்
ருவது சொல்லத் தக்கதாகவுள்ளது; ஸக்ரீவனிடத்திலோ வென்னில் அதுவு
மில்லை; “லோகநாத: புரா பூத்வா ஸக்ரீவம் நாதமிச்சதி” என்றும் “ஸக்ரீவம்
சரணம் கத:” என்றுமுள்ள பிரமாணங்களின்படி இராமன் ஸக்ரீவனைச் சரணம்
புக்கதாகக் காண்கிறோமெயல்லது சக்ரீவன் இராமனைச் சரணம்புக்கதாக இல்லை.
ஆனால், இராமபிரானது நெருவுள்ளத்தினால் சக்ரீவன் பேருதவி செய்தானாகக்
கொள்ளப்பட்டான்; அவ்வாறு யாதெனில்; இராமன் சீதைதையப் பிரிந்து மிக
வருந்தி இன்னது செய்வதென்று தோன்றாமல் சென்றுகொண்டிருக்கையில்
“பம்பாஜிதே ஹதுமதா ஸகதேதா வானரேண ஹ” என்றும்படி பம்பைக்கரையில்
அனுமன் வந்து சந்தித்தானன்றோ; இது சக்ரீவனது கட்டளைவினால்தானே கிகழ்ந்
தது. அனுமன் இராமனிடம் வந்து சேர்ந்ததும் ‘நான் சக்ரீவனால் அனுப்பப்பட்டு
இவ்விடம் வந்தேன் உங்களைத் காண’ என்றே சொல்லியிருக்கின்றான். இத்
ததைய மஹாகுணசாலியான ஆஞ்சநேயனை யனுப்பினது ஸக்ரீவன் தன்னு
டைய காரியத்திற்காகவாயினும், இராமன் அவ்வனம் கொள்ளாது அதனைத் தனக்
குச்செய்த பேருதவியாகக் கொண்டே சக்ரீவனிடத்துப் பேரருள் புரிந்தான்.
விபீடணன் “ஸர்வலோகசரண்யாய ராகவாய மஹாத்மநே” என்று சொல்லிக்
கொண்டு தன்னிருப்பிடம் தேடிவந்த வொரு சிறிய செயலையே பேருதவியாகக்
கொண்டு அவனிடத்து மிக்கபரிவு காட்டியருளினான் இராமன். அந்தப்பரிவு
எப்படிப்பட்ட தென்பதை ஸ்ரீவசந பூஷணத்தில் ஒரு வாக்யத்தில் காணலாம்;
அதாவது—(228) “விபீஷணனை ராவணன் ‘குலபாம்ஸநம்’ என்றான்; பெருமாள்

இராமன் வார்த்தை யருளிச் செய்தார்." என்பது. இராமன் இவ்வாறுவந்தவர்களுள் ஒருவனாகத் திருவுள்ளம்பற்றி வார்த்தை யருளிச் செய்தான் என்பது முதலாம் அங்கத்தில் எங்கே காண்கிறதென்னில்; விபீட்சனன் இராமனை அங்கீகரித்த பிறகு இலங்கையிலுள்ளாருடைய பலாபலங்களைச் சொல்லுகின்ற இராமன் "ஆக்கயாஹி மம தத்வேந ராக்ஷஸா காம பலாபலம்" என்கிறான். ராக்ஷஸர்களின் பலாபலத்தை உள்ளபடி எனக்குச் சொல்லு, என்பது இதன் பொருள். "விபீஷணா! உன்னினத்தாருடைய பலாபலங்களைச் சொல்லு" என்றே "ராவணனுடைய பலாபலங்களைச் சொல்லு" என்றே சொல்லவேண்டியதற்கு அப்படிச் சொல்லாமல், "ராக்ஷஸர்களின் பலாபலங்களைச் சொல்லு" என்றான். இவ்வாறு விபீட்சனனை ராக்ஷஸஜாதியில் வேறு படுத்திக் காட்டியே தரும் என்று ஆசார்யர்கள் திருவுள்ளம்பற்றினர். "செல்வ விபீட்சனனாகவேருக நல்லாண்" என்கிறார் திருமங்கையாழ்வார், பெரிய திரு மொழியில். இராமனுக்கு மற்ற பகதர்கள் யாவரும் ஒரு தட்டு, விபீஷணுழ்வான் தனித்தட்டு என்பது இப்பாகரத்தின் கருத்து. ஆக விபீட்சனன் சுக்கிரீவன் போல்வார் செய்த செயல்களைக் கனத்ததாகக் கொண்டு அவர்களுக்கு நன்மை புரிந்த விஷயம் கிறக;

37. பிறர் எவ்வளவு அபகாரங்கள் செய்தாலும் அவற்றைச் சிறிதும் கினைப் பதில்லை" என்று இதுவும் ஒரு பெருங்குணமாக இராமனுக்குச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதே! சுக்கிரீவன் விஷயத்தில் இது மாறுபாடாகக் காண்கிறதே; எங்கனே யெனின்; வாலியை வதைத்துச் சுக்கிரீவனுக்கு மருதாபிஷேகஞ்செய்து, கார் காலம் நீங்கினவுடனே வானரகூடத்தைத் திரட்டிக் கொண்டு வருமாறு கட்டளை யிட்டு அவனைக் கிழிந்ததைக்குப் போகவிட்டான் இராமன். போனவன் மன் மதலீனர்களில் காலநாழந்திருந்ததால் கெடு நலிந்தபோனதை கிளையாமலே யிருந்தான். அப்போது இராமன் இளையோனே நோக்கிக் கூறுகின்றான்: "லக்ஷ்மணா! அரசர்கள் போர்க்குப் புறப்படவேண்டு மிக்காலத்தில் சுக்கிரீவன் என்னை அடியோடு மறந்து வாளாவிடக்கின்றனனே; செயற்கன்றி மறந்த காத கன்ல்லவர் அவன்; நீ உடனே அவனிடஞ் சென்று நான் சொன்னதாக இங்ங னம் கூறுவாயாக; செயற்கன்றி மறந்த பாபிஷ்டன் புருஷர்களில் கடையான வன்; மாமிசம் தின்னப்பிறந்த ஜந்துக்களுக்கூட அவனது மாமிசத்தைத் தின்னா தென்று சொல்லு. லக்ஷ்மணா! என் பராக்கிரமத்தை அவன் நன்கறிந்திருந்தும் பழையகாலம் சென்ற பின்பும் சிறிதும் சமீபினரிக் காம பாவசனாய்க் கிடக்கிறானே; வாலிசென்ற வழி அவனுக்கும் திறந்திருக்கின்றதென்று அவனிடம் கூறு. அவனை உற்று நூறினரோடு கூட யமபுர மனுப்பச் சித்தபாபிருக்கின்றேனென்று தெரிவி; அப்படிப்பட்ட கதியை வரவழித்துக்கொள்ளவேண்டா மென்று சொல்லு" என்று. இவ்வளவு சீற்றம் இராமனுக்கு ஏன் உண்டாயிற்று? "நஸ்மாதி அபகா ராணம் சதமபி ஆத்மவத்தயா" [நாற்றுக்கணக்கான தீயன்கள் கண்டாலும் கெஞ்சு கன்றுவதில்லை] என்று கொண்டாடப்பெற்ற இராமனுக்கு உயிர்த்தோழன் திறத்து இத்தனை சீற்றம் தருமா? இது குணக்கேடல்லவா? என்கிற கேள்வி பிறக்கக் கூடும்.

38. இதற்குச் சொல்லுகிறேன் கேண்மன்; மேற்சொன்னவிதமாக இராமன் லக்ஷ்மணனிடம் சொன்னபோது அவ்விளையோன் "சந்தியாம் தவறின சுக்ரீவனை இன்றே கொன்றுவிடுகிறேன்; வாலியின் மகனான அங்கதன் நமக்குத் துணை புரி வான், சுக்கிரீவனைத் கொலைத்தே விடுவோம்" என்றான். அதற்கு இராமன் சொல்லுகிறான்—"லக்ஷ்மணா! நன்னடத்தையுள்ள நீ இப்படிப் பட்ட நண்பனை ஆராயாது கொல்லலாகாது; அவனிடம் பழையபடி நல்ல குளிரந்த வார்த்தை

இக்ஷ்வாகுவம்சயாக நினைத்து வார்த்தை யருளிச் செய்தார்." என்பது. இராமன் விபீடனனை இக்ஷ்வாகுவம்சத்தவர்களுள் ஒருவனாகத் திருவுள்ளம்பற்றி வார்த்தை யருளிச் செய்தானென்பது ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் எங்கே காண்கிறதென்னில்; விபீடனனை இராமபிரான் அங்கீகரித்த பிறகு இலங்கையிலுள்ளாரூடைய பலாபலங்களைச் சொல்லுமாறு வினவுகின்ற இராமன் "ஆக வ்யாநி மம தத்வேக ராக்ஷஸா நாம் பலாபலம்" என்கிறான். ராக்ஷஸர்களின் பலாபலத்தை உள்ளபடி எனக்குச் சொல்லு, என்பது இதன் பொருள். 'விபீஷண! உன்னினத்தாரூடைய பலாபலங்களைச் சொல்லு' என்றே 'ராவணனுடைய பலாபலங்களைச் சொல்லு' என்றே சொல்லவேண்டுமென்று அப்படி சொல்லாமல் 'ராக்ஷஸர்களின் பலாபலங்களைச் சொல்லு' என்றானது விபீடனனை ராக்ஷஸஜாதியில் வேறு படுத்திக்காட்டியோ தீரும் என்று ஆசார்யர்கள் திருவுள்ளம்பற்றினார். "செல்வ விபீடனனா து வேருக நல்லனை" என்கிறார் திருமங்கையாழ்வார், பெரிய திருமொழியில். இராமனுக்கு மற்ற பாதர்கள் யாவரும் ஒரு தட்டு, விபீஷணுழ்வான் தனித்தட்டு என்பது இப்பாகரத்தின் கருத்து. ஆக விபீடனன் சுக்கிரீவன் போல்வர் செய்த செயல்களாக கனத்ததாகக் கொண்டு அவர்களுக்கு நன்மை புரிந்த விஷயம் நிற்க;

37. பிறர் எவ்வளவு அபகாரங்கள் செய்தும் அவற்றைச் சிறிதும் நினைப்பதில்லை" என்று இவ்வளவு ஒரு பெருங்குணமாக இராமனுக்குச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதே! சுக்கிரீவன் விஷயத்தில் இவ்வுமையுடையவர் காண்கிறதே; எங்கனோ யெனின்; வாலியை வதைத்து சுக்கிரீவனுக்கு மரடாரிவேதகஞ்செய்து, காரகாலம் நீங்கினவுடனே வானமேயே களைத் திரட்டிக் கொண்டு வருமாறு சுட்டி யிட்டு அவனைக் கிழித்துக் கொடுத்தப் போகவிட்டான் இராமன். போனவான் மன்மதலீலைகளில் கால்நாழ்த்திருப்பதால் கெடு நவம்பிபாணத்தை நினையாமலே யிருந்தான். அப்போது இராமன் இவையோடு போகிக் கூறுகின்றான்: 'ஐக்ஷமண! அரசர்கள் போர்க்குப் புறப்படவேண்டி மிக்காலத்தில் சுக்கிரீவன் என்னை அடியோடு மறந்து வானாகடக்கின்றனனோ; செய்கின்றி மறந்த காத கனல்லவா அவன்; நீ உடனே அவனிடம் சென்ற நான் சொன்னதாக இங்ஙனம் கூறுவாயாக; செய்கின்றி மறந்த பாபிஷ்டன் புருஷர்களில் சுடையானவன்; மாமிசம் தின்னப்பிறந்த ஜந்தகங்களுங்கூட அவனது மாமிசத்தைத் தின்னா தென்று சொல்லு. ஐக்ஷமண! என் பராக்கிரமத்தை அவன் நன்கறிந்திருந்தும் மழைகாலம் சென்ற பின்பும் சிறிதுமச்சமின்றிக் காம பாசனாய்க் கிடக்கிறானே; வாலிசென்ற வழி அவனுக்கும் திறத்திருக்கின்றதென்ப அவனிடம் கூறு. அவனை உற்றுருற்றினரோடுங்கூட மமபுரம் அப்பச் சித்தபாபிருக்கின்றேனென்று தெரிவி; அப்படிப்பட்ட கதியை வரவரைத்துக்கொள்ளவேண்டா மென்று சொல்லு' என்று. இவ்வளவு சீற்றம் இராமனுக்கு ஏன் உண்டாயிற்று? நன்மரதி அபகாரானும் சதமபி ஆகம்வத்தயா [பாபுமக்கணக்கான தீவர்கள் கண்டா லும் நெஞ்சு கண்டவதில்லை] என்று கொண்டாடப்பெற்ற இராமனுக்கு யார்த்தோழன் திறத்து இத்தனை சீற்றம் தருமா? இது குணக்கேடல்லவா? என்கிற கேள்வி பிறக்கக் கூடும்.

38. இசுதந்தச் சொல்லுகிறேன் கேண்மன்; மெய் சொன்னவியாக இராமன் ஐக்ஷமணனிடம் சொன்னபோது அவ்வினையோன் "சுத்தொம் தவரின சுக்கிரீவனை இன்றே கொன்றுவிடுகிறேன்; வாலியின் மகனான அச்சுதன் நமக்குத் தனை புரிவான், சுக்கிரீவனைத் தொலைத்தே உரிவோம்" என்றான். அதற்கு இராமன் சொல்லுகிறான்—'ஐக்ஷமண! நன்னடத்தையுள்ள நீ இப்படிப்பட்ட நண்பனை ஆராயாது கொல்லலாகாது; அவனிடம் பழையபடி நல்ல குளிர்த்த வார்த்தை

கனையே பேசு; அவன் நம்விஷயத்தில் நன்றிகெட்டவனே யென்பது நிச்சயமாகத் தெரிந்தால் பிறகு உன் விருப்பத்தின்படி செய்' என்று. இதனால், நாம் தெரிந்து கொள்வதென்ன? உலகம் கன்றிமறத்தலென்பது பெரும் பாதகம்; அப்பாதகியை என்ன செய்யிலும் குற்றமில்லை என்றித நூற்கொள்கையை எடுத்துரைப்பதொன்றே இராமனுக்கு ஒலக் கெயமானது; "தர்மனம்ஸ்தாபநார்த்தகாய ஸம்பவாதி" என்று சொல்லித் தருமசமூகியை நிலைநாட்டுதற்கென்றே திருவவதாரம் செய்தருளின தெருமாள் இத்தகைய நூற்கொள்கைகளைத் தெரிவிக்கும் முகத்தால் தர்மஸ்தாபனம் செய்யவேண்டியதும் அவசியமாகலால் இதனால் இராமனுக்குக் குணக்கேடு யாகென்பதில்லை யென்றுணர்க. இலங்கைக்கு வழிவிடவேண்டுமென்று கடலரசனை நோக்கிச் சொல்லிச் சொல்லிப் பெருமாள்; அவன் முகங்காட்டவில்லை யென்று சீறிச் சிவந்தார்; உடனே அவன் விசயத்தோடு வந்து நிற்க, அவன்மீது எய்தத்தொடிக், அம்மை அவன் தபகவர்களின் மேற்செலுத்திப் பரம கருணையைக் காட்டியருளினதென்று இராமராயண கதைபுள்ளது. இதனால், சீற்றமும் நன்மைக்கே யாதிறதென்று நன்கு தெரிகின்றதன்றே. கருணாமூர்த்தியான இராமனுக்குச் சீற்றமுண்டாக வழியில்லை யான். சீற்றமுண்டானதாகக் காணாமடங்கலில் தருமன் முன்பு மிகத்தென தெரியவந்திருக்கும்.

39. க்ருதஜ்ஞனை என்னும் மஹா சூகசத்தை மானிடவடிவான இராம னிடத்தில் நாம நினைத்துக் கட்டினது ஒரு புறமிருங்கட்டும். பரந்தாமனை ஸ்ரீமந் நாராயணமூர்த்தியிடத்தில் இத்தகைய முண்மைபை நம் ஆசாரியர்கள் வெகு அற்புதமாக நினைத்துக் காட்டியருள்கிறார்கள். மனிதர்களின் க்ருதஜ்ஞதானாக ஒரு விதமானது. பகவாதுவான க்ருதஜ்ஞதானம் மிகச் சீரியது; இதனை நம் ஆசாரி யர்கள் நினைக்கும் விகம் மிகவும் அச்சரியாயினது. அஃது இங்கு விவரிக்கப்படுகின்றது. க்ருதஜ்ஞன் என்னும் சொல்லானது (க்ருதம் ஸூகாதி இது க்ருதஜ்ஞன்) என சிறு விபுந் பத்தியின்படி செய்து காசியங்களை யுணருவான் என்று பொருள் படும். தபகவான்களாகப் செய்து காசியங்களை யுணருபவர் பகவான் என்ற பதவிதான். யுணர்வோடு ஸ்ரீவாசிகள் ஒவ்வொரு கூதனத்திலும் செய்யும் காசியங்களை எப்போதும் மனதுடைய சிறந்த சக்தி எதேதென்தென உடனிருந்து அறிவேனென்பது ஆசாரியப்படுத்தக்க விஷயமன்றே; அதையா இங்குச் சொல் லுகிறாய்? என்னால்; தென்மீன். ஸர்வேச்வரன் நம்போன்ற சேதனர்களைத் தன்வாருளுக்கு இலகூகாகக் கொள்வதற்கு உடம்பாக நாம் செய்யவேண்டிய காசியங்களை சாஸ்திரங்களில் சொல்லிவைத்திருப்பதையாவரும் அறிவர். அவற் றுக்கு ஸூக்ருதமென்று பொதுவான பெயர் வழங்கும். நன்றாகச் செய்யப் பட்டது' என்பது இவன் பொருள். நாம் செய்யும் காசியங்களில் நன்றாகச் செய்யப்படுவதும் திறமன் செய்யப்படுவதுமாக இரண்டு வகைகள் உள்ளனவன்றே. அவை வடமொழியில் ஸூக்ருத—ஆஷ்க்ருத பதங்களாலும் தென்மொழியில் நல் வினை தீவினை யென்னுஞ் சொற்களாலும் வழங்கப்பெறும். ஸூக்ருதத்தைப் பற்றியே இங்குப் பேசுவோம். இது பொதுவாக இருவகைப்படும்—ஜ்ஞாத ஸூக்ருத மென்றும் அஜ்ஞாத ஸூக்ருதமென்றும். மனப்பூர்வமாகத் தெரிந்து செய்யும் நன்மைகள் ஜ்ஞாத ஸூக்ருத மெனப்படும். நமக்கும் தெரியாமல் வினையும் நன்மைகள் அஜ்ஞாத ஸூக்ருத மெனப்படும்.

40. இவற்றுள் முதல் வகுப்பான ஜ்ஞாத ஸூக்ருதங்கள் பலபலவாழிருக் கும்; தவம்புரிவது தானம், சொல்லு யஜ்ஞமாகங்களைச் செய்வது கங்கை யமுனை காவேரி முதலிய புண்ணிய நீர்தங்களிற் சென்று குடைந்தாடுவது, கோயில் நிருமலை பெருமாள்கோயில் நிருமாராயணமும் முதலான திவ்யதேசங்களிற் சென்று பகவத்க்ஷைவை செய்வது, 'பேராயிரேற மோதுமின்கள்' என்ற கட்ட

[illegible]

40. இவற்றுள் முதல் வகுப்பான ஸ்ரீராதா பந்தர்கள் பலபலவாழிநூல்
கூடும்; தகட்புனை நூல்களில் பிறவாழிநூல்களைச் செவ்வது கங்கை யாழினை
காடுவாரி முதலிய புள்ளியாழிநூல்களிலும் தொடர்ந்து குடைந்தாதிவது, கோயில்
நூல்கள் போன்றவைகளும் இவ்வாறுவரும் முதலான இப்பேரேசங்களில்
செவ்வது பதார்த்தங்களைச் செவ்வது, 'பேராயிராழி பேராயின் கள்' என்னித கட்ட

கனக்கு உட்பட்டி ஸ்ரீமதஸ்ரீமதம் முதலான ஆதிகளை வாயாசச் சொல்லுவது, 'திரு விளக்கெடுக்கை' திருமாயை யெடுக்கை என்று சொல்லப்படுகிற பவவகைக்கைக்கரி யற்களைச் செய்வது... ஆகிய இப்படிப்பட்ட காரியங்களை 'இது செய்யக்கடவோம்' என்று ஸங்கல்பித்துக்கொண்டு மனஸ்கரித்துச் செய்வதானது ஜ்ஞாதஸூக்ருத மெனப்படும். நாம் ஸங்கல்பித்துக்கொண்டு செய்யாவிடும் கோல்விழுக்காட் டாலே நல்வினையாகப் பரிணமிக்கும் செய்கைகள் அஜ்ஞாதஸூக்ருதமெனப்படும். நல்லது செய்யவேணுமென்று நாம் கினைத்துச் செய்பதாவற்றை ஸூக்ருதமென் னுஞ் சொல்லால் வழங்கலாமா? சாஸ்திரங்களினால் விறிகைப்பட்டதாய் கர்த்தா வான சேதநனூலே புத்திபூர்வமான அடிக்கப்பட்டதான செய்கையையன்றோ ஸூக்ருதமென்று வழங்கலாம். இன்ன ஸூக்ருதம் பண்ணி உருமென்று கர்த்தாவான சேதனன் அறியாதவற்றை ஸூக்ருதமென்று எப்படிச் சொல்லக்கூடும்? — என்று ஆசைபிக்க இடமுண்டி. இதற்கு நம் பூர்வாசாரியர்கள் அருளிச் செய்யும் ஸமாதானத்தையே இங்குத் தெரிவிக்கிறோம்; பூர்வாசாரியர் பகவந்திர் வேறுபாடுகளுபாவைப்பார்க்காது—(396.) "சாஸ்திரமும் விதியாதே நாமமறி யாதே யிருக்கிற வித்தை ஸூக்ருதமென்று நாம் பெரிதென்படி யென்னென்னில், நாமன்று, சர்வமென்று தெட்டிருக்கையாசிருக்கும்" என்றுள்ளது. நம்மை யறியாமல் கோந்த நல்வினைக்கு ஸூக்ருதமென்று பெரிதென்று நாமன்று; எர்வ முக்திப்ராஸங்கம் வாராமைக்காக எர்வஜ்ஞான ஸர்வசர்வரந்தான் ஸூக்ருத மென்று பேரிட்டுவைத்தான் என்று ஆசாரியர்கள் அருளிச்செய்வர்களாம். இது னுள்ளன்ன. தேறுகிறதென்னில்; நமக்கு அஜ்ஞாதமாயிருந்தாலும் எம்பெருமா னுக்கு ஜ்ஞாதமாயிருக்கையாலே ஸூக்ருதமெனக் குதையில்லை என்றநாயிறு.

41. இதற்குமேல் ஒருகைகள்ளி பிறக்கும் ; எம்பெருமானே யதார்த்தஜ்ஞான
நிதி ; அவனுக்கு அந்நிபாத்தஜ்ஞான விபுநிபாத்தஜ்ஞானங்கள் அடியோடு கிடையா
தென்று சாஸ்திரங்களாலறியுமே. நாம் மனங்கரித்துச் செய்யாததொன்றை
அவன் ஸூக்ருதமென்று கொண்டானாகில் அது யதார்த்தஜ்ஞானமாகுமோ ?
ஒருவன் ஸகிபாதஜ்ஞானம் முதலான கொடிய நோய்களினால் துன்பப்படுங்காலங்
களில் தன்னையறியாமல் ஏதேனோ உளறுகிறான் ! அபுத்திபூர்வமாக வெளிவரும்
அந்த வுளறுதல்களில் யாராவது அர்த்தம் காணுநிரர்களை, இவ்விதமே. அப்
படியே மம்மையறியாமல் நாம் செய்யும் செயல்களை எம்பெருமான் ஸூக்ருதமென்று
எப்படிக்கொள்ளக்கூடும் ? — என்கிற கேள்வி பிறக்கும். கேண்மின் ; எம்பெரு
மான் சேதநர்க்களிடத்திற் இயற்கையாகவே இன்னொரு பொருந்தியவன். இவனை
எவ்வகையினாலாவது தான் அங்கீகரிப்பதற்கு அப்பெருமான் வழிதேடுபவன். இச்
சேதநன் புத்திபூர்வமாகச் செய்யும் நல்வினைகளை முன்னிட்டே இவனை அங்கீகரிப்ப
தற்கு எம்பெருமான் வைத்துக்கொண்டால், ஒருவனைக்கூட அங்கீகரிக்க அவகாசம்
நேரவில்லை. ஏனென்னினால் ; நாம் புத்திபூர்வமாகச் செய்வது தீவினைகளையே யாதலா
லும், நல்வினையை நாம் கெஞ்சாலும் தீவினைப்பவர்களல்லோமாதலாலும் மம்மை அங்
கீகரிக்க எம்பெருமான் இவனுக்கு அவகாசமேது ? நாமும் இழந்து அவனும் இழந்துபோக
வேண்டியதாகிறது. மம்முடைய இழவு விடக்கூடும், இழந்தோமென்கிற இழவு
மீன் லிக்கேடுருக்கிற நாம் மம்முடையவற்றிற்கு கவலைப்படா தொழிந்தாலும், சொத
துக்கு உடையவனாய் ஸ்வாமிபென்று நிர்ப்பெற்றிருக்கு எம்பெருமான் இழந்து
தரிக்கமாட்டானென்று. 'ஸூக்ருதம்' என்பவர்களை யன்றி மற்றையோரை நான்
அங்கீகரிக்க மாட்டேன் என்று சாஸ்திரங்களில் அவன் பொறித்துவைத்திருப்பத
னால் ஸூக்ருதம் செய்யாதவர்களை அங்கீகரிக்க முடியாமலிருக்கிறது ; சேதநர்களோ
புத்திபூர்வமாக ஸூக்ருதம் செய்யமாட்டாதவர்களாகையாலே இவர்களை அங்கீ
கரிக்க இடமில்லாமலிருக்கிறது ; ஆகவே இழந்தே போகவேண்டியதாகிறது. இழ
வாமெக்காக அப்பெருமான் ஒரு கள்ளவழியில் துணுகிறான். (அதாவது) காண

களைப்பாற்றியப் பெற்றிருக்கிற சேதநன். வாளா கிடப்பதில்லை; "நவரிகச்சித்
கூதநாமம்" என்று நினைத்து அகர்ப் ப்ருத" என்று கிதையில் சொன்னபடி எப்போ
தும் ஏதாவதொரு காரியம் செய்துகொண்டே போதைப் போக்கிவருகின்ற சேத
நன்செய்யும் காரியங்களிலே, நாம் நன்மையென்று பேரிட்டுக்கொள்ளும்படியான
காரியம் ஏதாவது இருக்குமாவென்று பார்ப்போம்—என்று ஆராயத் தொடங்கு
கிறான். அவ்வாறு அக்ருதத்தால் அப்படிப்பட்ட காரியங்கள் நம்மிடத்
திலே அவ்வாறும் 'மென்' என்ற விருத்தி உண்டாகிறது. அவற்றை ஸுக்ருதமாகவே அவன்
திருவுள்ளம் பற்றியுள்ளது. நாம் மனப்பூர்வமாக ஸுக்ருதமென்று செய்யாத
நாகையாலே அதுமாதிரி உண்டாகிறது. அவன் திருவுள்ளத்தாலே இது ஸுக்ருத
மாகத் கொள்ளப்பட்டபடியால் ஸுக்ருத மென்றிதது. ஆகவே அஜ்ஞாத
ஸுக்ருதமென்று பேர்பெற்று விட்டது. இந்த அஜ்ஞாதஸுக்ருதமானது,
யாத்ருச்சிக ஸுக்ருதமென்றும் ஆறுஷங்கிக ஸுக்ருதமென்றும் பராஸங்கிக
ஸுக்ருத மென்றும் பல பெயர்களை யுடைத்தாசிருக்கும். இவை நம்போஸ்வாரிட
மிருந்து எம்பெருமானால் எவ்விதமாகக் கொள்ளப்படுகின்றன வென்பதை இனி
நிரூபிப்போம்.

Released by Maaran's Dog, Toronto, Canada

42. நாம் ஸம்ஸாரிகளாகையாலே மக்களைப் பெறுகிறோம்; மகளை ஒருவ
னுக்கு மணம் புரிவித்த வேண்டியதாகிறது; மகனுக்கு ஒரு பெண்ணைக் கொள்ள
வேண்டியதாகிறது; ஆகவே ஸ்ரீரங்கத்திலுள்ள ஒரு வரனுக்குத் தன் மக்களைக்
கொடுக்கவும், திருவேங்கடத்திலுள்ளவொரு பெண்ணைத் தன் மகனுக்குக் கொள்ள
வும் நேருகிறதென்று வைத்துக்கொள்ளுங்கள். இந்த ஸம்ஸாரி அடிக்கடி வியவ
ஹாரங்களில் [வாய்ப்பெடுக்கங்களில்] ஸ்ரீரங்கத்தையும் திருமலையையும் வாயால்
சொல்ல வேண்டி வருகிறது. 'என்னுடைய மாப்பிள்ளை ஸ்ரீரங்கத்திலிருக்கிறார்'
'ஸ்ரீரங்கத்திலிருந்து என்னுடைய மாப்பிள்ளை நேற்று வந்தார்' 'மாப்
பிள்ளையை மறைத்துவைர ஸ்ரீரங்கம் போய்வரப்போகிறேன்' 'என்னுடைய
நாட்டுப் பெண் திருவேங்கட மலையிலிருந்து வந்தாள்' என்றிப்படி பலகால்
வ்யவஹரிக்க நேர்கின்றது. இந்த வ்யவஹாரங்களில் திருவரங்கத்தையும்
திருமலையையும் பலகால் சொல்லுவதானது "இந்த தீவ்யதேசங்களை நாம்
சொன்னால் ஸுக்ருதமண்டு" என்கிற எண்ணத்தினாலன்று; அம்பத்தார்,
ஆவடி என்கிற ஊர்ப்பெயர்களைச் சொல்லுவதுபோலவே கோயில் திருமலை
யென்னுமூர்ப்பெயர்களையும் இவன் சொல்லுகின்றான். ஆனாலும் 'ஏதேனு
மொரு வியாஜத்தை எதிர்பார்ப்பதில், கோக்குடையான எம்பெருமான் 'என்ன
ரைச் சொன்னானிவன்' என்று இதையொரு ஸுக்ருதமாகக் கணக்கிடாவின்றான்.

43. மற்றுங் கேண்மின்; ஸம்ஸாரிகளுக்குப் பிறக்கும் மக்களுக்கு ரங்கன்,
ராகவன், திருவேங்கடன், கோவிந்தன், கோபாலன், நாராயணன், மாதவன் என்
றிப்படி பெயரிட்டு அந்தப் பிள்ளைகளை ஆர்வத்தோடு அழைக்கும்போதெல்லாம் இந்
தப் பெயர்களைச் சொல்லி அழைக்க நேருகின்றது; தவிரவும் வ்யவஹாரங்களில்
'ரங்கன் வந்தான், ராகவன் போனான், திருவுண்ணைக் கண்டேன், ராமனோடு பேசி
னேன்' என்றிப்படி பலகாலம் சொல்ல நேருகின்றது. எம்பெருமானுடைய திரு
நாமங்களைச் சொல்லுகிற மென்றித எண்ணம் சிறிதுமில்லாமல் இங்ஙனே நிகழும்
ஸம்ஸாரிகளின் வியவஹாரங்களில் எம்பெருமான் 'என் பெயரைச் சொன்னா
னிவன்' என்று இதையொரு ஸுக்ருதமாகக் கணக்கிடாவின்றான்.

44. சில பாகவதர்கள் திருவேங்கட யாத்நிரையாக வழிநடந்து செல்லா நிற
கையில் கள்ளர்கள் அவர்களையடித்துப் பொருள்களை யபஹரிப்பதாக அணுகினார்
கள்; அந்த சமயத்தில் சில ராஜசேவகர்கள் தங்களுடைய காரியமாக ஆயுதங்களைத்

தாய்க்கொண்டு அவ்வழியே வந்துகொண்டிருப்பதைக் கள்ளர்கள் கண்டு 'இவர்கள் இந்த பாகவதர்களுக்குத் திருமேனிக்காவலாக வருகின்றார்கள்போலும்; இவருமற்றவரையும் என்னும் ஒன்றும் கிறைவேறுது' என்றெண்ணி வாளா விலகியொழிந்தனர். இந்த நிகழ்ச்சி அங்கு யாத்ருச்சிகமாகவந்த ராஜ சேவகர்களுக்கும் தெரியாது; யாத்ருச்சிகம் செல்லுகின்ற பாகவதர்களுக்கும் தெரியாது; ஆனாலும் அங்கே நிகழ்ந்தவைகளைப் பார்த்து ஸர்வேச்வரன் அந்த ராஜசேவகர்களை பாகவதராகவும் பண்ணினான். இந்த நிகழ்ச்சித் திருவுள்ளம் பற்றுகிறது. அந்த ராஜசேவகர்கள் அந்த பாகவதர்களாகவென்ற வழியில் சென்றதன்மையே ஒரு ஸுக்ருதமாகக் கணக்கிடப்படுகிறது.

45. ஒருவன் ஒருவன் ஓரிடத்திலே கிலம் வாங்கி அதிலே வெங்காயம் உள்ளி முதலான வற்றையுப் பிடிசெய்கிறான். தண்ணீரிறைக்க அங்கே லோகரிய மில்லாமையால் கெட்டுத்தொத்திலே நீருள்ள விடத்தில் ஹலையிட்டு, தன்வயலிலேவந்த சேரும்படி தண்ணீர் இதைக்கொண்டிருக்கிறது. அந்த நீர் ஒருபெரிய வாய்க்காலாகப் பெருகி வயலுக்குச் செல்லுகின்றது. யாத்ருச்சிகம் செல்லுகின்ற சில பாகவதர்கள் தாபார்த்தர்களாய் தாலும் மிகுந்து எங்கும் தண்ணீர் கிடைக்காமல் வருந்தி வருகையில் இந்தத் தண்ணீர்ப்பெருக்கைக் கண்டு பரமானந்தங்கொண்டு நாலாம் கையும் முதமுதல் கழுவி விடாய்தீர்ந்து வாழத்திசை சென்றார்கள். கெட்டுத்தொத்தில் ஹலையிட்டுத் தண்ணீரிறைக்கின்ற அவன் இதைச் சிறிதுமறியாதவனாக இருந்தாலும் ஸர்வஜ்ஞனான எம்பெருமான் "என்னடி யார்களது விடையைத் தீர்த்தானிவன்" என்று கொண்டு இதையொரு ஸுக்ருதமாகக் கணக்கிடாவிடுகிறது.

46. ஒரு தனிகன் தான் சூது சதாரங்கமாடுவதற்காக ஒரு சாவடி கட்டி அதிலே சூதாடிக் கிலம் கழிக்கிறான். ஆனால் இரவு முழுவதும் சூதாடிக் கண விழித்திருக்க முடியாதே; கழிச்சி வகையில் சூதாடிவிட்டு உறங்குவதற்கு விடு போய்விடுகிறான். அப்போது, யாத்ருச்சிகமாக வழிநடந்துவருகின்ற சில பரமபாகவதர்கள் சூதாடிக் கிலம் கழிப்பதற்கு இடம் கிடைக்காமல் வருந்தி இருந்து இந்தச் சாவடியிலே யொதுங்குகிறேன் என்று இப்படி ஒருநாளல்ல; நாடோறும் நேர் கின்றது. இதை அந்தத் தனிகன் அறியான்; அறிந்தாலானால் ஒருவரும் உள்ளே புகாதபடி கதவுகள் போடவும் ஏற்பாடு செய்திருவான். இப்படி சில பாகவதர்கள் தங்குப் போகிறார்களென்பதை அவனறியாமையாலே சேமக்காப்பு செய்யப்படாமலிருந்து யாத்ருச்சிகம் செய்வார்க்குப் பேரின்பமளிக்கும் வசதியாக இருந்துவருகின்றது. இது எம்பெருமான் திருவுள்ளத்திலே பட்டி, 'என்னடியார்க்கு ஒதுங்க நிறுக்க கொடுத்தானிவன்' என்று ஒரு ஸுக்ருதமாகக் கணக்கிடலாகிறது.

47. ஒருவன் கோவந்தி பண்ணியே ஜீவிக்குமியல்வினன்; அவன் ஒரு நாள் ஒரு பசுவைக்கண்டு அதைப் பிடித்துக் கொல்ல முயன்று தொடரத் தொடங்கினான்; இதையறிந்த அந்தப் பசு அஞ்சியோடத் தொடங்கிற்று; இவனும் விடாது அதைத் தொடர்ந்து ஓடுகிறான். பசு ஓடும் வழியில் ஒரு பெருமான் கோவில் இருந்தது; இதற்கு வலமாக ஓடிற்று அந்தப் பசு; இந்தக் கிராதகன் அனாதத் தொடர்ந்து பிடிக்கவேண்டியதற்காகத் தானும் அந்தக் கோவிலை வலஞ் செய்வான் என்று ஓடுகிறான்; ஒரு பாகவதரையத்தை வலஞ் செய்கிறேன்மென்ற எண்ணம் அவனுக்கில்லை; கோவிலை வலஞ் செய்வது ஸுக்ருதம் என்கிற அறிவு மில்லை யவனுக்கு. ஆனாலும், ஆள்பார்த்துத் திரியும் எம்பெருமான் 'இவன் என் கோவிலில் வலஞ்செய்தான்' என்று இதையொரு ஸுக்ருதமாகக் கணக்கிடாவிடுகிறது.

தாங்கிக்கொண்டு அவ்வழியே வந்துகொண்டிருப்பதைக் கள்ளர்கள் கண்டு 'இவர்கள் இந்த பாகவதர்களுக்குத் திருமேனிகளாவலாக வருகின்றார்கள்போலும்; இங்கு நம்முடைய எண்ணம் ஒன்றும் நிறைவேறுது' என்றெண்ணி வாளா விலகியொழிந்தனர். இந்த நிகழ்ச்சி அங்கு யாத்ருச்சிகமாகவந்த ராஜ சேவகர்களுக்கும் தெரியாது, யாத்திரை செல்லுகின்ற பாகவதர்களுக்கும் தெரியாது; ஆனாலும் அங்கே ரிக்க அவகாசம் பார்க்கிற ஸர்வேசுவரன் அந்த ராஜ சேவகர்களை பாகவதரகூடணம் பண்ணினவர்களாகத் திருவுள்ளம் பற்றுகிறான். அந்த ராஜ சேவகர்கள் அந்த பாகவதர்கள் சென்ற வழியில் சென்றதுதன்மையே ஒரு ஸ்க்ருதமாகக் கணக்கிடா நின்றான்.

45. ஒருவன் ஓரிடத்திலே நிலம் வாங்கி அதிலே வெங்காயம் உள்ளி முதலான வற்றைப் பயிர்செய்கிறான். தண்ணீர் நிறைக்க அங்கே ஸௌகரிய மில்லாமையால் நெடுந்தாரத்திலே நீருள்ள விடத்தில் ஹலையிட்டு, தன்வயலிலேவந்து சேரும்படி தண்ணீர் இறைக்கின்றான். அந்த நீர் ஒருபெரிய வாய்க்காலாகப் பெருகி வயலுக்குச் செல்லாநின்றது. யாத்திரை செல்கின்ற சில பாகவதர்கள் தாபார்த்தர்களாய் நாவும் மிகுந்து எங்கும் தண்ணீர் கிடைக்காமல் வருந்தி வருந்தியில் இந்தத் தண்ணீர்ப்பெருகைக் கண்டு பாமபாகவதர்கொண்ட காந்தம் கார்ப் பாகவத கழறி வட்டாய்தீர்ந்து வாழ்த்திச் சென்றார்கள். நெடுந்தாரத்தில் ஹலையிட்டுத் தண்ணீர் நிறைக்கின்ற அவன் இதைச் சிறிதுமறிபாதவனுந்ருந்தாலும் ஸர்வஜ்ஞனான எம் பெருமான் "என்னடி யார்களது விடையைத் தீர்த்தானிவன்" என்று கொண்டு இதையொரு ஸ்க்ருதமாகக் கணக்கிடாநின்றான்.

46. ஒரு தனிகன் தான் சூது சதுரங்கமாநிவதற்காக ஒரு சாவடி கட்டி அதிலே சூதாடிக் காலம் கழிக்கிறான். ஆனால் இரவு முழுவதும் சூதாடிக் கண விழித்திருக்க முடியாதே; நடுக்கி வரையில் சூதாடிவிட்டு உறங்குவதற்கு வீடு போய்விடுகிறான். அப்போது, யாத்திரையாக வழிநடந்துவருகின்ற சில பாமபாகவதர்கள் தாங்கள் சயனிப்பதற்கு இடம் கிடைக்காமல் வருத்தியிருந்து இந்தச் சாவடியிலே பொதுங்கேடுகின்றது. இப்படி ஒருநாளல்ல; நாடோறும் கேடுகின்றது; இதை அந்தத் தனிகன் அறியான்; அறிந்தாலும் ஒருவரும் உள்ளே புகாதபடி கதவுகள் போடவும் ஏற்பாடு செய்திடுவன். இப்படி சில பாகவதர்கள் கங்குப் போகிறார்களென்பதை அவனறியாமையாலே சேமக்காப்பு செய்யப்படாமலிருந்து யாத்திரை செய்வார்க்குப் பேரின்பானிகளும் யாதியாக இருந்துவருகின்றது. இது எம்பெருமான் திருவுள்ளத்திலே பட்டி, 'என்னடியார்க்கு ஒதுங்கிழலைக் கொடுத்தானிவன்' என்று ஒரு ஸ்க்ருதமாகக் கணக்கிடலாகிறது.

47. ஒருவன் கோஹத்தி பண்ணியே ஜீவிக்குமியல்வினன்; அவன் ஒரு நாள் ஒரு பசுவைக்கண்டு அதைப் பிடித்துக் கொல்ல முயன்று தொடரத் தொடங்கினான்; இதைப்பறிந்த அந்தப் பசு அஞ்சியோடத் தொடங்கிற்று; இவனும் விடாது அதைத் தொடர்ந்து ஓடுகிறான். பசு ஓடும் வழியில் ஒரு பெருமாள் கோவில் இருந்தது; இதற்கு வலமாக ஓடிற்று அங்கப் பசு; இந்தக் கிராதகன் அதைத் தொடர்ந்து பிடிக்கவேண்டியதற்காகத் தானும் அந்தக் கோவிலை வலஞ் செய்வான் ஒடுகிறான்; ஒரு பகவதாலயத்தை வலஞ் செய்கிறேமென்கிற எண்ணம் அவனுக்கில்லை; கோவிலை வலஞ் செய்வது ஸ்க்ருதம் என்கிற அறிவு மில்லை யவனுக்கு. ஆனாலும், ஆள்பார்த்துத் திரியும் எம்பெருமான் 'இவன் என் கோவிலை வலஞ்செய்தான்' என்று இதையொரு ஸ்க்ருதமாகக் கணக்கிடாநின்றான்.

48. இங்ஙனே பல மிகஞ்ச்சிகள் ஸம்ஸார வாழ்க்கையில் ஸம்பவிப்பவைபுள். இவையே அஜ்ஞாதஸ் ஸ்க்ருதமெனப்படுவன. மேலே நிரூபிக்கப்பட்டவற்றில் யாத்ருச்சிக ஸ்க்ருத கோஷ்டியில் சேர்வன சில; ப்ராஸங்கிக ஸ்க்ருத கோஷ்டியில் சேர்வன சில. ஆக இப்படிப்பட்ட ஸ்க்ருதங்களை எம்பெருமான் தானாக அறிந்து நம்மை விஷயிகரிப்பதற்கு இவற்றை ஹேதுவாகவோ வியாஜமாகவோ கொள்ளுகிறெனென்று இயாதன்களையும் நாம் சாஸ்திரங்களாலேயே அறிகிறோம். இப்படிப்பட்ட ஸ்க்ருதங்களானம் எம்பெருமானிடத்திலுள்ளது பற்றியே அவனுக்கு சூதஜ்யூன் என்னும் புகழ் தோன்றிற்று. ஆளவந்தாரும் நமது ஸ்தோத்ர ரத்னத்தில் 'வசீ வதாந்ய:' என்னும் ச்லோகத்தில் எம்பெருமானது பல திருக் குணங்களையும் கூறி வருவையில் 'க்ருதி க்ருதஜ்ஞ:' என்று இக்குணத்தையும் கூட்டிக் கூறியுள்ளார். எம்பெருமானுடைய க்ருதஜ்ஞதா குணத்தை இவ்விதமாகவே நம் ஆசாரியர்கள் நிரூபித்தருளி பக்தர்களின் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்வின்றனர்.

Released by Maaran's Dog , Toronto , Canada

49. இத்தகைய குணம் இராமபிரானிடத்து உள்ளதாக நாம் எது கொண்டு அறிகிறோமென்னில், ஒரிடத்தையே இங்குக் குறிப்பிடுவோம்; விபீஷணைழ்வாரை சேர்ந்தபோது அவனை அங்கீகரிக்கக் கூடாதென்று வாதித்தவர்களில் தலைவன் ஸ்க்ரீவன்; இராமபிரான் அவனுடைய வாதிதங்களைக் கண்டித்து விபீஷணைழ்வாரைத் திருவுள்ளம் பற்றியே திருவதென்கிற தனது உறுதியை வெளியிட்ட பின் விபீடணனைத் தன்னடம் அழைத்துவரும்படி ஸ்க்ரீவனுக்கே கட்டளையிட்டுச் சொல்லும்போது 'அடியார் அரிச்சோஷ்ட தத்தமஸ்யாபயம் நயர்' என்றார். 'ஸ்க்ரீவ! விபீடணனுக்கு நாம் அபயமளித்தேநாமாதலால் அவனை நீயே அழைத்துவா' என்று 'செரில்லி, உபடணே' "விபீஷணே வா ஸ்க்ரீவ! யதிவா ராவணஸ் ஸ்வயம்" என்றார்; இதன் பொருள் இது, ஸ்க்ரீவ! நம்மை அடைச்சீலம் புகழ்தாக வந்து நிற்பவன் விபீடணனென்று நீங்கள் சொல்லுவதனால் அவனை அங்கீகரித்தது; சொன்னேன்; ஒருநால் விபீஷணனால்லாமல் அவனது வேடம் பூண்ட இராவணனே வந்திருப்பதாகத் தெரியவந்தால் அவ்விராவணனை அங்கீகரிப்பதா? என்று மறுபடியும் விசாரம் வைத்துக்கொள்ளாமல் அவனையே தாராளமாக அழைத்துவா என்றபடி.

Released by Maaran's Dog , Toronto , Canada

50. இங்ஙனம் நம்முடைய உதாரமான திருவுள்ளத்தைக்காட்டுகின்ற இராமபிரான் ராவணனுடத்தில் என்ன ஸ்க்ருதங்கண்டு இந்த வார்த்தை சொன்னெனென்று ஆராயுமானில், மஹா பாடியான அவ்விராவணனிடத்தில் புத்திபூர்வமான ஸ்க்ருதமொன்றும் காணமுடியாமற்போனாலும் மேலே விவரித்தவையால் யாத்ருச்சிகம் முதலிய ஸ்க்ருதங்கள் காணநேருமென்கிற துணிவுகொண்டே அங்கனமருளிச் செய்யலாபிற்தென்று நம் ஆசாரியர்கள் திருவுள்ளம் பற்றுமின்றனர்.

Released by Maaran's Dog , Toronto , Canada

(5) ஸ்ரீராமன் ஸத்யவாதி

51. அயோத்யாகாண்டம் இரண்டாம் ஸர்க்கத்தில் தசரத சக்ரவர்த்தியிடத்தில் நகரத்த ஜனங்கள் ஸ்ரீராம குணங்களைச் சொல்லிவருவையில் 'ப்ரியவாதீ ச பூதாநாம் ஸத்யவாதீ ச ராகவ:' என்று ஸ்ரீராமபிரானுடைய ஸத்யவாதித்வத்தைக் கொண்டாடிக் கூறியிருக்கிறார்கள். ஸ்ரீராமாயணத்தில் ஸ்ரீராமனுடைய ஸத்யவாதித்வம் பலவிடங்களில் புகழப்படுகின்றது. அதைப்பற்றி இங்கு விவரிப்போம். ஸத்யவாதீ என்பதற்கு ஸத்யமே சொல்லுபவன் என்பது க்ருதது. ஸத்யமாவது என்ன? என்பதைப்பற்றி முன்னம் ஆராய்ச்சி செய்யவேண்டும்.

[illegible]

51. ஆயோத்யாகாண்டம் இரண்டாம் ஸர்கத்தில் தாரக சர்சவர்த்தியிடத்
தில் மகாபர்வ ஜனங்கள் பூதீராம குணங்களைச் சொல்லுகருகையில் 'பரியவாதி' ச
பூகாதர்வ தம்பராதீ ராமகவ: என்னு பூதீராமரீரானுடைய ஸத்யவாதித்யத்தை
கொண்ட ராம பூதீராமருந்தொருள். பூதீராமாயணத்தில் பூதீராமனுடைய ஸத்ய
வாதித்யம் பகவிடங்களில் புகழப்படுகின்றது. ததைப்பற்றி இங்கு விவரிப்போம்.
ஸத்யவாதி என்பதற்கு ஸத்யமே சொல்லுபவன் என்பது கருத்து.
ஸத்யவாதி என்ன? என்பதைப்பற்றி முன்னம் ஆராய்ச்சி செய்யவேண்டும்.

“உள்ளதை உள்ளபடியே கண்டு உள்ளபடியே சொல்லுவதுதான் சத்தியம் என்று உலகமெல்லாம் கொண்டிருக்கின்றது. இதை நம் ஆசிரியர்கள் ஆராய்மிடத்துச் சிறிது சிவந்திட்டுப் பேசுகிறார்கள். “உள்ளதை உள்ளபடியே கண்டு உள்ளபடியே சொல்லுவது” என்பதில், உள்ளதை உள்ளபடியே காண்பதென்பதையும் சேர்த்திருப்பது கூடாது; ஏனெனில்; உலகம் மனிதர்களுக்கு ஒன்றை வேறொன்றாக மயங்குகையாகிற மருள் ளஹஜமானது. கடிற்சுறக் கண்டு பாம்பு என்று மருளுவது; மனிதர்களுக்கு ளஹஜமேயன்றே. இப்படிப்பட்ட ப்ரமங்கள் ப்ரெய்லேக்ருமாதலால், அந்தப்ரமத்தினால் ஒன்றை வேறொன்றாகத் தெரிந்துகொண்டவன் தான். தெரிந்துகொண்ட விதமாகவேயன்றே பிறர்க்குச் சொல்லமுடியும். கடிற்சுறக்கண்டு ஸர்ப்பமென்று மருண்டவன் பாம்பு பாம்பென்று கத்தினாலும், அங்கு ஸர்ப்பமல்லதென்று ஒருவரிடம் கூறினாலும் அது அன்று” எனமாக ஆக்வேண்டியவரும். “உண்மையில் அது அஸத்யவசனமாகாது. அவன் தான் காலித்தபடியே யன்றே சொல்லிடுக்கிறான். இது அவன் கருத்தால் ஸத்ய வசனமேயொழிய அஸத்யவசனமாகாது. “ஏன், உறு? இவன் அஸத்யமாகத் தானே காலித்துவிட்டான்; அது பிச்சுக்கல்லவா?” என்று சிலர் வாதிக்கக்கூடும். இந்த வாதம் பொருந்தாது. ஒன்றை வேறொன்றாக மயங்குகையாகிற ப்ரமம் என்பது தெய்வச் செயலாக நேரூபேயொழிய வேண்டல். அது, மருள் அல்லது மயக்கு என்விற குற்றத்தின்பாற்படுமேயல்லது பொய் என்விற குற்றத்தின்பாற்படாது.

52. பகவத்கீதையில் பத்காவது அத்யாயத்தில் நான் காவது ச்லோகத்தில் “ஷமா ஸத்யம் தமச் சம்” என்றவிடத்து ஸத்யம் என்பதென்பதைக் கருதிக்கும் பிராமாநுஜபாஷ்யமும் அதற்கு வேதாந்த தேசிகருடைய மனையும் இங்கு சோக்கத்தக்கன. “உள்ளதை உள்ளபடியே கண்டு சொல்வது ஸத்யம்” என்னுமல், “தான் கண்டபடியே சொல்வது ஸத்யம்” என்றார் பாஷ்யகாரர். இதன் கருத்தை விவரித்தார் தேசிகர். “தான் கண்டபடியே சொல்வது ஸத்யம்” என்றதிலும் கெட்டுக் கொண்டிருக்கின்றது; கண்டது கண்டபடியே சொல்லுவதும் ஸத்யமாகாது; கண்டது கண்டபடியே சொல்லுவதும் ஸத்யமாகாது; “ஸத்யம் பூதலிதம் ப்ரோக்தம்” என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. “கண்டது” கண்டபடியே சொல்லுவதானது பிராணிகளுக்கு ப்ரிக்மர்ப்பிருத்தலையினின்றே; அப்படியல்லாமல் அலிதமாகிருக்குமானால் அது ஸத்யமாகாது, அஸத்யமேயாகும். “ஸத்யம் ப்ரேயாத் ப்ரியம் ப்ரேயாத் ப்ரேயாத் ஸத்யம் அப்ரியம்” என்கிற வசனமும் இங்கு அறியத்தக்கதாகும். பிறர்க்கு வெறுப்பையுண்டாக்கமாட்டாத வார்த்தை எதுவோ அதுவே ஸத்யமென்றும், பிறர்க்கு வெறுப்பை விளைவிக்கும் வார்த்தை உண்மையில் ஸத்யமாகிருந்தாலும் அஸத்யமாகவே கருதப்படுமென்றும் துற்கொள்கையுள்ளது. ஒருவன் சொல்லுகிற ஸத்யவசனத்தினால் பிறர்க்கு அனர்த்தம் விளையுமாயின் அது ஸத்யவசனமாகாது, அஸத்யவசனமாகவே கொள்ளத்தகும் என்பர் பெரியோர். இவ்விஷயத்தில் பல சங்கைகள் தோன்றும்; கியாயாயத்தில் கடக்கும் விவகாரங்களில் உண்மை தெரிந்தாகச் சில யோக்யர்களான மஹான்களைச் சாத்தியிடுவதண்டே; அவர்கள் உண்மையை யொளிக்காமல் சொல்லித்தானே யாகவேண்டும்; உள்ளதை உள்ளபடி யுரைத்தால் ஒரு தடையில் அனர்த்தம் விளைந்து தானே தீரும்” என்பது அனர்த்தத்தை விளைவிப்பதான ஸத்யத்தைச் சொல்லுதல் தென்பது துற்கொள்கையாலும் பிராமாணிகர்களாயுள்ளவர்கள் ஸத்யத்தை மயங்கித்தெரிந்தோம். “அது யுத்தமர்குமோ? பிராமாணிகர்களின் செயல்” என்று சிலர் வாதிக்கக்கூடும். கொலைகளவு, வஞ்சகம் முதலிய விஷயங்களின் செயல் இவ்வாறு உண்மையை வெளிவிட்டுப் புகழ்பெறுகின்றார். “அவன் உண்மையை யொளித்தால் அஸத்யவாதிகளென்று இசைவது

‘உள்ளதை உள்ளபடியே கண்டு உள்ளபடியே சொல்லுவதுதான் சத்தியம் என்று உலகமெல்லாம் கொண்டிருக்கின்றது. இதை நம் ஆசாரியர்கள் ஆராய்மிடத்துச் சிறிது சிதைத்துப் பேசுகிறார்கள். “உள்ளதை உள்ளபடியே கண்டு உள்ளபடியே சொல்லுவது” என்பதில், உள்ளதை உள்ளபடியே காண்பதென்பதையும் சேர்த்திருப்பது கூடாது; ஏனெனில்: உலகில் மனிதர்களுக்கு ஒன்றை வேறொன்றாக மயங்குகையாகிற மருள் ஸஹஜமானது. கயிறறைக் கண்டு பாம்பு என்று மருளுவது மனிதர்களுக்கு ஸஹஜமேயன்றி. இப்படிப்பட்ட ப்ரமங்கள் பலபல நேருமாதலால், அந்தப் ப்ரமத்தினால் ஒன்றை வேறொன்றாகத் தெரிந்துகொண்டவன் தான் தெரிந்துகொண்ட விதமாகவேயன்றி பிறர்களுக்குச் சொல்லமுடியும். கயிறறைக்கண்டு ஸர்ப்பமென்று மருண்டவன் பாம்பு பாம்பென்று கத்தினாலும், அங்கே ஸர்ப்பமுள்ளதென்று ஒருவரிடம் கூறினாலும் அது அது” ப்ரமமாக ஆகவேண்டிவரும். உண்மையில் அது அஸத்யவசனமாகாது. அவன் தான் கயிறறித்தபடியே யன்றி சொல்லிவிடுக்கிறான். இது அவன் கருத்தால் ஸத்ய வசனமேயொழிய அஸத்யவசனமாகாது. “என்னது? இவன் அஸத்யமாகத் தானே க்ரஹித்துவிட்டான்; அது பிசகல்லவோ?” என்று சிலர் வாதிக்கக்கூடும். இந்த வாதிப் பொருத்தாது. ஒன்றை வேறொன்றாகத் தெரிந்துகொண்ட ப்ரமம் என்பது தெய்வச் செயலாக நேருத்தையொழிய வேண்டி. அது, மருள் அல்லது மயக்கு என்று குற்றத்தின்பாற்பட்டமெல்லாம் பொய் என்று குற்றத்தின்பாற்படாது.

52. பகவத்கீதையில் பத்தாவது அத்தியாயத்தில் நான் தவது ச்லோகத்தில் “ஷாநா ஸத்யம் தம்ச் சம:” என்றவிடத்து ஸத்யம் என்பதில், உண்மை, நிர்வாணம், ஸ்ரீராமா நுஜபாஷ்யமும் அதற்கு வேதாந்த தேசிகருடைய உரையும் இங்கு நோக்கத்தக்கது. ‘உள்ளதை உள்ளபடியே கண்டு சொல்வது ஸத்யம்’ என்றமல், ‘தான் கண்டபடியே சொல்வது ஸத்யம்’ என்றப் பாஷ்யகாரர். இதன் கருத்தை விவரித்தார் தேசிகர். ‘தான் கண்டபடியே சொல்வது ஸத்யம்’ என்றதிலும் சிதைக்கவேண்டியதுண்டு; கண்டது கண்டபடியே சொல்லுவதும் ஸத்யமாகாது; ஏனெனில்; வியாஸஸ்மிருதியில் “ஸத்யம் பூதஹிதம் ப்ரோக்தம்” என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. கண்டது கண்டபடியே சொல்லுவதானது பிராணிகளுக்கு ஹிதமாயிருந்தால் நன்றே; அப்படியல்லாமல் அஹிதமாயிருக்குமானால் அது ஸத்யமாகாது, அஸத்யமேயாகும். “ஸத்யம் ப்ரீயாத் ப்ரியம் ப்ரீயாத் ந ப்ரூயாத் ஸத்யம் அப்ரியம்” என்கிற வசனமும் இங்கு அறிபத்தக்கதாகும். பிறர்க்கு வெறுப்பையுண்டாக்கமாட்டாத வார்த்தை எதுவோ அதுவே ஸத்யமென்றும், பிறர்க்கு வெறுப்பை விளைவிக்கும் வார்த்தை உண்மையில் ஸத்யமாயிருந்தாலும் அஸத்யமாகவே கருதப்படுமென்றும் நூற்கொள்கையுள்ளது. ஒருவன் சொல்லுகிற ஸத்யவசனத்தினால் பிறர்க்கு அனர்த்தம் விளையுமாயின் அது ஸத்யவசனமாகாது, அஸத்யவசனமாகவே கொள்ளத்தகும் என்பர் பெரியோர். இவ்விஷயத்தில் பல சங்கைகள் தோன்றும்; நியாயாலயத்தில் நடக்கும் விவகாரங்களில் உண்மை தெரிவதற்காகச் சில யோக்யர்களான மஹான்களைச் சாத்தியிடுவதுண்டே; அவர்கள் உண்மையை யொளிக்காமல் சொல்லித்தானே யாகவேண்டும்; உள்ளதை உள்ளபடி யுரைத்தால் ஒரு நிலையில் அனர்த்தம் விளைந்து தானே தீரும்; அப்படி அனர்த்தத்தை விளைவிப்பதான ஸத்யத்தைச் சொல்லலாகாதென்பது நூற்கொள்கையானால் பிராமானிகர்களாயுள்ளவர்கள் ஸத்யத்தை மறைத்துத்தீரவேண்டுமே. அது யுத்தமாகுமோ? பிராமானிகர்களின் செயல் அப்படிக்காணப்படவில்லையே. கொலை, களவு, வஞ்சகம் முதலிய விஷயங்களில் ஸாத்திகளாகக் கோரப்பட்டவர்கள் உண்மையை வெளியிட்டுப் புகழ்பெறுகின்றார்கள்; அவர்கள் உண்மையை யொளித்தால் அஸத்யவாதிகளென்று இகழவும்

புணர்ந்துகொள்ளுதல் என்பது கவிதைக்குரியதாயினும், இவ்வாறு புணர்ந்துகொள்ளுதல் என்பது மஹாபாரதத்திலும், "சுருதம் புணர்ந்துகொள்ளுதல்" என்று ஸ்ரீராமாயணத்திலும் வருவது உண்டு. அப்பகுதிகளுக்கு அறிவரிதாதலால், இவ்வாறு புணர்ந்துகொள்ளுதல் என்பது இலக்கணக் கண்டரிய முடியாதென்பதை புணர்ந்துகொள்ளுதல் இவ்வாறு விசித்துரைக்கப்பட்டது.

54. இனி ஸ்ரீராமபிரானுடைய ஸத்யவாதிதவத்தைப் பற்றிப் பேசுவோம். ராமனுடைய ஸத்யவாதிதவம் ராமனுடைய திருவாக்கிலிருந்தே வெளிவருகின்ற படிப்படி முத்திரை கிருபிப்போம். "ராமோ த்விர் நாபிபாஷதே" என்று ப்ரஸீத்த மாத்மயத்திற்கும் சீலோகம் ஸ்ரீராமனுடைய திருவாக்கிலிருந்தே அவதரித்ததாகும். வனவாஸப் பிறப்பாட்டுக்கு முன்பு ராமன் கைகேயிடத்தில் சொல்லுகிற வார்த்தை. "தத் ப்ருஷி வசம் தேவி! ராஜ்யே யதபிகாங்குதம், கரிஷ்யே ப்ரதிஜாநே ராமோ த்விர் நாபிபாஷதே" என்பது ப்ரின்னசீலோகம். "ஆகா விட்டுச் சொல்லுகிறேன். ராமன் வாக்கில் இரண்டி பேச்சு வராது; ஒன்றே ப்ரஸீதப்பாடுவது சொல்லே சொல்லுவானென்கற புகழ் ராமனுக்கே உரியது" என்று இராமனே சொன்னா னுமற்று. மந்த்ரீடத்திலும் இராமன் தன்னைப் ப்ரஸீதப்பாடுவது சொல்லிக் கொள்வதைக் காண்கின்றோம்; [கிஷ்.கி. 7-22.] ஸ்ரீராமனே சொல்லிக் கூறுகின்ற வார்த்தை - "அஞ்ஞதம் கோக்தபூர்வம் மே நச வக்ஷ்யே கதாசக, ஏதத் தே ப்ரதிஜாநாமி ஸத்யவாஸதே சபே" என்பது. 'இதுவுமாயில் நான் பொய் சொன்னதில்லை; இனிமேலும் ஒருகாலும் சொல்லைப் போகிறதில்லை; ஸத்யத்தின் மோகினைபட்டு உறுதியாகச் சொல்லுகிறேனென்கிறேன்' என்பது இதன் பொருள். இதே வார்த்தையை அந்த ஸ்ரீராமனிடத்திலேயே மறுபடியும் ஒருமுறை சொன்னா முண்டு; [கிஷ்.கி. 14-14 காண்க.] இப்படி தன்னை ஸத்யவாதிதவத்தைத் தானே சொல்லிக்கொள்வது தற்புகழ்ச்சியென னாய் குற்றத்தின் பாற்படாதோ? "பொய்யானேன் வந்து நின்றேன் பொய்யானேன் பொய்யானேன்" என்று ஆழ்வார்கள் அனுமந்தத்துக் காட்டுகிற வழியன்றோ சிறந்தது; அவ்வழியை விட்டுத் தன்னைத்தானே மெய்யனாகப் புகழ்ந்து பேசிக் கொள்வது குணக்கடனான இராமனுக்குத் தகுதியோ? என்று சிலர் கினைக்கலாம். "தன்னை ஸத்யவாதிதவம் தன்னைப் புகழ்தலும் தரும்" என்றார் நன் னாசிரியர் - வடநாற்குளியும் இவ்வனே அனுமந்தியளித்ததுண்டு. தனக்குள்ளுப் பெருமையைச் சொல்லித் தீரவேண்டிய ஸத்யத்தில் சொல்லித்தானே யாகவேண்டும். ராமனுடைய ஸத்யவாதிதவம் பிறருடைய வாக்கினாலும் வெளிவந்தபடியையும், அந்த ஸத்யவாக்கின் பெருமையினாலும் பயனையும் எடுத்துரைக்க விரும்புகின்றோம். அதற்குமுன், தசரதசக்ரவர்த்தியினது ஸத்யவாதிதவத்தைப் பற்றிச் சிறிது ஆராய்ச்சி செய்ய அவசியமாகிறது. தசரதாதுவான ஸ்ரீராமபிரான் ஸத்யவாதி தென்பது சொல்லைவெணுமோ? நன்மையான தசரத சக்ரவர்த்தி ஸத்யவாதிகளில் தீவ்வனாகப் ப்ரஸீத்தனாகையால் அவன் வயிற்றிற் பிறந்த இராமன் ஸத்யவாதியென் பதில் வியப்புண்டோ? என்று பரர் சொல்வதுண்டு. இதைப்பற்றி இங்குச்சிலை சொல்ல வேண்டுகிறோம்.

55. தசரதசக்ரவர்த்தியின் ஸத்யவாதிதவத்தை விருது விளைந்தது "புண் னையர் யசோ ஸ்ப்யதே" என்று ஒரு பஹாகவி சொன்ன கண்களிலே ஏதோ அவ னுடைய பாக்யவிசேஷத்தினால்தான் என்றே சொல்ல வேண்டும். தசரதனுடைய சரித்திரம் விபுலமாக நமக்கு ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை; கிடைக்கின்ற சரித்திரத்தில் சாஸ்திரப்படி அவனை ஸத்யவாதி பென்று கொள்வதற்கு அவகாசம் முண்டா வென்று பார்க்கவேண்டும்: கைகேயிக்கு அவன் என்றைக்கோ வாக்களித்திருந்த

யுரைப்பின் உண்மையை நம்போன்றவர்கள் எவரிடாக விடங்கர்வித்தறியவில்லையாம். *நர்மஸ்ய தத்வம் விஹிதம் குஹாயாம்* என்று மஹாபாரதத்திலும், “ஸதக்ஷம்: பரமதூர்ஜ்யேயஸ் ஸதாம் தம்: ப்ரவங்கம!” என்று ஸ்ரீராமாயணத்திலும் கூறியுள்ளபடி தரும் துட்பங்கள் அப்பச்சூதர்களுக்கு அறிவரிதாதலால், இன்னது எத்யம், இன்னது அஸத்யம் என்று இலேசாகக் கண்டறிய முடியாதென்பதை யுணர்த்துதற்கே இங்கு இவ்வளவு விரித்துரைக்கப்பட்டது.

54. இனி ஸ்ரீராமபிரானுடைய ஸத்யவாதித்வத்தைப் பற்றிப் பேசுவோம். ராமனுடைய ஸத்யவாதித்வம் ராமனுடைய திருவாக்கிலிருந்தே வெளிவருகின்ற படியை மூன்றாற நிகழிப்போம். “ராமோ த்விர் நாபிபாஷுதே” என்று ப்ரஸித்தமாக வழங்கும் ச்வேனாகம் ஸ்ரீராமனுடைய திருவாக்கிலிருந்தே அவதரித்ததாகும். வனவாஸப் புறப்பாட்டுக்கு முன்பு ராமன் கைடு விரிபட்டத்தில் சொல்லுகிற வார்த்தைகளை. “தத் ப்ருநரி வசம்: தேவி! ராஸ்தே! யாதிகாங்குநிதம், கரிஷ்யே ப்ரதிஜாநேச ராமோ த்விர் நாபிபாஷுதே” என்பது புண்ணாஸ்தேவாகம். “அஹே யிட்டுச சொல்லுகிறேன். ராமன் வாகுகில் இரண்டு பெச்ச வரால்; ஒன்றே யுரைப்பா னொரு சொல்லே சொல்லுவானென்ற புகழ் ராமனுக்கே உரியது” என்று இராமனே சொன்னா டும்ற்று. மற்ருரிடத்திலும் இராமன் தன்னைப் பற்றி இங்ஙனே சொல்லிக் கொள்வதைக் காண்கின்றோம்; [கிஷ்கி. 7-22.] ஸுக்ரீவனே கோக்கிக் கூறுகின்ற வார்த்தை—“அந்ருதம் கோக்தபூர்வம் மே நச வக்ஷ்யே கதாசந, ஏதத் தே ப்ரதிஜாநாயி ஸத்யோகவச தே சபே” என்பது. ‘இதுவரையில் நான் பொய் சொன்னதில்லை; இனிமேலும் ஒருகாலும் சொல்லப் போகிறதில்லை; ஸத்யத்தில் மெய்யானையிட்டு உறுதியாகச் சொல்லுகிறேனென்தை’ என்பது இதன் பொருள். இதே வார்த்தையை அந்த ஸுக்ரீவனிடத்திலேயே மறுபடியும் ஒருமுறை சொன்னதுமுண்டு; [கிஷ்கி. 14-14 காண்க.] இப்படி தன்னுடைய ஸத்யவாதித்வத்தைத் தானே சொல்லிக்கொள்வது தற்புகழ்ச்சியென்ற ணங் துற்றத்தின் பாற்படாதே? “பொய்யானேன் என்பதிலின்றேன் பொய்யானேன் பொய்யானேனே” என்று அழ்வார்கள் அதுவந்தித்துக் காட்டுகிற வழியன்றோ சிறந்தது; அவ்வழியை விட்டித் தன்னைத்தானே மெய்யனாகப் புகழ்ந்து பேசிக் கொள்வது குணக்கடலான இராமனுக்குத் தகுதியோ? என்று சிலர் நினைக்கலாம். “தன்னுடையாற்ற வுணராரிடமினும் தன்னைப் புகழ்ந்தலும் தரும்” என்றார் கன் னாசிரியர். வடநாற்களிலும் இங்ஙனே அனுமதியளித்ததுண்டு. தனக்குள்ள பெருமையைச் சொல்லித் தீரவேண்டிய ஸபயத்தில் சொல்லித் தானேயாகவேண்டும். ராமனுடைய ஸத்யவாதித்வம் பிறருடைய வாக்கிலுள்ள வெளிவந்தபடியையும்த, அந்த ஸத்யவாக்கின் பெருமை விஞ்ஞாய பயனைபுள் எடுத்துரைக்க விரும்புகிறோம். அதற்குமுன், தசரதசக்ரவர்த்தியினது ஸத்யவாதித்வத்தைப் பற்றிச் சிறிது ஆராய்ச்சி செய்ய அவச்யமாகிறது. தசரதாத்திரியனான ஸ்ரீராமபிரான் ஸத்யவாதி யென்பது சொல்லவேண்டாமோ? தன்னைதயான தசரதசக்ரவர்த்தி ஸத்யவாதிகளில் தாவனாக ப்ரஸித்தனானவரால் அவன் வரிற்றிற் பிறந்த இராமன் ஸத்யவாதியென் பதில் வியப்புண்டோ? என்று பலர் சொல்வதுண்டு. இதைப்பற்றி இங்குச்சில சொல்ல நினைக்கிறோம்.

55. தசரதசக்ரவர்த்தி ஸத்யவாதியென்ற விருது விரிந்தது “புண் னாயர் யசோ ஸ்யதே” என்று ஒரு பழமொழி சொன்ன சணதகிலே ஏதோ அவ னுடைய பாக்கியிசேஷத்தினால்தான் என்றே சொல்ல வேண்டும். தசரதனுடைய சரித்திரம் விபுலமாக நமக்கு ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை; கிடைக்கின்ற சரித்திரத்தில் சாஸ்திரப்படி அவனை ஸத்யவாதி யென்று கொள்வதற்கு அவகாசம் முண்டா வென்று டார்க்கவேண்டும்: கைதேயிக்கு அவன் என்னைக்கோ வாக்களித்திருந்த

இரண்டு வரங்களை ஸ்ரீராமமருடாபிஷேக ஸமயத்தில் மறுக்க முடியாமல் ஸ்ரீராமன் ஸத்ய வனவாஸத்திற்கு இசைந்திருந்தானென்கிறது. இவ்வளவே? கொண்டு அவ்வரசனுக்கு ஸத்யவாதியென்கிற புகழ் விளைகதுள்ளது. இதன் ஒளசத் யத்தைச் சிறிது விமர்சிப்போம். கைகேயிக்கு அவன் வரங்கொடுத்திருந் தது எந்த யுகாந்தரத்திலோ தெரியாது. இன்ன விதமான வரம் என்று குறிப்பிடப் பட்டிருக்கவுமில்லை. ஆகவே இவ்வரசன் இராமனைத் தானாகவரவழைத்து 'நான் உனக்கு மருடாபிஷேகம்' என்று சொன்னது நான்குமாம் நன்கறிந்தது. அதுதானும் ஒருமுறை சொன்னதன்று, இருமுறை சொன்னது. இங்ஙனே சொன்னதைத் தவறியவன் ஸத்யவாதியாக எங்ஙனம் ஆகமுடியும்? கைகேயிக்கு வரங்கொடுத்திருந்ததற்கும் கண்ணழிவு சொல்லிவிட முடியும்; எப்படியென்னில்; சாஸ்த்ரங்களில் "பஞ்சாங்கநாகி ஆஹாரபாதகாமி" என்று ஐந்து ஸமயங்களில் பொய் சொல்லலாமென்றும் அதனால் பாதகமில்லை என்றும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. விவாஹகாலம் முதலிய ஐந்து ஸமயங்கள் எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றுள் "ப்ராணாத்யயே" என்பது மொன்று; உயிர் போகுந்தருணமாயிருந்தால் உயிரைக் கரப்பாற்றிக் கொள்வதற்காகப் பொய்சொல்ல வேந்தால் அது பாதக மன்று—என்று எப்போதமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. தசரதன் கைகேயிக்கு இரண்டு வரங்கொடுத்தது சம்பராஸ ரபுத்த ஸமயத்தில் உயிர்க்கு அபாயம் விளைவதாயிருந்த காலத்தில் நான் என்பது இறியாஸத்தினால் தெரியவருகின்றது. அந்த வரப்ரதா தத்தை அவசியம் கிறைவேற்றியே யாகவேணுமென்கிற விர்ப்பந்தமில்லை. ஏன் விர்ப்பந்தமில்லை? உயிர் போகத் தருணத்தில் பொய்சொன்னால் பாதகமில்லை, என்ற சாஸ்த்ரம் ஸாமான்யசாஸ்த்ரம் ஒழிய விசேஷசாஸ்த்ரமன்றே. அதனைப் பின்பற்றியே யாகவே உயிர் போகத் தருணத்தில் விர்ப்பந்தமில்லை? ஆகவே கைகேயிக்கு அளித் திருந்த வரத்தின்படி தசரதன் பிறைமகன்ருந்தவனான அது அவதூறைய ஸத் யவாதிதவப் பெருமைக் கப் பெருக்க குறையே யாகுமன்றே? என்று சிலர் வாதிக்க வுங் கூடும். இங்ஙனம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய விஷயம். கேண்மின்; இராம னுக்கு ராஜ்யம் கொடுப்பதாக ஒருமுறைக் குருமுறை கூறினது மறைக்க முடியாத தாகலாம். ஆகவே அசன கைகேயிவிடம் எடுத்துக் கூறி 'கைகேயி! உனக்கு நான் வெகுநாலகற்றிமுன் பொதுவாக இரண்டு வரங்கொடுத்திருப்பது உண்மையே; இன் ன்ன ஆசெய்யவேணுமென்று அப்போதுகேட்டிருக்கவில்லை; இப்போது நான் இராம னுக்கு ராஜ்யம் கொடுப்பதாகச் சொல்லி யானபடியால் அந்த வாக்குத் தவற மாட் டேன்; அதற்கு விதேராதபில்லாபடி கேட்கும் வரத்தையே நான் கொடுக்கமுடி யும்; முடிந்துபோன விஷயத்தைக் கேட்பது தகுதியன்று' என்று திண்ணமாகச் சொல்லிடுகக் வேண்டும். இப்படிச் சொல்லுவதனால் ஸத்தியவாதிதவத்திற்கு யாதொரு பங்கமும் விளையாது.

56. அன்றியும் மற்றொரு விஷயமும் இங்குக் குறிக்கொள்ளத்தக்கதுண்டு; "ராமோ விக்ரஹவான் தர்ம:" என்று வடிவேடுத்த எரித்த தர்மமாகச் சொல்லப் பட்ட இராமனோடு கூடிவாழ்வதை விட்டு ஆபாஸதர்மமான ஸத்யவசனத்தைத் தச ரதன் பற்றி மீன்றது அவனுக்கு அவத்யமாகவும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. "ஸ்ரீ முக்ஷுப்படியில் சரமத்திலாகப் பரணத்தில் "ளர்வதர்மான் பரித்யஜ்ய" என்றவிடத்தில் பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்தி— "சகரவர்த்தியைப்போலே இரக்கைக்கு உறுப்பு" என்பதும்; இங்ஙனம் மனவாஸ மாமுனிகளின் வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி வகமாறு:— "தன்னை வரப்ரதானத்தைப் பண்ணி வைத்து இப்போ தாக மறுக்கப்பொண்ணுகென்று ஆபாஸமான ஸத்யதர்மத்தைப் பற்றி வின்னு "ராமோ விக்ரஹவான் தர்ம:" என்ற பெருமாளோடே கூடிவாழ்ந்திருந்த பேற்றை ஸ்ரீமந்த தசரத சகரவர்த்தியைப் போலே..." என்று. ஸ்ரீக்ருஷ்ணாவதாரத்தில் ததி பரண்டனென்னும் இடையனுடைய கதைப் பரஸித்தமானது. "தாயெடுத்த சிறுகோ

அங்கு உடன்கேட்பதற்குச் சன்னிராஜை மறைத்திருந்தவாறு, அவனைப்பிடித்தடிப்பதற்காகத் தொடர்ந்துவந்த யசோதை 'என்மகன் இங்கு வந்ததுண்டோ?' என்று கேட்க. 'அவன் இங்குமில்லை, அவனை காணாதிப்பான்' என்று அஸத்யமே சொன்ன தநிபாண்டன் தனது தயிர்த்தாநிசுரர்ப்பட மோகமும் பெற்றுப் போனான் : ஸத்யவாதி யென்று போர்பெற்ற தசுதசக்ரவர்த்தி நரசபர்யாயமான ஸ்வர்க்கத்தையே பெற்றவன் தான். இதனால், தசரதவழைய ஸத்யவாதித்வம் எம்பெருமானை மீழ்ப்பதற்கு உபாயபாபிபாதி அஸத்யத்தின் பாலையே தந்து நின்றுதென்று தெரிந்து கொண்டோம்.

57. இராமரோஷவழைய ஸத்யவாதித்தல் பெருமையை இன்றி வகையாக முகலிக்க விரும்புகின்றேன். இன்னன்ன சரிசுதாபித்த இராமனவழைய ஸத்யவாதித்வம் விசதமாகத் தெரிந்து தென்று விபரணைச் செய்தல் முதல்வகை. இன்னன்ன கதைகளினால் இராமனவழைய ஸத்யவாதித்தல் மற்ற காரணகிறதே யென்று க்ஷேபித்தல் சொல்லுதலைய அகலவதற்குப் பெரிதற்குக் காட்டி அவற்றுக்குப் பரிபூரணரணர்த்தம் முதல்வகை. ஸத்யவாதித்தல் தந்த நித்யநாட்டுவது இரண்டாமவகை. முதல்வகையில் விபரணைச் செய்தல் இராமரோஷத்தையவராஜ பட்டாபிஷேகம் நடைபெறுப்போகின்ற தென்பதையுணர்ந்த கைகேயி மந்தையினால் மனங்கலக்கப் பெற்றுத் தோய்வுவதற்கு ஒன்று, சக்ரவர்த்திபங்கலிலே இராமனவழைய வன்மைத்தையும் பாநாபிஷேகத்தையும் பிரஸ்தாவித்த போது, சக்ரவர்த்தி முர்ச்சித்தல் கிடந்து பிறகு மூர்ச்சை தெளிந்துஅக் கைகேயியைநோக்கிப்பலகையினின்றும்; [அமோர்த்தியாகாண்டம்—பன்னிரண்டாவது ஸர்க்கம்.] "அமசொடியவனே! இந்த வயிசத்தைக் கெடுக்க வந்த பாவியே! இராமனவது நாலாவது உணர்வு செய்த திசுந் ததெனாறண்டோ? இராமன் பெற்றதாய்க்குப்போலவே உணர்வு பணிவிடை செய்துகொண்டிருக்கின்றனே! அன்னவன் மீது நீ கடியமனம் கொண்டனையே! இந்த வர்ப்புத்தி உனக்கு எவ்வனம் உண்டாயிற்று? உன்தன்மையறியாது உன்னை இவ்விட்டிவன் கொணர்ந்து சேர்த்துக்கொண்ட எனது புத்தியையன்றோ மித்திக வென்றே. பறவைகள் விலங்குகள் மதற்கொண்டு வகை பிராணியிர்க்கங்களும் புதலுப்பதற்கு நற்செய்கைகள் வாய்க்க இராமனை எவ்வனம் நான் வனம் பெறாண்டேன்? இராமனைவிட்டு ஒரு நொடிப் பொழுதாடினா என்னுடலில் உயிர் கங்கிருக்கிறோ? அடி பாவீ! நீ கொண்ட கொள்கை என்னுடையையே மாய்க்க வல்லதாயன்றோ இருக்கிறது; இக் கொடிய கருத்தைக் கூசாது நீ என்னிடம் கூறினவராவோ போனா; இவ்வளவோடு இக்கருத்தை விட்டுத் தொல்பாயாக : உனக்கு நான் கணவனாக இருந்தாலும் உன் பாதங்களில் என் கையைய மடுத்தவனாகவே வேண்டிக் கொள்ளவும் கூச்சமற்றிருக்கின்றேன். கலக்கத் தீர்த்து என்மேல் அருள்புரிவாயாக—என்றினையவார்த்தைகளைச் சொல்லிவரும்போது இராமனவழைய நற்குணங்களை நாலுந்து சுலோகங்களினால் கல்லும் உருகக் கூறுகின்றான் தயாதமன்னவன்; அவற்றுள் தலைமான சுலோகம் இது : 'ஸத்யேந லோகாந் ஜயதி தீநாந் தானேந ராகவ :; குருந் சுசுருஷயா தீரோ ததுஷா யுதி சாத்ரவாந்.' (இதன் பொருளாவது,) இராமன் ஸத்யவாகவின் பெருமையினால் ஸகல லோகங்களையும் தாலிட்ட வழக்காகக் கொண்டிருக்கிறான்; ஏழைகளைக் கொண்டேனல் கவர்கின்றான்; ஆகிரியர்களைப் பணிவிடையினால் கவர்கின்றான்; போர்க்களத்தில் வில்லினால் பகைவர்களைக் கவர்கின்றான்; என்பது. இவற்றுள் 'ஸத்யேந லோகாந் ஜயதி' என்பது தலைமைபெற்ற விஷயம். இதற்கு அடுத்த சுலோகத்திலும் ஸத்யம் என்று தொடங்கி இராமனவழைய மேய்மையைப் பெருவார்த்தையில் மேன்மை புதலுப்படுகின்றது. இங்ஙனே பலர் பலவிடங்களில் இராமபிரானது ஸத்யத்தைப் பற்றிப் புதலுத்த பெயிருந்தாலும் மேலே குறித்த சுலோகத்தில் 'ஸத்யேந லோகாந் ஜயதி' என்றிருப்பது விலை

யுயர்ந்த ரத்தனமாகக் குலாவப்படுகின்றது. பகவத்விய்யப் பேராசிரியரான நம்பிள்ளையினுடைய வைபவத்தினை 'ஸத்யேச லோகாந் ஜயதி' என்கிற இந்த ச்லோகத்தின் சார்பான சொற்பொருளும் நன்கு விளங்குகின்றது. அதனைச் சிறிது விவரிப்போமிஃ.

Released by Maaran's Dog, Toronto, Canada

58. பட்டருடைய ஸந்ததியில் தொன்றி மஹாவித்வானாகிருந்த நடுவில்திரு விதிப்பிள்ளைப்பட்ட சொன்பவர் நம்பிள்ளை காலத்தில் திருவரங்கப் பெருங்கரில் வாழ்ந்தவா. இவரும் ஓரீடத்திலே ஸ்வரூபக்ரந்தங்களைப் பிரவசனம் செய்து வந்தார். ஆனாலும் பெரும்பாளையார் நம்பிள்ளை கோஷ்டியிலேயே அவ்வித்ததனால் இவருடைய கோஷ்டியில் மிகச்சிலரே சேர்ந்திருந்தனர். அதனால் இவர்க்கு நம் பிள்ளைபிடத்தில் பொருமை யுண்டாகியிருந்தது. இவர் ஒரு நாள் ராஜசபைக்குச் சென்றிருந்தார். அவ்வரசன் மஹாவீரேயெய்யமாய், தன்னிடம்வருகிற பண்டிதர்களை யெல்லாம் ஸ்ரீராமாயணம் முதலிய நூல்களில் கேள்வி கேட்பவனுமாகியிருந்த படியால் இந்தப் பட்டரையும் ஸ்ரீராமாயணத்தில் ஒரு கேள்வி கேட்டான். அதாவது "ஸ்ரீமந்தாராயணமூர்த்தியே இராமபிரானாக வந்து திருவவதாரம் செய்திருந்தும் ஸ்ரீராமன் காராயணத்தவர்ப்புகந்தமான பெருமையை அறவே மறைத்துக்கொண்டு மறுவாய் பாடினையேயே ஸ்ரீராமாக ஏறிட்டுக்கொண்டு அஜ்ஞரைப் போலவும் அசக்தரைப் போலமிருந்தான் என்று தெரியவருகின்றது; ஸ்வாமிகளே! இப்படி நான் கிரகித்தொழுகிய யுத்தமானதுதானே, பிசகல்லவே" என்று கைகூப்பிக்கொண்டு சொன்னான். அது கேட்ட பட்டர் "ஆமாம், நீங்கள் கிரகித்திருப்பது யுக்தமே, காராயணத்தவர்ப்புகந்தமான பரவதத்தைக் கழற்றிவைத்துவிட்டு மறுவாய் பாவனையில் நான் நடனம் செய்திருந்தே ருர் ஸ்ரீராமமூர்த்தி; இதில் என்ன ஸந்தேஹம்? இப்படிக்கு இதைந்தால்தான் ஸ்ரீராமாயண கதைகள் பொருந்தும்" என்று விடை கூறினார். இதைக்கேட்ட அரசன் "ஸ்வாமிகளே! அப்படியானால் இராமன் மயாத்வம் ஸமயஜ்ஞரோகச்ச லோகாந் அதுத்தமாம்" என்று சொல்லி ஜடாயுவுக்கு முத்தியளித்ததாகக் கதை காண்கிறதே, இது பொருந்துமாறு என்? அப்போது இராமன் தன்னுடைய மனைவியான பிராட்டி சௌமனிடம் அறியாமல் அதைப் பற்றி அகிலினைப் பொருள்களையும் கேட்டுத் தளர்கின்ற கிஷியாயிரா'கின்றது; அந்நிலையில் ஜடாயுவைகொக்கி 'நான் உனக்குக்கட்டினையிடுகிறேன், மேரகூழம்போவாயாக' என்று சொன்னார் பெருமான் என்றால் இது பொருத்தமாக இல்லையே? ஸ்வாமிகள் இதனைப் பொருந்தவிட்டு என் மனம் த்ருப்தியடையும்படி சமாதானம் சொல்லமுடியுமோ?" என்றான். கேள்வியோ வலிதாயிருந்தது. பட்டருக்கு ஸமாதானம் ஸ்புரிக்கவில்லை. கூத்தந்தாழ்வரன் அருளிச்செய்த அதிமாறுஷஸ்தவத்தில் "ப்ருச்சாமி கிருச்சகயதா லே ராகவத்தேவ" "அக்ஷணண யோதபதம்" என்று தொடங்கியுள்ள இரண்டு ச்லோகங்களிலும் இதே கேள்வியுள்ளது என்பதை நினைத்துக்கொண்டாரேயல்லது, கேள்விக்கு த்ருப்திகரமான ஸமாதானம் சொல்ல விரகறிந்தனர். இவருடைய அத்ருஷ்டவசத்தால் அப்போது அவ்வரசனுக்கு வேறொரு பணியில் மனவூக்க மேற்பட்டது; அன்றியும், நம்பிள்ளை "திருவடிகளில் பழுக்கக் கேட்டவொருபெரியார் யாத்ருச்சிகமாக அவ்வரச்சபையில் தென்பட்டார். அவரைக்கண்டவுடனே பெருமகிழ்ச்சி கொண்டு பட்டர் அவரிடத்தில் அரசனாடைய கேள்வியை யெடுத்துரைத்து 'இவ்விஷயம் நம்பிள்ளை கோஷ்டியில் விசாரத்திற்கு வந்திருக்குமே; நம்பிள்ளை கிரவலிக்கும் விதம் யாது?' என்று செவியோடு செவியாகக் கேட்டார். கேட்டவுடனே அவர் "ஸத்யேச லோகாந் ஜயதி" என்கிற ஸ்ரீராமாயண ச்லோகத்தைக் கொண்டு நம்பிள்ளை கிரவலிக்கக் கேட்டிருந்ததுண்டு" என்று கூற, பட்டர் அதைத் தம் திருவுள்ளத்திலே கொண்டு 'இதுதான் பொருத்தமான ஸமாதானம்' என்று அறியிட்டுக்கொண்டார். வேறு பணியில் இருந்த அரசனும் அபிமுகனாகி ஸ்வாமிகளே! என் கேள்விக்கு ஸமா

இராமபிரான் 'பிரகலானேயர்' என்றான். அதற்கு பட்டர், 'மஹாப்ரபேஸி' என்று சொல்லி அப்போதே சொல்ல எஜ்ஜனுமருந்தேன்; காங்கள் அங்கு போய் இருந்தபடியாலே காணம் மையம் எதிர்பார்த்திருந்தேன்; இப்போது தேனும் கரும்பும் எனது பிழைகப்பட்டுக்கொண்டு நம்பிள்ளை சிஷ்யரிடம் கேட்ட நிர்வாணத் தைப் பின்னர் யுரைத்தார்; அதாவது, 'இராகவன் எதயவாக்கின் பெருமைமிகுல்' என்று சொல்லுகின்றும் 'எவாதினமாகவுடையவன்' என்று 'தசரத சக்ரவர்த்தி' சொல்லி இருந்தாலும்; அந்த எதயவாக்கின் பெருமையே ஜடாயுவுக்கு முத்தி யடைந்ததாய் நிராயணத் தவப்பாடித்தமான பாதவந்தினம் முத்தியளித்தபடியன்று'. பட்டர் அங்குக்கு இதை விரிவாக உணர்த்த, அரசன் மேதானியாகையாலே மீட்டிக்கொண்டு வந்தான். வெறுவகையாக ஸமாதானம் சொல்லப் பொருந்தா தென்றி னவர்க்கு உள்குறைந்த பட்டரை விசேஷமாக ஸன்மானித்துப் போக விட்டான். பட்டர் பிராமணிகராகையாலே அந்த எத்காரத்தைத் தம்முடைய கிழைத்திற்றுக்குக் கொண்டுபோக மனங்கொள்ளாமல், 'நம்பிள்ளையின் ஸ்ரீஸூக்தி' ரதசாகரத்தில ஒரு சிறு திவடக்குப் பெற்ற எத்காரமன் 3 ரு விது' என்று உள்ள குருகி அந்த 'நம்பிள்ளை' திருவிவரத்திலே கொண்டு ஸமர்ப்பித்து 'தேவரீ' குருகி ஸ்ரீஸூக்திகளில் சிந்திப்போன ஒரு சொல்லுக்குப்பெற்ற எத்காரமிது; இது காரணம் அடியேன் அகன்றிருந்து அனர்த்தப்பாட்டது போதும்; இனி கிழை மடிதாறுமாக அங்கேரித்து அடியேனை வாழ்வதற்கு நான் வேண்டும்' என்று வேரற்ற மரம்போலே விழுந்து பிரார்த்தித்து அடியனர்த்த உயர்த்தார் என்பது வரலாறு. இதனால், இராமபிரானுடைய எதயவாக்கின் பெருமையை நம் ருன்னோர்கள் கருபிக்கும் திறம் அறியலாகும்.

59. இனி இரண்டாவது வகையில் சிறு ஸன் 3 களின். ஸ்ரீராமனுடைய எதயவாதித்வத்திற்கு ஸ்ரீராமாயண கதைகளைக் கொண்டே கூற சங்கித்து, அதற்குப் பரிஹார முனர்த்துகளையும். இராமனுக்கு மருடாபிஷேகஞ் செய்வ தாகச் சக்கரவர்த்தி சிச்சயித்து கியமனம் தந்து அதற்குப் பூர்வாங்கமாக ஆக வேண்டிய சடங்குகளும் முடிவுபெற்று அபிஷேகமாக வேண்டிய ஸமயத்தில் ஸ்கேபிளின் வாக்குகளுக் கட்டுப்பட்ட மன்னவன் இராமனுக்கு வனவாஸத்தை நியமிக்கவேண்டியவகை தென்கிற கதாசந்தர்ப்பம் யாவருமறிந்ததே. மருடாபி ஷேகம் கொண்டுள்ள எத்களாகிந்த இராமனுக்கு, மடிதவிர்த்த சடைபுனைத்து மரவுரி யுதித்து நல்லுணவுகளை யொழித்துக் காய்க்கிழங்குகளைப் புசித்துக் கண்டும் முள்ளாடின கர்ட்டு வழிகளிலே திரிந்து பதினாண்டு வருஷகாலம் வனவாஸஞ் செய்ய நேர்ந்ததென்றால், உண்மையில் இது வருத்தமாக இருக்கக்கூடுமா? ஆனந்தமாக இருக்கக்கூடுமா? என்று நாம் ஆரோசிக்கலாம். தலைவிதியென்று ஒப்புக் கொள்ளவேண்டியதாக நேர்ந்த இயவிஷயத்தில் ஆனந்தம் எப்படியிருக்கக்கூடும்? உள்ளபடி வருத்தத்தானிருக்கும் என்றே பலரும் நினைக்கத்தக்கதும் சொல்லைத் தக்கதுமாம். ஆனால், இது தவறான அபிப்பிராயமொன்றும். ராஜ்யாபிஷேகத் திற் காட்டிலும் வனவாஸத்தில் இராமபிரானுக்கு மிகக் மகிழ்ச்சியே யென்று அவன்றனது வாக்கினின்று உண்ட தெரிகின்றது. [அபோத்யா காண்ட. 22-29.]

"மாச எஜ்ஜண எத்தாயம் காலி எக்ப்பா எப்பயோ,
ராத்யம் வா வதவானோ வா வதவானோ மறோதய:"

என்பது இராமபிரான் சோதிவாய் திறந்தருளியவாகும். இனியோகிற் கோக்கிக் கூறிய இவ்வார்த்தையில் "மமக்கு ராஜ்யமாணுமென்ன? வனவாஸமாணுமென்ன?" என்று முதலிற்சொல்லி, உடனே "வதவானோ மறோதய:" என்று வனவாஸத் தான் பேரின்பமென்று கூறின் இராமபிரான் பொய்யாகக் கூறுமவன்களின்; கெஞ்சிலுள்ளதை உள்ளபடி புனர்ப்பவனன்றோ இராமன். இவ்விஷயத்தை

தான் மொன்றும் ஸ்பூரிக்கவில்லை'யோ' என்றான். அதற்கு பட்டர், 'மஹாப்ரபோ! ஸ்பூரிக்காமலென்ன? அப்போதே சொல்ல எஜ்ஜுனாவிருந்தேன்; தாங்கள் அங்கு பரமாய் இருந்தபடியாலே நாணம் ஸமயம் எதிர்பார்த்திருந்தேன்; இப்போது கேளுங்கள்' என்று பீடினாகிட்டுக்கொண்டு நம்பிள்ளை சிஷ்யரிடம் கேட்ட நிர்வாஸத்தைப் பன்னியுரைத்தார்; அதாவது, 'இராகவன் ஸத்யவாக்கின் பெருமையிலும் ஸகல லோகங்களையும் விவாதனைமாகவுடையவன் என்று 'தசரத சக்ரவர்த்தி' சொல்லி யிருப்பதால் அந்த ஸத்யவாக்கின் பெருமையே ஐடாயுவுக்கு முத்தியளித்ததாம். காராயணத்தால் பூத்தமான பாத்ஸத்தால் முத்தியளித்தபடியன்று'. பட்டர் அரசனுக்கு இதை விவாக உணர்த்தி, அரசன் மேதாவியாகையாலே மிகவுகந்து, இவ்வனையல்லா வேறுவனையாக ஸமாதானம் சொல்லப் பொருந்தாதென்று துணிந்து உள்ளுமுகத்து பட்டரை விசேஷமாக ஸன்மானித்துப் போக விட்டான். பட்டர் பரமாரணியாகையாலே அந்த ஸத்காரத்தைத் தம்முடைய க்ருஹத்திற்குக் கொண்டுபோக மனங்கொள்ளாமல், 'நம்பிள்ளையின் ஸ்ரீஸ்துத்தி' தந்தாகத்தில் ஒரு சிறு துவைக்குப் பெற்ற ஸத்காரம் 'ஸ்ரீ விது' என்று உள்ள முருகி அதை நம்பிள்ளை திருவடிவாரத்திலே கொண்டு ஸமர்ப்பித்து 'தேவரீருடைய ஸ்ரீஸ்துத்திகளில் சிந்திப்போன ஒரு சொல்லுக்குப்பெற்ற ஸத்காரமிது; இது காரும் அடியேன அகன்றிருந்து அனர்த்தப்பட்டது போலும்; இவர் நிழலு மடிதாறுமாக அங்கேகரித்து அடியேனை வாழ்வதற்கு வேண்டும்' என்று வேரற்ற மரம்போலே விழுந்து பிராந்தித்து அடிபணிந்து உயந்தார் என்பது வரலாறு. இதனால், இராமபிரானுடைய ஸத்யவாக்கின் பெருமையை நம் முன்னோர்கள் நினைக்கும் திறம் அறியலாகும்.

59. இனி இரண்டாவது பாகத்தில் மீது, ஸத்யவாக்கின். ஸ்ரீராமனுடைய ஸத்யவாதித்தவற்றிற்கு ஸ்ரீராமாயண சுதையைக் கொண்டே குறை சங்கித்து, அதற்குப் பரிஹார முணர்த்துகிறோம். இராமனுடைய மதுடாபிஷேகஞ் செய்வதாகச் சக்கரவர்த்தி நிச்சயித்து கியமனம் தந்து அகத்தப் பூர்வாங்கமாக ஆக வேண்டிய சடங்குகளும் முடிவிபெற்று அபிஷேகமாக வேண்டிய ஸமயத்தில் கைகேயியின் வாக்குக்குக் கட்டுப்பட்ட மன்னவன் இராமனுக்கு வனவாஸத்தை நியமிக்கவேண்டிவந்த தென்கிற ததாசக்தார்ப்பம் வானுமறிந்ததே. மதுடாபிஷேகம் கொண்டருள வித்தனாவிருந்த இராமனுக்கு, முடிநவீரந்து சடைபுனைந்து மரவிரியுத்து நல்லாணவுகளை பொழித்துக் காய்க்கும்சுகளைப் புசித்துக் கல்லும் முள்ளுமான காட்டு வழிகளிலே திரிந்து பதினான் குருஷகாலம் வனவாஸஞ் செய்ய நேர்ந்ததென்றால், உண்மையில் இது வருத்தமாக இருக்கக்கூடுமா? ஆனந்தமாக இருக்கக்கூடுமா? என்று நாம் ஆலோசிக்குமானால், தலைவிதியென்று ஒப்புக் கொள்ளவேண்டியதாக நேர்ந்த இவ்விஷயத்தில் ஆனந்தம் எப்படியிருக்கக்கூடும்? உள்ளபடி வருத்தந்தான்ருக் சன் என்றே பலர் இவ்விஷயத்தையும் சொல்லத் தக்கதுமாம். ஆனால், இது தவறான அபிப்பிராயமேயாகும். ராஜ்யாபிஷேகத்திற்கு காட்டிலும் வனவாஸத்தில் இராமபிரானுக்கு மிக மகிழ்ச்சியே யென்று அவன்றனது வாக்கினின்று நாம் தெரிவிப்போம். [அபோத்யா காண்ட. 23.29.]

“மர வனம் ஸந்தாம தர்ஷி க்ஷாமா எவ்விதே,
ராஜ்யம் வா வநவாஸோ வா வநவாஸோ மஜோதய:”

என்பது இராமபிரான் சொதிவாய் திறந்தருளிய வாய். இனையோரை நோக்கிக் கூறிய இவ்வார்த்தையில் “நமக்கு ராஜ்யமானவென்ன? வனவாஸமானவென்ன?” என்று முதலிற்கொல்லி, உடனே “வநவாஸோ மஜோதய:” என்பது வனவாஸம் தான் பேரின்பமென்று கூறிய இராமபிரான் பொய்யாகக் கூறுபவன் இல்லை; நெஞ்சிலுள்ளதை உள்ளபடி புலப்படுத்துவனன்றே இராமன். இவ்விஷயத்தைத்

கம்பர் கூறுமிடத்து வெரு ஆச்சரியமார்கக் கூறுகின்றார்— இராமன் திருமுகச் செவ்விறோக்கின்... அப்பொழுதலர்ந்த செந்தாமரையின வென்றதும்மா... கலங்கிய இராமன் தன்னளாய்க் கைகேசி வரம்வேண்ட புல்கிய இராமன் தன் மன்னவனும் மருதொழிய, குலக்குமரா! காடுறையப்போவென்று விடை கொடுத்த வளவிலே இராமபிரானவஞ்சுண்டான மனமசிழ்ச்சி, இப்பொழுது எம்மனோரால் இயம்புதற் தெளிதோ? = அப்போது அத்திருமுகமண்டலத்தை நேராகச் சேவிக் கப்பெற்றவர்கள் பேசத் தக்கதேயல்லது அதனைக் கண்ணுற் காணாத நான் எனது புஸ்விய சொல்லக்கொண்டு அறிவிக்கப் பார்ப்பது பேதைமையன்றோ வென்று கையொழிந்து நின்ற கம்பர், மீண்டும் அதனைச் சொல்லுவதாகத் தொடங்கி 'வனவாஸ நியமனம் பெறுதற்கு முன்னே இராமபிரானது திருமுகமண்டலம் தாமரையோ டொத்ததாக மாந்தும் சொல்லலாம்படி நிருந்ததென்றும்; வனவாஸ நியமனம் பெற்றபின் போவென்னல்: அப்போதலர்ந்த செந்தாமரைப்பூவின் செவ் வியிற் காட்டிலும் பன்மடங்கு மேம்பட்ட செவ்வியைப் பெற்றதென்றும் கூறி முடித்தனர்.

60. இங்ஙனே அதிசயமாகக் கூறுதற்குக் காரணம் *வனவாஸோ மஜேஸா தய: என்று இராமபிரானருளிய சொல்லேயாகும். நன்கு ஆராய்ந்து பார்க்கு மிடத்து இது அஸத்யமாகச் சொன்னதே யல்லது ஸத்யமாகச் சொன்ன தன் றென்றும், மகுடாடிலேயேயு மங்களம் தவறிப்போயிற்றே யென்கிற துக்கமே இராம னது அடிவயிற்றில் குடிக்கொண்டிருந்ததென்றும் கண்டறியும்படியாகவுள்ளது. எங்ஙனே யென்னில்; இராமன் பஞ்சவடியில் ஸீதையைப் பிரிந்த வருத்தத்தினால் புலம்புகையில், [ஆரண்யகாண், 67-25]

“ரஜ்யாத் ப்ரம்சோ வநேவாஸோ நஸி ஸீதா ஹதோ த்வீஜ;,
நந்நீயம் மமஸுதா: நிதஸேதநி மவகம்”

என்று சொல்லிப் புலம் போய் நடமாடமாகவுள்ளது. இதன் பொருள் யாதெனில்; “கிடைத்தேன் ஸத்யம் ராஜ்யம் அந்தோ! கிடைக்காமற் போயிற்று; ராஜ்யம் கிடைக்காமற் போயுமென்ன? சகலத்திலேயே ஒரு மூலையில் வளிக்கப்பெற்றிருக்க லானோ, புலத்தில்வாழ்ந்த கட்டை வந்து திண்டிட்டுவெண்டியதாயிற்றே; இப்படிப் பட்டதன் தோ என்று நினைத்தேன்” என்பதாம். இங்ஙனே புலம்புகின்றபடியை நோக்கினால் ராஜ்யமிழந்த வனவாஸம் பெற்றது பெருந்துயராகவே பெருமா ளுடைய அடிவயிற்றில் கொண்டுவந்து கிடக்கிறதென்று தெரியவில்லையா? உண்மை இப்படியிருக்க ‘வனவாஸோ மஜேஸாதய:’ என்று அப்போது சொன்ன வார்த்தை அஸத்யமென்றே கொள்ளவேண்டியதாகிறதன்றோ. இங்ஙனே பலர் சங்கிக்க இடமுள்ளது. இனி இதற்குப் பரிஹாரம் கூறுவோம்; ராஜ்யாத் ப்ரம்சோ வநே வாஸ:” என்று பரிதபித்துச் சொன்னவிது எந்த ஸத்யத்தில்? எதனாலே? என்று நன்கு ஆலோசிக்க வேண்டும். பிராட்டியைப் பிரிந்தும் பரம்பாகவதோத்தமரான றுடாயுமஹாராஜுரையு மிழந்தும் பரிதாபம் பொறுக்கொணாதிருந்த ஸமயத்தில் வெளிவந்த வார்த்தையிது. வனவாஸக் கட்டளை கிடைத்தபோது “வனவாஸோ மஜேஸாதய:” என்று சொன்னது என்ன திருவுள்ளத்தாலென்னில், தேனின்; றுக்கசகரவர்த்தி ஸீதாபிராட்டியைத் தாரைவார்த்துக் கொடுக்கும்போது “இயம் ஸீதா மமஸுதா: ஸஹோதர்மசு” தவ” என்று சொல்லிக்கொடுத்தார். பூநீராம பிரான் தான் செய்யக்கடவதான தருமத்திற்கு அவனைத் துணைவியாகக் கைப் பற்றினது இதனால் விளங்கிற்று. இராமன் தான் செய்யக் கடந்தான் தருமம் எது வென்னில்; சரணாகத பரித்ராணமேயாகும். பிராட்டியுடன் காட்டுக் கெழுந் தருளினது சரணாகத ஸம்ரக்ஷணமாகிற பரமதர்மத்தை நிறைவேற்றுவதற்குப் பாங் காகு மென்ற குதுஹலத்தாலேயாயிற்று. காகாஸுர பரித்ராணம் முதலிய

கம்பர்... இது... ஆசிரியமாகக் கூறுவதற்கு -- "இராமன் திருமுடிச்
செய்தி... செந்தாமரைமலர் வென்றதுமா." என்று
கவியாசிரியர்... கவியாசிரியர்... கவியாசிரியர்...
மன்ன... மன்ன... மன்ன...
வென்ற... வென்ற... வென்ற...
இப்படி... இப்படி... இப்படி...
கம்பர்... கம்பர்... கம்பர்...
வனவாஸ... வனவாஸ... வனவாஸ...
தாமரையோ... தாமரையோ... தாமரையோ...
கியமனம்... கியமனம்... கியமனம்...
என்ற... என்ற... என்ற...

60. இப்போது... இப்போது... இப்போது...
தான்... தான்... தான்...
மேலும்... மேலும்... மேலும்...
புலம்புகையில், [ஆரண்யகாண், 67-25]

“ரஜ்யாத் ராஜா மதேவஸோ நஸி...
சத் ரீயம் மகாஸுபி: நிதேவதரி பாவம்”

என்று... என்று... என்று...
“இவை... இவை... இவை...
பட்டகண்டி... பட்டகண்டி... பட்டகண்டி...
மேலும்... மேலும்... மேலும்...
இப்படி... இப்படி... இப்படி...
என்று... என்று... என்று...
மேலும்... மேலும்... மேலும்...
இப்படி... இப்படி... இப்படி...
என்று... என்று... என்று...
மேலும்... மேலும்... மேலும்...
இப்படி... இப்படி... இப்படி...
என்று... என்று... என்று...
மேலும்... மேலும்... மேலும்...
இப்படி... இப்படி... இப்படி...
என்று... என்று... என்று...

ஸ்ரீ ராமா நஜன்

விருந்தது என்பனமாகப் பெற்றதைப் பெருமாளுக்கு
பிராட்டியைப் பிரிந்த துக்கம் ஒன்று; பிராட்டியை
பிரிந்தது என்பதன் குதூஹஸத்தினாலே காதேற் வந்தவர்க்கு இது
பிராட்டியைப் பிரிந்தது என்பது மனாராஜன் இழந்த துக்கம் மற்றொன்று; இதவே
மிகப்பெரியது. இவ்விரண்டு துக்கங்களினாலும் திருவுள்ளம் உடைந்து
பட்டே காதற்கு வந்தது விபலமாகவும் விபரதபலமாகவுமாயிற்று என்கிற
தயரத்தினால் "ராஜயாத் ப்ரம்ஜோ வகே வாஸ:" என்கிற சீனாகம் ஆவிர்ப்பனித்த
தில் பிச்சொன்றுமில்லை; இதனால் 'வசவாரோ மஜோதய:' என்ற முன்னம்
சொன்னது பொய்யாக நிகழ்கக கொண்டதை.

61. ஒரு பெரியவர் தோஷப்பெருமானுடைய மனோதநாமத்தை ஸௌனக்கப்
பலவருஷங்களாகப் பாரித்து செய்த குதூஹஸத்தினால் அம்மனம் வந்த சேர்த்தார்;
வந்த விடத்தில் ஒரு விதமான ஸௌனகியாரும் சிவன் மனம் வெளியில் மறை முத
லான கஷ்டங்களில் சிக்கித் தெய்வம் தனிடாடிப் பெருமான ஸௌனையும் பராப்த
மாகா தொழிந்தால் அப்போது அவரது வரலின்னது பரிசுபவார்த்தை எவ்வை
மாக வெளிவரக்கூடு மென்று பாருங்கள்: 'அக்ஷராம் ம்ரூதிலேயே ஸ கமாக
வழிந்திருக்கலாமே; ஏதக்கு இப்படி வந்த வகுத்ததும்! இதுவும் ஒரு விதயா
கமக்கு!' என்றிப்படி பலவாறு சொல்லிப் புலம்பி சேர்கின்றது. இது எங்கும்
எம்பாவிதமே, அளம்பாவிதமன்று. அதனால் என்னகுறை? ஸுரிலிருந்து புறப்
பட்டு வரும்போது அங்கிருந்த குதூஹஸத்தில் ஸுதேகதமடியுமோ? பொய்
யான குதூஹஸத்தினால் புறப்பட்டாரவர் என்று இது கொண்டு சொல்லமுடியுமோ?
எந்த விருப்பத்தினால் முதலில் குதூஹஸ முண்டாயிற்றே அந்த விருப்பம் முட்டுப்
பட்டால் முன்னிருந்த குதூஹஸம் மாறுபடுமன்றோ. இது உட்கமெங்கும் காணும்
தேயுமாயும். இராமபிரானுடைய திருவாக்கில் 'வசவாரோ மஜோதய:' என்ற
வார்த்தை வெளிவந்தபோது வசவானகுதூஹஸம் எத்யமாகவே மிருத்ததன்றி
அதில் பெரியமனம் சிறிதமில்லை என்பது இவ்வளவால் நிரூபிக்கப்பட்டது.
இதனை ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் மற்றுஞ் சில சங்கைகளும் தோன்றக்கூடியனவாய்;
அவற்றுக்கும் இவ்வழியானே பரிஹாரம் காணத்தக்கது.

6. "ஏதத் வரதம் மம"

62. ஒரு காரியத்தைச் செய்து முடிக்கவேண்டுமென்கிற சங்கற்பத்திற்கு
வரதம் என்று பெயர். அந்த சங்கற்பம் சிறிதும் தளராமல் திடமாக இருக்கப்
பெறுவது ஒரு சிறந்த குணம். ஏகாதசியன்று உபவாஸ மிருத்தல் முதலிய
உஷ்ணம் உபோஸவார்க்கு விரதமெனப்படும். ஆனால் நாம் எதிலும் உறுதி
யுண்டியாமல்லோம். ஒரு பணியைத் தொடங்கும்போது அதில் மிகமிக உற்சாகம்
கொண்டிருப்போம்; சிறைகள் கழிந்தவாறே அதில் தளர்ச்சியுண்டாகி மற்றொரு
பணியில் கை வைப்போம். அதிலும் அப்படியேயாகும். ஆகவே, ஒன்றிலும்
உறுதியில்லாதவர்களை நாம் இராமபிரானே வென்னல் எதிலும் மிக வறுதி
யுடையவன், இவ்வரிய பெரிய குணத்தை இங்கு நாம் விரிவாக அறியக்க
விரும்புகின்றோம். இராமன் எவ்வளவு காரியங்களிலும் தின்னமான ஊக்க
முண்டவருவதிலும், அவன் முக்கியமாகக் கொண்ட காரியம் ஒன்றேயாகும். அது
தான் சரணாகதப்ரிதராண மென்பது. பிராட்டியும் இராவணனும் நோக்கி உப
தேசம் செய்யுமிடத்து 'விதிதஸ் ஸுவி தர்மஜ்ஞ: சரணாகத வத்ஸல:' என்று
சுதேசம் செய்தால் அடைக்கலம் புருத்தவர்களை அஞ்சென்று கூறி அப்ப
மனத்தில் அந்த இவ்விதிதிகளையும் இஷ்டப்பாந்திகளையும் செய்வித்தது.

தருணங்களில் பிராட்டிகூட விருந்தது ஸ்பலமாகப் பெற்றதை பெருமாள் நன் கறிந்தவர். அப்படிப்பட்ட பிராட்டியைப் பிரிந்த துக்கம் ஒன்று; பரபாகவதர் களோடு கூடி வாழலாமென்ற குதூஹலத்தோடு கடேற வந்தவர்க்கு மஹா பாகவதோத்தமமான ஜடாயு மஹாராஜரை இழந்த அக்கம் பற்றொன்று; இதுவே மிகப்பெரியதுயரம். இவ்விரண்டு துக்கங்களிலுமும் திருவுள்ளம் உடைகுலைப் படவே காட்டுக்கு வந்தது ஸ்பலமாகவும் விபிசபலமாகவுபயிற்றே என்கிற துயரத்தினால் 'ராஜ்யாக் ப்ரம்சோ வநே வாஸ:' என்றிள சீலாகம் ஆவர்ப்பவித்த தில் பிசுகொன்றுமில்லை; இதனால் 'வநவாஸோ மதேஹாதய:' என்று முன்னம் சொன்னது பொய்யாக நீளாக மொண்ணாததே.

61. ஒரு பெரியவர் தோய் பெருமானுடைய மனோதஸவத்தை விளக்கப் பலவருஷங்களாகப் பாரித்து விட்டு குதூஹலத்தடன் அவ்விடம் வந்து சேர்ந்தார்; வந்த விடத்தில் ஒரு விதமான ஸைகரியமும் சிவனிடம் வாய்பில் மழை முத லான கஷ்டங்களில் சித்தத் தொகையில் தீண்டாடிப் பிதாமா ஸைவையும் பராப்த மாகா நொழிந்தால் அப்போது வரலாது வரவில்லை. அப்போது அவர்த்தை எவ்வித மாக வெளிவரக்கூடு மென்று பாருங்கள்: 'அந்தமாம் நம்முரிளேயே ஸுகமாக வாழ்ந்திருக்கலாமே; ஏதுக்கு இப்படி வந்து வந்தது? ருட்! துகவும் ஒரு விதியா மக்கு!' என்றிப்படி பலவாறு சொல்லப் புலமையே தோன்றினது. இது எங்கும் ஸம்பாவிதமே, அஸம்பாவிதமன்று. அதனால் என்னசுறை? ஊரிலிருந்து புறப் பட்டு வரும்போது அவர்க்கிருந்த குதூஹலத்தில் குறைகூறமுடியுமோ? பொய் யான குதூஹலத்தினால் புறப்பட்டாவர் என்று இது கொண்டு சொல்லமுடியுமோ? எந்த விருப்பத்தினால் முதலில் குதூஹல முண்டாயிற்றோ அந்த விருப்பம் முட்டுப் பட்டால் முன்னிருந்த குதூஹலம் மாறுபடுமன்றோ. இது உட்கமெங்கும் காணும் நீதியே யாம். இராமபிராஸுடைய திருவாக்கில் 'வநவாஸோ மதேஹாதய:' என்ற வார்த்தை வெளிவந்தபோது வநவாஸகுதூஹலம் ஸத்யமாகவே விருந்ததன்றி அதில் பொய்மை சிறிதுமில்லை என்பது இவ்வளவால் நிரூபிக்கப்பட்டது. இங்ஙனே ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் மற்றுஞ் சில சங்கைகளுள் தோன்றக்கூடியவையுள்; அவற்றுக்கும் இவ்வழியானே பரிஹாரம் காணத்தக்கது.

6. "ஏதத் வ்ரதம் மம"

62. ஒரு காரியத்தைச் செய்து முடிக்கவேண்டுமென்ற சங்கற்பத்திற்கு விரதம் என்று பெயர். அந்த சங்கற்பம் சிறிதும் தளராமல் திடமாக இருக்கப் பெறுவது ஒரு சிறந்த குணம். ஏகாதசியன்று உபவாஸ விருத்தல் முதலியன உலகில் நம்போல்வார்க்கு விரதமெனப்படும். ஆனால் நாம் எதிலும் உறுதி யுடையோமல்லோம். ஒரு பணியைத் தொடங்கும்போது அதில் மிகமிக உற்சாகங் கொண்டிருப்போம்; சிலநாள் கழிந்தவாறே அதில் தளர்ச்சியுண்டாகி மற்றொரு பணியில் கை வைப்போம். அதிலும் அப்படியேயாகும். ஆகவே, ஒன்றிலும் உறுதியில்லாதவர்கள் நாம். இராமபிரானே வென்னல் எதிலும் மிக வறுதி யுடையவன். இவ்வரிய பெரிய குணத்தை இங்கு நாம் விரிவாக அநுபவிக்க விரும்புகின்றோம். இராமன் எல்லாக் காரியங்களிலுமே திண்ணமான ஊக்க முடையவனாயினும், அவன் முக்கியமாகக் கொண்ட காரியம் ஒன்றேயாகும். அது தான் சரணாகதபரித்ராண மென்பது. பிராட்டியும் இராவணனை நொக்கி உப தேசம் செய்யுமிடத்து 'விதிதஸ் ஸஹி தர்மஜ்ஞ: சரணாகத வத்ஸஸ:' என்று கூறின ளாதலால் அடைக்கலம் புருந்தவர்களை அஞ்சலென்று கூறி அபய மளித்து அநிஷ்ட நிவ்ருத்திகளையும் இஷ்டப்பாப்திகளையும் செய்வித்துக்

காத்தருள்வதே இராமனாக இவ்வவதாரத்தில் மிக முக்கியமான காரியமா யிருந்த தென்று கன் றணமாகிறது. ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகனும் அபயப்ர தானவரத்தின் முதலில் "கமலக் கன்மை கன்மைகன பவது விஷ்ணுச்சு ஜக ஸ்வயங்குதா திகுதா ஸாதிக ஸமிக்தாகயசஸே" என்றருளிச்செய்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அகத்தார்களான ப்ரபன்னர்களைத் தன் பேராகக் காத்தருள்வதில் தியானமாகிவரு அதுவே பெரும்புகழாக விளங்குமவன் இராம பிரான் எனப்பட வேண்டிய கலையாகத்தின் கருத்து. "ஸ்ரீவரவந்த ஸக்ருத் ப்ரபந்த புகதா ஸ்வகதா ஸாகந்தி" என்று தசாவதார ஸ்ரீநாதரத்திருவிச் செய்திருப்பதும் காண்க. அடியார்களைக் காத்தருள்வ தென்பது கிடக்கட்டும்; அதில் திடமான வறுதியையுடையவன் இராமன் எனபதே இங்கு விஷயம். இதைப் பற்றி ஸ்ரீராமாயணத்தில் இரண்டிடங்களை முக்கியமாக எடுத்துக்கொள்வோம். ஆரண்யகாண்டத்தில் 6, 9, 10 ஆகிய மூன்று ஸர்க்கங்களின் வியங்களை முதலில் கிரபணம் செய்வோம். அங்கு ஆரவது ஸர்க்கத்திலுள்ள கதையாவது: சரபங்க முனிவரது ஆச்சரமஞ் சென்றிருந்த இராமபிரான் அம்புனிவர் கவர்க்கஞ் சென்ற பின் அங்குள்ள முனிவர்களால் இவ்வனம் வேண்டப்பட்டான், 'ராமா! கீ தேவேந் திரஹி' என இவ்வெல்லாக்கொளும் காத்தருள்குகின்றனை; சரபங்கமுனிவரை அது பற்றித் தீர்த்தியும் விசாதனைக் கொன்ற வரமும் உன்பால் சிறந்து விளங்கு கின்றன. தவந் சொற்போலி அரசாட்சிப்பெருஞ் செல்வத்தை வெறுத்ததுமன்றி பாதன்வந்து மிகமிக வொண்டியிடத்தும் மனவூக்கம் குன்றி இருக்கின்றனை; உன் பக்கல் தருமமும் சத்தியமும் சபைத் தோங்குகின்றன; சரணுகதாஷுகனான உன் னிடத்தில் ஒரு விண்ணப்பஞ் செய்தன்றோம்; வருத்தம் தாங்கி நிற்கமுடியாமல் இது சொல்லுகின்றோம்; இங் ஸர்க்கங்குப்பவர்கள் யாவரும் அந்தணர்களே; இவர் கட்டுந் தீ காத்தருளிருந்தும் அந்தோ! இவர்கள் அநாதர்களபோல் மிக நலிவுறு கின்றனர்; இவர்களது தேகமால் அரசக்கர்களால் அடிபட்டிருப்பதைக் காத்தா யாக; இவ்வனம் வனத்தில் அரசக்கர்கள் புரியும் கலிவுகளை நாங்கள் பொறுத்திருக்க வும் பரிவுரிக்கவும் வல்லனம் அந்நிருந்தின்றோம்; ராமா! இதற்காகவே நாங்க னனைவரும் இன்னச் சரணமடைகின்றோம்—அரசக்கர்களிடமிருந்து எங்களைக் காத்தருள்வாயாக' என்று. இவ்வளவுங் கேட்ட இராமன் மிகவும் மனமிரங்கி அவர்களைல்லாரையும் கோகல் 'முனிவர்களா! எனக்கு கீங்கள் கட்டளைவிட வேண்டுமேயன்றது என்பால் இவ்வனம் வேண்டலாமோ? உங்களது கஷ்டங்களைத் தீர்ப்பது எனது சொந்தப் பிரயோஜனமாகும். தக்கைத் சொற்போனதென்னும் விபாஜத்தினால் உங்கள் காரியத்தை நிறைவேற்றுவதற்கே இவன் யான் விடை கொண்டு இருக்கின்றேன்; உங்கட்டு இன்னல் விளைக்கின்ற அரசக்கர்களையெல்லாம் நான் வதஞ்செய்தொழிப்பது நிண்ணம்' என்று சொல்லி-அவர்கட்டு அபயமளித் துச் சென்றான்—என்பது ஆரவது ஸர்க்கத்திலுள்ள கதை.

63. பிறகு ஒன்பதாவது ஸர்க்கத்திற் கதையாவது,—பிராட்டி இராமனை நோக்கிச் சொல்லுகின்றாள்: "நாதா! உலகில் மூன்று நிய செயல்கள் மிகக் கொடிய வன்வாகச் சொல்லப்படுகின்றன; பொய் சொல்லாதல், பிறர் மனைவியை வேட்டல், பணகயின்றிப் பரதும்பை செய்தல் என்னுமியுன்றும் மிகக் கொடிய செயல்களாம்; இவற்றால் முதலிசன்று செயல்களை நீர் செஞ்சாலும் நினைக்கமாட்டீரென் பதை கனகநீவேன்; நீர் சத்தியசந்தர், ஏகபத்தினி விசதமுடைபீர்; ஆனால், மூன்று வதான நியசெயல் இப்போது உம்மிடத்தில் இடம் பெறத் தொடங்கியிருப்பது மிக வருத்தத்தக்கது. நீர் முனிவர்களைக் காக்கவேண்டி அரசக்களனைவரையும் கொன்றோழிப்பதாக வாக்குறுதியளித்தீர்; இதற்காகவே காட்டுக்கு வந்திருப்ப தாகவும் தெரிவித்தீர்; இதுபற்றி நான் மிக வருத்தகிறேன். அரசக்கருமம் கும் சோகப் பகையொன்று மின்றியிருக்க அவர்களை நீர் கொல்ல விருப்பமுடைய

காய்ந்திருக்கின்றன. கல்சேன். முனிவர்கட்குத் திங்கைநீர்க்கு மாக்கள் உண்டாகின்றன. தருமபுத்திரன். கீர் கருதக்கூடும்; கீர் ராஜ பதவினையுடையது. திருமால் புகழ்பெற்றான். இவ்வுத்தருமபாரும்; ஆதரிய விருத்தியை, விட்டுத் தாயின் விருத்தியைக் கைப்பற்றியிருக்கிற மூலக்கு இது தருமபாரமோ? "ஆழிசூ முகம் மெல்லிப் பித்தனாய். யான் கேட்பாய்த் தாழிருஞ்சடைகள் தாங்கித் தாங்கருத்தவர்கேற் தெரிவித்துப் புகழ்க்கு வண்ணப்ப புண்ணியபுண்களாடிவா" வென்று வியழ்க்கப் பட்டிருக்கின்றான். வந்திருக்கின்ற கீர் ஆயுதத்தைக் கையால் தொடுவதே உரியது. ஆயுதம் தரிப்பதற்குத் தவம்புரிதலே தகுந்தது. ஆயுதம் தரிப்பதற்குக் கேட்புமுண்டாகப் பாரதியினை செய்ய கேரீட்டுப் பாரதியை சம்பவிக்கும். தருமநெறி படுகின்றபுழைப்பும் கீர் தவவொழக்கத்தை மேற்கொள்வதே கலம்; உமக்குத் தெரியாததொன்றல்ல; பெண்டிர்க்கு நான் உடர்ந்த தரும முணர்த்துவதென் பது. தகாததாதினும் உயிற்று இருங்குமன்பினும் தெரிவித்துக்கொண்டேன்; நீ இதைத் தம்பியோடும் கன்ற ஆலோசித்து இஷ்டமானபடி செய்வீராக" - என்று. மேல் பத்தாவது எர்க்கத்தில் பிராட்டிக்கு மறுமாதற் றுரைக்கின்ற இராகவன் சொன்ன சொற்களில் மிகவும் அராமரன் சொரு சீலோகத்தையே இங்கெடுத்துக் காட்டுவோம்; (ஆரண். 10-13.) "அப்யநம் ஜீவிதா ஜய்யாம் தவாம்வா வீதே லலன்மனாம்; ந து ப்ரதிஜ்ஞாம் எம்ச்சுத்ய ப்ராஜ்ஞமணையோ விசேஷத்." ஆச்சிரதக்ஷணத்தில் இராமபிரான் திடமான விரதமுடையவென்பதை இந்தச் சீலோகம் மிக கன்றாக எடுத்துக் காட்டுகின்றது. கர். போன்ற அகிஞ்சரீதன் விச்சையும் சிந்தை செய்யவேண்டிய கலோகாரிது இந்தச் சீலோகத்தின் பொருள். வது. "வீதே! நான் என்னுமிசைவிட்டாலும் விடுவான், உன்னையும் இலக்குவான் யும் விட்டாலும் விடுவேன்; ஆனால், ஒருவருக்கும் பிரதிகளை செய்து கொடுத்து அதைத் தவறுவதென்பது முடியாது; அதிலும் பிராமணர்கட்குச் செய்த பிரதிக் கினைவென்றால் என்னவையும் தவறமாட்டேன்" என்பதாம். இதற்குமேல் மற்றொருச் சீலோகமுமுள்ளது கரண்மின்: [10-24] "ஸத்ருகம் காருகபஞ்ச குலன்ய தவசாத் மந; ஸதர்மசாரிணீ மே தவம் ப்ராணையோடி கபிளி." "வீதே; நான் செய்ய வேண்டுகிற தருமத்தையே கீழும் சக்கற்றிக்கவேண்டும்; வேறென்றை நீ நினைக்க வாகாது; இப்படிப்பட்ட தருமத்தை அதுவந்திக்குத் துணைபுரிவதற்காகவே யன்றோ உன்னை நான் மனம் புரிந்துகொண்டேன்; ஆகவே என்னிடிக் காதலியான நீ என் வழியொழுதுவதே உற்றது" - என்னும் கருத்து மேலெடுத்த கலோகத்தி லுறையும். ஆக, இராமபிரான் ஆச்சிரதக்ஷணத்தில் திடமான வறுதி உடைய வன் என்பது இக் கதாசந்தர்ப்பங்களிலும் கன்றாக விளங்கிற்று.

64. மேல் புத்தகாண்டத்தில் விபீஷணசரணத்தி பாகரணத்திலுள்ள கதா சந்தர்ப்பத்தைக்கொண்டும் இதனை கன்றாக மீலை காட்டுவோம். "ஏதக் வரதம் மம" என்பது அவ்விடத்தினின்றோருள்ள வசனம். இராவணனுடைய மந்திராரோசனைக் குழுவில் விபீஷணன் அவனுக்குப் பணவாறு ஓரிதேகாபகேசங்கள் செய்தும் பலிக்கக் காணாமையாலே இராமபிரானுடைய திருவடி நிழலிலே யோதுங்கித் தான் வாழ்க்கு போக விச்சயித்துத் தன்னோடொத்த அன்புடைய நால்வருடன் கிளம்பிவந்து வானத்திலே கின்று வானா முதலிகளை கோக்கி, இராமபிரான் நன்னை அங்கி கரிக்கும்படி செய்யவேண்டுமென்று பெருமிடறுசெய்து ஒலமிட, அப்போது வானா வீரர்களில் சுக்ஷிவன் முதலாலா இவனைச் சேர்த்துக்கொள்வது தருதியற்ற தென்று வலிதாக ஆசைபிடுக, அப்போது இராகவன் தனக்குள்ள ஆச்சிரத ரக்ஷண பகாபாதத்தையும் அதில் திடமான விரதத்தையும் எடுத்துரை. "ந் திறன் மிக வியக்கத் தக்கது. அதனை இவருச் சிறிது விவரிப்போம். அடைக்கலம் புருத்த இவ்விபீஷணன் தக்க காலத்தில் வந்திலென்றொன்று கல்லெண்ணத்தோடு வந்திலென்றொன்று கைவிடத் தக்கவனல்லென்பதை, கூறத்தொடங்கின ராமன்

இவ்வனே கூறுகின்றான்;—இராவணன் சீதையைக் கவர்ந்து சென்று பலகான்
களாகியும் மன்னமே கம்மிடம் வந்து சேராமல் நாம் எதிரியோடு போர்புரியத்
தொடங்கு மச்சமாய்த் தீயம் வந்து சேருகின்றிடணன் கம்முடன் கலந்த
வன்போன் நிரூபித்து நமது மருமங்கனையெல்லா முனார்க்குகொண்டு கம்மை வஞ்சனே
யாற் கொல்லுதற்காகத்தான் வந்தானே வென்று நீங்கள் கருதுவதற்கிடமில்லை.
மன்மதி கூறித் தன்மையின் எப்படியாவது திருத்தலாமென்று இத்தனை நாளும் பல
படி முயன்று பார்த்தும் அது பலியாமற்போனதமன்றி அவ்விராவணன் தன்னைக்
கடிந்து கூறுதலுஞ் செய்யவே, இவன் தான் வாழுவெண்ணிய கம்மிடம்வந்து
சேர்ந்தான்; இவனை நான் ஒருவிதத்திலும் கைவிடவில்லை; அடைக்கலை
புருத்த விவகாரம் அங்கேரியாது கைவிட்டால் நான் கமக்கு உலவாழ்வும் வெற்றியு
முண்டாகுமென்று தேறினாலும் அது எனக்கு உடன்பாடன்று; சரணாகதனை
விவகாரம் அங்கேரிப்பதனால் கமக்குத் தோல்வியே உண்டாவதானாலும், அதற்குமேல்
மரணமே சேர்வதானாலும் அதுவே எனக்கு உடன்பாடாகும். கமக்கு வெகுநாளைப்
பழக்கமில்லாமல் இப்பொழுதுதான் புதியவனாக வந்தானென்று வனியுமாபாதகன்
என்றுவது குறை கூறி இவனை அங்கேரியாது தள்ளிவிடுகலை ஒருகாலும் நான்
மனத்திற் கொள்ளேன்; இவன் எப்படிப்பட்டவனாகிருந்தாலும் சரணமென்ற
சொல்லிச் சொன்னதுவே காரணமாக, நெடுநாளைப் பழக்கமுள்ள கண்பன்போல்
விரும்பத்தக்கவனே யாயின். அங்கேரிக்கப்பட்ட அவன் ஒருகால் கமக்குத் தீய
இறைத்தானாலும் அதனால், சரணாகதனுக்கு அபயமளித்தோ மென்னும் புகழ்
கம்மை விட்டகலாது; ஆகவே, இவனை நான் கைவிடவில்லை; அன்றியும், எங்கள்
குலத்து இக்கோலமொன்று நம்முடையது; சிபி சகரவர்த்தி அரசாளுகையில்
அவனது கம்மையால் தாழ்த்தப்படப் பரிசோதிக்கும்பொருட்டு இந்திரன் பெரும்
பருந்தாகவும் யான் கந்து புரவாகவும் வாய்மெடுத்து அப்புருஷைப் பிடுக்கி
அடைக்கலை. அது சகரவர்த்தி சரணமடைபு, அன்னான் அதற்கு அபயமளிக்க,
பின்னை கந்த பருமம் எங் துரைமையு் கொடுத்திடு' என்று கேட்க மன்னவன்
'அடைக்கலைப் புரவாகம் அங்கேரியாது விடுதல் அதிபாதகமாதலால் இதை யன்றி
எனக்கே மெட்டாது' மெட்டினை' என்ன, பருந்து 'தூங்கப் புருஷின் எடையாளவு
தனையால் மான் உடம்பினின்றும் அரிந்துகொடு' என்ன, வேந்தன் கம்மித்த
உடம்பை தனது உடம்பினின்றும் உடம்புதக்கிய யெல்லாம் ஒவ்வொன்றாக அறுத்து
வைத்துத் தன்னை ஒவ்வா தது கண்டு தானே தராகத்தட்டிவேறி எடையை கிறைக்க,
உடனே அத்தேவர்கள் பரதங்குமராகிச் சகரவர்த்தியை மிகக் கொண்டாடி அவ
னது உடம்பு முன்போல கிறைவுறும்படி வரமளித்துப் போயினரென்று கேட்
டிருந்தான்; அன்ன பெருமை வாய்க்க சகரவர்த்தியின் வயிசத்திற் பிறந்த
யான் இப்போது உங்களை லோகனையைக் கெட்டுச் சரணாகதனைக் கைவிடுதல் தகுதி
மன்னு; இவனைச் சேர்த்துக் கொள்வதனால் எவ்விதமான அனர்த்தம் விளைவதாதி
னும் அங்கேரிக்கற்பு புகழாகுமே யன்றிப் பழியாகாததலால் இவனை நான்
கைவிடமாட்டேன்; ஒரு காட்டில் வேடனொருவன் ஒரு பெண் புருஷைப் பிடித்துத்
தனது கைகூட்டிவிட்டுக்கொண்டு திரிசுகையில் பெருமறை வந்து இருட்டிக்கொள்ள
அப்போது அவ்வெடன் கதக்கமெடுத்து ஒரு மாததின் சார்பில் வருத்திவிற்க, அச்
சமயத்தில் அம்மாததின் மேலுள்ள ஆண்புர தனது பெட்டையின் பிரிவை
யாற்றது புலம்பு, அவ்வெடன் து கைகூட்டில் அகப்பட்டிருந்த பெண்புரு அப்
புலம்பின் க் கெட்டு வருந்தி 'இதோ நான் இவ்வெடனது கைக்கூட்டில் முறப்பிறவி
யின் தீவி னப்பாலாகச் சிறைப்பட்டிற் கிடக்கிறேன்; இதற்காக நீ வருத்தவேண்டா;
நமது இருப்பிடம் வந்து வருத்தி கிறிடுற இவ்வெடனுக்குக் குளிர் முகலாகிய தன்
பத்தை நீகூ உதவிபுரியவேண்டும்' என்றுகூறு, அதுகேட்ட ஆண்புரு அவ்வெட
னுக்கு மனப்பூருவமாக உபகாரஞ் செய்யவிரும்பி, கொள்வியொன்றை யெடுத்து
வந்து சருகுதளின் மேல்வைத்து மூட்டி வேடனைக் குளிர்காயுமாறு சொல்லி, பின்பு

அவன் பசியால் வருந்துவதைப் பார்த்து 'அப்பா! நான் பறவையா இருப்பதனால் உன்பசிக்கு ஏற்ற பொருள் என்னிடம் இல்லை; துன்பத்திக்கு இடமாய் எதற்கும் உதவாமலிருக்கிற இவ்வுடலைக் கொண்டு உன் ஆதாரத்தை நிரூபித்துக் கொள்' என்று சொல்லிக்கொண்டே மூண்டெரிசிற நெருப்பில் ஆனந்தத்தோடு விழந்து அவனுக்கு உன்வாங்கி முடிந்த தென்கிற கப்பலோடு பாக்கியானம் சுருதிகளி லுள்ளது. 'ஓர் அற்பப் பிராணியாகிய புதுவே தன்னிடம் வந்தடைந்தது காரண மாக, தன்மனையையக் கவர்த்ததையும் பாரட்டாமல் தன்னையும் கவரக்கூடிய வேட்கையால் உன்வாங்கி முடிந்த தென்கிற உதவிசெய்த தென்கூல், பொருளினாலேனது பேர்வைததுக்கொண்டிருக்கிற நாம், நமக்கு யாதொரு தீயு முன்பு நமக்கு இல்லாததாய் சரணமென்றடைந்துள்ள இவனை 'ஒருநால் நமது உயிர்க்கு உதவிசெய்து நெருமோ?' என்று அஞ்சிக் காவாது கைவிடுதல் தருதியோ? தகாது; இவனை எவ்வகையினும் கைவிடமாட்டேன்; ஒருவன் செய்த நன்றியை மறந்த பானியும், உண்மைப் பரம் பொருளான கடவுளை இவ்வென்று சாதிக்கின்ற நான்கிலும் போலவே சரணமடைந்தாரைப் பாதுகாத்தவனும் நாகத்தில் நிச்சலம் விழ்ந்து வருந்துவானொன்பது தாக்கொள்கையா இருக்க காரண இவனைக் கைவிடுவேன்? ஒருகாலும் கைவிடமாட்டேன்; இவ்வாறுதயரைக் கொண்டதாக நான் தேவர்கட்கு அபயமளித்தது இவ்வாறு சைகையக் கவர்வா என்பதை முன்னமே அறிந்தனறு; நம்மைச் சரண மடைந்தாரை காப்பதே நமது கடமை என்ற கருத்தினாலேயே யாதும், 'தண்டகாரணிய வாசிகளான 'முன்வர்களிடத்து அடைக்கலம் புருந்தவர்களைப் பாதுகாப்பதே எனது கடமை' என்று அப்போது சொல்லிவிட்டு இப்போது அதற்குமாறு அபயம் வேண்டிவந்த இவ்விபிஷணனைக் கைவிடுதல் எனக்கு உற்றதாகுமோ? தகாது; அதனால் இவனை நான் கைவிடவில்லை; என்விடத்தின் பவவாறுகூறி ஸ்ரீராமன் தனது விரதவுறிதியை வெளி படுத்தினம்க்காரணம்.

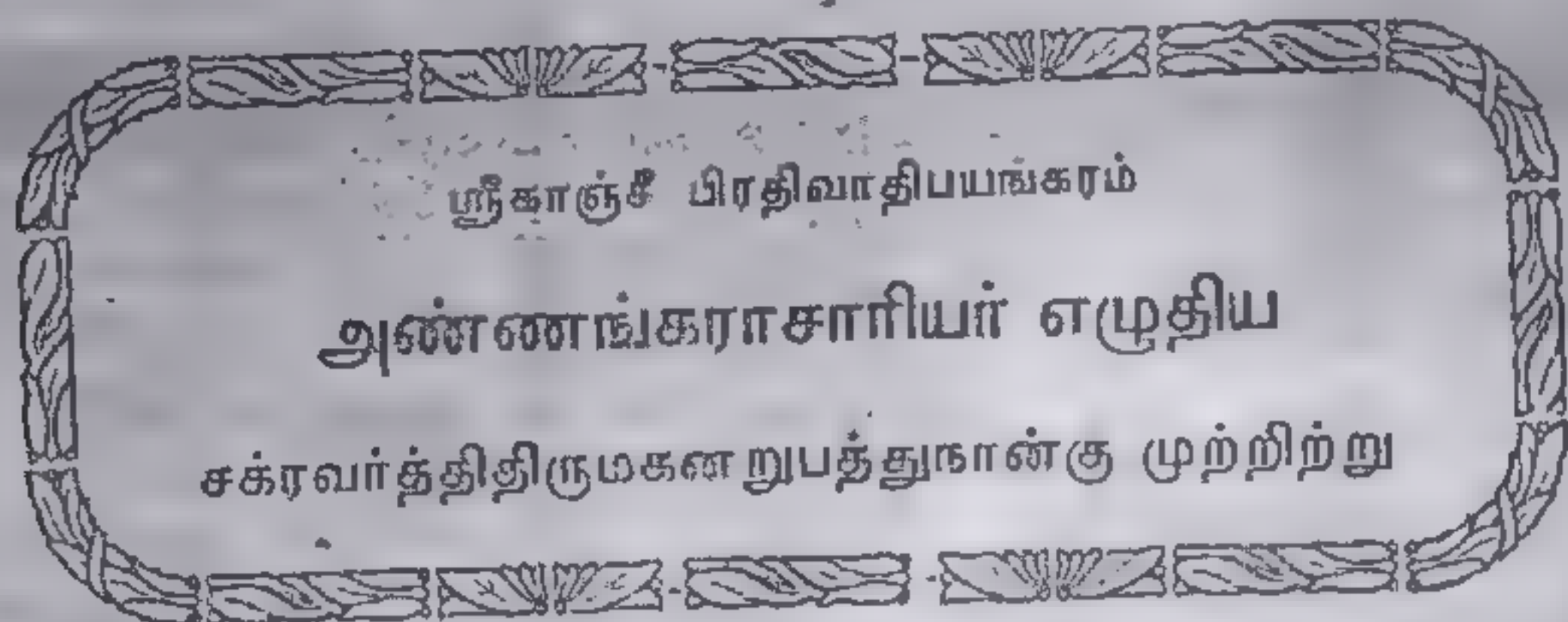
ஸ்ரீகாஞ்சி பிரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராச்சாரியர் எழுதிய

சக்ரவர்த்திதிருமகனறுபத்துநான்கு முற்றிற்று

Released by Maaran's Dog, Toronto, Canada

அவன் பசியால் வருந்துவதைப் பார்த்து 'அப்பா! நான் பறவையாயிருப்பதனால் உன்பசிக்கு ஏற்ற பொருள் என்னிடம் இல்லையே; துன்பத்திற்கு இடமாய் எதற்கும் உதவாமலிருக்கிற இவ்வுடலைக் கொண்டு உன் ஆதாரத்தைத் திருப்பிடுக' என்று சொல்லிக்கொண்டே மூண்டெரிவிற நெருப்பில் ஆனந்தத்தோடு விழுந்து அவனுக்கு உணவாகி முடிந்த தென்றிற கபோதோபாக்கியானம் சுருதிகள் உள்ளது. ஓர் அற்பப் பிராணியாகிய புறவே தன்னிடம் வந்தடைந்தது காரணமாக, தன்மனைவியைக் கவர்த்தவதையும் பாராட்டாமல் தன்னையும் கவரக்கூடிய வேடனொருவனுக்கு உடலையு முரியையுங் கொடுத்து உதவிசெய்த தென்றில், பேரறிவாளரென்று பேர்வைத்துக்கொண்டிருக்கிற நாம், நமக்கு யாதொரு தீங்கு பிழைக்காமல் நம்மைச் சரணமென்றடைந்துள்ள விவனை 'ஒருநாள் நமது உயிர்க்கு ஏதேனும் தீங்கு நேருமோ?' என்று அஞ்சிக் காவாது கைவிடுதல் தகுதியோ? தகாது; இவனை எவ்வகையினும் கைவிடமாட்டேன்; ஒந்வன் செய்த நன்றியை மறந்த பாவிபும், உண்மைப் பரம் பொருளான கடவுளை இவ்வையென்று சாதிக்கின்ற நாஸ்திகனும் போலவே சரணமடைந்தாரைப் பாதுகாந்தவனும் நாகத்தில் நிச்சலும் வீழ்ந்து வருந்துவானென்பது நாத்கொள்கையாதிருக்க நானோ இவனைக் கைவிடுவேன்? ஒருகாலும் கைவிடமாட்டேன்; இவ்வனுதியைக் கொல்வதாக நான் தேவர்கட்கு அபயமளித்தது இவ்வணன் சிதைவையக் கவர்வா நென்பதை மூன்னமே அறிந்தனறு; நம்மைச் சரண மடைந்தாரைக் காப்பதே நமது கடமை என்ற கருத்தினாலேயே யாதும்; தண்டகாரணிய வாசிகளான 'முன்வர்களிடத்து 'அடைக்கலம் புதுந்தவர்களைப் பாதுகாப்பதே எனது கடமை' என்று அப்போது சொல்லிவிட்டு இப்போது அதற்குமாறாக அபயம் வெண்டிவந்த இவ்விபீஷணனைக் கைவிடுதல் எனக்கு உற்றதாகுமோ? ஆகாது; ஆதலால் இவனை நான் கைவிடவில்லைன்; என்றிங்ஙனே பலவாறுகூறி ஸ்ரீராமன் தனது விரதவுறிதியை வெளி பிட்டமைகாண்க.

அறுபத்துநான்கு நன்மொழிகள்.

[பல கவைகள் பொருந்திய உணவுப்பொருள்களை யுண்ணக் குதாஹலிக்கின்றோம்; அதுபோல பல ரஸங்கள் மலிந்த விலகண விஷயங்களை யறுபவிக்க விரும்புமவர்களுக்கு விருந்தளிப்பதாமிது.]

— (0) —

(ஸ்ரீ காஞ்சி ப்ர. அண்ணங்கராசார்யர்)

1. எம்பெருமான், சேதனர்களையும் அசேதனங்களையும் சரீரமாகக் கொண்டவன், அவன் பெருமையில் தலைநின்றவன். நாம் சிறுமையில் தலைநிற்பவர்கள். நாம் அப்பெருமானை வழிபடுவதற்கு உரியோம். அப்பெருமான் திறத்து நாம் செய்யக்கூடிய வழிபாடுகள் பலவகைப்பட்டிருக்கும். அவற்றைப் பற்றின விரிவுகள் சாஸ்திரங்களில் விசதமாகக் காணக்கிடைக்கும். அந்த வழிபாடுகளெல்லாம் ஒரு புறமிருக்கட்டும். அவாப்த ஸமஸ்த காமனான பெருமானுக்கு நாம் செய்யும் வழிபாடுகள் என்ன பயனைத் தரப்போகின்றன! நம்முடைய ஸ்வரூபம் பிறம் பெறுதற்காகவே நாம் வழிபடுவோமத்தனை.

2. எம்பெருமான் அல்பஸந்துஷ்டன்; அநாதிகாலமாக அவனோடு எதிர்ப்புகோக்கின்ற (அதாவது—விவாதப்படுகின்ற) கொடிய ஸம்ஸாரிகள் நாம். அந்த நிலைமையில் நின்றும் நாம் நீங்கி அவனோடு நமக்குண்டான ஒழிக்க வொழியாத உறவுகளைத் தெரிந்து கொண்டோமாயின் இதுவே பாம பூஜையாகும். ஸம்பந்த ஜ்ஞான மாத்திரமே நமக்கு மேலான நன்மைகளுக்கு எல்லை. அஃது உண்டானால் நாம் எம்பெருமானோடு விவாதப்படமாட்டோம். விவாதம் தொலைந்ததென்னில் எவ்விதப் பணிவிடைகளும் நாம் செய்தோமாவோம். விவாதமற்றிருப்பதே பெரிய பணிவிடையாம்.

3. மதுஸ்மந்தியில் (6—92) “यमो वैवस्वतो राजा यस्तवैष हृदि स्थितः । तेन चेद्विवादस्ते

मा गङ्गां मा कुहन् गमः = யமோ வைவஸ்வதோ ராஜா யஸ்தவைஷ ஹ்ருதி ஸ்தித:; தேகசேத் அவிவாதஸ் தே மா கங்காம் மா குஹந் கம:.” என்று சொல்லிற்று. இதன் கருத்தாவது:— ஸர்வநியாமகனாயும் தண்டதரனாயும் (அல்லது ஸூர்ய வம்ஸத்திற் பிறந்தவனாயும், அல்லது ஆதித்ய மண்டல வாவியாயும்) எல்லார்க்கும் இனியனாயுமிருக்கிற எம்பெருமான் உனது உள்ளத்தினுள்ளேயுள்ளான்; அவனோடு விவாதம் நெடுநாளாக அதுவர்த்தித்துக் கொண்டு வருகிறது; அதாவது, இந்த ஆத்மவஸ்துவை அவன் தன்னுடையதாக அபிமானித்தால் அதற்கு இசையாதே ‘இது என்னுடையதுதான்’ என்று செருக்கியிருப்பதுவே விவாதம். இது தொலைந் தொழியுமாகில், கங்கை முதலிய புண்ணிய தீர்த்தங்களில் குடைதாடப் போகவும் வேண்டா; குரு சேஷதாம் முதலிய புண்ய சேஷதங்களை ஸேவிக்கப் போகவும் வேண்டா. அஹங்காரமமகாரங்களை உள்ளே வைத்துக்கொண்டு பிராயச்சித்தம் பண்ணுக

இதுமத்தினதன் குதன்மொழிகள்.

[பல கதைகள் பொருத்திய உணவுப்பொருள்களை முன்னக்
குதாபுலிக்கின்றோம்; அதுபோல பல ரஸங்கள் மலிந்த விலாசன
விநாயகர்களை மாறாபனிக்க விருப்புமவர்களுக்கு விருந்தளிப்பதாமிது.]

_____ (S) _____

(ஸ்ரீ காஞ்சி ப்ர. அண்ணங்கராசார்யர்)

1. எம்பெருமான், சேதனர்களையும் அசேதனங்களையும் சரீரமாகக் கொண்டவன். ஆதலால் பொய்யாகிய தீய சிவனாகவும், நாம் திருமையில் கலைநிற்பவர்களும், நாம் அப்பெருமானை வழிபடுவதற்கு உரிப்பாய். அப்பெருமான் திறந்து நாம் செய்வக்கூடிய வழிபாடுகள் பலவகையாய் வந்தும், அவற்றைப் பற்றின விரிவுகள் சாஸ்திரங்களில் விசதமாகக் காணக்கிடைக்கும். அந்த வழிபாடுகளெல்லாம் ஒரு புறநோக்கமும். அவாப்த எமஸ்த காமனான பெருமானை நாம் செய்யும் வழிபாடுகள் என்ன பயனைத் தரப்போகின்றன! 'நம்முடைய ஸ்வரூபம் தீயப் பெறுதற் கானை நாம் வழிபடுவோமத்தனை.

2. எம்பெருமான் அப்பவந்தான் ; அநாதிகாலமாக அவனோடு எதிர்ப்பு கோர்
கின்ற (அதாவது—விவாதப்படுகின்ற) கொடிய ஸம்ஸாரிகள் நாம். அந்த நிலைமையில் கிஷ்டம்
நாம் கேள்வி அவனோடு மமந்தன்டாவ ஒழிக்க கொழியாத உறவுகளைக் தெரிந்து கொண்டோ
மாயின் இதுவே பாம பூஜையாகும். ஸம்பந்த ஜ்ஞான மாந்திரிமே நமக்கு மேலான நன்மை
கருங்கு என்ன. அஃது உண்டானால் நாம் எம்பெருமானோடு விவாதப்படமாட்டோம்.
விவாதம் தொடர்த்ததென்னில் எவ்விதப் பணிவிடைகளும் நாம் செய்தோமாவோம். விவாத
மற்றிருப்பதே பெரிய பணிவிடையாம்.

6. மதுவம்முதிம (5-82) " यमो वैश्वतो राजा यलवै हृदि रिशतः । तेन चंद्रविवाहो
मा गतां मा कुर्वन् गमः = யமோ வைவஸ்வதீதா ராஜா யஸ் தனயபத் த்ருதி ஸ்திதஃ, தேநகேசத்
-அவிவாதஸ் சமா கம்சாம் மா குருத் கமஃ." என்று சொல்லிற்று. இதன் கருத்தாவது:—
ஸ்ர்வபிரபகனாயும் தண்டநாயகனாயும் (அல்லது ஸரீர்ப் வம்சத்திற் பிறந்தவனாயும், அல்லது
ஆதித்ய மண்டல வாலியாயும்) எல்லார்க்கும் இனியனாயுமிருக்கிற யம்முதிமான் உனது
உள்ளத்தினுள்ளேயுள்ளன்; அவனோடு விவாதம் நெடுகானாக அதுவர்த்தித்துக் கொண்டு
வருகிறான். அதாவது, இந்த ஆதிவஸ்வதாவது அவன் தன் தண்டையதாக அபிமானித்தால்
அதற்கு இடையாதே 'இது என் தண்டையதுதான்' என்று சொல்லியிருப்பவனே விவாதம்.
இது தொலைக் தொழியுமாகில், சங்கை முதலிய புண்ணிய நீர்த்தங்கலில் குடைத்தாடல்
போலப் போண்டா; குரு கேசத்ரம் முதலிய புண்ய கோத்தங்கலா போலக் போகும்
போண்டா. அதுவந்தாபமமாகக்கொள்ளு வானே வைத்துக்கொண்டு பிராயச்சித்தம் பண்ணுக

புது பாத்திரத்தினுள் அசுத்த வஸ்துவை யிட்டுவைத்து மேலே பளபளவென்று சுத்த செய்வது போலாதலால், உள்ளே எம்பெருமானோடு விவாதத்தை வைத்துக் கொண்டே சேஷத் தீர்த்த பாத்திரை செய்வது எதற்கு? அந்த விவாதம் தொலைந்துவிடின் இருந்த விடத்திலேயே பாம சுத்தியுண்டாதலால் ஒரு சேஷத்திரத்தையும் ஒரு தீர்த்தத்தையும் தேடிப் போகவேண்டி என்றபடி. ஆகவே விவாதம் நீக்குமளவே வேண்டுவது.

4. சுபத்தாழ்வரனும் வாதாஜ ஸ்தவத்தில் "त्वहास्यमस्य हि मम स्वरसपसक्तं तद्योर्य-
स्यमहं किल स्वरसक्त प्राक् । त्वं मामकीन इति मामभिमन्यसे सा हस्तीश संगमय नस्तमिमं विवादम् —
த்வத்தாஸ்யமஸ்ய ஹி மம ஸ்வரஸப்ஸக்தம் தச்சோரயங்கமஹம் கில்.சஸ்கல ப்ராக், த்வம்
மாமகீந இதி மாம் அபிமந்யஸேஸம் ஹஸ்தீஸ ஸம்ஸமய நஸ்தமிமம் விவாதம்" என்ற
சுலோகத்தினால் இதனைத் தெரிவித்தருளினார். இந்த ச்லோகத்தின் கருத்தாவது, பேரரு
ளானே! தவறாபாபியான் எனக்கு உன் பக்கலில் அடிமையா யிருப்பதன்றோ உற்றது.
அப்படி யிருத்தும் நான் நெடுநாளாக ஆத்மாபஹாரக் கள்வனாகி அடிமைச்சுவடுதன்னை இழந்து
போய்தேன். நடுவே வந்துய்யுக் கொள்கின்ற காதனாகிய நீ 'இவன் நம்முடையவன்' என்று
கொண்டு ஸ்வயமேவ அபிமானித்தருளினாய். ஆனாலும் உனக்கும் நமக்கும் அடிக்கடிபொரு
விவாதம் நடந்து போருவதுண்டு; 'நான் உன்னுடையவனல்லேன் காண்' என்று ஸம்ஸாரி
யான நான் அகன்று போவதும், 'நீ என்னுடையவன் காண்' என்று நீ பின் தொடர்வதுமான
அந்த விவாதம் இனிபொருகாலும் தலைபெடுக்க வொண்ணாதபடி ஸமுலசாந்தி செய்தருள
வேனுமென்பதாம்.

5. பட்டாருளிச்செய்த " த்வம் மேஹம் மே குதஸ் தத் ததபி குத் இதம் வேத
மூல ப்ரமாணாத் " என்கிற திருமஞ்சனக் கவியான ச்லோகாத்நம் நம்முடைய விரிவான
வியாக்கியானத்தோடு அறுபவிக்கத் தக்கது. ஸர்வேச்வரனுக்கும் சேதநனுக்கு முண்டான
விவாதத்தின் பாகாரம் அதில் வெகு அற்புதமாக நிரூபிக்கப்பட்டிருப்பது காண்க.

6. ஸம்பந்தவுணர்ச்சி உறைப்பாக உண்டாவதுதான் விவாதம் தொலைந்தபடியாகக்
கருதத்தக்கது. ஸம்பந்தக்குறான முண்டான வளவிலேயே நாம் வாழ்ச்சி பெற்றோமாவோம்.
இதுபற்றி ஈடுமுப்பத்தாறாயிரப் படியில் (1—2—7) ஒரு இதிறாஸம் காட்டப்பட்டுள்ளது.
அதனைத் தெளிய உரைப்போமிங்கு:- ஒரு கதாத்தில் ஒரு வணிகர் தலைவனிருந்தனன். அவன்
வெளிநாடுகளில் நீண்டகாலம் வலித்து வர்த்தகஞ் செய்து விசேஷமாகப் பொருள் படைக்க
விரும்பி தவீபார்தா பாத்திரை செய்ய முயன்றான். அத்தருணம் அவனது மனைவி கருவுற்
றிருந்தாள். அப்போதே அவன் புறப்பட்டு தவீபார்தாம் சென்று சேர்ந்தனன். பிறகு இரண்
டொரு மாதம் கடந்தபின் அவளது மனைவி ஊரில் ஒரு புதல்வனை யின்புள். அம்மகன்
காரொருமேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாகச் சுக்கில பாஷச் சந்திரன் போன்று வளர்ந்து
வருகின்றான். தவீபார்தாத்தில் வர்த்தகஞ் செய்து வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் அவ்வணிகன்
மகப்பேறு உண்டான செய்தியை பறித்து பெருமகிழ்ச்சி கொண்டு வினாவிலேயே ஊர்வந்து
சேர்தற்குப் பெருமுயற்சி செய்தும், மேன்மேலும் வர்த்தகத்தில் மீதூர்ந்துசென்ற மிலைப்பினால்
தடுக்க மீண்டுமா முடியாமல் நெடுங்காலம் அங்கேயே தங்கிவிட்டான். மகன் தானும் உரிய வயது
வர்பந்தவளவில் தனது குலத் தொழிலாகிய வர்த்தகத்தைய தானும் கைப்பற்றி வந்தான்.
அவனு முதிர்ச்சி வளவிலும் இவனது தகப்பன் தவீபார்தாத்திலேயே வாழ்கின்றான். பின்பொரு

யாவது ஒரு பாத்திரத்தினுள்ளே அசுத்த வஸ்துவை யிடவேண்டுமென்று சுத்தி செய்வது போலாதலால், உள்ளே எம்பெருமானோடு விவாதத்தை வைத்துக் கொண்டே சேஷத் தீர்த்த யாத்திரை செய்வது எதற்கு? அந்த விவாதம் தொலைந்துவிடின் இருந்த விடத்திலேயே பாம சுத்திபுண்டாதலால் ஒரு சேஷத்திடத்திலும் ஒரு தீர்த்தத்தையும் தேடிப் போகவேண்டா என்றபடி. அசுத்த விவாதம் நீங்குமளவு விவாதிக்கவது.

4. கரத்தாழ்வானும் வாதாஜ ஸ்தவத்தில் “**सदासमस्य हि मम खरसप्तसक्तं तच्चौर्य-
भयमहं किल चखल माक् । त्वं मागकीन इति मामभिमन्दरी सा हस्तीश संशय नक्षमिमं विवादम् —**

தவத்தாஸ்யமஸ்ய ஹி மம ஸ்வரஸ்யஸக்தம் தச்சோரயக்ஷயமப்யம் கில சஸ்கல ப்ராக், த்வம் மாமகீந இதி மாம் அபிமம்யஸைஸம் ஹஸ்தீஸ ஸம்மாமப கஸ்த தமிமம் விவாதம்” என்ற ச்லோகத்தினால் இதனைத் தெரிவித்தருளினார். இந்த ச்லோகத்தின் கருத்தாவது, போரு ளாளனே! மஹாபாபியான எனக்கு உன் பக்கலில் அடிமையா யிருப்பதன்ஐ ரு உற்றது. அப்படி யிருத்தும் நான் நெகொளாக ஆத்மாபஹாராக கள் ளானே அடிமைச்சுவடுதன்னை இழந்து போந்தேன். நடுவே வந்துய்யக் கொள்கின்ற நாதனாய நீ ‘இவன் நம்முடையவன்’ என்று கொண்டு ஸ்வயமேவ அபிமானித்தருளினாய். ஆனாலும் உனக்கும் நமக்கும் அடிக்கடியொரு விவாதம் நடந்து போருவதுண்டு; ‘நான் உன்னுடையவனல்லேன் கான்’ என்று ஸம்ஸாரி யான நான் அகன்று போவதும், ‘நீ என்னுடையவன் நான்’ என்று நீ பின் தொடர்வதுமான அந்த விவாதம் இளியொருகாலும் தலையெடுக்க வொன்னுதபடி ஸமுதசார்த்தி செய்தருள வேணுமென்பதாம்.

5. பட்டாருளிச்சேர்த “**त्वम् मेरुम् मे कुतस् तत् तत्पि कुत् इतिम् वेत
मूलं प्रमाणात्**” என்கிற தி நமஞ்ரணக் கவியான ச்லோகாத்நம் நம்முடைய விரிவான வியாக்கியானத்தோடு அறுபவிச்சுத் தக்கது. ஸர்வேசுவரனுக்கும் சேதநனுக்கு முண்டான விவாதத்தின் ப்ரகாரம் அதில் வெரு அப்புதமாக நிரூபிக்கப்பட்டிருப்பது காண்க.

6. ஸம்பந்தவுணர்ச்சி உணர்ப்பாக உண்டாவதுதான் விவாதம் தொலைந்தபடியாகக் கருதத்தக்கது. ஸம்பந்தச்சுரான முண்டான வளவிலேயே நாம் வாழ்ச்சி பெற்றோமாவோம். இதபற்றி சுடு முப்பத்தாறுவிரப் படியில் (1—2—7) ஒரு இதிறாஸம் காட்டப்பட்டுள்ளது. அதனைத் தெளிய உணர்ப்போமிங்கு:- ஒரு நகரத்தில் ஒரு வணிகர் தலைவனிருந்தனன். அவன் வெளிநாடுகளில் நீண்டகாலம் வலித்து வர்த்தகஞ் செய்க விரேஷ்டமாகப் பொருள் படைக்க விரும்பி த்விபாக்தா யாத்திரை செய் முயன்றான். அந்த நகரம் அவனது மனைவி கருந் திருந்தாள். அப்போதே அவன் புறப்பட்டு த்விபாக்தாம் சென்ற சேர்த்தனன். பிறகு இரண்டு மூன்று மாதங் கடந்தபின் அவனது மனைவி யாரில் ஒரு புதல்வனை யின் டி அம்மகன் நாளொருமேனியும் பொறுதொரு வண்ணமுயாசச் சுமலி உயர் சர்த்தான் போன்று வளர்ந்து வருகின்றான். த்விபாக்தாத்தில் வர்த்தகஞ் செய்த வார்த்து பொண்டிருந்த அஸ்வனிகன் மகப்பேறு உண்டான செய்தியை யறிந்து பெருமகிழ்ச்சி கொண்டு வினாவிலேயே ஊர்வந்து சேர்தற்குப் பெருமுயற்சி செய்தும், மான்மேலும் வர்த்தாகத்தில் பிளர்த்தசென்ற நிலைப்பினால் கடுக டீண்டுமா முடியாமல் நெடுங்காலம் அங்கேயே தங்கிவிட்டான். மகன் தானும் உரிய வயது வாய்ந்தவளையில் தனது குலத் தொழிலாகிய வர்த்தகத்தை ய தானும் கைப்பற்றி வந்தான். வயது முதிர்க்க வளவிலும் இவனது தகப்பன் த்விபாக்தாத்திலேயே வாழ்கின்றான். பின்பொரு

நான் அவ்வணிகன்மகன் தொழில் முறையில் வெளிநாட்டிற்குச் சென்றிருந்து பல சரக்குகளுடன் கடல் வழியாய் ஊர்த்துறைமுகம் வந்து சேர்ந்தான். அவன் வந்த தப்பிலேயே அவனது தந்தையும் தந்தையார்த்துவிருந்து பல மூட்டைகளுடன் ஊர்வந்தான். அந்தக் கப்பல் உறைமுகஞ் சேர்ந்தடைகின்ற குமாரன் தனது மூட்டைகளை இறக்குவதாக உத்தேசித்தான். இடத்திலேயே தகப்பனும் தான் கொணர்ந்த மூட்டைகளை இறக்க நினைத்தான். இவ்விருவரும் தங்களுக்குள்ள பிற்று புதர்பாவ ஸம்பந்தத்தை அறியாதவர்கள்; 'இவன் நம் மகன்' என்று தந்தை அறியான். 'இவர் நம் தகப்பனார்' என்று மகனுமறியான். உண்மையில் இவர்கட்கு இவ்வுறவுமுறை தெரிவதற்குப் பாஸத்தியிலேயே. இக்குமாரன் பிறப்பதற்கு முன்னமேயன்றே அவ்வணிகன் வெளிநாடு சென்றிட்டான். ஆகவே 'இவன் வெளிநாட்டு வர்த்தகன்' என்று மகன் பாவிக்கலானான். தந்தையும் மகனை அங்கனமே பாவித்தான். இறக்குமதி யிடத்தைப்பற்றிய விவாதம் இவர்கட்கு முற்றிவிட்டது. 'இவ்விடத்தை நானே முதலில் உத்தேசித்தேன்' என்று இருவரும் நெடும்போதாக வாதாடுகின்றனர். அப்போது இவ்விருவருடையவும் உறவுமுறையை உணர்ந்திருப்பானொரு கிழவன் கண்டு 'அந்தோ! உறவு அறியாமல் இது என்ன விவாதம்?' என வருந்தி 'இவன் உன் தந்தை, நீ அவனது மகன்; ஆயிருக்க ஏதற்கு இங்ஙனே விண் விவாதம்?' என்றறிவித்தான். அதன் பிறகு அங்கு என்ன நடந்திருக்கவேணும்! ஸம்பந்த உணர்ச்சி யுண்டானவுடனே கீழிழந்த நானேக்குச் சோகித்து, இருவர் சரக்கும் ஒரு சரக்காய், தந்தை ரக்ஷகனாய், மகன் ரக்ஷயனாய் விவாதம் தொலைந்து பாமரஸம் தலைப்பற்றி வாய்க்கொண்ட வாறு பேச்சுக்கு நிலமாமோ?

7. அதுபோலவே கடமும் நிருபாதிக பிதாவாகிய ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய "உன்மன்கோடுறவேல் கபத்து இங்கொழிக்க வொழியாது" என்னும்படியான உறவின் உறுதியை உற்று நோக்கி உன்வன் "தீவம் மே" [நீ எனக்கு அடியன்] என்றால், "அஹம் மே" (நான் எனக்கே உரிப்பன்) என்னும்படியான விவாதத்தை விட்டொழித்தால் "பொன்னுலகா ளீரோ புவனி முழுதான் ரோ" என்னும்படியாக உபப விபூதியும் நாம் தாராளமாக அதுபவிக் கும் செல்லாளகுமன்றோ.

8. மாலைப் பொழுதில் விஹாரார்த்தமாக வெளியே சென்ற ராஜகுமாரன் அழகிய தொரு தோட்டத்தைக் காண்ட உன்னை புருத்து திளைக்க நினைத்தும் கட்டுங்காவலுமாயிருந்தது கண்டு அஞ்சி நிற்குமளவில் 'இஃது உன் தகப்பனாருடைய தோட்டங்காண்' என்று ஒரு பெரியார் தெரிவிக்கவே, பிறகு தேங்காதே புக்கிருந்து திளைக்கலாயிற்று என்ற வொரு கதை உன் வாட்டுவர்கள்.

9. எம்பெருமானுக்கும் நமக்குமுள்ள ஸம்பந்தம் ஒன்றன்று. இரண்டன்று; ஒன்றது வாகையான உறவுத் தங்கள் திருவஷ்டாங்கம் மஹாமந்திரத்திலிருந்து கிடைக்கின்றன. அத்திருமந்திரம் நமக்கு மங்கலஸ உத்ரம் போன்றது என்று ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய் சிறுபுகள். உலகில் ஒரு கண்ணியையின் கழுத்தில் தாலி ஏறினவாறே தம்பதிகளுக்கு பர்த்து பார்யாஸம்பந்தம் என்ற ஒரு உறவு ஏற்பட்டதாகும். திருமந்திரமாகிற மங்கள ஸுத்ரம் நமது கழுத்தில் ஏறினவாறே ஒரு உறவு அல்ல; ஒன்பது உறவுகள் ஏற்பட்டனவாகும்.

10. எங்கனே யென்னில்; அதில் முதல் பதம் ப்ரணவம். அது அகாரமென்றும் உகாரமென்றும் மகாரமென்றும் [மூன்றகூரமான] மூன்று பதங்கொண்டது. முதற்பதமான அகாரத்தில் மூன்று உறவுகள் தோன்றும். 1. பிதா புதர்பாவம், 2. ரக்ஷய ரக்ஷகபர்யம்,

8. சேஷ சேஷிபாவம். அந்த ஒரு அக்ஷரத்தில் இந்த மூன்று உறவுகள் எங்குள்ளே தோன்றுகின்றன வென்னில்; அகாரத்திற்கு பாக்ருதிசக்தியென்றும் (धातुशक्ति) தாது சக்தி பென்றும் இரண்டுவகையான சக்திகளுண்டு. "अकारो वै सर्वा वाक्--அகாரோ வை ஸர்வா வாக்." என்றும் "அகா முதலவெழுத்தெல்லாம்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே அகாரமானது எல்லா எழுத்துக்களுக்கும் முதன்மைபாபிடுக்துகொண்டு, தனக்கு அர்த்தமான எம்பெருமான் உலகுக்கெல்லாம் முதல்வன் என்று காட்டுதலாகிறது பாக்ருதி சக்தியெனப்படும். "ஆகிபகவன் முதற்றே புலகு" என்ற குறையும் இதனையே காட்டிற்றாகும். ஆகவே, அகாரத்தில் பாக்ருதி சக்தியினால் ஏற்பட்ட வறவு கார்ப காரண பாவம் (அல்லது) ஐக்ய ஜாகபாவம், (அல்லது) பிதா புத்ர பாவம்.

11. அந்த அகாரமானது अक्षरशुण. (அவ-ரக்ஷ'ணை) என்கிற தாதுவிடிருந்து தேறினதாயினாலே எம்பெருமான் ஸர்வரக்ஷகன் என்றதாகும். இதனால் (ரக்ஷப ரக்ஷக பாவமாகிற வறவு தேறிற்றுகிறது. இதுதான் தாது ஸக்திலித்தமெனப்படும்.

12. இந்த அகாரத்தின்மேல் விபாகரண ஸாஸ்தாப்படி (வைதிக பாக்ரிபையில்) சதார்த்த விபக்தியிருந்து சேர்ப்பித்ததாகக் கொள்ளப்படுகிறது. இல்லாவிடில் அவ்விக்கவே மாட்டாது. அந்த விபக்தியானது 'அவனுக்கு ஸேஷப்பட்டது' என்கிற பொருளைக் காட்டுதலாகும். (8) சேஷ சேஷி பாவம் என்கிற வறவு தேறிற்று.

13. இனி அடுத்தள்ள உகாரமானது அவதாரணப் பொருள்தாய் எம்பெருமானாக சேஷப்பட்டது என்று காட்டுதலால் "கண்டாரிகழ்வனவே காதலன் தான்'செய்திடும். கொண்டான் பல்லாலறிபாக் குலமகள் போல்" (பெருமாள் திருமொழி) என்கிற படியே (4) பதிபதீபாவமாகிற உறவு தேறுகின்றது.

14. அதற்கு அடுத்துள்ள மகாரமானது "मन-ज्ञाने" "म-ज्ञ-ज्ञाने" "मन-अविवेक" "म-अ-अविवेक" என்கிற தாதுக்களிலிருந்து கிழப்பங்கமாகி ஜ்ஞாதாவான ஆத்மாவைச் சொல்லுதலால் (5) ஜ்ஞாத்ருஜ்ஞேப பாவமென்கிற உறவு தேறிற்று. எம்பெருமான் அறிபப்படமெவன், ஆத்மா அறிவென்றவன் என்றவாறு "ஒன்றாமனாயான் கேள்வ நொருவனையே ஸேக்கு முணர்வு" என்கிற பொய்கையார் பாசாம் இங்கு அதுஸந்தேயம்.

15. அதற்குப்பிறகு உள்ள நம: பதத்தினால், தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்வதில் தனக்கு எவ்விதமான உரிமையும் இல்லைபென்று காட்டுகிறமுகத்தினால் ஆத்மவர்க்கமெல்லாம் எம் பெருமானாகைய ஸேர்த்து என்று காட்டுதலால் (6) ஸ்வஸ்வாமி பாவம் என்கிற வறவு தேறிற்று. ஸேர்த்தை ரக்ஷிக்குமுரிமை ஸ்வாமிக்கேயன்றோவுள்ளது.

16. இனி நாராயண பதத்தை பெடுத்துக்கொண்டால் இதற்குத் தத்புருஷ ஸமாஸம் மென்றும் பஹு-வீரீழி ஸமாஸமென்றும் இருவகையான வ்யுத்பத்தி மார்க்கங்கள் கொள்ளப்பட்டு, சார்பதார்த்தமான ஸகல் வஸ்துக்களுக்கும் எம்பெருமான் ஆதாரமென்றும், அந்த ஸகல் வஸ்துக்களையும் தான் ஆதாரமாகவுடையவனென்றும் தெரிந்துகொள்ளுகிறோம். ஆதலால் காரணமும் அயநம் என்கிற தத்புருஷனால் (7) ஆதாராதேயபாவமென்கிற உறவு தேறுகின்றது. காரண அயநம் மஸ்ய ஸ் என்கிற பஹு-வீரீழிபால் (8) சரீரகரீரி பாவமென்கிறவறவு தேறுகின்றது. காரணம் பகவானிடத்திலே யிருக்கின்றன என்பது தத்புருஷ லித்தம். காரண்களிலே பகவானுள்ள என்பது பஹு-வீரீழி லித்தம். அவற்றிலே இவனிருப்பதாவது அவற்றை

3. சேஷ சேஷிபாவம். அந்த ஒரு அஷ்டாத்தில் இந்த மூன்று உறவுகள் எங்கனே தோன்றுகின்றன வென்னில்; அகாரத்திற்கு பாக்ருதிசக்தியென்றும் (வாசுதி) தாது சக்தி யென்றும் இரண்டுவுகையான சக்திகளுண்டு. "அகாரோ வை ஸர்வா வாக்." என்றும் "அகா முதலவெழுத்தெல்லாம்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே அகாரமானது எல்லா எழுத்துக்களுக்கும் முதன்மையாயிருக்கின்றது; தனக்கு அர்ப்பதமான எம்பெருமான் உலகுக்கெல்லாம் முதல்வன் என்று காட்டுதலாகிறவிதம் பாக்ருதி சக்தியென்பதும். "ஆகிபகவன் முதற்றே யுலகு" என்ற குறையும் இதனையே காட்டிற்றும்கூட. ஆகவே, அகாரத்தில் பாக்ருதி சக்தியினால் ஏற்பட்ட வறவு காரிய காரண பாவம் (அல்லது) ஜர்ய ஜகதபாவம், (அல்லது) ரிதா புத்ர பாவம்.

11. அந்த அகாரமானது अव-रक्षणे. (அவ-ரக்சணே) என்கிற தாதுவிடமிருந்து தேறினதானையாலே எம்பெருமான் வர்வரக்சுகன் என்றதாகும். இதனால் (ரக்ச்ய ரக்சக பாவமாகிற வறவு தேறிற்றுகிறது. இதுதான் தாது ஸக்திவித்தமெனப்படும்.

12. இந்த அகாரத்தின்மேல் வியாகரண ஸாஸ்தரப்படி. (வைதிக பாக்ரியையில்) சதார்த்தி விபக்தியிருந்து லோபித்ததாகக் கொள்ளப்படுகிறது. இல்லாவிடில் ஆர்வயிக்கவே மாட்டாது. அந்த விபக்தியானது 'அவஸூக்கு ஸேஷப்பட்டது' என்கிற பொருளைக் காட்டுதலால் (3) சேஷ சேஷி பாவம் என்கிற வறவு தேறிற்று.

13. இனி அடுத்துள்ள உகாரமானது அவதாரணப் பொருளதாய் எம்பெருமானுக்கே சேஷப்பட்டது என்று காட்டுதலால் "கண்டாரிகர்வனவே காதலன் தான் செய் திடனும், கொண்டாண யல்லாலறியாக் குலமகள் போல்" (பெருமான் திருமொழி) என்கிற படியே (4) பதிபதீபாவமாகிற உறவு தேறுகின்றது.

14. அதற்கு அடுத்துள்ள மகாரமானது "मन-ज्ञाने" "மந-ஜ்ஞானே" "मन-अवोधने" "மந அவபோதனே" என்கிற தாதுக்களிலிருந்து விஷப்நமாகி ஜ்ஞாதாவான ஆத்மாவைச் சொல்லுதலால் (5) ஜ்ஞாத்ருஜ்ஞேய பாவமென்கிற உறவு தேறிற்று. எம்பெருமான் அறியப்படுமெவன், ஆத்மா அறிவின்றவன் என்றவாறு "ஒண்டாமனையான் கேள்வ னெனுவனையே நோக்கு முணர்வு" என்கிற பொய்கையார் பாசரம் இங்கு அறுஸந்தேயம்.

15. அதற்குப்பிறகு உள்ள நம: பதத்தினால், தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்வதில் தனக்கு எவ்விதமான உரிமையும் இல்லையென்று காட்டுகிறமுதத்தினால் ஆத்மவர்க்கமெல்லாம் எம் பெருமானுடைய ஸொத்தா என்று காட்டுதலால் (6) ஸ்வஸ்வாமி பாவம் என்கிற வறவு தேறிற்று. ஸொத்தை ரக்ஷிக்குமுரிமை ஸ்வாமிக்கேயன்றேயுள்ளது.

16. இனி நாராயண பதத்தை யெடுத்துக்கொண்டால் இதற்குத் தத்புருஷ ஸமாஸ மென்றும் பஹுவீஹி ஸமாஸமென்றும் இருவகையான வ்யுத்பத்தி மார்க்கங்கள் கொள்ளப் பட்டு, நாரபதார்த்தமான ஸகல வஸூக்சுருக்கும் எம்பெருமான் ஆதாரமென்றும், அந்த ஸகல வஸூக்சுருக்கும் தான் ஆதாரமாகவுடையவென்றும் தெரிந்துகொள்ளுகிறோம். அதலால் நாராயணம் அபநம் என்கிற தத்புருஷனால் (7) ஆதாராதேயபாவமென்கிற உறவு தேறுகின்றது. நாராயணம் யஸ்ப ஸது என்கிற பஹுவீஹியால் (8) சரீரசரீரி பாவமென்கிறவறவு தேறுகின்றது. நாராயண பகவானிடத்திலே யிருக்கின்றன என்பது தத்புருஷ வரித்தம். நாராயணிலே பகவானுள்ளான் என்பது பஹுவீஹி வரித்தம். அவற்றில் இவ்விருப்பதாலது அவற்றை

உடலாகக் கிடைக்கின்ற தான் அவற்றிற்கு உயிராக இருப்பதேயாதலால் இதனால் சீராதம்பாவம் வலித்தித்ததென்னக் குறையிலலை.

17. இனி அந்த நாராயண பதத்தின் மீதுள்ள சதுர்த்தி விபக்திபானது, காகாக்ஷியாயத் தாலே தன் மீட்டற்றிலும் அவ்விக்கின்ற நமஸ்வலினால் பரிஷ்காரம் பெற்று, நாராயணனுக்குச் செய்யப்படுகின்ற கைங்கரியத்தின் போகமும் அவனுக்கேயன்றி இந்த ஜீவனுக்கில்லையென்று நிஷ்கர்ஷிதமாக காட்டுதலால் (8) போகத்ரு போக்யபாவம் என்கிற உறவைத் தெரிவிக்கின்றது. எம்பெருமான் போக்தா, ஜீவாத்மா போக்யன் என்றவாறு. ஜீவாத்மாவை போக்தாவாகவும் எம்பெருமான் போக்யனாகவும் கொள்வதும் ஒருபுடையுண்டெனினும் திருமந்திரத்தில் வடிக் கட்டின பொருள் முந்துறப் பணித்ததேயாகும். ஆகத் திருமந்திரத்தினால் நவவித ஸம்பந்தங்கள் தெரியவந்தன. இவற்றைச் சிந்தையில் பதிய வைத்துக் கொள்வதற்காக “**पिता च रक्षकश्शेषी भर्ता ज्ञेयो रमापतिः । स्वाम्याधारो ममात्मा च भोक्ता चाद्यमनुदितः** —பிதா ச ரக்ஷகச் சேஷி பர்த்தா ஜ்ஞேயோ ரமாபதி: . ஸ்வாம்யாதாரோ மமாத்மா ச பேக்தா சாத்யமனுதித:.” என்கிற ச்லோகத்தைப் பெரியார் காட்டியுள்ளார்.

18. இந்த நவவித ஸம்பந்தங்களையும் நாம் உணரப்பெறுவிடினும் “அவன் சேஷி, நாம் சேஷபூதர்” என்று இத்தனையேனும் அறிய பார்ப்பம். இவ்வளவையே எம்பெருமான் எதிர்பார்த்திரா நின்றான்.

19. ஸகல ஸாஸ்த்ரங்களாலும் நாம் அறியவேண்டிய பொருள்கள் ஐந்தேயாகும். அவையே அர்த்த பஞ்சகம் என்று ஸாஸ்த்ராலித்தமாக வழங்கப்பெறுகின்றன. (1) பரமாத்மா வின் ஸ்வரூபம். (2) ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம். (3) உபாயஸ்வரூபம். (4) விரோதிஸ்வரூபம். (5) புருஷார்த்த ஸ்வரூபம் என்கிற இவையே அர்த்தபஞ்சகமாகும். இவற்றுள் ஜீவாத்மா ஸ்வரூபமே ஸ்வஸ்வரூபமெனப்படுகின்றது. நம்முடைய பூருவாசாரியர்களுக்குப் பரமநிதியாக விளங்கின இதிஹாஸச் சேஷ்டமான் ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் தேறுகின்ற முறையைக் கொண்டு ஸ்வஸ்வரூபத்தை நாம் தெளிந்துகொள் ளும் வழி காட்டுகிறோம்.

20. சேஷத்வமும் பாரதந்திரியமும் ஸ்வஸ்வரூபம் என்பது உலகமறிந்ததேயாகும். இவை யிரண்டும் எம்பெருமான் விஷயத்திலும் பாகவதர்களின் விஷயத்திலும் பார்ப்பம். இவற்றை அனுஷ்டான முகத்தால் காட்டுவதற்காகவே இளையபெருமானும் பாதாழ்வானும் சத்ருக்நாழ்வானும் அவதரித்தார்கள்.

21. சேஷத்வமாவது என்ன? பாரதந்திரியமாவது என்ன? என்பதை முந்துற முன்னம் தெரிந்துகொள்ளவேணும். “கட்டிப் பொன்போலே சேஷத்வம்; பணிப்பொன் போலே பாரதந்திரியம்” என்பர் நம் பூருவாசாரியர்கள். இஷ்டமானபடி உபயோகப்படுவதற்கு உரித்தாயிருக்கும் நிலைமையே கட்டிப்பொன். உபயோகப்படுவதற்கு உரித்தாயிருக்குமளவே யல்லாமல் உபயோகப்பட்டுத் தீருகின்ற நிலைமையே பணிப்பொன். வேலை செய்யப்பட்டு ஒரு பூஷணமாக முடிந்த பொன் பணிப்பொன் எனப்படும். ஆக, யதேஷ்டமாக விரியோகப் படுவதற்கு ஸ்வரூப யோக்யதாமாத்ரம் சேஷத்வமென்றும் அவ்வளவேயன்றிக்கே யதேஷ்டமாக விரியோகப்பட்டுத் தீர்ந்தமை பாரதந்திரியமென்றும் சொல்லிற்றாயிற்று.

22. இளையபெருமானுடையது சேஷத்வம்; பாதாழ்வானுடையது பாரதந்திரியம். எவ்வளவென்னில்; பெருமான் பித்ருவாகப் பரிபாலனார்த்தமாகக் காட்டுக்குப் புறப்படி

விருக்கையில் இளையபெருமாள் தம்மையும் உடனழைத்துக்கொண்டு செல்லும்படி வேண்டினார். அப்போது பெருமாள், “காட்டுக்கு விதியாகச் செல்லவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் எனக்குப்போலே உனக்கு இல்லாமையாலே நீ திருவயோத்தியிலேயே இருந்து தாய் தந்தையர்க்குப் பணிவிடை செய்துகொண்டு வாழ்வாயாக” என்று நியமித்தருளச் செய்தேயும் இளையபெருமாள் அதற்கு உடன்பட்டாது நிர்ப்பந்தித்துப் பின்தொடர்ந்து அடிமைசெய்தார்.

23. பாதாழ்வானேவென்னில்; சித்ரகூடப் பரிஸாத்திலே பெருமாள் பக்கவிலே விடைகொண்டு திருவயோத்திக்கு மீண்டெழுந்தருளி மகுடாபிஷேகம் கொண்டருளவேணும்” என்று பதவர்து பிரார்த்தித்தவிடத்திலும் பெருமாள் அதற்கு இசையா தொழியவே பாதாழ்வானை உடைய பாதந்தரிய ஸ்வரூபத்தை நோக்கி அவர் திருவுள்ளமானபடியே நடந்து கொள்வதுதான் நமக்கு உற்றது என்று துணிந்து “அதிரோஹார்ய! பாதாப்யாம் பாதுகே ஹேம பூஷிதே, ஏதே ஹி ஸர்வலோகஸ்ய யோகக்ஷேமம் விதாஸ்தத்.” என்று பிரார்த்தித்து ஸ்ரீராம பாதுகைகளை மஹாப்ராஸாதமாகப் பெற்றுக்கொண்டு “ஆருரோஹ ரதம் ஹ்ருஷ்ட!” என்று மகிழ்ந்து மீண்டனன்.

24. பெருமாள் பிராட்டியைச் சிறைமீட்டுத் திருவயோத்திக்கு மீண்டெழுந்தருளி மகுடாபிஷேகம் கொண்டருளும்போது, உவராஜபட்டாபிஷேகம் செய்துகொள்ளும்படி இளைய பெருமானை நிர்ப்பந்தித்தும் அவர் இசைந்திலர்; பாதாழ்வானை நியமித்தவாரே அவர் இசைந்து போந்தார். ஆக இப்படிப்பட்ட தன்மைகளை நோக்குமிடத்தில் இளையபெருமானுடைய படி வெறும் சேஷத்வமென்றும், பாதாழ்வானுடைய படி அதனிலும் சிறந்த பாதந்தரியமென்றும் அறியப்படும்.

25. சேஷத்வத்திற்காட்டில் பாதந்தரியமே மிகச் சிறந்ததென்றும் அதுவே திருமந்தரத்தில் வடிக்கட்டினதாகத் தேறின ஸ்வரூப பாதாத்தியமென்றும் கூறினோம். சாஸ்த்ரங்களில் ஆஜ்ஞாகைங்கர்யமென்றும் அதுஜ்ஞாகைங்கர்யமென்றும் இருவகைப் பணிவிடைகள் கூறப்படும். ஸ்வாமி நியமித்த கட்டளையை மறுக்காமல் அப்படியே நிறைவேற்றுவது ஆஜ்ஞாகைங்கர்யமென்று சொல்லப்படும். எந்த கைங்கர்யத்தைச் செய்யாமற் போனால் பாத்யவாயம் புகுமோ, அது ஆஜ்ஞாகைங்கர்யமென்று கொள்க. இனி அதுஜ்ஞாகைங்கர்யமாவது, ‘செய்யா விடில் பாத்யவாயம்’ என்பதில்லாமல், சேஷியின் முகவிகாஸத்தை விரும்பி அத்தாணிச் சேவகமாகச் செய்யும் கைங்கர்யமாகும். ஆகவே இளையபெருமாள் அதுஜ்ஞாகைங்கர்ய நிஷ்டரென்றும், பாதாழ்வான் ஆஜ்ஞாகைங்கர்ய நிஷ்டரென்றும் கொள்ளத்தகுவர்.

26. எம்பெருமானளவில் அடிமைப்பட்டிருப்பதிலுங் காட்டில் அவனடியார்களான பாகவதர்கள் பக்கவில் அடிமைப்பட்டிருப்பதானது இன்னமும் மிகச்சிறந்தது. இது சத்ருக் நாழ்வான் பக்கவிலே காணத்தகும். பாகவதோத்தமனான பாதாழ்வானை யல்லது பாத்யாதே விருப்பர் சத்ருக்நாழ்வான். ஸ்ரீ வால்மீகிமுனிவர் இவரைப்பற்றிக் கூறுமிடத்தில் “சத்ருக்நோ நித்யசத்ருக்நஃ” என்கிறார். நம்முடைய கூடப்பிறந்து நம்மைவிட்டு அகலாதிருக்கும் இந்திரியங்களே நித்ய சத்ருவெனப்படும். சத்ருக்நாழ்வான் தமது இந்திரியங்களைப் பட்டிமேய வெண்ணுதபடி அடக்கி ஆள்பவர் என்ற கருத்துப்பட நித்யசத்ருக்நஃ எனப்பட்டது. அவருடைய கருத்தின்படி இந்திரியங்களுக்குப் பட்டிமேய்தலாவது என்னென்னில்; தமக்கு உத்தேச்யமான பாதாழ்வானிடத்தை விட்டுப் பிறிதோரிடத்தில் செல்லுதல் பட்டிமேய்தலாம். ஆகவே அவர்புகவத்விஷயத்தையும் விஷயாந்தரத்தோடொக்க நினைத்திருப்பர். எப்போதாவது

ஸ்ரீராமபிரானையும் அவர் ஸேவிகை நேருமாவில் தமக்கு உத்தேசியமாக ஸேவிக்கமாட்டார், தமக்கு உத்தேசியமாக பாதாபிவானுக்கு உத்தேசியர் என்று இவ்வழியாலே ஸேவிப்பாராம்.

27. இப்படிப்பட்ட நிச்சை விளைவது மிகவும் அரிது. விஷயந்தரங்கள் தோஷம் களை வடிவெடுத்திருக்கிறபடியால் அந்த தோஷங்களை ஆராய்ந்து பார்த்து அவற்றை விட்டுத் தொலைக்கமுடியும். பகவத்கிரியை அங்கனத்திற்கே * ஸமஸ்த கல்யாணகுண அம்ருதோத்தியாக இருப்பதனாலும் * பும்ஸாம் த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரிணம் * என்கிறபடியே ஆன்களையும் பெண்ணுடையுக்கச் செய்யுமதாக இருப்பதனாலும் அதைவிடவது மிகவும் அரிது. ஆனால் குணக்கடலான பகவத் விஷயத்தை விடவேண்டுமென்றென்னென்னில்; விடவேண்டுமென்று சொல்லுகிறதன்று. உலகத்தில் ஒருவஸ்துவிலே ஒருவனுக்குப் ப்ரோமமுண்டானால் தத்வியுத்த ஸம்பந்த ஸம்பந்திகள் பக்கவிலும் அந்த ப்ரோமம் பெருகிச் செல்லும்படியாகக் காணுகின்றோம். மனையினிடத்திலே ஆராத காதல்கொண்டவொருவன் அந்த மனைவிக்கு யார் யார் உற்றருந் தினாரோ அவர்கள் பக்கவிலும் ப்ரோமம் பெருகிச் செல்லப் பெறுகின்றனன்றோ. இல்லா என்? என்று யாரா யார் கேட்பது? ப்ரோமத்தின் பாவாஹஸானி அப்படிப்பட்டது என்றே சொல்லவேண்டும். அதுபோல பகவானிடத்தில் வைக்கின்ற அன்பு அதிசயித்ததாக இருக்கு மாகில் "அடியாடியார் தம்மடியாடியார் தமக்கடியாடியார்-தம், அடியாடியோங்களை?" என்றும் "த்வத்ப்ருத்யப்ருத்ய டரீதாரக ப்ருத்ய ப்ருத்ய ப்ருத்யஸ்ய ப்ருத்ய இதி மாம் ஸ்மர ஸோககாத!" என்றும் சொல்லுகிறபடியே பகவத் பக்த ஸந்தானங்களிலே அது பெருகிச் சென்று திரும். அந்த ப்ரோமத்தை ஒருமடை செய்யவேண்டியதான முறைமையில் பகவத் விஷயத்தை உபேஷிக்கும்படியான நிலைமையும் வந்துவிடும்.

28. எம்பெருமான் தானே அஷ்டவித பக்திகளை அருளிச்செய்யுமிடத்தில் * மித் பக்தஜநவாத்ஸல்யம் * என்று, முத்தற முன்னம் பாகவதர்கள் பக்கவில் ப்ரோமம் கணத் திருப்பதுவே தன் பக்கவில் பக்தி முதிர்ந்தபடி என்று காட்டுகிறார். ஆகவே பகவத் சேஷத் வத்திற் காட்டினும் பாகவத சேஷத்வத்தேமே சிரியதென்றும், அது, ராமாயண புருஷர்களில் சத்ருக்நாபிவானுடைய அனுஷ்டானத்தாலே வரித்தமென்றும் தேறிற்று.

29. ஸ்ரீராமபிரான் பாம்புருஷனு யிருக்கச்செய்தேயும் மனிசர்களிலே ஒருவனுப் வந்து பிறந்து தன்னுடைய நியாமத்தவம் முதலியவற்றை மறைத்துக்கொண்டு நியாம்பர்களிலே தானும் ஒருவனாக ஆசரித்துக் காட்டினபடியாலே அப்பெருமான் தானும் ஸ்வஸ்வரூபத்தை ஒருவரது காட்டியே யிருக்கின்றார். பெரியோர் சொல்லிற்றைச் சிறியோர் கேட்பது என்று ஒரு ஸாமான்ய தர்மமுண்டு; இதுதான் ஆத்மஸ்வரூபத்தில் ஒன்றாகும். இதனை ஸ்ரீராமபிரான் ஸ்வாதுஷ்டானமுதத்தாலே காட்டியுள்ளான். பெருமான் செய்த செயல்களைக் கூறுமிடங்களில் வான்மீய பகவான் * விச்வாமித்ரஸ்ய ஸாஸநாத் * என்றும் * அகஸ்த்யவசநாத் * என்றும், * திருவசநிர்ந்தேயநாத் * என்றும் * பாந்லாஜஸ்ய ஸாஸநாத் * என்றும் இப்படியே பெரி யோர்களுடைய நியமனங்களைக் காணமாகக் கூறி யிருத்தல் காணலாம். பெருமான் முத்தற முன்னம் தூட ககைய வதம் பன்னினார்; ஸ்திரீவதம் பன்னலாமா? என்றசொல் தர்மஹிநி யங்கிப்பதற்கு இடமில்லாதபடி, "விச்வாமித்ர முனிவர் நியமிக்கவே பெரியோருடைய நியமன மென்று பெருமான் செய்தார்" என்று வான்மீய முனிவர் விளக்கி வைத்தார். இவ்வன்மே மற்றும் கண்டுகொள்வது. ஆகவே, பெருமான் அனுட்டித்துக் காட்டினது ஸாமான்யதர்மம்; இவையபெருமான் அனுட்டித்துக் காட்டினது அதனிலும் சிறந்த விசேஷதர்மம். பாதாபிவான்

அனுட்டித்துக் காட்டினது அதனிடம் மிகச் சிறந்த தருமம், சத்ருக்ரமீவான் அனுட்டித்துக் காட்டினது எல்லாவற்றினும் மிகச் சிறந்த தருமம்.

30. கைங்கரியத்தில் வற்றமுற்றிருப்பதே ஆத்மாவுக்கு மிக முக்கியமாகும். மாந லீகம், வாசிகம், காயிகம் என்று கைங்கரியம் மூவகைப்படும். இவற்றுள் காயிக கைங்கரியமே மிகவும் சிறப்புப் பெறும். எந்த லஸ்தாவிலே நாம் அதிகமான ப்ரேமம் பாராட்டுகின்றோமோ, அந்த வஸ்துவைக்கொண்டு கைங்கரியம் செய்வதன்றோ எம்பெருமானுக்கு உகப்பை விளைக்கும். நாம் நம்முடைய உடலில் எவ்வளவு ப்ரேமம் பாராட்டிவருகின்றோமென்பது ஒவ்வொரு வர்க்கும் தெரிந்ததேயாம். பணத்தைக் காட்டிலும் நாம் உடலிலே அதிகமான பற்று வைத் திருக்கிறோம். ராஜஸ்தானத்தில் ஒரு குற்றம் செய்ததற்காகத் தண்டனை விதிக்கப்படும்போது "ஒருநாள் சிறைவாஸம்; அல்லது ஆயிரம் ரூபாய் அபராதம் செலுத்துதல்" என்றால் சரீரத்தி லுள்ள அன்பினால், அதற்குக் கஷ்டம் தருவதான சிறைவாஸத்தை வெறுத்துப் பணத்தையே செலுத்தப் பார்க்கின்றவர்கள் பணத்தைவிட உடலிலேயே அதிகமான அன்பு பாராட்டி யிருக்கிறார்களென்பது எளிதாகத் தெரியவரும். ஆகவே, நாம் பணத்தைக் கொண்டு கைங்கரியம் செய்வதில் காட்டிலும் மிக விருப்பமான உடலைக்கொண்டு கைங்கரியம் செய்வதே உத்தமமாகும்.

31. இதுவும் இளையபெருமானுடைய அனுஷ்டானத்தாலே வந்ததம். இவர் "பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஸ்வர கிரிஸாக்ஷ ரம்ஸ்பதே, அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரத ஸ்ரவதர் ச தே." என்று விண்ணப்பம்செய்து அப்படியே ஒழியில் காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி வழுவினாவடிமைசெய்து ஸ்வரூபம் நிறம்பெற்றார். இதைப்பற்றி ப்ரீவசபூஷணத்தில் அருளிச்செய்யுமிடத்து "பசியாபிடுப்பார் அட்டசோறு முண்ணவேணும் அடுகிறசோறு முண்ணவேணும் என்னுமார்பாலே காட்டுக்குப் போகிறபோது இளையபெருமான் பிரியில் தரியாமையை முன்னிட்டு அடிமைசெய்யவேணும் எல்லாவடிமையும் செய்யலேனும் எவிக் கொள்ளவும் வேணுமென்றார்; பளடவீட்டில் புருத்தபின்பு காட்டில் தனியிடத்தில் ஸ்வயம் பாகத்திலே வயிற்சுறப் பெருக்கினபடியாலே ஒப்பூணுண்ணமாட்டாதே ஒரு திருக்கையாலே திருவெண்கொற்றக் குடையையும் ஒரு திருக்கையாலே திருவெண்சாமாத்நையும் தரித்து அடிமை செய்தார்" என்றருளியுள்ள தீவ்யஸூக்திகளும் அவ்விடத்து மணவாளமாமுனி கனின் விபாக்கியான ப்ரீ ஸூக்திகளும் லேಖிக்கத்தக்கன.

32. ஸகலஜாத்காரணபூதனாய், ஸர்வலோகாசுதானாய், ஸர்வஸூஷியாய், ஸர்வஸ்வாமியாய், ஸர்வாதாரபூதனாய், ஸகலசேதகாசேதக சரீரனாய், அகலதேஹய பாத்யகே கல்யாண குணரண விலபனாய், உபயவிபூதிநாதனாய், லக்ஷ்மீபதியாயி ருப்பன் பாம்புருஷன். மேலே குறிக்கப் பட்ட விசேஷணங்களில் ஒவ்வொன்றிலும் உட்புகுத்து தெரிந்துகொள்வதே பாஸ்வரூபஜ்ஞான மாதும். அவ்வளவு விஸ்தரத்திற்கு இங்கு அவசரமில்லாமையாலே முக்கியமாகச் சில விஷயங்களை இங்கு நிரூபிக்கிறோம்.

33. எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம் பரம் ப்ரகாசம் விபவம் அந்தர்யாமி அர்ச்சாவ நாரம் என்று ஐவகைப்பட்டிருக்கும். நம்மாழ்வார் * விண்மீதிருப்பாய் மலைமேல் நிற்பாய் கடல்சேர்ப்பாய் மண்மீதுழல்வாய் இவற்றென்க்கும் மறைந்து நிறவாய் * என்ற பாசாத்தினால் இந்த ஐவகைகளையும் நிரூபித்துக்காட்டியருளினார். விண்மீதிருப்பாய் என்றது பாத்வம்; கடல் சேர்ப்பாய் என்றது விபூதம்; மண்மீதுழல்வாய் என்றது, ப்ரீராமக்ருஷ்ணாத்மவதா ரூபமான விபவம்; இவற்றென்க்கும் மறைந்துநிறவாய் என்றது அந்தர்யாமித்வம்; மலைமேல்

தீர்பாய் என்றது திருமலை முதலான திவ்யதேசங்களிலெழுந்தருளியிருக்கும் நிலையாகிய ஆர்க்காவதாரம்.

34. எம்பெருமானைப் பேசப்பெற்ற நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் முதலடியில் * உயர்வற வயர்கல முடையவன் * என்று ஸுகலகல்யாண குணகர்தவத்தையிட்டு உயர் மிக்கையாலும், இதிலாஸச் சொல்லுமான ஸ்ரீராமாயணமும் * கிண்சிந் சாஸ்தி லோ கிண்சிந் கய விய்வான் !.....முநி வஸ்யாம்யஹ் வுஷா தீயுக்: ஸ்யதா நர: * என்று திருக்கல்யாண குணகலகளைக் கொண்டே அவதரித்திருக்கையாலும், மேன்மேலும் * வஹு நர கலயாணகுணா: புவஸ்ய சந்தி தை * என்றும், * தருகி ருபஸ்பவ சுகுமாரி மஹாவலி * என்றும் * தாதுநாமிவ சீலேந்திர குணாநாமாகரோ மஹான் * என்றும் * விதிதஸஹி தர்மஜ: ஸரணாகதவதஸல: * என்றும் திருக்குணங்களின் பாஸ்தாவமே பெருகிச் செல்லுமையாலும் அப்பெருமானது கடல்போன்ற திருக்குணங்களை ஸதா அறுபதிப்பதே நமக்குப் பாரப்தம்.

35. 'நாச்சொற்கள்' என்றும் 'செவிக்கினிய செஞ்சொல்' என்றும் போற்றப் படுகின்ற திவ்யப் பிரபந்தங்கள் வேத வேதாந்த வேதாங்கஸாரமென்று உலகம் கொண்டாட நின்றன. இவை தமிழ்ப் பாஷையிலே அவதரித்திருக்கின்றமைபால் வடமொழியில் பரிசயமும் பரிசய போக்யமாதயும் இல்லாதவர்கள் மாத்திரமே இவற்றைக்கொண்டு போதுபோக்கவேண்டுமென்றும், ஸம்ஸ்கிருத வித்வான்களாகவுள்ளவர்கள் உபநிஷத்துக்கள் முதலானவற்றைக் கொண்டே போதுபோக்க வேண்டுமென்றும் சிலர் வாய்விட்டுப் பேசுவார்கள். வடமொழிப் பார்த்துத் திருநாவின மந்தரத்தாந் கடைத்தவரான நம் தேசிகனுடைய திருவுள்ளம் இவ்விஷயத்தில் எப்படிப்பட்டது? என்பதைப்பற்றி ஆராயப்பெற்று ரஸிகர்களுக்குச் சில விஷயங்களை உணர்த்துகிறோம். இவ்வாசார்யஸார்வபௌமர் தென்மொழியிலும் வடமொழியிலும் ஆழ்வாரைப்பற்றியும் அருளிச்செயல்களைப்பற்றியும் அருளிச்செய்திருக்கின்ற திவ்யஸூக்திகள் பலபல, பாதுகாஸஹஸ்ரமென்கிற ஒரு திவ்ய சாஸ்திரத்தில் ஆழ்வார் விஷயமாக அருளிச்செய்துள்ள ச்லோகாத்மகளை ஆராய்ந்தாலோ, ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகளை அதுசந்தித்த வாயினால் மற்றொரு ஸாஸ்வதிகையப் பேசவும் கூசவேண்டுமென்படி, அருளிச்செயல்களின் பெருமை அற்புதமாக அறையப்பட்டுள்ளது. அந்த பாதுகா ஸஹஸ்ரத்திற்கு ஆழ்வார் பெருமையையும் திவ்யப்ரபந்த மஹிமையையும் பேசுவதுதான் ஜீவநாடி.

36. ஆன்வந்தார், ஸ்தோத்ராத்மத்தில் "மாதா பிதா யுல்தயா" என்கிற ச்லோகத் தினால் ஆழ்வாரை இறைஞ்சினார். அங்கு ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்தில் தேசிகன் அருளிச்செய்துள்ள அவதாரிசா ஸ்ரீஸூக்திகள் ஆஸ்திகர்களுக்கு அநவரதம் அதுஸந்தேயமாகக் கண்டபாடம் செய்ப்பத்தக்கவை. "அய பராஸரபவ்வாதிபி வேதாந்தரஹஸ்யவையாதிஸ்யதேதுமூ: சய: பரமாஸ்திநி சிதிரஜகதம: சர்வோபஜிவ்யரூபவஹு: மஹுரகவிபமூதி சபதாயபரஸ்யா நயமுநேரப்யுபகாரம், காலவிபகரே஽பி பரமபுருஷசஹஸ்யாத கயாசித் பாதும்ய சாஸாதிபி சர்வோபநிஸ்தாரோபதேஹம் பராஹுஸுநி - * மாதாபிதாபிரதேயாபுபநிஸ்தசிதமஹவதஸ்வாவ- ஹத்யா பணமதி மாதேதி " || என்பவை அங்கு ஸ்ரீஸூக்திகள், பராஸர மஹர்ஷிபணித்த ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்திற் காட்டிலும் வேதாந்த ரஹஸ்யார்த்தங்களை மிகத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றவை ஆழ்வாரருளிச் செயல்கள் — என்பது மேற்கூறிய ஸ்தோத்ர பாஷ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளில் செவ் வனே கூறப்பட்டதாம்.

பதினாறு பதிராஜ ஸப்ததியில் கம்மாழ்வானாப்பற்றி ஒரு ச்லோகம் அருளிச்செய்திருக்காமல் "यस्य सारस्वतं स्रोतो यकुलामोदवासितम् । अतीनां विश्रमायात् शठारि समुपासहे ॥" என்பதாம். இதில் பிற்பாதியின் தாற்பரியம் யாதெனில்; ஸம்ஸ்கிருத வேதங்கள் தத்வஹித புருஷாதிகளைத் தெளிய வெளியிடவேணுமென்று மிகவும் சிரமப்பட்டன; ஆனால் சிரமத்திற்குத் துதியான பலன் கிடைக்கவில்லை. 'அந்தோ! எமக்கு ச்ராமமே மிக்கதே!' என்று அந்த வேதங்கள் விடாய்த்தனவாம். அந்த நிலைமையில் மகிழ்மாலை மார்பினாரான ஆழ்வார் திருவவதரித்து சாச்சொற்களாலே வேதங்களுக்கு உத்தேசயமான பொருள்களைத் தெளிய வெளியிட்டருளினமையால் வேதங்களுக்கு உண்டாயிருந்த விடாய் தொலைந்ததாம் என்பதே. அன்றி, 'பகவத் ஸ்வரூப ரூபகுணவிபூதிகளைப் ப்ரதிபாதிக்கும் திறத்தில், வேதங்களே! நீங்கள் என் வினாக் ச்ரமப்படுகின்றீர்கள்? அந்தத் தொழிலை நான் வஹிக்கக்கடவேன்; நீங்கள் இளைப்பாறலாம்" என்று சொல்லி ஆழ்வார் திவ்யப்பாபந்தங்களை அருளிச்செய்வாராயினர்— என்பதும் கருத்தாகும். அதிகம்பிரமான தேசிக திவ்யஸலக்திகளிலே இன்னமும் விசேஷ தாற்பரப்பங்களை வஹித்து உணரலாம்.

Released by Maaran's Dog , Toronto , Canada

38. தேசிகனுடைய திருவுள்ளத்தில் திவ்யப்பாபந்தங்களின் பெருமை இடைவிடாது குடிக்கொண்டிருந்ததென்று கங்கு புலப்படுகின்றது. இதிலாஸ புராணதிகளைக்கொண்டு உபநிஷதங்களின் தாற்பரியத்தை உணர்வதற் காட்டிலும் ஆழ்வார் திவ்ய ஸலக்திகளைக்கொண்டு அறிவதே மிகச் சிறந்தது என்கிற திருவுள்ளத்தை த்ரமிடோபநிஷத் தாற்பரப்பாத்ராவனியில் மிக விரிவாக அருளியுள்ளார். அதில் நான்காவது ச்லோகத்தில்—

"यस्य सारस्वतं स्रोतो यकुलामोदवासितम् । अतीनां विश्रमायात् शठारि समुपासहे ॥" என்றுள்ளது. வேதங்களுக்கு உபப்நும்ஹணமாக மஹர்ஷிகள் இயற்றிய இதிலாஸ புராணங்களைக்கொண்டு நாம் எந்த உபயோகத்தை அடைகின்றோமோ அந்த உபயோகமே திருவாய் மொழியினாலுமுள்ளது; ஆனால் அந்த புராணதிகள் ராஜஸ தாமஸத்வ ஹேதுக்களாலே த்ரபாஜ்யங்களாகவுமாகின்றன. இங்கு அப்படியில்லை. ஸத்வகுணத்திற்கு எல்லை நிலமான ஆழ்வாராலே அருளிச்செய்யப்பட்டதாகையாலே கேவலம் ஸாத்விசமாயிருக்கின்ற இத் திருவாய்மொழியாகிற த்ராவிட ப்ரஹ்ம ஸம்ஹிதைபாணது வேதோப ப்நும்ஹணங்களில் தலைமை பெற்றதாகும்—என்பது மேற்குறித்த ஸ்ரீஸலக்தியின் பொருள்.

39. அம்ருதாஸ்வாதிநி யென்னும் ப்ரபந்தத்திலுள்ள — "அந்தமிலாப் பேரின்ப மருந்தவேட்கும் அடியோமை யறிவுடனே யென்றுங்காத்து; முந்தைவினை நினைவு" லொழுக்கா தெம்மை முந்நிலையாந் தேசிகர்தம் முன்னே சேர்த்து, மந்திரமும் மந்திரத்தின் வழியுங்காட்டி வழிப்படுத்தி வானேற்றி யடிமைகொள்ளத் தந்தையென சின்ற தனித் திருமால் தாளில் தலைவந்தோம்' சடகோபனருளிஞலே. (28) என்ற ஒரு பாசாமே போதும்.

40. ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயத்தில் சிறந்த மெய்யடியார்களாகக் கொண்டாடப்படுகின்ற பொய்கையார் பூதத்தார் பேயார் புகழ்மழிசையையன் அருள்மாறன் சேலர்கோன் தய்ப்பட்ட நாதன் அன்பர்தான் தூளி நற்பாணன் நன்கலியன்' என்னும் ஆழ்வார்கள் பிறந்து வளர்ந்தகாலம் எது? என்பதைப் பலர் ஆராயப்புகுத்து பல பல வகையாக வரைந் திருக்கின்றார்களென்பது இவ்வுலகில் பிரசித்தமானதே. இவ்வாராய்ச்சி விஷயமாகச் சிலருடைய கட்டுரைகள் அச்சாகி வெளிவந்துள்ளன; வேறு சிலருடைய கட்டுரைகள் அச்சிடப் பெறாது எழுத்தளவிலே நிற்கின்றன. இத்தகைய புத்தகங்களை நாம் பெரும்பாலும் பார்த்திருக்க

37. யதிராஜ ஸப்ததியில் கம்மாழ்வானைப்பற்றி ஒரு ச்லோகம் அருளிச்செய்கிறார் காண்மின்; *“यस्य सारस्वतं सीतो वकुलामोदवासितम् । श्रुतीनां विद्यमायां शठारिं समुपासहे ॥” என்பதாம். இதில் பிற்பாதியின் தாற்பரியம் யாதெனில்; ஸம்ஸ்கிருத வேதங்கள் தத்வவறித புருஷார்த்தங்களைத் தெளிய வெளியிடவேணுமென்று மிகவும் சிரமப்பட்டன; ஆனால் சிரமத்திற்குத் தகுதியான பலன் கிடைக்கவில்லை. ‘அந்தோ! நமக்கு சாமமே மிக்கதே!’ என்று அந்த வேதங்கள் விடாய்த்தனவாம். அந்த நிலைமையில் மகிழ்மலை மார்பினாரான ஆழ்வார் திருவவதரித்து ஈசச்சொற்களாலே வேதங்களுக்கு உத்தேச்யமான பொருள்களைத் தெளிய வெளியிட்டருளினமையால் வேதங்களுக்கு உண்டாயிருந்த சிடைய் தொலைந்ததாம் என்பதே. ஆன்றி, ‘பகவத் ஸ்வரூப ரூபகுணவிபூதிகளைப் பாதிபாதிக்கும் திறத்தில், வேதங்களை! நீங்கள் ஏன் வீணாகச் சாமப்படுகின்றீர்கள்? அந்தத் தொழில் நான் வலிக்கக்கடவேன்; நீங்கள் இளைப்பாறலாம்” என்று கொல்லி ஆழ்வார் திவ்யப்பாபந்தங்களை அருளிச்செய்வாயினர் — என்பதும் கருத்தாகும். அதிகம் ராமான தேசிக திவ்யஸாந்திகளிலே இன்னமும் விசேஷ தாத்பர்யங்களை ஊழித்து உணரலாம்.

38. தேசிகனுடைய திருவுள்ளத்தில் திவ்யப்பாபந்தங்களின் பெருமை இடைவிடாது குடிக்கொண்டிருந்ததென்று நன்கு புலப்படுகின்றது. இதிலுள்ள புராணதிகளைக்கொண்டு உபநிஷத்துக்களின் தாற்பரியத்தை உணர்வதற்காட்டிலும் ஆழ்வார் திவ்ய ஸூக்திகளைக்கொண்டு அழிவதே மிகச் சிறந்தது என்பது திருவுள்ளத்தைத் தாயிடோபநிஷத் தாத்பர்யாத்நாவனியில் மிக விரிவாக அருளிபுள்ளார். அதில் நான்காவது ச்லோகத்தில்—

“यत्कृत्यं श्रुतीनां मुनिगणविदितैस्सेनिहासैः पुराणैः तत्रासौ तत्रासौ शठारिमुनेः संहिता सार्वभौमी” என்றுள்ளது. வேதங்களுக்கு உபப் பற்றும்ஹணமாக மஹர். நிகம் இயற்றிய இதிஹாஸ புராணங்களைக்கொண்டு நாம் எந்த உபயோகத்தை அடைகின்றோமோ அந்த உபயோகமே திருவாய் மொழியினுமுள்ளது; ஆனால் அந்த புராணதிகள் ராஜஸ தாமஸத்வ மீஹதுக்களாலே தாஜ்யங்களாகவுமாகின்றன. இங்கு அப்படியில்லை. ஸர்வ குணத்திற்கு எல்லை நிலமான ஆழ்வாராலே அருளிச்செய்யப்பட்டதாகையாலே ‘கேவலம் ஸாத்விதமாயிருக்கின்ற இத் திருவாய்மொழியாகிற த்ராவிட ப்ரஹ்ம ஸம்ஹிதையானது’ உத்தோப ப்ரம்ஹணங்களில் உலகமே பெற்றதாகும்—என்பது மேற்கூறிய பூர்வஸூத்தியின் பொருள்.

39. அம்ருதாஸ்காந்தி யென்றும் ப்ரபந்தத்திலுள்ள — “அந்தமிலாப் பேரின்ப மருந்தவேட்கும் அடியோமை யறிவுடனே யென்றுங்காத்தல், முயற்சியின் நினைவு” என்பதற்குத் தெம்மை முந்திலையாக் தேசிகர்தம் முன்னே ஸ்சர்த்து, மந்திரமுள் மந்திரத்தின் வழியுங்காட்டி வழிப்படுத்தி வானேற்றி யடிமைசொன்னத் தந்தையென பெரு தனித் திருமால் தாளில் தலைவைத்ததாம் சடகோபனருளினாலே. (28) என்ற ஒரு பாசாமே போதும்.

40. ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்ஸிதாயத்தில் சிறந்த மெட்டடியார்களாகக் கொண்டாடப் படுகின்ற ‘பொய்கையார் பூதத்தார் பெயார் புகழ்மழிசையையன் அருள்மாநன் சொலர்கோன் துய்யப்பட்ட காதன் அன்பர்தான் தூனி நற்பாணன் நன்கவியன்’ என்னும் ஆழ்வார்கள் சிறந்து வளர்ந்தகாலம் எது? என்பதைப் பலர் ஆராய்ந்தும் பல பல வகையாக வரைந் திருக்கின்றார்களென்பது இவ்வுலகின் பிரசித்தமானதே. இவ்வா ராய்ச்சி விஷயமாகச் ச்லோகைய கட்டுரைகள் அச்சா வெளியிட்டுள்ளன; வேறு சிலருடைய கட்டுரைகள் அச்சிடப் பெறாது எழுத்தளவிலே நிற்கின்றன. இத்தகைய புத்தகங்களை நாம் பெரும்பாலும் பார்த்திருக்க

கின்றோம். ஒவ்வொருவர் எழுதியிருப்பதும் மிக மிக விசித்திரமாகவே உள்ளது. ஆழ்வார்களின் ஹுடைய வரிசைக்கிரமம் பூருவாச்சாரியர்களால் அதுஸந்திக்கப்பட்டவிதம் மனவாளமாமுனிகளால் உபதேசரத்தினமாலையில் "சதிவர் தோற்றத்தடைவாயிங்கு" என்று காட்டப்பட்டதாக நின்றது. புதிய ஆராய்ச்சியாளர்கள் இவ்வரிசைக் கிரமத்தையும் மாறுபடக் கூறுகின்றனர். ஆழ்வார்களைல்லார்க்கும் பித்தியை கம்மாழ்வார் அவதரித்தாரென்றும், மதூரகவிகள் கம்மாழ்வார்க்கும் ஆசாரியரே யல்லது சிவ, பாலல்லர் என்றும், ஸ்ரீ ராமாநுஜரென்கிற உடையவருடைய காலத்திற்குப் பிறகும்கூட ஆழ்வார்கள் தோன்றினர் என்றும் இப்புடைகளிலே அவரவர்கள் எழுதிவைத்திருப்பவை எடுத்துக் கழிக்கவும் தகாதவை.

41. சிலர், தங்கள் மிகவும் பிரமாணிகமாக ஆராய்ச்சி செய்வதாகவும், தருத்த சான்றுகள் காட்டுவதாகவும் கூறி, வி. 17. காலத்து நூற்றாண்டுகெட்டுப் பிறகே ஆழ்வார்கள் அவதரிக்க ஆரம்பித்தார்களென்றும், இற்றைக்கு ஏறக்குறைய ஆயிரத்தைத்தாறு ஆண்டுகெட்டு முன் ஒரு ஆழ்வாரும் இருந்ததில்லையென்றும் வரைகின்றார்கள். ஆங்காங்குச் சில சிலாசாசனங்களும் செப்பேடுகளும் மற்றஞ் சில ஆதாரங்களும் தங்கட்குத் துணைபுரிகின்றவாகத் தெரிவிக்கின்றார்கள். இருளும் மருளுமே வடிவெடுத்த இவர்களது கட்டுரைகளை நிரிய, தெரிபுரிலே களைந்தொழிக்கவேண்டுமென்று பல பெரியார்கள் அடிபெணுக்குப் பலகாலும் தெரிவிப்பதுண்டு. ஆனாலும் இந்த மறுப்புத் துறையிலே இறங்க என்னு மணம் இசையவில்லை; ஏனெனின், ஆழ்வார்கள் எக்காலத்தில் அவதரித்தவர்களாயினுமாக; பல்லாயிரம் வருடங்கட்கு முற்பட்டவர்கள் என்கிற காரணத்தினாலேயே ஒரு ஏற்றமும், சில நூற்றாண்டுகெட்டுள்ளாகவே தோன்றியவர்கள் என்கிற காரணத்தினால் ஒரு தாழ்வும் எண்ணுவாரில்லை. "புராணமீத்யேவ க்ஷுணுஸர்வம் கசாபி காவ்யம் நவமித்பாவத்யம்" என்றார் காளிதாஸ மஹாகவி. உப்புக் கிணற்றுள் தொன்று காலாயிரமாண்டுகெட்டு முற்பட்டதெனினும் அதில் தண்ணீர்ருந்தார்கள்; அமுதக் கிணறு இன்று கேற்றே தோன்றிற்றெனினும் அதனை ஆதரிக்கப் பின்வாங்குவார் ஒருவரு மிருக்கவில்லார். வீடு பற்றுக்களுக்குக் குற்றமும் சற்றமும் காரணமேயல்லது பழமைமீழ் புதுமைபும் காரணமல்லவென்பது விவகிகளுக்குத் தெரிவரிதன்று.

42. ஆனால் சிலர் சொல்லக்கூடும்; தாதனமாக அமைக்கப்படுகின்ற ஆலயங்களுக்குப் பெருமையில்லாமையும் புராதனங்களென்று புகலப்படுகின்ற ஆலயங்களுக்கே பெருமை யிருப்பதும் காண்கின்றோம்; அதுபோல, திவ்வியப் பிரபந்தங்கட்கும் புராதனமென்கிற காரணத்தினால் பெருமையுண்டாகவேண்டுமென்று கருதியே சிலர் ஆழ்வார்களின் காலத்தை வெகு பண்டைக்காலமென்று காட்டப் புகுந்தார்கள்—என்று. இந்த ஆரதமே பெரும்பாலும் சமது செலியில் விழுமின்றது. இதற்கு நாம் கூறும் விடைதர நடு நிலைமையிலுள்ளவர்கள் குறிக்கொள்ளவேணும், ஆழ்வார்களுக்கும் அவர்களது திவ்வியப் பிரபந்தங்களுக்கும் பெருமை ஏற்பட்டிராத காலம் யாருடைய புத்திக்காவது புலப்படுகின்றதா? என்று பார்க்கவேணும். வடமொழிப் புலவர்களாக மிக்க பிரசித்தி பெற்றிருந்த ஸ்ரீமதாரதமுனிகள் ஆளவந்தார் ஸ்ரீராமாநுஜர் முதலான பூருவாச்சாரியர்கள் தங்கள் உபநிஷத்துக்கள் முதலியவற்றால் போது போக்குவதை விட்டிட்டு திவ்வியப் பிரபந்தங்களைப் ஒவாத ஐனாகக் கொண்டிருந்தார்களென்பது ஒருவராலும் அபலாபம் செய்ய முடியாத விஷயம். உடையவர் காலம் இற்றைக்குச் சற்று ஏறக்குறைய ஆயிரமாண்டு ஆகிறது. அப்போது எழுந்தருளியிருந்தவரான ஸ்ரீ பட்டர் [காத்தாழ்வார் திருக்குமார்] நாம் அருளிக்கொடுத்த ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தலத்தில் முதல்கதையில்

“ பராங்குசாத்யா: ப்ரதமே புமாம்ஸ: நீஷே திவாம்ஸோ தச மாம் தயோக் ” என்றருளியுள்ளார். இதனால், அக்காலத்திலேயே ஆழ்வார்கள் பதின்மார்க்கும் திருவாங்கம் பெரிய கோயிலில் விக்ரஹப் பிரதிஷ்டை நடந்து முடிந்திருக்கிறதென்பது ஸ்பஷ்டமாகத் தெரியவருகின்றது. இப்போது ஆவ்வொரு ஆழ்வார்க்கும் தனித்தனி ஆலயம் காணப்படுவது, பேரலன்றி அக்காலத்தில் பதின் ஆழ்வாராகளும் ஒரே இடத்தில் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டிருந்தார்களென்பது மேலெடுத்த வகையில் உலகமெங்கிலும் நன்கு விளங்குகின்றது. இந்த ஸர்வீவேசம் ஸ்ரீரங்கத்தில் நடைக்கும் சரஸ்வதியாகியிருகில் ப்ரத்யக்ஷவியீத்தம். இதனால், ஆயிரமாண்டுகேட்கு முந்தியே ஆழ்வார்கட்கு விக்ரஹப் பிரதிஷ்டை நடைபெற்றிருக்கின்றமை விளங்கிற்று.

43. இனி ஆழ்வார்களுடைய திவ்யியப் பிரபந்தங்களுக்குத் தேவாலயங்களில் பாராயணம் நடக்காலத்தில் ஏற்பட்டதென்று பார்ப்போம். கம்பொன்றும் கவிசகாவீர்த்தி பானவர் தாம் இயற்றிய சடகோபார்தாடியில் “ அந்தமீலா மறைபாயிரத்தாழ்த்த வரும்பொருளைச் செந்தமிழாகத் திருத்திலனேல் நிலத்தேவர்களும், தந்தம் விழாவமுதமென்னும் தமிழார்கவியின் பந்தம் விழாவோமுதந் குருகூர்வந்த பண்ணவனே.” என்று ஒரு பாகாம் பாடியுள்ளார். ஆழ்வாருளிச்செயல் அவதரியாதிருந்தால் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களின் கதி என்னாகுமென்றும், ஆலயங்களில் நடைபெறும் உதஸவங்களின் கதிதான் என்னாகுமென்றும் உருகிப் பேசுகின்றா ரிதில், “ கம்பர் தம் கண்டகடாகக் கண்ட விஷயத்தை யன்றோ வரைந்துள்ளார். அக்காலத்து ஸ்ரீவைஷ்ணவ பிராமணர்கள் ஆழ்வாருளிச் செயல்கொண்டே பெருமை பெற்றிருந்ததும், தேவாலய உதஸவங்கள் தமிழ்வேத பாராயணத்தினாலேயே பெருமை பெரவிய நின்றதுமாகிய உண்மைகளை விவரிப்பார்தமர்க்கு கம்பர் காட்டியிருக்கின்றாராதலால், முற்காலத்திலே ஆழ்வார் களுடைய பெருமை உலகிற் பெரிசுத்து வந்ததென்பது தமிழுலகில் மறுக்கத்தகாத விஷய மாகும். திவ்யியப் பிரபந்தங்கட்குத் தமிழ்வேதமென்னும் சிறப்புப் பெயர் கம்பர் காலத்தி லேயே கிழங்கு வந்ததென்றால், அக்கம்பருக்குப் பிற்பட்டவர்களான சில ஸ்ரீவைஷ்ணவாசாரி யர்கள் ஆழ்வார்கட்கும் அருளிச்செயல்கட்கும் ஒரு பெருமையை ஸாதிக்கவேண்டி, புதிய காலத்தைப் பழைய காலமாக்கி பெழுதி வைத்திட்டார்கள் என்று வாதிப்பது சிறிதேனும் பொருத்தமுடைந்தோ?

Released by Maaran's Dog, Toronto, Canada

44. ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயத்தில் ஸ்ரீமந்நாதமுனிகட்கு முன் ஒரு சூசாரியரும் விறுபெற்று விளங்கினதாக நமக்குப் புலப்படவில்லை. நம்மாழ்வார்க்கும் நாதமுனிகட்கும் இடையே வெகுக்ாலம் சென்றிருக்கின்ற தென்பது ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களின் கொள்கை. ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகரும் தாம் இயற்றியருளின குருபாம்பராஸாரமென்னும் ரஹஸ்ய நூலில் நாத முனிகள் நம்மாழ்வாரை யோக தசையிலே ஸாக்ஷாத்கரித்து அருள் பெற்றந்தாகவே அருளிச் செய்துள்ளார். இதெல்லாம் பொய்யாக எழுதிவைத்தவை என்பது நவீன ஆராய்ச்சியாளர் களின் ஆதாரமற்ற வாதம். திவ்யியப் பிரபந்தங்களில் காணும் சில அரசர்களின் செய்திகளைப் பிடித்துக்கொண்டு, சாசனங்களின் உதவியையுக் கொண்டு தங்களுடைய ஆராய்ச்சியை ஆதார முடையதாகச் செய்யப் பார்க்கின்றனர், புதிப ஆராய்ச்சியாளர்கள். ஆதிபந்த மந்ததாகப் பெரும்பாலோரால் இசையப்பட்டுள்ள வடமொழி வேதத்திலும் காண்கின்ற பல கதைகளைப் பற்றிக்கொண்டால் அந்தவேதமும் கி. பி. இத்தனைபாவது நூற்றாண்டில் தோன்றியது என்று வாதிக்க இடமேற்படும் போதும், “ நமக்குத் தந்தை தாயர் இன்னார் ” என்பதை ருஜுவான பிராமணத்தினால் தின்னமாகக் கண்டறிந்து நிஷ்கர்ஷிக்கமாட்டாதவர்கள் பலவகைகளாலும்

“பராங்குசாத்யா: ப்ரதமே புமாம்ஸ: நிஷேதிவாம்ஸோ த்ச மாப் தயேரந்” என்றருளிபுள்ளார். இதனால், அக்காலத்திலேயே ஆழ்வார்கள் பதின்மார்க்கும் திருவாங்கம் பெரிய கோயிலில் விக்ரஹப் பிரதிஷ்டை நடந்து முடிந்திருக்கிறதென்பது ஸ்பஷ்டமாகத் தெரியவருகின்றது. இப்போது ஒவ்வொரு ஆழ்வார்க்கும் தனித்தனி ஆலயம் காணப்படுவதுபோலன்றி அக்காலத்தில் பத்தி ஆழ்வார்களும் ஒரேடத்தில் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டிருந்தார்களென்பது மேலெடுத்த கக்காட்டிய, சுலோகத்தினால் நன்றாக விளங்குகின்றது. இந்த ஸந்நிவேசம் ஸ்ரீரங்கத்தில் நாளேக்கும் சந்திரபுஷ்கரிணியருகில் ப்ரத்யக்ஷ வலித்தம். இதனால், ஆயிரமாண்டுகட்கு முந்தியே ஆழ்வார்கட்கு விக்ரஹப் பிரதிஷ்டை நடைபெற்றிருக்கின்றனம் விளங்கிற்று.

43. இனி ஆழ்வார்களுடைய திவ்வியப் பிரபந்தங்களுக்குத் தேவாலயங்களில் பாராயணம் எக்காலத்தில் ஏற்பட்டதென்று பார்ப்போம். கம்பொன்னும் கவிசக்ரவர்த்தி யானவர் தாம் இயற்றிய சடகோபார்த்தத்தில் “அந்தமில்லா மறைபாயிரத்தாழ்ந்த வரும்பொருளைச் செந்தமிழாகத் திருத்திலனேல் ஸ்ரீதேவர்களும், தந்தம் விநாயகமழகுமென்னும் தமிழார்கவியின் பந்தம் விநாயகமழகுங் குருகூர்லந்த பண்ணவனே.” என்று ஒரு பாசரம் பாடியுள்ளார். ஆழ்வாரருளிச்செயல் அவதரியாதிருந்தால் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் கதி என்னாகுமென்றும், ஆலயங்களில் நடைபெறும் உத்ஸவங்களின் கதிதான் என்னாகுமென்றும் உருகிப் பேசுகின்றா ரிதில். கம்பர் தாம் கண்டதாகக் கண்ட விஷயத்தை யன்றோ வரைந்துள்ளார். அக்காலத்து ஸ்ரீவைஷ்ணவ பிராமணர்கள் ஆழ்வாரருளிச் செயல்கொண்டே பெருமை பெற்றிருந்ததும், தேவாலய உத்ஸவங்கள் தமிழ்வேத பாராயணத்தினாலேயே பெருமை பொலிய நின்றதுமாகிய உண்மைகளை விவ்ரப்படுத்தாததாகக் கம்பர் காட்டியிருக்கின்றாராதலால், முற்காலத்திலே ஆழ்வார் களுடைய பெருமை உலகிற் பொலிந்து வந்ததென்பது தமிழுலகில் மறுக்கத்தகாத விஷய மாகும். திவ்வியப் பிரபந்தங்கட்குத் தமிழ்வேதமென்னும் சிறப்புப் பெயர் கம்பர் காலத்தி லேயே விகழ்ந்து வந்ததென்றால், அக்கால நகுக்குப் பிற்பட்டவர்களான சில ஸ்ரீவைஷ்ணவாசாரி யர்கள் ஆழ்வார்கட்கும் அருளிச்செயல்கட்கும் ஒரு பெருமையை ஸாதிக்கவேண்டி, புதிய காலத்தைப் பழைய காலமாக்கி யெழுதி வைத்திட்டார்கள் என்று வாதிப்பது சிறிதேனும் பொருத்தமுடைந்தோ?

44. ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயத்தில் ஸ்ரீமந்தாதமுனிகட்கு முன் ஒரு ஆசாரியரும் வீறுபெற்று விளங்கினாராக நமக்குப் புலப்படவில்லை. நம்மாழ்வார்க்கும் நாதமுனிகட்கும் இடையே வெகுகாலம் சென்றிருக்கின்ற தென்பது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் கொள்கை. ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகரும் தாம் இயற்றியருளின குருபரம்பராணாமென்னும் ரஹஸ்ய நூலில் நாத முனிகள் நம்மாழ்வாரை யோக தசையிலே ஸாக்ஷாத்கரித்து அருள பெற்றதாகவே அருளிச் செய்கின்றார்கள். இதெல்லாம் பொய்யாக எழுதிவைத்தவை என்பது கவின ஆராய்ச்சியாளர் களின் ஆதாயமற்ற வாதம். திவ்வியப் பிரபந்தங்களில் காணும் சில ஆசர்களின் செய்திகளைப் பிடித்துக்கொண்டு, சாசனங்களின் உதவியையும் கொண்டு தங்களுடைய ஆராய்ச்சியை ஆதார முடையதாகச் செய்யப் பார்க்கின்றனர், புதிய ஆராய்ச்சியாளர்கள். ஆதியந்த மற்றதாகப் பெரும்பாலோரால் இசையப்பட்டுள்ள வடமொழி வேதத்திலும் காண்கின்ற பல உதைகளைப் பற்றிக்கொண்டால் அந்த வேதமும் கி. பி. இத்தனையாவது நூற்றாண்டில் தோன்றியது என்று வாதிக்க இடமேற்படும் போலும். “நமக்குத் தந்தை தாயர் இன்னார்” என்பதை குணவாச பிரமாணத்தினால் திண்ணமாகக் கண்டறிந்து நிச்சயிக்கப்பட்டாதவர்கள் பலவகைகளாலும்

அதித்தி. என் விஷயங்களை அறியுமார்களாவும் குறுக்கிகளாவும் நிர்ணயிக்கப் படுவது ஸாஹஸமான காரியமாகும். இவர்கள் காட்டுகிற சாசனங்கள் முதலியன எவ்வளவுதூரம் நம்பத்தகுந்தவை யென்பதும் அவற்றில் இவர்களுடைய மருள்மயக்கங்கள் எப்படிப்பட்டவை யென்பதும் இவர்கள் தாங்களே ஒருவனாயொருவர் மறுத்து எழுதும் கட்டுரைகளினால் நன்கு அறியத்தக்கன. அதையும் சிந்தித்து நன்கு விவரிக்கின்றோம்.

45. “தஞ்சாவூர் — காந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம் வெள்ளிவிழா நினைவு மலர்” என்று ஸ்ரீமான். த. வே. உமாசங்கரவாணவர்கள் (சங்கத் தலைவர்.) ஒரு புத்தகம் தயாரித்தார். அதில் திரு. கே. ஜி. சேஷையர், B.A., B.L., அவர்கள் (முன் உயர்நீதிமன்ற நீதிபதி. திருவனந்தபுரம்) எழுதிய கட்டுரையொன்று நம்மாழ்வார் காலவராய்ச்சி. இதில் இப்பெரியார், ஸ்ரீமான் கோபிநாதராயர் என்பாரொருவர் ‘ஸ்ரீவைஷ்ணவரின் சரித்திரம்’ என்று ஒரு நூல் ஆங்கிலத்தில் எழுதியிருப்பதாகவும், அதில் ஆனைமலைச் சிலாசாசனமொன்றை ஆதாரமாகக்கொண்டு நம்மாழ்வார் கி. பி. ஒன்பதாவது நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்தனராகக் காட்டப்பட்டிருப்பதாகவும் கூறி, அதற்கு மறுப்பு எழுதி வருகையில் அந்த கோபிநாதராயர்வர்கள் சிலாசாசனத்திலுள்ள வாசகங்களின் பொருளை உள்ளபடி உணரவில்லாது மருண்டு தவறாக எழுதிவிட்டாரென்று நிரூபணம் செய்திருக்கின்றார். “மயர்வற மதிநலமருளப் பெற்றவர்க்கத் தம்மை நினைத்துக்கொண்டு “நம்மாழ்வார் காலம் கி. பி. ஆறாவது நூற்றாண்டின் முற்பகுதியென்று கொள்ளுதல் தகும்த” என்று நிகமனஞ் செய்கிறார் அப்பெரியார். திருவாளர் சிவஞானமூர்த்தியார் என்கிற மற்றொரு பெரியார் அந்த சேஷையர்வர்களது கட்டுரையையும் மறுத்து நம்மாழ்வார் காலத்தை இன்னும் இரண்டு மூன்று நூற்றாண்டுகட்கு முன்னே தள்ளலாம் என்றெழுதுகிறார். “முள்ளைக்கொண்டே முள்ளைக்களைவது” என்னும் பழமொழியும், வத்ஸாஸனாணைக்கொண்டு கபித்தாஸனாணை மோதி இருவரையும் தொலைத்த கண்ணபிரானது சரினதையும் நமக்கு நினைவுக்கு வருகின்றன.

46. இருள்துயக்கு மயக்கு மறப்பென்கிறவற்றுக்கெல்லாம் கொள்கலமாகிய நம் போலியர் தகர்க்குமளவிலே நிற்பதன்று உண்மைப்பொருள். ஆயினும் இவர்கள் சித்தாந்தம் செய்கிறபடியே ஆழ்வார்கள் மிகவும் பிற்காலத்தவர்களென்றே வைத்துக் கொள்வோம். கி. பி. ஆறாவது நூற்றாண்டிலிருந்தவர் நம்மாழ்வார் என்கிறார்கள். பதினாறாவது நூற்றாண்டிலென்றும் வைத்துக்கொள்வோம். நிகமும் நூற்றாண்டில் என்றும் வைத்துக்கொள்வோம். அருமருந்தன்ன திவ்வியப் பொந்தங்கள் “தொண்டர்க்கு அமுதுண்ணச் சொன்மரலைகள் சொன்னேன்” என்றபடி அதுபவரவர்களுக்குத் தேனும் பாலும் நெய்யும் கன்னலும்முதுமாக அமைந்திருக்கின்றமை அபலபிக்க முடியாத விஷயம். பதினாயிர மூண்டுக்கு முற்பட்டவை யென்று வேறு சில நூற்கள் கிடைத்தாலும் அவற்றை ஒரு பொருளாக மதிப்பாரில்லை.

47. திருவாய்மொழியின் சுற்றுப் பாசாத்தின் விபாக்கியானத்தாலே (சூ. முப்பத்தாறாயிரப்படியில்) நம்பின்னே அருளியுள்ள ஒரு அற்புதமான ஸ்ரீஸூக்தி காண்கின்; “ஆழ்வார்க்குப்பின்பு நூறுபிரம் கவிகள் போருமுண்டாய்த்து; அவர்கள் கவிகளோடு கடலோசையோடு வாசிப்பற்று அவற்றைவிட்டு இவற்றைப்பற்றித் துவளுகைக்கடி இவருடைய பக்தியுபிதிவேசம் வாழிந்து புறப்பட்ட சோல்லாகையிறே.” என்கிற இந்த ஸ்ரீஸூக்திகள் விகையுயர்ந்தவை. இங்ஙனமாக நம்புருவாசாரியர்கள் விசேஷித்து நடுபட்டிருத்தற்கு இலக்கான

திவ்வியப்பிரபந்தங்கள் உபய விபூதிக்கும் பாம்போபேயமாக அமைந்திருக்கும்முதலே வேறு எந்த நூலுக்கும் அமைப்பமாட்டாதது. இப்படிப்பட்ட திவ்வியப் பிரபந்தங்களும் இவற்றுக்கு வந்தாக்களான ஆழ்வார்களும் என்றைக்கு அவதரித்தாலென்ன?

48. ஆழ்வார்களுடைய அவதாரம் ஏற்கெனவே மஹர்ஷிகளானும் புராணங்களிலே காட்டப்பட்டதாய் நினைந்து, வடமொழிப் புராணங்களில் ஸ்ரீபாகவதமென்பது மிகவும் பாலிததமாகவும் பெருமை பெற்றதாகவும் விளங்குகின்றது. அதில் பதினொராவது ஸ்கந்தத்தில் ஐந்தாவது அத்தியாயத்தில் 38, 39, ஆம் ச்லோகங்கள் ஸ்மார்த்தர் மாத்வர் வைஷ்ணவர் சைவா எனலும் வாசியின்றி ஸகல ஜனங்களாலும் நிர்விவாதமாகப் பாராயணம் செய்யப் பட்டு வருகின்றன. அந்த ச்லோகங்களாவன:—

“கலேள கலு பலிஷ்யந்தி நாராயண பராயணா, க்வசித்க்வசித் மஹாபாகாத்ரமிடேஷு சபூரிசு,
தாமரபாணி நதி யத்ர க்ருதமாலா ப்யஸ்விநி, காவேரி ச மஹாபுண்யா ப்ரதீச் ஸுரவர்தமகா.”

என்பனவாம்.

கலியுகத்திலும் ஸ்ரீநாராயணையே உபாயோபேயமாகக்கொண்ட பாம்பக்தர்கள் சிற்சில கிடங்குகளில் அவதரிக்கப்போகிறார்களென்றும், தமிழகங்களிலே (அதாவது) தாமிரபர்ணி, க்ருதமாலை, பாலாறு, காவேரி முதலிய புண்ணிய நதிகள் பெருகுமிடங்களிலே விசேஷித்து பக்தர்கள் அவதரிக்கப் போகிறார்களென்றும் இந்த ச்லோகங்களில் கூறப்பட்டுள்ளது. மேற் கூறிய புண்ணிய நதிகளின் கரைகளிலே ஆழ்வார்கள் பதின்மர்தாம் அவதரித்துள்ளார்கள் என்பது கைவிலங்கு கெல்லிக்கணி போன்றதாகும். இங்ஙனே மஹாமுனிவர்களின் அகக் கண்ணுக்கு இலக்காகி நின்ற பேர்ச்சரியர்கள் எக்காலத்தில் அவதரித்தவர்களானாலும் அவர்களது ஒப்புயர்வற்ற பெருமைக்கும் அவர்களது திவ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளின் மஹிமைக்கும் ஒருவராலும் ஒருநாளும் ஒருதறையும் சொல்லப்போகா தென்பது திண்ணம். ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகர் மிகச் சிறந்ததோர் வார்த்தையை அருளியுள்ளார். அதாவது, “நதாத்வே நாதநம் ஸர்லம் ஆயத்யாஞ்ச புராதநம்” என்பதாம். எதுவுமே தோன்றும்போது புதிதாயும் நாளடைவில் பழையதாயும் ஆய்விடுமென்பது இதன் கருத்து. இந்த ரீதியிலே நோக்குமவர்கள் காலவிசாரத்தில் சிறிதும் கைவைக்க மாட்டார்கள்.

49. சிலர் எழுதியுள்ளார்கள்—“நம்மாழ்வார் காலத்தில் சைவ வைணவ சம்வாத மில்லை யென்பதற்குத் திருவாய் மொழியே சான்று பகரும்; அக்காலத்தில் வைணவரும் திருநீறிட்டு வந்தார் போலும்; “கரிய மேனிமிசை வெளிய நீறு சிறிதேயீடும்” (4-5-6) என்றும், “நீறு செவ்வே பிடக்காணில் நெமொலடியாரொன்றோடும்” (4-4-7) என்றும் நம்மாழ்வார் கூறியிருக்கின்றார்”. என்று, நமது திருவாய்மொழி திவ்யார்த்த தீபிகையுரையை, அல்லது பூருவாச்சாரியர்களின் விபரக்கியானத்தைச் சிறிதேனும் நோக்கி யிருப்பரேல் இங்ஙனம் எழுதத் துணிந்தீர்கள். எமது தீபிகையுரை வாக்கியங்களை அப்படியே பிங்கெடுத்துக் காட்டுகின்றோம். “[கரியமேனி மிசை வெளிய நீறு சிறிதேயீடும்] இதற்குப் பலவகையாகப் பொருள் பணிப்பர்கள். மேலே * பெரிய கோலத் தடக்கண்ணன் * என்று திருக்கண்களின் ப்ரஸ்தாவமிருக்கையாலே கரியமேனிமிசை என்றது—திருக்கண்களில் கருவியிலுடைய கறுத்த நிறத்தால் வந்த அழகுக்குமேலே என்றபடி. வெளியநீறு சிறிதேயீடும்—அஞ்சன சூர்ணத்தை மங்கலமாகச் சிறிது அணிந்து கொள்ளுகிற என்றபடி. ‘வெளியம்—அஞ்சனம்,’ என்று பன்னிராயிம். வேதாந்த தேசிகன் தாற்பர்ய ரத்நாவளியில் இப்பாகாத்ரமிடேஷு * கர்ப்புராலேப சோபே * என்று

திவ்வியப்பிரபந்தங்கள் உபய விபூதிக்குப் பாம்போக்யமாக அமைந்திருக்குமழகு வேறு எந்த னாலுக்கும் அமையமாட்டாதது. இப்படிப்பட்ட திவ்வியப் பிரபந்தங்களும் இவற்றுக்கு வக்தாக்களான ஆழ்வார்களும் என்வதற்கு அவதரித்தாலென்ன?

48. ஆழ்வார்களுடைய அவதாரம் ஏற்கெனவே மஹர்ஷிகளானும் புராணங் களிலே காட்டப்பட்டபடியா நின்றது. வடமொழிப் புராணங்களில் ஸ்ரீபாகவதமென்பது மிகவும் பாலித்தமாகவும் பெருமை பெற்றதாகவும் விளங்குகின்றது. அதில் பதினோராவது ஸ்கந் தத்தில் ஐந்தாவது அத்தியாயத்தில் 38, 39, ஆம் ச்லோகங்கள் ஸ்மார்த்தர் மாத்வர் வைஷ்ண வர் சைவர் என்னும் வாசியின்றி ஸகல ஜனங்களானும் கீர்னியாதமாகப் பாராயணம் செய்யப் பட்டி வருகின்றன; அந்த ச்லோகங்களாவன:—

“கலேள சுல பவிஷ்யந்தி நாராயண பராபராநி, க்வசிந்த்ரஹித் மஹாபாகாத்ரமிடேஷு சபூரிசு,
தாம்ரபர்ணி நத் மத்ர க்ருதமாலா டயஸ்விநி, காவேரி சமஸ்ராபுஷ்மா ப்ரதீசி ஸபரவர்த்மகா.”

என்பனவாம்.

கவியுகத்திலும் ஸ்ரீநாராயணனையே உபாயோபேயமாகப்பெண்ட பாம பக்தர்கள் சிற்சில விடங்களில் அவதரிக்கப்போகின்றார்களென்றும், தமிழ்காலகால (அதாவது) தாமிரபர்ணி, க்ருதமாலை, பாலாறு, காவேரி முதலிய புண்ணிய நதிகள் பெருகுநிடங்களிலே விசேஷித்து பக்தர்கள் அவதரிக்கப் போகின்றார்களென்றும் இந்த ச்லோகங்களில் கூறப்பட்டுள்ளது. மேற் கூறிய புண்ணிய நதிகளின் கரைகளிலே ஆழ்வார்கள் பதின்மத்தாம் அவதரித்துள்ளார்கள் என்பது கையிலங்கு நெல்விஞ்சனி பேசுபதாகும். இக்கலே மஹாமுனிவர்களின் அகக் சன்னுக்கு இலக்காகி நின்று போரகிரியர்கள் எக்காலத்தில் அவதரித்தவர்களானாலும் அவர் களது ஒப்புயர்வற்ற பெருமைக்கும் அவர்களது திவ்ய ஸ்ரீஸ்துத்திகளின் மஹிமைக்கும் ஒருவராலும் ஒருவராலும் ஒருகுறையுப் சொல்லப்போகா தென்பது நிண்ணம். ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகர் மிகச் சிறந்ததேவர் வார்த்தையை அருளியுள்ளார். அதாவது, “ததாத்வே நாதநம் ஸர்வம் ஆயத்யாஞ்ச புராதநம்” என்பதாம். எதுவுமே தோன்றும்போது புதிதாயும் காலடை யில் பழையதாயும் ஆய்விடுமென்பது இதன் கருத்து. இந்த தீதிலே நோக்குமவர்கள் காலவிசாரத்தில் சிறிதும் லகவைக்க மாட்டார்கள்.

49. சிலர் எழுதியுள்ளார்கள்:—“நம்மாழ்வார் காலத்தில் சைவ வைணவ ரம்வாத மில்லே பென்பதற்குத் திருவாய் மொழியை சான்று பசாரும்; அங்காலத்தில் வைணவரும் திருநீதிட்டு வக்தார் போனும்; “கரிப மேனிமிசை பெரிய நீறு சிநிதேயிடும்” (4-5-6) என்றும், “நீறு செவ்வே யிடக்காணில் நெமொலடியாரொன்றோடும்” (4-4-7) என்றும் நம்மாழ் வார் கூறியிருக்கின்றார்”, என்று. நமது திருவாய்மொழி திவ்ய ர்த்த தீரிகையுணாவை, அல்லது திருவாசாரியர்களின் வியாக்கியானத்தைச் சிறிதேனும் நோக்கி நிரூபமேல் இங்கனம் எழுதத் துணிந்தோர். எமது தீரிகையுண வாய்வைக்களை அப்படியே விக்கெடுத்துக் காட்டுகின்றோம். “[கரிபமேனி மிசை வெளிய நீறு சிநிதேயிடும்] இதற்குப் பன்வகையாகப் பொருள் பணிப்பர் கள். . மேலே * பெரிய கோலத் தடக்கொள்ளன் * என்று இருபாசன்களின் ப்ரஸ்தாவமிருக்கை யாலே கரிபமேனிமிசை என்றது—திருக்கண்களில் கருநிழியிடைய கறுத்த திருத்தால் வந்த அழகுக்குமேலே என்றபடி. வெளியிடு சிநிதேயிடும்—அஞ்சன சூர்ணத்தை மங்கலமாகச் சிறிது அணிந்து கொள்ளுமிற என்றபடி. ‘வெளியிட - அஞ்சனம்.’ என்று பன்னிராயிரம், வேதாந்த தேசிகன் தாழ்பார்ய ரத்தாவலியில் இப்பாகரத்திற்காக * உட்புமாலேப சோபே* என்று

அருளிச் செய்திருக்கக்காண்கையாலே, சாமனமான திருமேனியிலே பச்சைக்கருப்பூர் துளியை அணிந்து கொள்ளுகிற என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். வேளிய என்றது வெள்ளிய என்ற படி. கரி அம்மேனியினை வேளிய, நீறு சிற்றேயிடும் என்று கொண்டு, கரி-குவலயாபிட பாணையானது, அம்மேனியினை-கண்ணிரானது அந்தத் திருமேனியிலே, வேளிய-சிறிப்பாய்க்கத் வளவிலே, சிற்றே-கண்ணகாலத்திற்குள், நீறு இடும்-அந்த பாணையைப் பொடிபடுத்தின, என்று மும் ஒரு தமிழன்."

60. இனி, * நீறு செவ்வேயிடக்காணில் * என்றவிடத்தும் எம்முடைய தீயிகையுரை வாக்கியங்களை யெடுத்துக்காட்டுகின்றோம் ;— " நீறு செவ்வேயிடக்காணில் நெடுமாலடியாரென்றோடும்—திருமாலடியார்களுக்கு பஸ்மதாரணம் சாஸ்தா விஷித்தம் என்னுமிடம் ஆழ்வாரறியாததன்று ; நீறு இடுமவர்களை நெடுமாலடியாரென்று பிரதிபத்திபண்ண பாஸக்தியில்லை ; அப்படியிருக்க இங்கு அருளிச்செய்வதற்குக் கருத்து என்னென்னில் ; இங்கே ஆறாயிரப்படியருளிச்செயல்— ' நாவ்பம் ஏதேஜமாஹிலும் ஊர்த்தவமாக இடக்காணில் நெடுமாலடியாரென்றோடும் ' என்பதாம். இதனை அடியொற்றிய மற்ற வியாக்யானங்களுமுள்ளன. பஸ்மதாரணம் பண்ணினவர்களேயாயினும் அந்த பஸ்மத்தைக் குறுக்கே பூசாதே நெடும இட்டால், ' ஊர்த்தவ புண்டாதாரிகளினவர்கள் ' என்று அவ்வளவுக்காகப் பிரதிபத்தி பண்ணுமென்றபடி. ' ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகன் அருளிச்செய்த ஸச்சரிதா ரகசியில் ஊர்த்தவ புண்டாதாரண விதிப்பித்தியில் * நறு ஸமஸ்தபாகவத ஸார்த்த ஸங்க்ருஹீத..... * என்று தொடக்கி அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கும் விஷயங்களும் குறிக்கொள்ளத் தக்கவை. (அவற்றின் சுருக்கம் வரும்படி ;) ஸகல பாகவதர்களாலும் சிரமேற்கொள்ளப்பட்ட தமிழ் வேதமாகிய திருவாய்மொழியில் ' நீறு செவ்வேயிடக் காணில் நெடுமாலடியாரென்றோடும் ' என்கிற பாகாத்தினால் பகவத் பக்தர்களுக்கு பஸ்மதாரணம் லக்ஷணம்போல் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறதே, இது எப்படி? என்று கேட்பித்துக் கொண்டு சில ஸமாதானங்கள் அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளன ; கீழே நாம் காட்டிய வகையிலே ஒரு ஸமாதானம். மற்றொரு ஸமாதானமாவது—நீறு என்னுஞ்சொல் பஸ்மத்தையே சொல்லும் என்றே வியதியில்லை ; ஆழ்வார்தாமே ' மாயன்தமாடி நீறுகொண்டு அணிய முயலில் ' என்று வேறொரிடத்தில் அருளிச் செய்திருக்கையாலே பாகவதர்களின் திருவடிப் பொடியையும் பொருளாகக் கொள்ளலாமென்பதாம். பஸ்மதாரணம் பண்ணுகிறவர்கள் குறுக்கே பூசக் காண்பதொழிய ஊர்த்தவமாக இடுவது முண்டோவென்று சிலர் முற்காலத்திலேயே சங்கித்தார்கள் ; அதற்குப் பரிஹாரமும் கம்பிள்ளை யருளிச்செய்தார். ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தி காண்கின் ;— ' அவர்கள் செவ்வேயிடுவர்களை வென்னில் அதுவுமன்றிக்கே இதுவுமன்றிக்கே மசகப்பாய்யா யிருப்பவர்கள் தரிப்பர்களிறே. ' (அதாவது) இரண்டுக் கெட்டான் என்று சொல்லப்படுகிற சிலர் பஸ்மத்தையே ஊர்த்தவ புண்டாதாமாகவும் தரிப்பார்கள் என்றபடி.

61. கம்மாழ்வார்தாமது திருநெற்றியில் விஷ்ணு பாதாகாரமான திருமண்காப்பிப்பே நாம் அணிந்து கொண்டிருந்தமைபத் திருவாய்மொழியிலே * செற்றியுள் நின்று என்னை யானும் சிறை மலர்ப்பாதங்கள் சூடி * என்கிற பாகாத்தினால் ஐயந்திரிபறக் காட்டி யிருக்க, அபார்த்தம். நுத்து அவகாச வேசமுமில்லை யென்றுணர்க. சிவபிரான் முதலான தெய்வங்கள்கூட விஷ்ணு பாதாகாரமான தின்பார்த்தவ புண்டாதை அணிந்து கொண்டிருந்ததாக கம்மாழ்வார் அப்பாகாத்தில் காட்டியிருக்கின்றன என்பதையும் அறிவிடையார் கண்டு தெளிக.

62. ' சாப்பிடுதல் ' என்னுஞ் சொல்லை நாம் புராதன நூல்களில் காணுகோ தென்றே நினைக்கின்றோம். இக்காலத்தவர்கள் எழுதும் சில சிறு சுவடிகளிலும் வியாஸக்களி

அதே இச்சொல் பெரும்பாலும் காணப்பட்டு வருகின்றது. இந்தச் சொல் எவ்விதமாக உண்டாயிற்றென்று கண்டு பிடிக்க நாம் சிறிது முயலவேண்டாவோ? முயன்றால், 'சாப்பிடுதல்' அல்ல, 'சாப்பிடுதல்' தான்—என்று விவேகிகளுக்குப் புலனாகும். பழைய குருபாம்பாப் பாவம் முதலியவர்களில் படித்தது என்று சொல்ல வேண்டு மிடங்களில் 'ப்ரஸாதப்பட்டு' என்று அடிக்கடி எழுதப்பட்டிருப்பதை பாவனும் காணலாம். 'ப்ரஸாதப்படுதல்' என்னுஞ் சொல்லில் (ப்ர) என்கிற உபஸர்க்கம் விடுபட்டது. அதன் பிறகு 'ஸாதப்படுதல்' என்பது 'ஸாப்படுதல்' என மாறுகிறது. தமிழில் ஸகாரம் கிடைபாதாதலால் சாப்படுதல் ஆகிறது. ஆகவே, சாப்படுகிறான், சாப்படுதல் என்று சொல்லவும் எழுதவும் தகுதியுண்டேயல்லது. 'பிடு' என வருதற்குப் பாஸக்தியேயில்லை. கூப்பாடு, கூப்பீடு என இரண்டு வகையான சொல் வடிவங்களு முண்டாதலால் கூப்படுதல், கூப்பீடுதல் என்பன பொருந்தும். 'சாப்பாடு' உண்டேயல்லது 'சாப்பீடு' கிடைபாதாதலால் சாப்பிடுதலுக்குப் பாஸக்தி கிடைபாது.

53. ஹவ்யகவ்யவைதிக கருமங்களை நடத்திவைக்கும் புரோஹிதர்களை நமது நாட்டில் உபாத்தாபர்களென வழங்குவதுண்டு. இவர்கள் பெரும்பாலும் ஸம்ஸ்கிருத வ்யத் பத்தியில்லாதவர்களாயும் வேதத்தை ஆறுபூர்வியாக ஓதாதவர்களாயுமிருப்பார்கள். அதனால் அவர்கள் உச்சரிக்கும் மந்த்ரங்களிலும் ப்ரயோக வாக்யங்களிலும் பலவகையான பிழைவுகள் இடம் பெறுகின்றன. காவ்ய நாடகங்கள் வாசித்து வ்யத் பத்தி பெற்றவர்களுக்கூட கவனிப்பு இல்லாமலே பல பிழைகளைக் கையாண்டு வாக் காண்கிறோம். உதாஹரணமாக இரண்டொரு விஷயங்களை இங்கெடுத்துக்காட்டுவோம். "அசேஷே ஹே பரிஷத்!" என்று தொடங்குகிற வாக்கியத்தை முடிக்கும்போது எவ்விதமாகச் சொல்லி முடிக்கிறார்களென்பதை விவேகிகள் பாாமர்சிக்க வேண்டும். [யோக்யதாஸித்திமங்குரஹாண] என்றே எந்த ஊரிலும் எந்த உபாத்தி யாயரும் சொல்லிவாக் காண்கிறோம். அங்குரஹம் என்று சொல் வடிவமிருப்பதால் 'அங்குர ஹாண' என்றுதான் க்ரியாபதமான சொல் வடிவம் தேறும் என்று நினைத்துவிடுகிறார்கள். அநுரூபு (அநுகர்ஹணத்து) என்பதுபோல அநுரூபா (அநுகர்ஹாண) என்றுதான் சொல்ல வேண்டுமென்பதை ஒருவரும் விமர்சிப்பாரில்லை. ஈகார-த்தின் மேல் ஈகார மேயொழிய ரே஫ மில்லையென்பதை இனிப்பாகிலும் அவாவர்கள் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளவேணும். இது மிகச் சிறு விஷயமென்று விட்டுவிடக்கூடாது; அபசப்தத்தில் சிறுமை பெருமையுண்டோ?

54. மற்றொன்றுக் கேண்மின்; ச்ரூத்த ப்ரயோகத்தில் "இதம் க்ஷேத்ரம் கயாசேத்ர ஸத்ருசம் பூத்வா" என்று சொல்லுவது எங்குமுள்ளது. இதில் [பூத்வா] என்பது எங்கே அவ்விக்கிற தென்பதைப் பண்டிதர்கள் பாாமர்சிக்கவேணும். இப்படிப்பட்ட அவ்யயங்கள் க்ரியா பத்திலேயே நியமேக அவ்யயிக்கவேண்டியவைகள். ஸமாகர்த்தருகத்வமும் இருக்க வேண்டும். பாக்ருத ஸதஸத்தில் இந்த நியமங்களுக்குச் சிறிதும் உபபத்தி இல்லையாகிறது. சருவமசத்தில் நான்காவது ஸாக்ரத்தில் இரண்டாவது ச்லோகமாகிய "நிஸிபாகந்தாம் ராஜ்யே தம் நிசமய பாதிக்ஷதம், பூர்வம் ப்ரதாமிதோ ராஜ்யாம் ஹ்ருதயே அக்நிரிவோத்திதி:" என்கிற ச்லோகத்தில் (நிசமய) என்கிற அவ்யயம் எங்கே அவ்யயிக்கிறது? அங்கே ஸமாக ர்த்தருகத்வமில்லையே! என்று சிலர் பிரதிவாதம் செய்க்கடும்; அவர்கள் அவ்விடத்தில் மஸ்வி ராதருடைய விபாக்கியானத்தை ஆழ்ந்து நோக்குக. "கயாசேத்ரஸத்ருசம் பூத்வா" என்கிற வாக்கியம் அநாதிகாலமாக அனைத்திடங்களிலும் அவிதேமாகப் ப்ரசாரத்தில் வந்திருக்கும்போது இதைப் பிசுக்கென்று சொல்லலாமோ? என்று ஆசேஷிக்கக்கூடியவர்களும் பலர் இருப்பார்கள்.

ஹே இச்சொல் பெரும்பாலும் காணப்பட்டு வருகின்றது. இந்தச் சொல் எவ்விதமாக உண்டாயிற்றென்று கண்டு பிடிக்க நாம் சிறிது முயலவேண்டாவோ? முயன்றால், 'சாப்பிடுதல்' அல்ல; 'சாப்படுதல்' தான்—என்று விவேகிகளுக்குப் புலனாகும். பழைய சூருபரம்பராப்ர பாவம் முதலிய நூல்களில், புனித்த என்று சொல்ல வேண்டு மிடங்களில் 'ப்ரஸாதப்பட்டு' என்று அடிக்கடி எழுதப்பட்டிருப்பதை யாவரும் காணலாம். 'ப்ரஸாதப்படுதல்' என்னுஞ் சொல்லில் (ப்ர) என்கிற உபஸர்க்கம் விடுபட்டது. அதன் பிறகு 'ஸாதப்படுதல்' என்பது 'ஸாப்படுதல்' என மருகிற்று. தமிழில் ஸகாரம் கிடையாதாதலால் சாப்படுதல் ஆயிற்று. ஆகவே, சாப்படுகிறான், சாப்படுதல் என்று சொல்லவும் எழுதவும் தகுதியுண்டேயல்லது 'பிடு' என வருதற்கு பாஸக்தியேயில்லை. கூட்பாடு, கூப்பீடு என இரண்டு வகையான சொல் வடிவங்களு முண்டாதலால் கூட்டடுதல், கூப்பீடுதல் என்பன பொருந்தும். 'சாப்பாடு' உண்டேயல்லது 'சாப்பீடு' கிடையாதாதலால் சாப்பிடுதலுக்கு பாஸக்தி கிடையாது.

53. ஹவ்யகல்யவைதிக கருமங்களை நடத்திவைக்கும் புரோஹிதர்களை நமது நாட்டில் உபாத்யாயர்களென வழங்குவதாண்டு. இவர்கள் பெரும்பாலும் ஸம்ஸ்கிருத வ்யத் பத்தியில்லாதவர்களாயும் வேதத்தை அநுபூர்வியாக ஒதாதவர்களாயுமிருப்பார்கள். அதனால் அவர்கள் உச்சரிக்கும் மந்த்ரங்களிலும் ப்ரயாக வாக்கியங்களிலும் பலவகையான பிறழ்வுகள் இடம் பெறுகின்றன. காவ்ய நாடகங்கள் வாசித்து வ்யூத்பத்தி பெற்றவர்களுங்கூட கவனிப்பு இல்லாமலே பல பிழைகளைக் கையாண்டு வாக் காண்கின்றும். உதாஹரணமாக இரண்டொரு விஷயங்களை இங்கெடுத்துக்காட்டுவோம். "அசேஷே ஷேஷ பரிஷத்!" என்று தொடங்குகிற வாக்கியத்தை முடிக்கும்போது எவ்விதமாகச் சொல்லி முடிச்சுமுள்ளோன்பதை விவேகிகள் பராமர்சிக்க வேண்டும். [யோக்யதாஸித்திமநுக்ரஹாண] என்றே எந்த ஊரிலும் எந்த உபாத்தியாயரும் சொல்லிவாக் காண்கின்றும். அங்காஹம் என்று சொல் வடிவமிருப்பதால் 'அங்காஹாண' என்றுதான் க்ரியாபதமான சொல் வடிவம் வேண்டும் என்று நினைத்துவிடுகிறார்கள். அநுரூப (அங்கர்ஹாணம்) என்பது பரஸ அநுரூப (அங்கர்ஹாண) என்றுதான் சொல்ல வேண்டுமென்பதை ஒருவரும் மீறச்சிப்பாரில்லை. ராகர-த்தின் மேல் ஈகார மேயொழிய ரேபில்லையென்பதை இனியாகிலும் அவ்வர்கள் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். இது பிடுகச் சிறு விஷயமென்று விட்டுவிடக்கூடாது; அபசப்தத்தில் சிறுமை பெருமையுண்டோ?

54. மத்ருனாந்ருக் கேண்மின்; ச்ராத்ந்த ப்ரயோகத்தில் "இதம் சேஷத்ரம் கயாகேஷத்ர ஸத்ருசம் பூத்வா" என்று சொல்லுவது எங்குமுள்ளது. இதில் [பூத்வா] என்பது எங்கே அந்வரிக்கிற தென்பதைப் பண்டிதர்கள் பராமர்சிக்கவேண்டும். இப்படிப்பட்ட அவ்யயங்கள் க்ரியா பதத்திலேயே நியமேத அந்வரிக்கவேண்டியவைகள். ஸமாசகர்த்ருகத்வமும் இருக்க வேண்டும். ப்ரக்ருத ஸ்தலத்தில் இந்த நியமங்களுக்குச் சிற்தும் உபபத்தி இல்லையாதென. ராருவம்சத்தில் நான்காவது ஸர்க்கத்தில் இரண்டாவது ச்லோகமாகிய "திலீபாநத்தாம் ராஜ்யே தம் நிசம்ய ப்ரதிஷ்டிதம், பூர்வம் ப்ரதூமிதோ ராஜ்ஞாம் ஹ்ருதயே அக்ரிநிலோத்திதம்?" என்கிற ச்லோகத்தில் (நிசம்ய) என்கிற அவ்யயம் எங்கே அந்வரிக்கிறது? அங்கே ஸமாச கர்த்ருகத்வமில்லையே! என்று சிலர் பிரதிவாதம் செய்யக்கூடும்; அவர்கள் அவ்விடத்தில் மல்லி நாதருடைய வியாக்கியானத்தை ஆழ்ந்து கோக்குக. "கயாகேஷத்ர ஸத்ருசம் பூத்வா" என்கிற வாக்கியம் அநாதிகாலமாக அனைத்திடங்களிலும் அளிதேமாக ப்ரகாரத்தில் வந்திருக்கும்போது இதைப் பிசகென்று சொல்லலாமோ? என்று ஆசேஷபிக்குக் கூடியவர்களும் பலர் இருப்பார்கள்.

அறுபத்துநான்கு நன்மொழிகள்

“புராணமித்யேவ ன ஸாது ஸர்வம்” என்கிற மஹாகவி ஸுபாஷிதத்தை மனத்திற்கொண்டு, உபபத்தி அறுபத்திகளை மாத்திரம் கித்வாஸ்கள் விமர்சிப்பது என்று. “இதம் சேஷதாம் கபாசேஷதாஸந்ருசம் பூயாத்” என்று தனி வாக்கியமாகவே பல பெரியார்கள் சொல்லி வருகிறார்கள்.

5) கமது பாரத பூமியில் பலவிதமான மதங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றுள், துறவியானவர்களே மோக்ஷமடையக்கூடுமென்றும், க்ருஹஸ்தர்கள் மோக்ஷமடைய வழி யில்லைவென்றும் ஒரு மதமுண்டு. க்ருஹஸ்தர்களும் மோக்ஷமடையலாம்; ஸம்யகஸிகளும் மோக்ஷமடையலாம் என்பது ஒரு மதம். க்ருஹஸ்தர்களா யிருந்துகொண்டே மோக்ஷமடை வது மேலா? ஸம்யகஸாச்சாரத்தில் புருஷ மோக்ஷமடைவது மேலா? என்று ஒரு விசாரம் வந்தது; அதைப்பற்றிச் சொல்லுகிறோம். சென்னைத் துறைமுகத்திலிருந்து ஒரு நாள் இரண்டு கப்பல்கள் பல சாக்குகளையும் பாத்திகளையும் ஏற்றிக்கொண்டு தனிபாந்தரம் செல்லப் புறப் பட்டன. ஒன்றிரண்டு நாள் யாதொரு விசேஷமான ஸம்பவமும் உண்டாகவில்லை; கடல் சாந்தமாக இருந்தது. சூரியம் நிர்மலமாயிருந்தது. காற்றும் அதுகலமாக வீசிற்று. எல் லாம் சாந்தமாயேயிருந்தது. மூன்றாவது நாள் புயல் காற்றடிக்க ஆரம்பித்தது. அது மேன் மேலும் விருத்தியடைந்துகொண்டே போயிற்று. சூரியம் கறத்து இருண்டு எங்கும் முடிக் கொண்டது. கடலின் கொந்தளிப்புக்கு அளவேயில்லை. பெருப்பெருத்த அலைகள் மலை போல் எழுந்தன. நிலைமை பயங்கரமாயிருந்தது. கப்பல்கள் ஒரு ஸமயம் பாதாளத்தை கோக்கிப் போகவும் மற்ருரு ஸமயம் வானத்தைத் தீண்டவும் ஆரம்பித்தன. பாத்திரிகள் எல்லாரும் அஞ்சி கடுங்கினர். எந்த எதனமும் கப்பல் முழுதிப்போகலாமென்று அவர்கள் நினைத்தனர். தம் தம் இஷ்ட தேவகதனைத் துதிக்க ஆரம்பித்தனர். எல்லோரும் பிராணனுக்கு மன்றாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். கப்பலின் பிரதான அதிகாரியான காப்டனின் நிலைமை மிகவும் ஸங்கடமானதாயிருந்தது. இன்னதுதான் செய்யலாமென்று அவனுக்குத் தோன்ற வில்லை. பெரிய ஆபத்தில் எல்லார்க்கும் புத்தி தடுமாறுதல் ஸஹஜமேயாம். எப்படியாவது கப்பலைக் காப்பாற்றினால் போதுமெனக் காப்டனின் நிலைவு. என்ன உபாயம் செய்யலா மென்று ஆலோசனை செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். ஒரு கப்பலின் காப்டனுக்கு ஒரு ஆலோசனை தோன்றியது. கப்பலிலுள்ள சாக்குகளை யெல்லாம் அப்புறப்படுத்திவிட்டு பாத்திரிகளையும் தேர்ணிகளில் இறக்கிவிட்டால் கப்பலின் பாரம் குறைந்து போய்விடும். அப்போது கப்பல் காப்பாற்றப்பட்டாலும் படலாம் என்பது அவனுடைய நினைவாயிருந்தது. அவனும் நினைவின் நிச்சயம் செய்துகொண்டு அப்படியே காரியமும் செய்ய ஆரம்பித்துவிட்டான். கப்பலிலுள்ள பாத்திரிகளில் எவ்வளவு பேர் தோணிகளில் ஏறிக்கொள்ள முடியுமோ அவ்வளவு பேரையும் தோணிகளில் இறக்கிவிட்டான். அதன் பிறகு கப்பலிலுள்ள ஸாமான்களை யெல்லாம் ஒவ் வொன்றாகக் கடலில் எறிந்தான். பல கிளையுயர்ந்த ஸாமான்களையும் போட்டுவிட்டே தீர்த்தது. கப்பலுக்கே ஆபத்து வந்திருக்கும்போது ஸாமான்களைப்பற்றி அவன் கவலைப்பட்ட பாஸக்தி யேது? மற்ருரு கப்பலின் காப்டனேவென்றால், கப்பல் முழுதிப்போவதாயிருந்தால் என்ன? ஸாமான்களைத் தவிரியாக எடுத்தெறிவதால் யாதொரு லாபமும் இல்லை. இந்த மஹத்தான ஆபத்திலிருந்து கடவுள் தப்பவைத்தால்தானுண்டு. அவர் பேரில் பாதத்தைப்போட்டு நாம் கம்முடைய கடமைகளைச் செய்வதுவருவோம்; பாத்திரிகளைப் பெரிய கப்பலிலிருந்து கிறிய தோணிகளில் இறக்குவதும் கியாயமன்று—என்று இவ்விதம் நிச்சயித்துக்கொண்டு ஸாத்ய மான உபாயங்களைச் செய்து வந்தான்.

56. மறநாள் புயல்காற்று அடங்கிற்று. கடலின் கொந்தளிப்பும் சின்றது. வானமும் சின்மலம்பிற்று. இரண்டாவது கப்பலில் காப்டன் தன்னுடைய கப்பல் எல்லாச் சாமான்களையும் யாத்திரிகளோடும் ஆபத்திலிருந்து தப்பிவைக்கக் கண்டு போனந்தமடைந்தான். கடவுளைப் புகழ்ந்தான். மறநாள் துறைமுகத்திலே கப்பல் சேர்ந்தபோது பெருந்திரளான ஜனங்களைப் போய்வார்த்துடன் கப்பலை எதிர்கொண்டார்கள். காப்டனின் தைரியத்தைப் பாராட்டி அவனுக்குப் பெருத்த வெகுமானம் செய்வதாகவும் நிச்சயித்தார்கள். மறநாள் காலையில் ஸன்மானம் ஒருபுறமிருக்க, கப்பலின் சொந்தக்காரர்களும் காப்டன் விசேஷமாகக் கொள்வித்துப் பெருத்த ஸன்மானம் அவனுக்களித்தார்கள். இஃது இவ்விதமிருக்கப்பலிலிருந்து ஸாமான்களைக் கடலில் வாரியெறிந்த முதல் கப்பலின் காப்டன் நிலைமை என்னவென்பதைக் கேண்மின். கப்பலை அவனும் காப்பாற்றினான் என்பது வாஸ்தவமே. ஆனால் கப்பலிலிருந்த விலையுயர்ந்த ஸாமான்களை யெல்லாமிழந்து, யாத்திரிகளையும் கப்பலிலிருந்து சிறு ஓடங்களில் இறக்கிவிட்ட பின்பு மிகுந்ததென்ன? அச்சிறு ஓடங்களில் இறக்கப்பட்ட யாத்திரிகளும் கிராமமாகத் துறைமுகம் வந்து சேரவில்லை. மஹத்தான ஆபத்துக்கு ஆளானார்கள். சிலர் போனவிடமே ஏற்படவில்லை. சிலரோவெனில், பல தினங்களுக்குப் பின்பு மிக்க கஷ்டங்களுடன் பலவிடங்களில் இறங்கினார்கள். உடுத்த துணி தவிர எல்லாம் இழந்தார்கள். கப்பலின் காப்டனுக்கு உண்டான மனவருத்தத்திற்கும் லஜைக்கும் அளவேயில்லை. அவனும் தன்னு கப்பலை யாருமறியாமல் இரக்காலத்தில் துறைமுகம்கொண்டு வந்தான். எதிர்கொள்வார் ஆருமில்லை. அவன் தன்னுடைய பயங்கொள்ளித் தனத்திற்காகத் தன்னைத்தானே இகழும்போது வேறு மனிதர்கள் அவனைக் கொண்டாடுவார்களா? அவனைக் கொள்விக்கவும் சன்மான மளிக்கவும் யார் முன் வருவார்? எல்லாச் சாமான்களையும் இழந்து கப்பலை மாதிரியும் காப்பாற்றுவதில் என்ன ஸாமர்த்தியம்? கப்பலின் சொந்தக்காரருக்குத்தான் அவனிடத்தில் அபிமான முண்டாக என்ன காரணமிருக்கிறது?

57. இந்த திருஷ்டாந்தத்தால் நாம் தெரிந்துகொண்ட தென்ன? வீடு வாசலை விட்டு மனைவி மக்களை விட்டுப் பந்தபார்த்தவர்களையும் விட்டு ஸம்ஸ்யாவியாய்க் காடேறப் புகுந்து தனியே சின்று, ஸம்ஸராமுகிற பெருங்கடலில் முழுக விடுக்கும் தன் ஆத்மாவைக் காப்பாற்றி ஒருவன் மோக்ஷ பதவியை அடைந்தால் அதில் ஆச்சரியமென்ன? அவனால் யாருக்கு என்ன லாபம்? கிருஹஸ்தாச்சாமத்திலேயே யிருந்து எல்லோரையும் காப்பாற்றி நிர்ப்பயனாய் சின்று தன்னைப் பாழுங் கடலில் முழுகிப் போகாமல் காத்து மோக்ஷ ஸாம்ராஜ்யத்தை ஒருவன் பெறுவானேயானால் அதுவே விசேஷம். இந்த ஆத்மாவாகிற கப்பலுக்கு ஸ்வாமியான கடவுள் அவனை விசேஷமாகக் கொண்டாடுவார். அடுத்து சிற்றவர்களும் அவனைப் போற்றுவார்கள். போர்பத்தில் புத்தி தடுமாறாமல் தைரியமாய் சின்ற கப்பலின் காப்டனைப்போல், கிருஹஸ்தனான முழுக்கூடும் தைரியமாய் சின்று தன்னைக் காப்பாற்ற வேண்டியிருக்கிறது. போர்பத்தில் புத்தி கலங்காமல் தைரியமாய்ப் போராடவேண்டியிருக்கிறது. ஆனால் அதுவே விசேஷமாம். மோக்ஷமடைய கிருஹஸ்தர்களுக்கும் ஸம்ஸ்யாவிகளுக்கும் ஸமமான அதிகாரமேயுள்ளது. கிருஹஸ்தாச்சாமியை யண்டியே மற்ற ஆச்ரமிகள் ஜீவிக்கவேண்டியிருக்கிறது. கிருஹஸ்தாச்சாமி தான் மற்ற ஆச்ரமிகளை அந்நபாநாதிகள் கொடுத்துப் போஷிக்க விரியவன். இப்படி மற்ற ஆச்ரமிகளையும் போஷித்து ரக்ஷித்துக் கொண்டு தானும் நற்கதியடைய கிருஹஸ்தனுக்கு

56. மறநாள் புயல்காற்று அடங்கிற்று. கடலின் கொந்தளிப்பும் நின்றது. வானமும் நின்மலமாயிற்று. இரண்டாவது கப்பலில் காப்டன் தன்னுடைய கப்பல் எல்லாச் சாமான்களோடும் யாத்திரிகளோடும் ஆபத்திலிருந்து தப்பினைதக்கண்டு பேரானந்தமடைந்தான். கடவுளைப் புகழ்ந்தான். மறநாள் துறைமுகத்திலே கப்பல் சேர்ந்தபோது பெருந்திரளான ஜனங்கள் போராவாத்திடன் கப்பலை எதிர்கொண்டார்கள். காப்டனின் தையியத்தையும் புகழ்ந்தார்கள். அவனுக்குப் பெருத்த வெகுமானம் செய்வதாகவும் நிச்சயித்தார்கள். மஹாஜனங்களின் ஸன்மானம் ஒருபுறமிருக்க, கப்பலின் சொந்தக்காரர்களும் காப்டனை விசேஷமாகக் கொளவித்துப் பெருத்த ஸன்மானம் அவனுக்களித்தார்கள். இஃது இன்னமிருக்க, கப்பலிலிருந்து ஸாமான்களைக் கடலில் வாரியெறிந்த முதல் கப்பலின் காப்டன் நிலைமை என்னவென்பதைக் கேண்மின். கப்பலை அவனும் காப்பாற்றினான் என்பது வாய்தவமே. ஆனால் கப்பலிலிருந்த விலையுயர்ந்த ஸாமான்களை யெல்லாமிறந்து, யாத்திரிகளையும் கப்பலிலிருந்து கிது ஓடங்களில் இறக்கவிட்ட பின்பு மிருத்ததென்ன? அச்சிறு ஓடங்களில் இறக்கப்பட்ட யாத்திரிகளும் கிரமமாகத் துறைமுகம் வந்து சேரவில்லை. மஹத்தான ஆபத்துக்கு ஆளானார்கள். சிலர் போனவிடமே ஏற்படவில்லை. சிலரோவெனில், பல நினங்களுக்குப் பின்பு மிக்க கஷ்டங்களுடன் பலவிடங்களில் இறந்திருக்கிறார்கள். உடுத்த துணி தவிர எல்லாம் இழந்தார்கள். கப்பலின் காப்டனுக்கு உண்டான மனவருத்தத்திற்கும் லஜைக்கும் அளவொரில்லை. அவனும் தன்னு கப்பலை யாருமறியாமல் இரக்காலத்தில் துறைமுகங்கொண்டு வந்தான். எதிர்கொள்வார் ஆருமில்லை. அவன் தன்னுடைய பயங்கொள்ளித் தனத்திற்காகத் தன்னைத்தானே இகழும்போது வேறு மனிதர்கள் அவனைக் கொண்டாடுவார்களா? அவனைக் கொளவிக்கவும் சன்மான மளிக்கவும் யார் முன் வருவார்? எல்லாச் சாமான்களையும் இழந்து கப்பலை மாத்திரம் காப்பாற்றுவதில் என்ன ஸாமர்த்தியம்? கப்பலின் சொந்தக்காரருக்குத்தான் அவனிடத்தில் அபிமான முண்டாக என்ன காரணமிருக்கிறது?

57. இந்த திஷ்டாந்தத்தால் நாம் தெரிந்துகொண்ட தென்ன? விடு வரசலை விட்டு மனைவி மக்களை விட்டு பந்தபாக்தவர்களையும் விட்டு ஸம்ஸ்யாவியாய்க் காடெறப் புதுத்தனியின்று, ஸம்ஸ்யாமடிற பெருங்கடலில் முழுக விடுவதும் தன் ஆத்மாவைக் காப்பாற்றி ஒருவன் மோகஷ பதவியை அடைந்தால் அதில் ஆச்சரியமென்ன? அவனால் யாருக்கு என்ன லாபம்? கிருஹஸ்தாச்சாமத்திலேயே மிருந்து எல்லோனையும் காப்பாற்றி நிர்ப்பயனாய் நின்ற தன்னைப் பாழா கடலில் முழுகிப் போகாமல் காத்து மோகஷ ஸாம்ஸ்யத்தை ஒருவன் பெறுவானேயானால் அதுவே விசேஷம். இந்த ஆத்மாவாழை கப்பலுக்கு ஸ்வாமியான கடவுள் அவனை விசேஷமாகக் கொண்டாடுவார். அடுத்து நின்றவர்களும் அவனைப் பேரற்றுவார்கள். அவனை விசேஷமாகக் கொண்டாடுவார். அடுத்து நின்றவர்களும் அவனைப் பேரற்றுவார்கள். பேராபத்தில் புத்தி தமொருமல் தைரியமாய் நின்ற கப்பலின் காப்டனைப்போல், கிருஹஸ்தனான முழுகுவதும் தைரியமாய் நின்ற தன்னைக் காப்பாற்ற வேண்டியிருக்கிறது. பேராபத்தில் புத்தி கலங்காமல் தைரியமாய்ப் போராடவேண்டியிருக்கிறது. ஆனால் அதுவே விசேஷமாம். மோகஷமடைய கிருஹஸ்தர்களுக்கும் ஸம்ஸ்யாவிகளுக்கும் ஸமமான அதிகாரப்பெயுள்ளது. கிருஹஸ்தாச்சாமியை யண்டியே மற்ற ஆசாமிகள் ஜீவிக்கவேண்டியிருக்கிறது. கிருஹஸ்தாச்சாமிகள் மற்ற ஆசாமிகளை அந்நபாநாதிகள் கொடுத்துப் போஷிக்க வரியவன். இப்படி மற்ற ஆசாமிகளையும் போஷித்து நகித்துக் கொண்டு தானும் நற்கதியடைய கிருஹஸ்தனுக்கு

யோவ்யதை புண்டு. ஆகவே, மோகூதமடைவதற்கு ஸம்ந்யாவியாக வேண்டிய அவசியமில்லை யென்பது அ. ப. பத்தங்குது.

58. திருவாய்மொழி அஞ்சாம்பத்தில் பிறந்தவாறும் என்கிற பத்தாக் திருவாய் மொழியின் ஆறாவது பாசுரத்தின் சுட்டிலே * கிடந்தவாறும் என்ற விடத்து— “கருணை யென் னுங் கடல் கருங்கடலை நோக்கிக் கிடந்ததே என்றாணிநே” என்கிற வாக்கியம் எல்லாப் பதிப்பு களிலும் வாசியின்றிக்கே காணப்படுகிறது. இதில் “என்றாணிநே” என்றிருப்பதனால் அதற்கு முந்தின வாக்கியம் ஒரு தமிழ் நூலிலிருந்து ஸம்வாதப்ரமாணமாக எடுத்தாளப்பட்ட தென்பது ஸ்பஷ்டமாக விளங்குகின்றது. இது கம்பன் கவியென்று அரும்பதவுரைகாரர் எழுது கின்றார். “கருணை யென்னுங் கடல் கருங்கடலை நோக்கிக் கிடந்ததே” என்று இவ்வண்ண மாகக் கம்பருடைய கவி என்றும் காணப்படவில்லை. மிகப் பெரும் புலவர்களை விசாரித்தும் விளங்கவில்லை. தமிழ்ப் பண்டிதரான (சிந்தி முர்த்தியான) திருவல்லிக்கேணி, செ. கிருஷ்ண மாதாசாமிர் என்பவரின் பகவத் விஷயப்பதிப்பிலும் மேலே காட்டின வண்ணமாகவே உதா ஹரிக்காம்பட்டிபுத்தகக் காண்டியாலே, “அப்படித்தான் கம்பர் எங்கேனும் பாடியிருக்கக் கூடும்” என்று உட்படும் நினைக்கிறார்கள். உண்மை யாதெனில்; கம்ப ராமாயணத்தில் யுத்த காண்டத் தில் வருணனை வேண்டுகோட் படவதில் ஐந்தாவது செய்யுள்;—

“தருண மங்கையெ ட்ப்பதேதார் செந்நெருகென்னும்
பொருணயத்து மண்ணுல் நெய்யடுகெய புல்லில்
கருணையங்கடல் துயின்றனன் கருங்கடல் நோக்கி
வருண மந்திரம் விதிமுறை யெண்ணினன் வணங்கி.”

என்பது.

இதில் முன்றா மடியையெ கம்பென்னை பெடுத்த உபந்யஸித்தருளிபுள்ளார் என்பதில் ஸந்தேஹ மில்லை. ஆகவே, “கருணை யென்னுங் கடல் கருங்கடலை நோக்கிக் கிடந்ததே என்றாணிநே” என்கிற ஸ்தானத்தில், “கருணையங்கடல் துயின்றனன் கருங்கடல் நோக்கி என்றாணிநே” என்று திருத்திக் கொள்ளவேணும். தேடிப் பார்த்த வகையில் ஒலை ஸ்ரீகாசங்களிலும் தவறான பாடமே காணப்படுவதால் இப்பிழை எப்போது புருந்ததென்று கண்டுபிடிக்க முடியாமலிருக்கிறது. இவ்வண்ணமாகப் பல பிழைகள் ஊடேயூடே புருந்துள்ளனவாதலால் பிராமானிகர்கள் ஆழ்ந்து யூரய்வது நலம். கம்பருடைய செய்யுளை அப்படியே உதாஹரிப்பது கம்பென்னைக்கு விவாதிதமன்று என்றார், அர்த்தாதுவாதமாகச் செய்தவந்தனையே என்றும் சொல்லி விடலாமென்று சில பெரியார திருவுள்ளம் பற்றவுங்கடும். அப்படியானால், அந்த வாக்கியத்திற்கு முலமான செய்யுளை நாம் எடுத்துக் காட்டினதாகக் கொள்வது நலம்.

59. ஸம்ஸ்க்ருத பதங்களை உலக வழக்கில் பெரும்பாலும் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவ்வழக்கில் பலபல சப்தங்கள் அபசப்தங்களாகவும் இருப்பதுண்டு. ஸ்தூலதீருஷ்டியில் அபசப்தங்கள் போல் தோன்றி ஸூக்ஷ்மதீருஷ்டியில் ஸுசப்தங்களாயிருப்பவைகளும் பல வுண்டு. ஒரு சப்தத்தைப்பற்றி முக்கியமாக இப்போது விஜ்ஞாபிக்கிறேன். அசர்வதுஜீயம் என்று பெரிய பெரிய பண்டிதர்களும் வழங்கிவருகிறார்கள். துஜீயம் என்பதற்கு என்ன பொருளென்றால், அநியமுடியாதது என்பதாம். வியாகரண சாஸ்திரப்படி இப்பதம் எவ்வித மாக நிஷ்பந்நமாகவேணும்மென்றால், துஜீயம் என்றே நிஷ்பந்நமாகவேண்டும். அஷ்டாத்யாயியில்

“**ईषदुस्सुषु कृच्छाकृच्छायेषु खल्**” என்பது ஒரு ஸூத்ரம். இதனால் விதிக்கப்பட்ட சல்லுக்கு அபவாதமாக “**आतोयुच्**” என்பது மற்றொரு ஸூத்ரம். இந்த ஸூத்திரத்தின்படி **दुर्ज्ञानम्**, **सुज्ञानम्** என்றுதான் ஸப்தஸ்வரூபம் தோற்றம். **ज्ञेयम्** என்கிற ஸப்தம் ஸாதுவேயானாலும் (**दुः**) என்பது முன்னே **उपसर्ग**மாக வரும்போது **दुर्ज्ञानम्** என்று ஆபவிடுமேயல்லாது **दुर्ज्ञेयम्** என்று ஆவதற்கு வழியில்லை. நம் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் தோபாஷ்யத்தில் நான்காவது அத்தியாயத்தில் 16, 17-சுலோகங்களின் அவதாரிகையில் **दुर्ज्ञान** மென்றே பிரயோகித்தருளியிருப்பதைப் பார்க்கலாம்.

* **वक्ष्यमाणस्य कर्मणो दुर्ज्ञानमाह** * **कुतोऽस्य दुर्ज्ञानितेत्यत्राह** * என்றவை காண்க.

வேதாந்த தேசிகனும் பாதுகா ஸஹஸ்ரத்தில் “**रामे राज्यं पितुरभिमतम्**” என்கிற சுலோகத்தில் “**दुर्विज्ञानखहृदयमहो दैवमत्र प्रमाणम्**” என்று பிரயோகித்தருளியிருப்பதும் நோக்கத் தக்கது. ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் வாலியை நோக்கிப் பெருமாள் அருளிச் செய்யுமிடத்து * **सूक्ष्मः परमदुर्ज्ञेयः सतां धर्मः सुवज्ञम** * என்றதில் **दुर्ज्ञेयः** என்றிருப்பது ஆர்ஷப்ரயோகம் என்று கொண்டுவிடலாம். ஈடு முப்பத்தாருளியிட்டபடி முதலான பத்தாருளந்தங்களில் **दुर्ज्ञेय** மென்கிற ப்ரயோகம் காணப்படுகிறது. திருவாய்மொழியில் (5—3—5) “அறிவரு மேனி மாயத்தன்” என்ற விடத்து ஒன்பதினாயிரப்படியில் “**दुर्ज्ञेय** ச்னாவஞய்” என்றும், ஈட்டில் “அவன் **दुर्ज्ञेय** நென்றால் அவன் **दुर्ज्ञेय**தையை இப்போதே அறியவேணும்” என்றும் காண்கிறது. ஸர்வஜ்ஞர்களான ஆசாரியர்கள் இப்படி அருளிச்செய்தது எதுகொண்டு? என்கிற விசிகிதனை அடியேனுக்கு நெடுநாளாக இருந்தது.

60. ஸாயணமஹாதேவர் எழுதிய ஸர்வதர்சந ஸங்க்ரஹம் என்னும் உயர்ந்த க்ரந்தத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு போம்போது ஜைமிநி தர்சந ப்ரகாணத்தில்— “**सर्वासरणस्य असर्वज्ञ दुर्ज्ञानत्वात्**” என்று காணப்பட்டது. அதிலேயே மேலே **शाङ्करदर्शन**ப்ரகாணத்தில் — “**सर्वथा वःषवैधुर्यस्य असर्वज्ञ दुर्ज्ञेयत्वात्**” என்றும் காணப்பட்டது. ஒருவரே ஒரு க்ரந்தத்திலேயே **दुर्ज्ञान** மென்றும் **दुर्ज्ञेय** மென்றும் பிரயோகித்திருக்கின்றாரே, இது எப்படி? என்கிற விசிகித னையுமிருந்தது. சாஸ்த்ருவசமயநத்திற்காகவே பிறந்ததான **दुर्घटवृत्ति** யென்னும் வியாகாண க்ரந்தத் தைக் கொண்டு பார்த்ததில் ஒரு தெளிவு ஏற்பட்டது. அதில் (பக்கம் 70-ல்) “**आतोयुच्**” என்கிற ஸூத்ரத்தை யெழுதி “**कथं दुर्विज्ञेयमपि धर्मं श्रद्धात्युदारधीरिति प्रयोगः ?**” என்று ஆரங்கித்துக்கொண்டு “**उच्यते । दुःखेन ज्ञेयमिति प्रादिसमासः**” என்று உபபத்தி வெளியிடப்பட்டது. ஆகையாலே **दुर्ज्ञेय** மென்று காண்கிற விடங்களில் இப்படியே உபபத்தி கொள்ளவேணும் மென்று நிச்சயித்துக்கொண்டேன். இப்படி சிரமப்பட்டு ஸமாதானம் சொல்லவேண்டும் படியான பிரயோகத்தை மஹான்கள் ஏன் கைக்கொள்ளவேணும்? என்று சிலர் கேட்கக்கூடும். **दुर्ज्ञान** மென்றால் **दुरवगमं** என்கிற அர்த்திற்கு **इति** வோதம் உண்டாவது அரிது என்கிற எண்ணமே காரணமாயிருக்கக்கூடும் என்று தோன்றுகிறது.

61. அச்சப்படுத்தாங்களில் காணப்படும் பிழைகளை அனேகமாய் ஒலை ஸ்ரீகோசங்களிலிருந்து திருத்திக்கொள்ள மேற்கூற்றது. ஒலை ஸ்ரீகோசங்களில் பிழையே கிடையாதென்று சொல்ல முடியாது. அவற்றிலும் பிழைகள் காணப்படுகின்றன. பிழையற்றிருந்த ஒரு ஒலை ஸ்ரீகோசத்தை மாத்திரப்பாகம் கொண்டு புத்ரிசைகளாக அனேக ஒலை ஸ்ரீகோசங்கள் அவதரிக்கின்றன. மாத்திரையில் இருந்த பிழைகள் புத்ரிசைகளெல்லாவற்றிலும் வாசியற விழுந்து விடுகின்றன. ஆகவே, நாலேந்து ஒலை ஸ்ரீகோசங்கள் கிடைத்தாலும் பிழைகள் துல்யமாகவே யிருப்பதால் த்ருப்தி ஏற்படுகிறதில்லை. இதைப்பற்றி ஒரு பெரியவிஷயம் இங்கே எடுத்துக்காட்டுகிறோம். ஸ்ரீமத் ரங்கராமாநுஜஸ்வாமி [உபநிஷத் பாஷ்யகாரர்] ச்ருத ப்ரகாசிகைக்கு ஒரு வியாக்கியானமாக भावप्रकाशिके பணித்திருப்பது ப்ரவரித்தம். அதில் (முதல் அத்யாயம் இரண்டாவது பாதத்தில், அந்தர்யாமியதிகாணத்தில்) [பக்கம் 253, வரி 8.] “एवं प्राप्त इतीत्यनन्तरं सूत्र इति क्वचित् कोशे पठ्यते ; न तस्य प्रयोजनं पश्यामः ।” என்கிற பங்க்திகள் காணப்படுகின்றன. அந்தர்யாமியதிகாணச் ச்ருதப்ரகாசிகையில் * एवं प्राप्त इति * என்கிற வாக்கியத்திற்குப் பிறகு ‘सूत्रे’ என்று ஒரு பதம் சில ஸ்ரீகோசங்களில் காணப்படுகின்றதாகவும், அது தமக்கு அந்வயிக்கவில்லைபென்பதாகவும் ஸ்ரீமத் ரங்கராமாநுஜஸ்வாமி ஸாதித்திருப்பதாகத் தேற்குகின்றது. ‘सूत्रे’ என்பது இல்லாமலே சில ஸ்ரீகோசங்கள் தமக்குக் கிடைத்திருப்பதாகவும் இதனால் காட்டினாராகிறார். இப்போதுள்ள ச்ருதப்ரகாசிகை அச்சப்பதிப்புகளில், பூர்வபக்ஷம் முடிந்து வரித்தார்த்தம் ஆரம்பிக்கையில் * एवं प्राप्त इति * என்பதற்குப்பிறகு [सूत्रे] என்பது காணப்படுகிறது. இது அந்வயிக்கவில்லையென்று பாவப்ரகாசிகாகாரர் ஸாதித்திருக்கிறபடி அந்வயிக்காமலிருப்பதும் வாஸ்தவம்தான். இதைப்பற்றின உண்மையை ஆராய்ந்து போர்த்ததில், [सूत्रे] என்பதற்குப் பிறகு சில வாக்கியங்கள் விட்டுப்போயின வென்று ஸ்பஷ்டமாகத் தெரியவந்தது.

“सूत्रे अधिदैवम् अधिलोकमिति न निर्दिष्टम् । दैवल्लोकादिष्वित्यपि न निर्दिष्टम् । अधिदैवाधिलोकादिष्वित्येव निर्दिष्टम् । तस्माच्चार्थपरम् । तथा सति अधिशब्दसप्तम्योः पौनरुक्त्यात् । अपि तु वाक्यपरमित्यभिप्रायेण व्याचष्टे— अधिदैवाधिलोकादिपदविहितेषु वाक्येष्विति ।”

என்று இவ்வளவு பங்க்திகள் ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யர் அருளிச் செய்தவை. இவற்றுள் [सूत्रे] என்பதற்கு [सूत्रे] [व्याचष्टे] என்கிற வரையிலும் உள்ள பங்க்திகள் விடுபட்டுப்போயிருக்கின்றன. व्याचष्टे என்பதில் அந்வயிக்கும்படியாக * अधिदैवाधिलोकादिपदविहितेषु वाक्येष्विति * என்று முற்றுபுள்ளி போட்டுத் தனியே நிறுத்தப்படவேண்டும். அச்சப்பதிப்பில் அப்படி நிறுத்தாமல்वाक्येष्वित्यनेन - என்று மேலோடே சேர்த்துப் பதிப்பித்துள்ளார்கள். இது நிற்க.

அச்சில் விடுபட்டுப் போயிருக்கின்றன வென்று மேலே நாம் எடுத்துக்காட்டின வாக்கியங்கள் அச்சில் மாத்திரம் விடுபட்டுப்போயிருக்கவில்லை; ஒலைப்புத்தகங்களிலும் விடுபட்டன என்பது முன்னம் எடுத்துக்காட்டிய भावप्रकाशिकासूक्तியினாலும் ஸ்பஷ்டமாகிறது. முன்னாறு நானூறு வருஷங்களுக்கு முன்னமிருந்த ஒலை ஸ்ரீகோசங்களிலும் இத்தகைய கோளாறுகள்

விளக்கிடுகின்றனவென்று கனகு விளக்குகின்றது. [சூத்] என்பதற்கு மேல் இருக்க
வாய்ப்பு வாய்ப்பாகவே உலகமயினாலே சூத் என்பது அந்நிதமாய்ப் போகவே அந்நிதம
விட்டுவிட்டுச் சில பூதகோசங்கள் ஏறியருளப்பண்ணப் பட்டனபோதும். அப்படிப்பட்ட
பூதகோசமும் சிவபகவத்க்குக் கிடைத்ததாக ஸ்பஷ்டமாகிறது.

62. திருமழிசைப்பிரான் திருவாய்மலர்ந்தருளிய சான்முகன் திருவந்தாதியில் அறு-
பத்து முன்றும் பாகம்— "தரித்திருந்தேனாகவே தாராகணப்போர், விரித்துரைத்த வெங்காகத்-
துன்னை" இதயாதி. இவ்விடத்துப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானத்தை மறுத்து
'ஆழ்வார்கள் காலநிலை' என்னுமோர் புத்தகத்தில் புலவொருவர் எழுதியிருப்பதாவது:—

"இதன் முதலிரண்டுகட்கு— 'நகடித்ர கதிவாயிருக்கிற ஜ்யோதிஸ்-சாஸ்த்ரத்தைச் சொன்ன
திருவனந்தாழ்வானுக்கு ஆத்மாவாயிருக்கிற உன்னை' என்பது பூர்வ வியாக்கியானம். இதன்படி
'தாராகணப்போர் விரித்துரைத்த' என்ற விசேடமும் பூதகோடனுக்கு உரியதாகும். ஆனால் அவனை
இவ்வாறு விசேடிப்பதற்குரிய நேரான பொருத்தமொன்றுங் காணப்படவில்லை. ஆதிசேடன் செய்த
சோதிடநூல் இன்னதென்பதும் தெரிந்திலது. அதனால் 'வேந்தாகத்துன்னை' என்றுள்ள பாடம்
'விரித்துரைத்த வெங்காகத்துன்னை' என்றிருந்த பழம் பாடத்தினின்றும் மாறியதோ என்று கருத
குடத்தருக்கின்றது. (சோதிடநூல்) விரித்துரைத்த (என்+ஆகத்து =) எனது நெஞ்சிடமாகவுள்ள,
உன்னை' என்பது இப்பாடப்படி பொருளாகும்.....இங்ஙனம் 'தாராகணப்போர் விரித்துரைத்த,
என்பது ஆழ்வார்க்குரிய விசேடனமாயின், தம்மாற் செய்யப்பெற்ற சோதிடநூலொன்றைப்பற்றி
அவர் திற்ப்பிட்டீளராவர். அத்தகைய நூல் யாது என்பது ஆராய்ந்து அறிதற்குரியது." என்றும்.

பகவத் திருப்பையாலும் ஸதாசார்ய கடாஷுத்தாறும் ஆழ்வார்களருளிச்செயல்களின் உண்மைப்
பொருள்களை நன்றாக உலகமுகக்க அருளிச்செய்தலுமும், இற்றைக்குச் சற்றேறக்குறைய
எழுதாது ஆண்டுகட்கு முன்பு ஸர்வஜ்ஞராய்ப் புகழ்பெற்று விளக்கினவருமான பெரிய
வாச்சான் பிள்ளை பிழையான பாடமொன்றைக்கொண்டு தவறாக வியாக்கியானஞ் செய்து
விட்டாரென்று எழுதத் துணித்தது மிக்க ஸாஹஸ்யம். "வெங்காகத்து" என்பது பெரிய
வாச்சான் பிள்ளை உரைசெய்தருளின பாடம். "என் ஆகத்து" என்பது இப்புதிய புலவர்
கற்பிக்கும் பாடம். பழைய பாடத்திற் பொருத்தமின்மை கூறப்புகுமவர் தாங் கூறும் பாடத்-
தில் ஒரு பொருத்தம் காட்டித் தீரவேண்டும். ஆதிசேஷன் செய்த சோதிடநூல் இன்ன
தென்று தெரியவில்லை பென்னுமியர், திருமழிசைப்பிரான் செய்த சோதிடநூல் இன்னதென்று
தெரிந்துகொண்டவராதல் வேண்டும். "பார்க்கவம் பிருகு சூத்திரம் முதலிய கணித சோதிட
கிரந்தங்கள் உள்ளன; இவைபோன்றதொன்றே பிருகுவமிசத்தவரான ஆழ்வார் அருளிச்
செய்ததாக வேண்டும்?" என்று அனுமானங் கூறுகின்றாரிப்பெரிபார். இத்தகைய அனுமானம்
ஆதிசேஷன் பக்கல் கூடாமெக்குக் காரணமறிகின்றிலோம். வேதாங்கங்களுள் ஒன்றான
ஜ்யோதிஷத்திற்கு ஆதிசேஷன் பாவர்த்தகன் என்னுமிடத்தை நாம் பல பிரமாணங்கள்
கொண்டு முதலிக்கவல்லோம்.

ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த ஸ்தோத்ராத்தத்தில் திருவனந்தாழ்வானைப் பற்றின சிலாக
மொன்றில் * "பாக்குஷ்ட விஜ்ஞாஸபலிகநாமநி" * என்ற விடத்திற்கு வியாக்கியானஞ் செய்-
தருளாவின்ற ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகர் (ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்தில்) "पञ्चविधज्योतिरिषिद्वान्न पर्वतकत्वेन
ज्ञानप्रकर्षोऽस्य प्रसिद्धः" என்று அருளிச்செய்திருப்பதொன்றே போதும். "वभासे ज्योतिषी विद्या

வினோத்திருக்கின்றனவென்று நன்கு விளங்குகின்றது. [சூத்] என்பதற்கு மேல் இருக்க வேண்டிய வாக்கியங்கள் இல்லாமையினாலே சூத் என்பது அந்நிதமாய்ப் போகவே அதையும் விட்டுவிட்டுச் சில ஸ்ரீகோசங்கள் ஏறியருளப்பண்ணப் பட்டனபோலும். அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீகோசமும் भावप्रकाशिकाकारர்க்குக் கிடைத்ததாக ஸ்பஷ்டமாகிறது.

62. திருமழிசைப்பிரான் திருவாய்மலர்ந்தருளிய நான்முகன் திருவந்தாதியில் அறுபத்து மூன்றாம் பாசாம்—“ தரித்திருந்தேனாகவே தாராகணப்போர், விசித்துரைத்த வெந்நாகத் துன்னை ” இதயாதி. இவ்விடத்துப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானத்தை மறுத்து ‘ ஆழ்வார்கள் காலநிலை ’ என்னுமோர் புத்தகத்தில் புனவரொருவர் எழுதியிருப்பதாவது :—

“ இதன் முதலொண்டிகட்து— ‘ நகைந்தா கதியாயிருக்கிற ஆயோதீஸ்-சாஸ்திரத்தைச் சொன்ன திருவளந்தாழ்வானுக்கு ஆத்மாலாயிருக்கிற உன்னை ’ என்று புர்வ வியாக்கியானம். இதன்படி ‘ தாராகணப்போர் விசித்துரைத்த ’ என்ற விசேடமாய் நட்ப்படனுக்கு உரியதாகும். ஆனால் அவனை இவ்வாறு வினோதப்பதந்திய நேரான பொருத்தமொன்றுங் காணப்படவில்லை. ஆதலால் செய்த சோதிடநால் இன்னதென்பதாய் தெரிந்திலது. அதனால் ‘ வெந்தா உத்துன்னை ’ என்றுள்ள பாடம் ‘ விசித்துரைத்த வென்னாகத்துன்னை ’ என்றதற்குப் பழம் பாடத்தினின்றும் மாறிவிடோ என்று கருத ஓடக்கூடுகின்றது. ‘ (சோதிடநால்) விசித்துரைத்த (என்+ஆர்த்து =) எனது தேவீசிடமாகவுள்ள, உன்னை ’ என்பது இப்பாடப்படி பொருளாகும்.....இங்ஙனம் தாராகணப்போர் விசித்துரைத்த, என்பது ஆழ்வார்க்குரிய விசேடனமாயின், தம்மாய் செய்யப்பெற்ற சோதிடநாலொன்றைப்பற்றி அவர் துறிப்பிட்டளராவர். அத்தகைய துல்யாது என்பது ஆராய்ந்து அறிந்ததரியது. ” என்றும்.

படியத் திருபையாலும் னாதாசார்ய உடாசுத்தாலும் ஆத்மர்களா நுளிர்செயல்களின் உண்மைப் பொருள்களை நன்றணர்ந்து உலகமுழுவதும் நுளிர்செய்தபொழுது, இம்மறந்தச் சந்தெழுத்துறைய எழுதாது ஆண்டுக்கு முன்பு அப்பற்றாராய்ப் புகழ்பெற்று விளங்கினையுமான பெரிய வாச்சான் பிள்ளை பிழையான பாடமொன்றைக்கொண்டு தனது வியாக்கியானஞ் செய்து விட்டாரென்று எழுதத் துணிந்தது மகிழ்வாய்வு. “ வெந்நாகத்து ” என்பது பெரிய வாச்சான் பிள்ளை உரைசெய்த நுளிய பாடம். “ என் உத்து ” என்பது இப்புகிய புனவர் சுற்றிக்குப் பாடம். பழைய பாடத்திற் பொருத்தமின்மை கூறப்படுமவர் தாம் கூறும் பாடத்தில் ஒரு பொருத்தம் காட்டித் துலேவென்றும். ஆதிசேஷன் செய்த சோதிடநால் இன்ன தென்று தெரியவில்லை யென்றுமிவர், திருமழிசைப்பிரான் செய்த சோதிடநால் இன்னதென்று தெரிந்துகொண்டவாதல் வேண்டும். “ பார்க்கலம் பிருநு குத்திரம் முதலிய கணிக சோதிட கொத்தங்கள் உள்ளன; இவைபோன்றதொன்றே பிருதாய்சத்தவான ஆழ்வார் அருளிச் செய்ததாக வேண்டும் ” என்று அனுமானங் கூறுகின்றார்பெரியார். இத்தகைய அனுமானம் ஆதிசேஷன் பக்கல் கூடாமெக்குக் காரணமறிக்கின்றிலாம். வேதாங்கங்களுள் ஒன்றான சோதிடத்திற்கு ஆதிசேஷன் பார்த்தகன் என்றுவிடத்தை நாம் பல பிரமாணங்கள் கொண்டு முதலிக்கவல்லோம்.

அளவந்தார் அருளிச்செய்த ஸ்தோத்ராத்ரதத்தில் திருவளந்தாழ்வானைப் பற்றின சிலாக மொன்றில் * “ பாக்ருஷ்ட விஜ்ஞாகபிஷேகாமதி ” * என்ற விடத்திற்கு வியாக்கியானஞ் செய்த துளாரின்ற ஸ்ரீமத் தோதாந்த தேசிகர் (ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்தில்) “ पञ्चविंशोत्तिरिद्धाः पञ्चकवेन अनुपकषोऽथ प्रसिद्धः ” என்று அருளிச்செய்திருப்பதொன்றே போதும். “ नमासे त्वीति विवा

யதுபஜ் ஸ்ராதே | மனதமனதஸ்ய தஸ்ய சகஸ்யை ஹி || ” என்கிற பிரமாண வசனமொன்றும் ப்ரஸித்தமாகவுள்ளது. இன்னமும் ஊன்றி ஆராய்ப்புகில் இத்தகைய பிரமாணங்கள் பல கிடைக்கக் குறையில்கை. இது நிற்க, திருமழிசைப்பிரான் பல மதங்களிலும் புகுந்து அந்தந்த மதங்கட்குச் சார்பாகப் பல தூல்களுமியற்றினரென்னும் ப்ரஸித்தியிருந்தாலும் சோதிடனால் இயற்றியருளிவராக எங்குங் கூறப்படவில்லை. அங்கனே ஏதேனுமொருதூல் தாம் செய்தருளியிருந்தாலும் அதனை இங்கு அதுவதித்தருளிச் செய்தற்குப் பாஸக்தி யொன்றுமில்லை. இவ்வண்ணமருளிச்செய்யும் வழங்கம் ஆழ்வார்களின் திவ்வியப்பிரபந்தங்களிலொன்றிலுமில்லை. ஆகவே, ‘என் ஆகத்து’ என்று பாடத்தை மாறுபடுத்தல் பயனற்றது. ஸர்வஜ்ஞர்களான பூர்வாசாரியர்களின் வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகளில் அல்பஜ்ஞரான நாம் குறை கூறுதற்குச் சிறிதுமதிகாரமுடையோமல்லோம். ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் தொடங்கி நம் மணவாளமாமுனிகள் வரையிலுள்ள ஸதாசாரியர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகள் வேதவாக்கினுஞ் சிறந்து பிரமாணமாவன வென்று திண்ணிதாகக் கொள்வாரது திருவடிகளே சரணம். பூருவர்களருளிச்செய்த பொருள் கட்கு முாண்படாமல் விசேஷார்த்தங்களை விவகித்துக் கூறவல்லார் எவ்வளவும் கூறலாம். இதுவே கலையறக்கற்ற மாந்தர் பணியாம்.

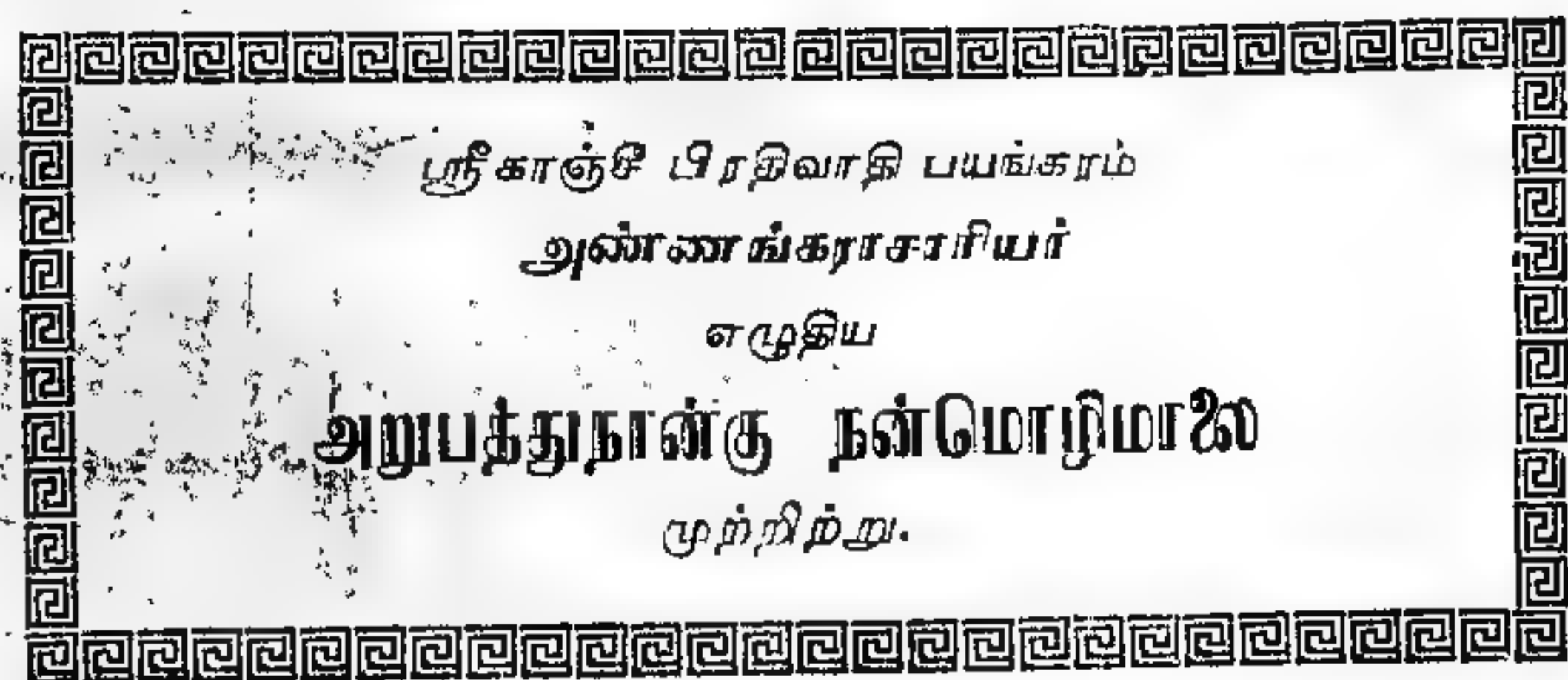
Released by Maaran's Dog, Toronto, Canada

63. ஸாமான்ய கவிடளின் அருமையான பாசுருகளில் நேர்ந்துள்ள சில பிறழ்வுகளைச் சண்டெடுத்துக் காட்டி ரவிகமநோவிநாதம் செய்வோம். குவலயாநந்தத்தில் துல்யபோகிதா லங்காரப்ரகாணத்தில்—“ சஜாதபதர்பாகராந்விதாநி சஸுபுந்நி ஸுதபாடஸ்வம் । விக்ஸராப்யக்ராமிமஸாந் தினாநி பஜாநி ச பூந்நிமியு: || ” என்கிறவொரு ச்லோகம் உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் க்ரீஷ்மகுதவின் தினங்களுக்கும் பத்மங்களுக்கும் சிலேடையினால் ஸாம்யம் நிர்வஹிக்கப் பட்டுள்ளது. இதில் “ ஸஞ்ஜாதபதர்பாகராந்விதாநி ” என்கிற முதல் விஸேஷணத்தை விவகிகள் நன்கு பாராமிக்கவேண்டும். பத்மங்களுக்கு ஸஞ்ஜாதபதர்பாகராந்விதத்வம் உள்ளது தான்; இது திகங்களுக்கு எப்படி? என்று விமர்சிக்கவேண்டும். இங்கு வியாங் க்யாவாம் செய்தவர் ஏதோ எழுதியிருக்கிறார். அதனால் விவகிகள் த்ருப்தி பெறுர்கள். இங்கு ஒரு பிறழ்வு; ஸஞ்ஜாத என்பதை [சஜாத] என்று திருத்தி வாசித்துப் பாருங்கள்; [சஜை: ஆதபதரபகரै: அந்விதாநி மீபமஸுதிநாநி] வேனிற் காலத்தில் எங்குப்பார்த்தாலும் குடைமயமாகவே யிருக்குமன்றோ? ஸஞ்ஜங்களான [ஸந்தந்தங்களான] ஆதபதரபகரங்கோடே - குடைகளின் கூட்டங்களோடே, அந்விதாநி என்றாயிற்று. பதபகரத்திலும் சஜை:—ஜை:, ஜை:—மாத்மீ: , பதபகரै:—ததசமூஹै: அந்விதாநி என்றாகிறது. இப்போதுள்ள ஸ்வாரஸ்யாதிஸயத்தை ரவிகர்கள் நன்கு உணர்வார்கள்.

Released by Maaran's Dog, Toronto, Canada

64. குவலயாநந்தத்திலேயே விஷமாலங்காரப்ரகாணத்தில், “ யதா மதீயே வ ர த ரா ஜ ஸ் த வே ” என்று தொடங்கி “ மானுநிஸாஸு மவதஹிசரோஜஸோமாலோமாந் பதாப்ய கிரஸோக்ரமாபயாந் । தலோதபுதே ஹதவதாந் ஸுபஸுராநோ தாபம் மஜத்யநுதிந் ச ஹி மந்நதாப: ” என்கிற ச்லோக முதாஹரிக்கப்பட்டுள்ளது. இது தேவப்பெருமாள் விஷயமாக அப்பய தீக்ஷிதர் இயற்றிய ச்லோகம். இதன் கருத்தாவது—பொருளாளனே! ஸூரியனுனவன் உன்னுடைய திருவடித்

தாமஸாயின் மிகச்சிவந்த சோபையைத் தான் அடைய விரும்பினான். [ஸூர்ய கிரணங்கள் இரவில் அக்ரியை ஆவேசிக்கின்றனவென்று வேதத்திற் கூறப்பட்டிருப்பதை ஸ்மரிப்பது.] என்ன செய்தால் தன் கிரணங்கள் தேவப்பெருமானுடைய திருவடிபோல் சிவக்கும் என்று பார்த்து இரவெல்லாம் தன் கிரணங்களை அக்ரியில் புகுவித்து பொழுது விடியுமளவும் நன்றாகக் காய்ச்சினான். நல்ல சிவப்பு உண்டாய்விட்டது என்று கண்டு அக்ரியில் நின்றுக் கிரணங்களை யெடுத்து வெளியில் பாப்பினான். அவை முதலில் ப்ராஸரிக்கும்போது சிவந்திருந்தாலும் கூண்டகாலத்திற்குள் சிவப்பு மாறிப் போகவே, ஐயோ! நாம் மிகவும் சிரமப்பட்டுச் செய்த காரியம் அற்ப பலனாய்த் தலைக்கட்டிற்றே! என்று ஸ்ரீ நுதயத்தில் தாபத்தை உடைந்திட்டான். அந்தத் தாபமே வெய்யிலாகக் காண்கிறது. இவ்விதமாக அவன் முயற்சி செய்வதும், அது அற்ப பலனாவதும், அதனால் அவன் தாபமடைவதும் ஒருநாள் இரண்டு நாள் அன்று; அநாதி காலமாக நாடோறும் இந்த ஸம்பவம் நிகழ்ந்து வருகின்றதென்பதாம். இந்த ச்லோகத்தில் “ஸ ஹி மந்ததாத: என்பதற்கு எங்கே அஸ்யம்? என்ன அர்த்தம்? என்று பராமர்சிக்கவேணும். வியாக்கியானம் செய்தவர் எழுதியிருக்கும் பொருள் விசுமேயாகும். “ஸ ஹி மந்ததாத:” என்று திருத்தி வாசித்துப் பாருங்கள். இப்போது மிகவும் ஈஸ்யமான பொருள் கிடைக்கும். ஸூர்யன் செய்த காரியம் பயன்படவில்லையாகில் அவன் அதை விட்டுத் தொலைக்கலாமே; ஒவ்வொரு நாளும் முயற்சி செய்வதும் வருந்துவதுமாக இருப்பானேன்? “தாபம் பஜதி அநாதிகம்” என்கிறீரே, இவ்வளவு முடனா அந்த ஸூர்யன்? என்று கேள்வியுண்டாக, அதற்கு விடை கூறுகிறார் “ஸ ஹி மந்ததாத:” என்று; சரிமந்தென பங்குகாலென * என்ற அமரகோஸத்தின்படி மந்தனென்னும் பெயரையுடையனாகிய ஸூர்யன் ஸூர்யனது புத்திரன் என்பது ப்ரஸித்தம். “காரணகுண: கார்பே ஸங்க்ராமந்தி” என்கிற நியாயத்தின்படி, பிதாவான ஸூர்யன் முடனான்படியால்தான் புத்திரனும் முடனாகப் பிறந்தான். புத்திரனுடைய ஸூப்ரஸித்தமான மந்தத்வத்தைக்கொண்டு பிதாவின் மந்தபுத்தித்வத்தை அனைவரும்றியலாமென்று வெகுசமத்காரமாகக் காட்டினாயிற்று. இங்ஙனே கவியின் விவகையையைக் கொள்ளாவிடில் (ஸ ஹி) என்றது மிகவும் பயனற்றொழியும். இந்தத் திருத்தங்கள் ஸஹஸர அடியேன் செய்பவையல்ல. ஒரு அக்ஷரத்தின் விபர்யாஸத்தினால் ஏற்படுகிற ரஸபங்கம் எவ்வளவென்பதை விவேகிகள் ஆழ்ந்துணரவேணும்.

ஸ்ரீ காஞ்சி பிரதிவாதி பயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர்

எழுதிய

அறுபத்துநான்கு நன்மொழிமாலை

முற்றிற்று.

61 தன்மார்த்தைதனி நிவ்ள விஷயங்களுக்கு அட் வணை.

1. தம்மீது குற்றங்களுக்கும் மறுபவர்களை மீது பகாபகர் கனாகக் கொள்ளவேண்டும.
2. நம்முடைய ஸ்வஸம் குணங்களைப் பிற்புகழ வேணுமென்ற எதிர்பார்க்கலாகாது.
3. நம்ம வாத்தனல்ய குணங்களை மனைய நிலப் புகழ்க்காணம் நாம் இறுமாந் திருக்கலாகாது.
4. நம்மிடத்தில் குற்றங்களுதான் மலிந்திருப்பதாகவே எப்போதும் நாம் நினைக்க வேண்டும்.
5. நிறர் நம்மீது எதற்கிற குற்றங்களைபும் நாம் மறுக்கலாகாது.
- 6, 7. நமக்கு விபீத நானப் மிகமிக விருப்பதனால் நமது மனத்தை நாம் பிரமாணமாகக் கொள்ளலாகாது.
- 8, 9. நிறர் நம்மை நம்பிப்பதனால் நமக்கு ஐந்த ஹானியம் கோதென்று மறுநி கொள்ளவேண்டாம்.
10. நிறர் கூறும விஷதகளைச் நிறந்த எதகாரமாகவே நினைக்க வேண்டும்.
11. வெவதிப்பாளர்சொல் பற்றிப்பொய்ச பழி கூற்ற முன்வருவார்களென்பது.
12. அவாவாசனாபதந்நைக்கு எற்ற போய் நமக்குகென்று உகப்பது.
13. இப்படிப்பட்ட மனப்பழக்க முடையாளை ஒருவரும் வெல்லவில்லாரென்பது.
- 14, 15. "ஸ்வாமி திருவுள்ளத்தில் என்ன சிதனம்" என்பதைப்பற்றின திருத்தம்.
16. பச்சைக் கல்லாந்தல் சீர்பாடலைப்பற்றின திருத்தம்.
17. "ஸாதித்தருளாய்" என்பதைப்பற்றின விவாணம்.
- 18—20. விபாதிபுருக்கு மூர்த்து அவசியமா? என்பதைப்பற்றின ஸ்வாபிப்ராயம்.
21. வைதிகச் சத்தை நாளடைவில் குறைந்து வருவதைப்பற்றின நிர்வேதம்.
22. கிரோமணிப் படிப்பின் பரம்பலாநரிந்நதென்றுரைத்தல்.
23. வேதாந்தசாஸ்திரப்பயிற்சிபும் குறைக்கபோனதைப்பற்றி வருந்தாதல்.
24. நமதுபாதிபு கொப்பற்றிக் கவலைகொள்வதை மறுப்போமல்லோமென்பது.
25. பூதபாகலஸ்வாமி பூதமததேஹாபிலஸ்வாமி போல்வாருடைய வித்யாபஷபாதம்.
26. பூதவைஷ்ணவமதாதிபதிகள் திருவுள்ளம்பற்றவேண்டிய விஷயம்.

27. திருவிருத்தப்பாசரமொன்றின் ரஸாநுபவம்.

28—36. புண்டரீகமென்னும் வடசொல்லின் பொருளைப்பற்றின விரிவரன விமர்சம்.

37—39. திருப்பல்லாண்டும பெரியாழ்வார் திருமொழியும் தனித்தனிப்பிரபந்தங்கள்.

40—48. மூர்க்கர்களுக்கு ஹிதோபதேசம் நிஷ்ப்பலமாகுமென்பதை விவரிக்கப் புகுந்த, 18 வண்ணுக்குக்கிடத்த உபதேசங்களனைத்தையும் விவரித்து அவை நிஷ்ப்பலமானதை நிசமித்தல்

49. எதுவும் தெய்வச் செயலையென்பதை இரண்டு உதாஹரணங்களினால் தாபித்தல்.

50. பிள்ளைலோகாசாரியர் தேசிகனுக்கு ஆசார்யமான முறைமையில் * சீரொன்று தூப்புல்தனியனிட்டது மூலச்சத்கா தென்பது.

51. தேசிகன் செய்தருளின மஹோபகாசங்களின் ரூபணம்.

52. ஸ்ரீதேசிகனிக்ரஹங்களை திட்டதேசங்களில் உள்ளே வைத்து ஆராதிப்பவர்களும் வெளிகளிலே தனிக்கோவில்கட்டி ஆராதிப்பவர்களும்.

53. அடியேனெழுதியுள்ள வாநவிவாத க்ரந்தங்களெல்லாம் பாகீயதர்வாத ப்ரதி சேஷபத்திற்காகவே தோன்றியவை யென்பது.

54. உயர்ந்த வைதிக மதத்திற் சேர்ந்த நாம் இதர மதங்களையும் மதப்ரவர்த்தகர்களைபும் தூஷிக்கலாகாதென்பது

55. * வணங்குந் துறைகள் பலபல வாக்கி யென்கிற திருவிருத்தப் பாசரத்தின் கம்பீரத்தன்மையை விவரித்தல்.

56, 57. இதர ஆசார்யர்களை லாசவப்படுத்திப் பேசுவது நிஷ்ப்பலமென்பது பற்றி.

58. உலகம் போற்ற நின்ற ஆசாரியர்களின் பெருமையெங்கே! நாமெங்கே!

59. அவரவர்கள் தம்தம் ஆசாரியர்களைக்கொண்டாடுவதொன்றே தரும்.

60, 61. ஆசார்யஹ்ருதய—தத்வ்யாச்ச்யானங்களின் பெருமையும், இவற்றை அச்சிட்டவர்களால் நேர்ந்த விபரீதங்களும்.

62. ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் “ஸூன்ஹகநயங்குப் பிஷ்டத அபிவிநோய” என்ற விடத்து வியாக்கியானத்தைப்பற்றின விரிவான ஆராய்ச்சி.

63, 64. தத்வத்ய வியாக்கியானத்தில் “அவரஹோபான ரோகமோ” என்று காணப்படுகிற பாடத்தின் அபரீதத் தன்மையும் திக்கு உண்மைப் பாடத்தின் உபபத்திகளும்.

விஷய ஸஞ்சிகை முற்றிற்று.

அறுபத்தினுக்கு நல்வார்த்தைகள்.

[நிகழும் ஜயவாண்டு பங்குனித்திங்களில் விசாகத்தின்ன்று அடியேனுக்கு அறுபத்தினுக்கு வயது பூர்த்தியாவதை முன்னிட்டு, ஆப்தர்கள் அடிக்கடி நினைவிற் கொள்ளுமாறு அறுபத்தினுக்கு நல்வார்த்தைகளை விஜ்ஞாபிக்க விரும்புகிறேன். இவற்றை நல்வார்த்தை யென்பது ஸ்வாபிப்பா யத்தாலே. இந்த நல்வார்த்தைகள் ஏகவிஷயகங்களல்ல; அநேக விஷயகங்கள்.]

1. நம்மைப்பற்றிப் பிறர் குற்றமாகவோ குறையாகவோ எது கூறினாலும் சித்தத்தில் சிறிதும் விகாரமின்றியே உல்லாஸமாக விருக்கப் பழகவேண்டும். உண்மையில் நம்மிடத்தில் குணங்கள் மெலிந்து தோஷங்களே மலிந்து கிடக்குமாதலால் அப்படிப்பட்ட தோஷங்களை நேரிலோ மறைவிலோ எடுத்துரைப்பாருளரேல் அவர்களை நாம் நமக்கு மஹோபகாரம் செய்தவர்களாக நினைக்கவேண்டும்.

2. “குணக்ஷதலிப்க்ரமாத்” என்று வேதாந்ததேசிகன் பணித்த முறையில் நம்மிடத்தில் ஸ்வல்ப குணங்களுநிரிடுக்கலாம். அதைப்பிறர் பாராட்டிப் புகலவேண்டுமென்று நாம் ஆசைப்படுவது தகுதியன்று.

3. குற்றத்தைக் குற்றமாகவும் நற்றத்தை நற்றமாகவும் கொள்வதைவிட, குற்றத்தை நாம் நற்றமாகக் கொள்வதே நலமென்று பெரியார் கூறுவதால் இத்தகைய நலம்வாய்ந்த சில மஹான்கள் தம்முடைய வாத்ஸல்ய குணத்தின் மஹிமையினால் குற்றங்களில் சிறிதும் கண் வைத்திடாமல் நற்றமாகவோ பாராட்டிப் புகழ்வார்களெனினும் அந்தப் புகழ்ச்சியில் நாம் மயங்கிவிடக்கூடாது. ‘இவர்கள் நம்மிடத்திலில்லாதவற்றை ஏறிட்டுக் கொண்டாடுகிறார்கள்’ என்றே நாம் உள்ளபடி நினைக்கவேண்டும்.

4. குற்றங்குறைகளைக் கூறுமவர்களே ஸத்யவாதிகள். நம்மிது பிறர்க்குறி குற்றங்குறைகள் உண்மையாக நம்மிடத்தில் இல்லையென்று நாம் நினைக்கக்கூடும். ஆனால் அப்படி நினைப்பது தவறு; நம்மிடத்தில் இல்லாதவற்றைப் பிறர் சொல்லார்கள் என்றும், நமக்குந்தெரியாது, அப்படி நம்மிடத்தில் இருப்பவைகளையே பிறர் தெரிந்து சொல்லுகிறார்கள் என்றும் நாம் நினைக்கவேண்டும்.

5. எதற்காக இப்படி நினைப்பது? நம்முடைய குற்றமோ நற்றமோ நமக்குத் தெரியாமலிருக்குமோ? பிறர் பொருளையினாலும் மற்றும் பலவனைக் காரணங்களினாலும் நம்மிது சில பல குற்றங்களை ஏறிட்டுக் கூற்றால் அவற்றை நாம் எதற்காக இசையவேண்டும்? உள்ள குற்றமாயிருந்தால் இசைந்து கொள்வோம்; இல்லாது ஏறிட்டுக் கூறுகிற குற்றமாயிருந்தால் மறுப்போம்—என்று இங்ஙனே சிலர் வாதம் செய்யக்கூடும். அன்னவர்களுக்கு நாம் சொல்லுவதாவது, “உள்ள குற்றமாயிருந்தால் இசைந்து கொள்வோம்” என்று இவ்வளவாவது சொல்லுகிறீர்களே, இதுவே பரமானந்தம்; உள்ள குற்றங்களையும் இல்லை செய்வார் மனித இவ்வுலகில் உள்ள குற்றங்களை உள்ளபடி ஒப்புக்கொள்வார் சிலராவது தேறினால் நன்கொப்பதென்ப முண்டோ? இல்லாது ஏறிட்டுக் கூறுகிற குற்றங்களை, நீங்கள் மறுத்துக்கூறினாலும் உள்ள குற்றங்களையாவது ஒப்புக்கொள்வதற்காக உகக்கிறோம் என்பதே.

6. ஆனால், உண்மையில் நம்மிடத்து இல்லாத குற்றங்குறைகளைப் பிறர் ஏறிட்டுக் கூறுகிறார்களென்று நினைப்பது மிகவும் தவறு. வேதாந்த தேசிகன் ஸாபாஷித நீலியில் ஓர் அற்புதமான ஸாபாஷிதம் பணித்துள்ளார்; அதாவது, "பாஷிதி உரொஷா கொஷாநு சலாதொவி, லாதொவி நெவதாணாநு! ஸிவரீ ததிஷா வுஷிஷா உஷா கொஷாஜாநு ஸெஷாஷா = பச்யதி பரேஷா தோஷாந் அஸதோபி, ஸதோபி நைவ குஸாந், ஸிபீயம் நம் ஸ்வஸ் மிந் மஹிமா மோஹாஞ்ஜநன்யைஷ: * என்பதாம். இதன் பொருளாவது, பிறரிடத்தில் எவ்வளவு குணமிருந்தாலும் அவற்றை நாம் தெரிந்துகொள்வது கிடையாது; அவர்களிடத்தில் தோஷம் இல்லாவிடினும் அது மலைமலையா யிருப்பதாகத் தெரிந்து கொள்ளுகிறோம்; இது ஸ்வாத்ம விஷயத்தில் விபரீதமாகிறது: (அதாவது) நம்மிடத்தில் மலை மலையாக தோஷங்களிருந்தாலும் அவற்றிலொன்றாகூட நாம் தெரிந்து கொள்வதில்லை; குணம் லவ லேசமும் இல்லாதிருந்தாலும் குணங்கடலாகவே நம்மை நாம் நினைத்துக் கொள்ளுகிறோம்— என்பதாம்.

7. இது அதிகயோக்தியன்று. உதார்த்த சீர்த்தனமே நம்மிடத்துள்ள குற்றங் குறைகளை நாம் தெரிந்துகொள்ள முடியாதபடி மாயை மறைக்கிறபடியால் பிறர் வாயி லிருந்தே இவற்றை நாம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியதாகிறது. பிறர் பொருமையினால் ஏறிட்டுக் கூறுவதாகவே யிருக்கட்டும். பிறர்க்கு நம்மீது பொருமையிருப்பதாகவும் நம் முடைய குணங்களையெல்லாம் அவர்கள் தோஷமாக மாற்றிப் பிதற்றுவதாகவும் நாம் நினைக் கவே கூடாது. இப்படி நினைத்தோமாகில் அது நம்முடைய மிகுந்த ப்ரமமேயாகும். கீழே உதாஹரித்த ஸாபாஷிதத்திற் கண்டபடி மே ஹாஞ்ஜனத்தின் மஹிமையே யிது என்று திண்ணமாக எண்ணவேண்டும்.

8. சிலர் நம்மைத் தூஷித்ததனால் நம்முடைய கிரீடம் கீழே விழுந்துவிடுமாவென்று இதைப்பே மிகவும் ஆலோசிக்கவேண்டும். உண்மையில் நமக்கொரு கிரீடம் உள்ளதா இல்லையா என்கிற ஆராய்ச்சி வேண்டா; பெரிய தொரு கிரீடம் நவரத்னகசிதமானது நம் தலையில் ஏறியிருப்பதாகவே வைத்துக் கொள்வோம். அது சிலருடைய தூஷணைகளினால் சிதைக்கப் பழியுமா? இவ்வினாவிடமிற் சிந்திக்கவேண்டும். உள்ள குற்றங்களையோ இல்லாத குற்றங் களையோ பிறர் எவ்வளவும் சொல்லி ஊரும் நாடு மூலகமு மெங்கும் பிரசாரம் செய்யட்டுமே. அதனால் நமக்கென்ன நஷ்டமென்று சிந்தித்து சிந்திக்கவேண்டாமா?

9. த்ருஷ்டத்தில் நஷ்டமென்றும், அத்ருஷ்டத்தில் நஷ்டமென்றும் நஷ்டம் இரண்டு வகையாகும். ஆழ்ந்தபிக புருஷார்த்தத்தில் கெடுதி விளைவது அத்ருஷ்டத்தில் நஷ்டமெனப் படும். அப்படிப்பட்ட நஷ்டத்தை இவர்கள் செய்யும் தூஷணைகள் சிறிதும் உண்டுபண்ண மாட்டா வென்பது திண்ணம். இனி, த்ருஷ்டத்தில் நஷ்டமாகிறது, இவ்வுலகில் சிலர் நம் மிடத்தில் கௌரவம் வைத்திருந்தால் அது மாறும்படியாகச் செய்வது, யாரோனும் சிலர் நமக்குப் பொருளுதவி செய்வதாயிருந்தால் அதைத் தவிர்ப்பது.....ஆக இப்படிப்பட்ட சில நஷ்டங்கள் நேருவதே த்ருஷ்டத்தில் நஷ்டமெனப்படும். சிலருடைய தூஷணைகளினால் இப்படியப்பட்ட நஷ்டம் நமக்கு நேர்ந்து விடுகிறதென்றே வைத்துக்கொள்வோம். இது நாம் ஆவலோடு கோரவேண்டிய நஷ்டமல்லவா? பிறருடைய தூஷணைகளுக்கு எவ்வளவு மதிப்பு கொடுக்கவேண்டுமென்பதையறியாமல் அவற்றிலே மனவேறுபாடு கொள் கின்றவர்கள் மறுஷயகோடியிற் சேர்ந்தவர்களாவர்களா? அன்னவர்கள் செய்யும்

கௌரவமும் ஸத்காரமும் நமக்கு வந்தது? இந்த நஷ்டத்தைப் பரம லாபமாகவன்றோ நினைக்கவேண்டும், இப்படிப்பட்ட லாபத்தைப் பெறுவிக்கின்ற வார்த்தைகளை வாரியிறைக் குமலர்கள் எல்லாம் பழையபாபங்களென்றல்லவோ கருதத்தக்கவர்கள். அவர்களைத் தோஷப்படுத்துகாது நாம் நினைப்பது மருளல்லவா?

10. தூஷிக்குபவர்கள் என்னிதமான குற்றங்குறைகளைச் சொல்லித் தூஷிக்கிறார்கள் என்று பார்க்கவேண்டும். இவ்வுலகத்தவர்களிடத்திலே எங்கும் ஸம்பாவிதங்களான தோஷங்களைச் சொல்லித் தூஷிப்பார்களேயன்றி, அஸம்பாவிதமாய் அபூர்வமான சில தோஷங்களைச் சொல்லி நீந்திக்க முடியாதன்றோ. ஸ்ரீராமக்ருஷ்ணாதி பகவத் மூர்த்திகளிடத்தும், வர்ணலோக பூஜிதமாகவாய் விளங்கின பூர்வாசாரியர்களிடத்தும் இன்னவர்க்கும் பலர் சொல்லிக் கொண்டுக்கொண்டு தூஷணைகளுக்கு ஸஜாதி யங்களான தூஷணையே யன்றோ நம்மிடத்திலும் சொல்லுவார்கள். பெரியார்களுக்கும் கிடைத்த ஸத்காரங்களே நமக்கும் கிடைக்காது இது நமக்கு எது, பெருமையென்று நாம் நினைக்கவேண்டாமா?

11. ஸர்வஜன ப்ரபாஷமாக எவ்வளவோ அபரிமிதமான தவறுகளை நீச்சலும் செய் துபோருகின்ற வழிப்போக்கர் எப்படிப் பற்றி ஒன்றும் வாய் திறவாமல் பெருமதிப்பாளர்களைப் பற்றியேயுண்டோ தூஷிக்கும் முறையென்றது தூஷகர்களுக்கு..... இங்ஙனே பல விஷயங்களை யாராய்ந்தால் குற்றங்குறைகள் நமக்கு வாய் பக்கத்தில் நாம் மிகவும் க்ருதஜ்ஞதை செலுத்த வேண்டிய வல்லது சிறிதும் பெரிதும் கொள்ள இடமில்லை.

12. *காலதயாஸூக்தி நாம நகாநொ மஜுத் சீததாஷ-காவ்யசாஸ்த்ரலிங்கோதேக காலோ கச்சதி தீமதாய்* என்றாடி காவ்ய சாஸ்தரவ்யாஸங்கங்களினால் மஹான்கள் போதைப்போக்கா நின்றால் அவருளே போதுபோக்க பாக்ஷியமற்றவர்கள் தங்கள் போதை எப்படித்தான் போக்குவது? 'அவனப்படி' என்று எதையாவது சொல்லித்தானே போதைப் போக்கித் தொலைக்க வேண்டும். ஏதோ ஒழுவிதத்தில் அவர்களும் மஹான்களையே சிந்தையிலும் வாயிலும் கொண்டிருந்து புனிதர்களாகிறார்கள் என்று உகப்பதல்லவா உரியது. ஆகவே தூஷகர்களென்று சிலரை நாம் வெறுப்பது சிறிதும் பொருந்தாது.

13. *ஆனல் இப்படிப்பட்ட மனப்பழக்கம் எளிதில் தேறாது. அநியாயமாய்த் தூஷிக்கிறார்களே யென்ற கோபதாபங்களை மிகமிகவுண்டாகும். இப்படிப்பட்ட ஸந்தர்ப் பங்களில், இதுவரை நாம் சீழே விவரித்த விஷயங்களையெல்லாம் ஆர அமர நெஞ்சிற் கொண்டு வினேக சக்தியைச் சிறிது பயன்படச் செய்தால் அதற்கு மேற்பட்ட ஆத்மான்ந்த மில்லையாகும் நாம் செய்துகொள்ளவேண்டிய மனப்பழக்கங்களில் இதுவே முதன்மை பெற்றுச் சிறக்கும். இங்ஙனே பழகினால் ஒருவரும் வெல்லவில்லார்.

14. உலகில் எங்கும் ஒரே வகையாகப் பல வ்யவஹாரங்கள் சிதைந்துகாண்கின்றன; அந்த வ்யவஹாரச் சொற்களின் உண்மை வடிவம் என்ன? என்பதை ஆராய்ச்சி செய்து தவறுகளை நாம் திருத்திக்கொள்ளவேணும். "ஸ்வாமி திருவுள்ளத்தில் என்ன சிதளம்?" என்றும், "ஸ்வாமி திருவுள்ளத்தில் ஏதோ சிதளம் ஏற்பட்டாப்போலிருக்கிறது" என்றும் இப்படி பலரும் பல விடங்களிலும் பேசி வருகிறார்கள். கோபம் என்னும் பொருளை விவக்ஷித்து சிதளமென்று ப்ரயோகம் செய்துவருகிறார்கள். குளிர்ச்சியென்னும் பொருள்தான்

சீதளமென்கிற சொல்லுக்கு கோபம் எப்படி பொருளாகுமென்று விமர்சிக்கவேண்டும். உண்மையென்னவெனில், சீற்றம் என்னுஞ்சொல் அனைவருமறிந்ததே. அதற்குக் கோபமென்கிற பொருள் ப்ரஸித்தமானதே. சீத்தம் என்று வழங்கி வந்தார்கள். அது சீதமாய் சீதளமாயிற்று. இதுவே உண்மை.

15. இங்கே சிலர்கூறுவது என்னவென்றால், தேவதத்தில் உஷ்ணம் அதிகமானால் அது சீதளமாகப் பரிணமிக்குமாம்; அது கெடுதலாம். ஆகவே சீதளமென்பதே உண்மையான சொல்வடிவமாயிருக்கலாமென்று. ஆயுர்வேத ஸித்தமான அந்த சீதளத்திற்கும் “ஸ்வாமி திருவுள்ளத்தில் என்ன சீதளம்?” என்கிற வார்த்தையிலுள்ள சீதளச் சொல்லுக்கும் யாதொரு ஸம்பந்தமுமில்லை யென்பதை அறிவுடையார் அறிவார்கள். சீற்றமென்னுஞ் சொல்லே க்ராம்யச் சீதளவாய் சீதளமாகி அதுவே விமர்ச சக்தியற்றவர்களின் வாக்கில் புகுந்து வருகின்றது.

16. * ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் திருமாளிகைகளில் கல்யாணம் நூக்குமிடத்து, பச்சைக்கல்யாணத்தினன்று அத்யாபகர்கள் நாச்சியார் திருமொழியில் வாரணமாயிரம் ப்திகத்துடன் சீர்பாடல் பாடுவதென்றொரு பத்ததியுண்டு; அப்போது, “சீர்பாடி களிமண்பா டப்போமே” என்றுகோஷ்டிகளில் கூறுவதைப் பெரும்பாலும் அனைவரும் கேட்டிருப்பார்கள். அந்த வாக்கியத்தின் உண்மையான ஆறுபூர்வி எப்படிப்பட்டதென்று விமர்சிக்கவேண்டுமெனும் ப்ராப்தம். “களிமண்பா டப்போமே” என்பது ஸம்பத்தமான வாக்கியமன்று என்பதை யாவருமறிவர் உண்மையான வாக்கியம் விகாரமுற்றிருக்கிற தென்பதை விவேகிகள் அறிந் திருப்பார்கள். அவ்வுண்மைவாக்கியம் என்னவென்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டாமா? “சீர்பாடித் தளிர் பண் படுப்போமே” என்றிருக்கலாமென்பர் சிலர். அதுதான் களிமண்பாடப் போமே யென்று மாறிவிட்ட தென்றும் சொல்லுகிறார்கள். “சீர்பாடிக் களிமின் களிப் போமே” என்பது தான் உண்மை வடிவம். “சீர்பாடல் பாடி நீங்கள் ஸந்தோஷப்படுங்கள், நாங்களும் ஸந்தோஷப்படுகிறோம் என்றபடி. இந்த வாக்கியத்தை இசையிலே நீட்டிச் சொல்லும்போது களிமின்கா ளிப்போமே என்று சொல்லிக்கொண்டு வந்தார்கள் முன்னவர். காளடைவில் களிமண்பாவாகவும் டப்போமே யாகவும் விகாரத்தைப் பெற்றொழிந்தது.

17. எங்கும் திவ்யப்ரபந்தம் தொடங்கும்போது ஸாதித்தருளாய் என்றோ ஸாதித் தருள என்றோ தொடக்கக்காரர் கைகூட்டிச் சொல்லிவிட்டுப் பிறகு தனியன்களையோ பாசுரங்களையோ சொல்லுவது வழக்கமாகக் காண்கிறது. ஸாதித்தருளவென்கிறவிது யாரை நோக்கிச் சொல்லுகிறதென்று கேள்வி பிறக்குமே; கோஷ்டியில் பல பெரியோர்கள் எழுந்தருளி யிருக்க, ஸஹஸா ஒருவர் ஆரம்பம் செய்வது தகுதியன்றாதலால் நியமனம் ஸாதித்தருளவேனுமென்று அப்பெரியார்களை நோக்கிப் பிரார்த்தித்தாத் தொடங்குகிறபடி யென்று மஹான்கள் பணிக்கக் கேட்டிருக்கிறோம். பல திவ்ய தேசங்களில் ஸாதித்தருள வென்று அல்லாமல் சாய்த்தருள வென்றே சொல்லப் பெரும்பாலும் கேட்டுவருகிறபடியால் எம்பெருமானை நோக்கித் திருச் செவியசாய்த்தருளவேனுமென வேண்டி ஆரம்பம் செய்வ தாகக் கொள்ளலாமென்று ஒரு பெரியார் பணித்தார். “மெய்ந்நின்று கேட்டருளாய் அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே” என்கிற ஆழ்வார் பாகரத்திற்குப் பொருந்தியிருக்கு மிது. ஆனாலும் இதை ஒரு ரஸமான வார்த்தையாகக் கொள்ளலாமேயென்றி இதுதான் உண்மைச் சொல்வடிவமென்று கொள்ளலாகாதென்பது பலருடைய கருத்து.

20. மேலே சொன்ன விதமான விபரங்களுக்கு சித்திதனை அளவிடப்பெற்று
உள்ளதென்பதும், மேலே சொன்ன விபரங்களுக்கு ஒன்றைக்களை உபயோகப்படுத்தாமல்

[illegible][illegible]

விருக்கலாமென்பதே இளமை. தொடங்கி அடியேனுடைய எண்ணமும் அப்யாஸமும். ஒளவத ப்ரயோகங்களினால் வியாதி தணிந்து போவதைப் பலர் அநுபவத்தில் கண்டிருப்பது போலவே அடியேனும் ஒரு மருந்து மிலஸாமல் நோய் தணிவதை ஸ்வாநுபவத்தில் பலகால் கண்டிருக்கிறேன். ஒளவதஸேவை பண்ணியும் பலரிடத்தில் அது நிஷ்ப்பலமாகிற தென் பதை யாரும் அபலாபம் செய்யமுடியாதன்றோ. ஆகவே ஒளவத ஸேவை பண்ணுததனால் மரணமும் மரணபர்யாயமான கஷ்டமும் நேர்ந்துவிடும் என்கிற வார்த்தைக்குள் அவகாச மில்லை. இப்போது அடியேனுடைய ஸ்திதி மருந்தையபேக்ஷிக்கிறது. இதான் இங்கு விவக்ஷிதம்.

21. ப்ராஹ்மண ஜாதியிற் பிறந்தவர்கள் நூற்றில் ஒருவரிருவராவது வேதமோது வது வழக்கம். அப்படியே ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயத்தில் ஜனித்தவர்கள் நூற்றில் ஒருவ ரிருவராவது தமிழ் வேதமாய் திவ்யப்ரபந்தங்களை மோதுவது வழக்கம். ஒவ்வொரு ஊரிலும் சில சில விடங்களிலாவது வேதாத்யயநதந்தி வீரமோதையாயல் கேட்டுக்கொண் டிருந்ததுண்டு. பிராமணர்களும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் பெரும்பாலும் வியாபாரங்களிலும் உத்யோகங்களிலும் சென்று விட்டாலுங்கூட ஸ்கந்திகள் ஸந்திகள் முலைமுடுக்குகளில் வேதாத்யயந பரம்பரையை நிரந்தரமாக நடத்திவந்ததுண்டு. பத்திருபது வருஷ காலமாக இந்த பத்ததி மிகவும் மழுங்கி வருகின்றது. அக்ஷராக்களில் சிலவிடங்களில் வேதாத்ய யந கோஷமும்சிலவிடங்களில் திவ்யப்ரபந்தாத்யயந கோஷமும் செவிக்கினிதாகச் செவிப் பட்டுக்கொண்டிருந்தது. இப்போது அதெல்லாம் கனவு கண்டாப்போலாய்விட்டது. கிராப்பும் முகக்ஷௌரமுமில்லாத பிராமணப் பிள்ளைகள் தேடிப் பிடிக்கவேண்டிய நிலைமையில் இருக்கிறார்கள். சிகாயஜ்ஞோபவீதங்களை வைத்துப் பிடிக்கின்ற பிள்ளை வேத மோத வெட்கப்படுகிறார்கள். 'கண்டம் கஷ்டமாசாய வு வேத மோது வதனால் வாயைக் காசுக்கு வழியுண்டா?' என்று கூராமல் கேட்டவர்களை வந்தும் மட்டுத்துவிட்டார்கள்.

22. வேதமோதுகிற கதை கூடாகப் பிழைக்க வேகமடைந்த சாஸ்த்ரங்களைப் பிழைக்காத நாடகாஸங்காராதி ஸாஸ்த்ரங்களைப் பிழைக்காததில் வாயிற் பிழைகள் தாய் உண்டோவென்று பார்த்தால் ஒழுக்கிறாஸ்கூட ஒரேபடி. பிழைப்பாட்டார்கள். சிறை மணி பரிகாசம் யென்று ஒன்று ஏற்பட்ட பிறகு தலைகாணலாயால் சில புத்தகங்களை வாசித்து ஒன்றிலும் ஆழந்த ஞானமில்லாமல் சிறை மணி பட்டா பெற்றவரே உத்யோகங்களுக்கு முயற்சி செய்வதும், அந்த முயற்சி பலத்துவிட்டால் திடீரென்று பொருளைக் கொண்டு தேஹயாத்திரை நடத்திக்கொண்டு பொதைப் பேரம்மாவுக்கு இம்மளவெ பெரும்பாலான வங்குங் காண்பதாகும்.

23. ஸாமான்ய சாஸ்த்ரங்களை வாசிப்பதென்பது வேதாந்த சாஸ்த்ரத்தின் தெளிவுக் 'காக ஏற்பட்டதேயொழிய அதி ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமன்று. இக்காலத்தில் வேதாந்த சாஸ்த்ரத்தைப் பொருள்படுத்துவார் இருப்பதாகவே தெரியவில்லை. "அதனால் என்ன ப்ரயோஜனம்?" என்கிற கேள்வியே ஒவ்வொருவர் வாயிலும் வருவதாயிற்று. ப்ரயோஜனத்திற்கு ப்ரயோஜனம் கேட்டால் யாரால் விடையிறுக்கமுடியும். நாம் தேஹ போஷணம் செய்வது எதற்காக வென்று கேட்டால் உண்மையான விடையிறுக்க ஒருவராவது முன் வருவாரோ?

24. "செவிக்குணவில்லாத போழ்து சிறிது வயிற்றுக்கு மீயப்படும்" என்றார் குறளா சிரியர். செவியுணவு சொள்வதே முக்கியமென்றும் அதற்கு அங்மமாகவே வயிற்றுணவு

லீருக்கலாமென்பதே இளமை தொடங்கி அடியேனுடைய எண்ணமும் அப்யாஸமும். ஒளஷத ப்ரயோகங்களினால் விராதி தணிந்து போவதைப் பலர் அறுபவத்தில் கண்டிருப்பது போலவே அடியேனும் ஒரு மருந்து மிஸ்காமல் நோய் தவிரவதை ஸ்வாநுபவத்தில் பலகால் கண்டிருக்கிறேன். ஒளஷதஸேவை பண்ணியும் பரிபடையில் ஆறு நீஷ்ப்பஸமாகிற தென் பதை யாரும் அபலாபம் செய்யமுடியாதன்றோ. அகஸே ஒளஷத ஸேவை பண்ணுததனால் மாணமும் மாணபர்பாயமான கஷ்டமும் நேர்ந்துவிடும் என்றே வார்த்தைகந்தும் அவகாச மில்லை. இப்போது அடியேனுடைய வந்திதி மருந்தையிப்பேசிக்கிறேன். இதான் திங்கு விவக்ஷிதம்.

21. ப்ராஹ்மண ஜாதியிற் பிறந்தவர்கள் நூற்றில் ஒருவரிருவராவது வேதமோது வேது வழக்கம். அப்படியே ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயத்தின் ஜனித்தவர்கள். நூற்றில் ஒருவ ரிருவராவது தமிழ் வேதபாஷ்ய தீவ்யப்ரபந்தங்களை எழுதும் வழக்கம். ஒவ்வொரு ஊரிலும் சில சில விடங்களிலாவது வேதாத்யயநத்வர் எவ் சாமாபத்யாயஸ கோட்டுக்கொண் டிருந்ததுண்டு. பிராமணர்களும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களும் பிழாபாஸமும் விபரபாஷ்யமும் உத்யோகங்களிலும் சென்றுவிட்டாலுங்கூட வைதிக ஸந்ததிகள் முலைமுருக்குகளில் வேதாத்யயந பாம்பரைனா ர்ந்ததாய் கருதத்திறந்ததுண்டு. பத்திரபது வருஷ காலமாக இந்த பதத்தி மிகவும் மழுங்கி வருகின்றது. அக்ஷராக்களின் கெட்டுக்களில் வேதாத்ய யந கோஷமும்சிலவிடங்களில் தீவ்யப்ரபந்தாத்யயந கோஷமும் செவிக்கனிதாகச் செவிப் பட்டுக்கொண்டிருந்தது. இப்போது அதெல்லாம் சானவ கண்டாப்பேய் வாய்ப்பட்டது. கொப்பும் முக கொள்ளாபுயில்லாத பிராமணப் பிள்ளை சேடிப் பிள்ளைகள், சைமையி லில் இருக்கிறார்கள். சிகாபத்தினா, சாஸ்திரை வைத்தபிட்டு மையுடையவர்கள், மலேச மோத வெட்கப்படுகிறார்கள். 'எல்லாம் சுஷ்கமாஸா' என்று வேதமோத வாயும் உயராக காசக்ஞ வழியுண்டா? என்று கூசாமலே கேட்பவர்களை எங்கும் மலிந்தவிட்டார்கள்.

22. வேதமோதுகிற கதை பற்றியும், நான்கு வியாகரணாதி சாஸ்திரர் தபோயர் காவ்ய நாடகாஸங்காராதி ஸாஸ்திரியத் தங்களுயும் பற்றியும் நூற்றில் ஸ்சிப்பவர்கள் சாஸ்திர டண்டோலென்று பார்த்தால் எல்லாம் பிழாபாஸமும் விபரபாஷ்யமும், விபிம் பணி பரிசைஷ யென்று ஒன்று ஏற்பட்டது. தலைகாணிலாஸமல் சில புத்தகங்களை வாசித்து ஒன்றிலும் ஆழ்ந்த ஓசனமில்லாமல் சீமோமணி பட்டம் பெற்றவரடனே உத்யோகம் பார்ப்பது முயற்சி செய்வதும், அந்த முயற்சி எளித்துவிட்டால் கிடைக்கிற பொருளைக் கொண்டு தேஜஸபாத்திரை கருத்திக்கொண்டு பொறைப் பெறாமல் இவ்வளவே பெருபயனாக எஞ்சுங் காண்பதாகும்.

23. ஸாஸ்திர சாஸ்திரங்களை வாசிப்பதென்பது கொந்த சாஸ்திரத்தின் தெளிவுக் காக ஏற்பட்டதேயொழிய அது எவ்வயம் ப்ரயோஜனமன்று. இங்காலத்தில் வேதாந்த சாஸ்த் ரத்தைப் பொருள்படுத்துவார் இரூப்பதாயவே தெரியவில்லை. "அசஞ்ஜல் என்ன ப்ரயோஜ னம்?" என்கிற கேள்வியே ஒவ்வொருவர் வாயிலும் வாய்மலிற்று. ப்ரயோஜனத்திற்கு ப்ரயோஜனம் கோடால் யாரால் விடவாறுக்கமுடியும். நாம் தேஜ பொஷணம் செய்வது எதற்காக வென்று கேட்டால் உண்மையான வினா யிறுக்க ஒளவாவது முன் வருவாரோ?

24. "செவிச்சுணவில்லாது போழுது சிந்து வலிப்புக்குரியப்படும்" என்றார் குறளா சிரியர். செவியுணவு ரொஸ்வதே முக்கியமென்றும் அதுதான் உண்மையாவே வாயிற் குணவு

[illegible]

தத்தில் (30) "அன்னஞ் செல்வீரும் வண்டானஞ் செல்வீரும் தொழுதிரந்தேன், முன்னஞ் செல்வீர்கள் மறவேன்மினே, கண்ணன் இவ்வுருந்தனெனெஞ்சினாக் கண்டால் என்னைச்சொல்லி அவரிடை நீரின்னஞ்செல்லீரோ? இஃதேவோ நகவென்றிசைமின்களே" என ஒரு பாசர்மருளிச்செய்கிறார். நாயகனைப்பிரிந்த வொரு நாயகியின் நிலைமையையடைந்த ஆழ்வார் அன்னப்பறவைகளையும் நாரையில் ஒரு ஜாதியான வண்டானங்களையும் பாம்பித் தாதுநிடத்திலே தாது செல்ல வேண்டுகிற ரீதியிலே இப்பாசரத்தை அமைத்திருக்கிறார். இப்பாசரத்தின் கருத்து யாதெனில், வானத்திற்பறந்து செல்லுகின்ற சிறந்தபறவைகளாகிய உங்களை யாதாவணங்கிப் பிரார்த்திக்கின்றேன்; என்னவென்று எனில்: நீங்கள் உயரப் பறந்து செல்வதற்குப் பாம்புத்தலை நோக்கிச் செல்வதாக நினைக்கிறேன், உங்களுக்குள் ஒரு வாய்முனையுப் பாம்புத்தலை சென்று சேர்க்குமே; அவர் என் வேண்டுகோளை மறவாதிருக்க வேணும்; முன்னமே பாம்புத்தலை சென்றிருக்கின்ற எனது நெஞ்சினாக நீங்கள் அங்கே பாம்புத்தலை பக்கத்திலே சீரியசங்காசனத்திலமர்ந்திருக்கக் காண்கேளும்; அங்குனம் கண்டால் என்னைக்குறிப்பிட்டுச் சொல்லி 'அவரிடத்து நீர் இன்னம் போய்ச் சேராதிருக்கிறீரோ? இது தகுதியோ? என்று சொல்லுங்கள்--என்பதாம். இது எம்பாவதிமான வார்த்தையோ வென்று பார்க்கவேணும். நெஞ்சு இல்லாமல் பேசுவோ யுடியாத. நெஞ்சு ஆழ்வாரை விட்டுப்போய் ஸ்ரீ வைகுண்டநாதனிடம் 'சேர்ந்துவிட' நாயகியா, அந்த நெஞ்சும்கு ஸமாசாரம் சொல்லியனுப்புவதாகவும் இங்கே காண்கையாலே நெஞ்சையொழிந்த ஆழ்வார் எப்படி பாசரம் பேசுகின்றார்? என்று கேட்கவேண்டியதாகும். இது ஆச்சர்யமான ரஸோக்தியத்தனை. ஆழ்வார் தம்முடைய திருவுள்ளம் லௌகிக வ்யாஸங்கலேசமுமின்றிக்கே பகவத் விஷயமொன்றிலேயே ஊன்றியிருக்கும்திசயம் இங்கனே போடப்பட்டகாசிரிந்து.

28. எம்பெருமானைப் புண்டரீகாஷ்டனென்று போற்றுகாரில்லை. தாமரைபோற் கண்ணனென்னும் பொருளை விவரித்தே புண்டரீகாஷ்டனென்கிறார்கள். [ஸ்ரீ விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமத்தில் வரும் புண்டரீகாஷ்ட நாமத்திற்கு பட்டருடைய பாவ்யத்தில் தாமரை யென்கிற பொருளின் ப்ரஸ்தாவமேயின்றிக்கே வேறுபொருள் அருளிச் செய்யப்பட்டிருப்ப தற்குக் காரணம் வேறு. அது நிற்க.] உபநிஷத்தில் * தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவ மக்ஷிணீ * என்று எம்பெருமானது திருக்கண்களுக்குப் புண்டரீகமே உவமையாக ஒதப் பட்டுள்ளது. புண்டரீக சப்தார்த்தம் செந்தாமரையா? வெண்தாமரையா? என்று விசாரம். செந்தாமரைக் கண்ணனென்று பல்லாயிரமிடங்களில் போற்றப் படுகின்ற எம்பெருமான் வெண்தாமரைக் கண்ணனாக இருக்கத் தகுதி யில்லையாயதால் புண்டரீகமென்பது செந் தாமரைக்குத் தான் பெயர் என்னவேணும். ஆழ்வார்கள் புண்டரீக பதத்திற்குச் செந்தாமரையைத்தான் பொருளாகக் கொண்டிருந்திருக்கின்றார்களென்பது திருநெல்லை இம்முள்ளது.

29. குலசேகராழ்வார் பெருமாள் திருமொழியில் (8-2.) * புண்டரிகமலரதன்மேற் புவனி யெல்லாம் படைத்தவனே! * என்கிறார். புவனியெல்லாம் படைப்பதற்கு இடமா யிருந்த புண்டரீகம் செந்தாமரையா வெண்தாமரையா என்று ஆராயுமளவில், சம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் * கொப்பூழ்ச் செந்தாமரைமேல் திசைமுசன் கருவுள் வீற்றிருந்து படைத் திட்டகருமங்களும் * (5-10-8.) என்கிற பாசரத்தில் செந்தாமரை யென்று ஐயமறச் சொல்லியிருக்கையாலே பேசுந்றே பேசுமேக கண்டரான ஆழ்வார்களின் திருவுள்ளத்தால் புண்டரீகமென்பது செந்தாமரையே யென்று அறுதியிடத் தட்டில்லை.

30. பரமப்ரமாணிகளுள் அமரஸிம்ஹன் தனது கோசத்திலே * புண்டரீகம் ஸிதாம் போஜம் * என்று வெண்தாமரையாகச் செல்லியிருக்கிறானே, அதற்கென்னகதி? என்று கேள்வி வரும். அமரகோசத்தில் பரமப்ரமாதங்கள் பல காண்கையாலே அவற்றை இதுவும் ஒன்றாயிருக்கட்டுமே யென்று சிலர் சொல்லத் துணிகின்றார்கள். நம் பூர்வாசார்யர்களின் திருவுள்ள மென்ன வென்று பார்ப்போம். பூரீராமாயணத்தில் ஆரண்யகாண்டத்தில், மூக்குங்காது மறுப்புண்டு கதறியோடாநின்ற சூர்ப்பணகை * தருணௌ ரூபஸம்பந்நௌ ஸுகுமாரௌ மஹாபலௌ, புண்டரீகவிசாலாக்ஷௌ * என்கிறுள்ளன. இங்குத் தனிச்லோக வியாக்கியான மருளிச் செய்பாடு நின்ற பெரியவாச்சான்பிள்ளை.... " [புண்டரீகவிசாலாக்ஷௌ] * புண்டரீகம் ஸிதாம்போஜயிறே ; * ஸம்ரக்தநயநா கோரா : * என்னுமுங்களைப் போலே எரிவிழியாயிருக்கையன்றிக்கே ஸம்ப்ரஸந்நவளமான அக்கண்கள் இருந்தபடி ஏன்! " என்று, புண்டரீக பதார்த்தம் வெண்தாமரை யென்றே திருவுள்ளம் பற்றி யருளிச் செய்துள்ளார். பூரீராமாயண வ்யாக்க்யாதாக்களில் தலைவரான கோவிந்தராஜாரயரும் இதை இப்படியே ஸம்ஸ்கிருதமாக்கி யுரைத்துள்ளார். ஆகவே அமரகோசத்தைப் பழிக்கவேண்டா.

31. புண்டரீகாக்ஷன் என்பதற்குச் செந்தாமரைக் கண்ணென்றே பொருள். கொள்ளவேண்டுமானாலுங்கூட அமரகோசத்தைப் பழிக்கவேண்டா. ஏனென்னில் : புண்டரீக சப்தார்த்தம் அமரகோசத்தின்படி, வெண்தாமரைதான். ஆனாலும் வெண்மை யென்கிற விசேஷணம்சத்தை விட்டுக்கித் தாமரை-ஜாதியென்னுமளவே கொள்ளக் குறையில்லை. பாற்கடலை க்ஷீரஸமுத்ரம் என்று சொல்வது போலவே ' க்ஷீராப்தி, க்ஷீரம்போநிதி ' என்றும் சொல்லா நின்றார்கள். இங்கு க்ஷீரதி, க்ஷீரநிதி என்னுமளவே விவகிதமாயி அப்தி என்பதிலுள்ள அப்பதமும், அம்போநிதி யென்பதிலுள்ள ' அம்பஸ் ' என்னும் பதமும் பொருளில் விடப்படுவதை இவ்விடத்திற்கு ஒருபுடை நிதர்சனமாகக் காண்க.

32. மற்றொன்றுங் காண்பின் ; கலபம் என்கிற வட சொல்லானது வயோநியதி யுள்ள யானைக்குட்டியைச் சொல்லாநிற்கச் செய்தேயும் விசேஷணம்சமான வயஸ்ஸில் நோக்கின்றிக்கே யானைஜாதியில் மாத்திரம் விவசையாலே கஜஸாமான்ய பர்யாயமாகக் கலப பதப்ரயோகம் பண்ணுகின்றார்கள். இதையும் நிதர்சனமாகக் கொள்ளலாம்.

33. வஸ்துதஸ்து, எம்பெருமானைச் செந்தாமரைக் கண்ணென்பதும் வெண்தாமரைக் கண்ணென்பதும் பரஸ்பரம் வ்யர்ஹதமல்ல. * கரியவாகிப்புடை பாக்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்டவப் பெரியவாய கண்கள் * என்ற திருப்பாழ்வார்பாக்கத்தில் செவ்வரி படர்ந்திருப்பதாக ஸாதித்திருப்பதையிட்டுச் செந்தாமரைக் கண்ணென்கிறது. ' புண்டரீக விசாலாக்ஷௌ ' என்ற விடத்துப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை விவரித்தருவினபடி ஸம்ப்ரஸந்நதையிட்டு வெண்டாமரைக் கண்ணென்கிறது. — என்று எளிதாக நிதர்சன வலிக்கக் குறையில்லை. இதுவே பூர்வாசார்யாபிமத நிர்வாஹம்.

34. * புண்டரீகம் ஸிதாம்போஜம் * என்று அமரஸிம்ஹன் கோசமிட்டது. அஃம் பத்தமாகில் அதை நம் பூர்வாசார்யர்கள் ஆதரித்திருக்க மாட்டார்கள். எம்பெருமான வெளுத்த கண்களைப்புடையவென்று நம் பூர்வாசாரியர்கள் திருவுள்ளம் பற்றிப் பரஸகதி யில்லை. ஸஹஸ்ரநாமத்தில் ' லோஹிதாக்கி: ப்ரதார்தந: ' என்னுமிடத்தில் எம்பெருமானுக்கு லோஹிதாக்கி எனென்றுநிருநாம நிருப்பதையும் அங்கு பட்டாருளிச் செய்த பாலியத்தையும்

காணாதவர்களல்லரே; * செந்தாமரைத் தடங்கண் * என்று ஆழ்வார்கள் வாய் வெருவுவதும் வாசாமகோசரம். இவையெல்லாம் நன்கறிந்த பெரியவாச்சான்பிள்ளை. புண்டரீகம் ஸிதாம் போஜ மென்ற அமரகோசத்தை யாதரித்துப் பொருள் பணித்தருளின மென்றால் அவ்வர்த் தத்தை இல்லைசெய்ய நாமோ அதிகாரிகள்!

35. * கப்யர்ஸம் புண்டரீகமேவமகாநி * என்ற ச்ருதிவாக்யத்தின் பொருளைப் புட் கொண்டு வேதார்த்தஸங்க்ரஹத்தில் ஸ்வாமியருளிச் செய்திருக்கும் கம்பீர திவ்ய ஸூக்தியில் “புண்டரீகதளாமலாயதேகாநி:” என்றிருக்கிறது. இங்கு புண்டரீக பதத்தின் மேல், தளம் என்றொருபதம் கூட்டிப் பிரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதால் எம்பெருமானுடைய திருக்கண் களுக்குத் தாமரை மலரோடு ஸாய்மம் சொல்லுகிறதன்று இங்கு; தாமரையின் அவயவ மான இதழோடு ஸாய்மம் சொல்லுகிறதாகவே ஸ்வாமிக்கு விவகாஷ; இந்த உவமை ஆயதத் த்வாய்சத்தில்—என்று * ராம: கமலபத்ராநி: * இத்யாதி அநேக ப்ரமாதேன தாஹாணத்துடன் ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யர் நிரூபணம் செய்கருளியிருக்கிறார். இவ்விலையில் புண்டரீக சப்தார்த்தம் எதுவானாலும் கவலையில்லை. நிறத்திற்கு ஒப்புச் சொல்லுகிறான்றோ, நீட்சிக்குக்கானே. அதற்கு வெண்தாமரையானாலென்ன? செந்தாமரையானாலென்ன?

36. உபநிஷத் பாஷ்யகாரரான சங்கராமாநுஜஸ்வாமி. “யஜுர்வி ஸ்ரகொமெ வுணு நீகம் ஸிதாம்வொஜிதத் நுஸர்ஷடி. தயாவி ஸவரஸூகிநா நவையுநாயெ.....” என்று தொடங்கி “ரதூம்வொஜெவெ வுணுநீகரி தி உஷ்ஷடி” என்று முடித்துக்கொள்ளு.

37. பெரியாழ்வாரென்றைய பெயர்பெற்ற சிவபூசாரம் பட்டாரிசா ர் திருப்பல் லாண்டும் திருமொழியும் அருளிச்செய்தார். இவை தனித்தனியே இரண்டு பிரபந்தங்கள். திருப்பல்லாண்டு பன்னிரண்டு பாட்டுகள் தனியே ஒரு பிரபந்தம். * வண்ணமாடங்கள் சூழ் * என்று தொடங்கியுள்ள திருமொழி தனியே மற்றொரு பிரபந்தம். உபய ஸம்பந்தாயந்தர் களின் கொள்கையும் இதுவே. இதில், வரவாமூலி ஸம்பந்தாயந்தர்களுடைய மதம் வேறு, தேசிகஸம்பந்தாயாபிமாநிகளுடைய மதம் வேறு என்று சிலர் நினைப்பது பொருத்தமுடைய தன்று. எம்பெருமானுடைய நியமனத்தினால் கரு வுடைய பண்டிதர் பணித்த திவ்ய ஸூரிசரிதத்தில் ஐந்தாவது ஸர்க்கத்தின் முடிவுச் ச்லோகத்தில் * எவம் வல்லபதேவபாண்ட்ய ந்ருபதேர் கோஷ்ட்யாம்.....க்ருத்வா விச்வஹிதம் ப்ரபந்தகளம் பூரீபட்டநாதஸ் ஸுதீ: * என்று, பெரியாழ்வார் இரண்டு பிரபந்தங்க ளிப்பாருளினதாக ஸ்ரீபட்டநாதர் அறிந் ததை உபய ஸம்பந்தாயந்தர்களும் துல்லமாகவே ஆதரிப்பவர்கள்.

38. வேதாந்த தேசிகன் பூரீபத் தஹஸ்யத்யயனா க்தில் திருப்பல்லாண்டிலிருந்தும் பாசுரங்களை மேற்கோள் காட்டியுள்ளார்; பெரியாழ்வார் திருமொழியிலிருந்தும் மேற் கோள் காட்டியுள்ளார். ப்ரமாணங்களுக்கு ஆகாம எழுகி அச்சிட்டிருக்கின்ற தேசிக ஸம்பந்தகாய அபிமானிகள் திருப்பல்லாண்டு பாசுரங்களுக்கு ஆகாம குறிக்கும்போது “திருப் பல்லாண்டு—இத்தனையாவது பாசுரம்” என்றும், பெரியாழ்வார் திருமொழிப்பாசுரங் களுக்கு ஆகாம குறிக்கும்போது, பெரியாழ்வார் திருமொழி—இன்னபத்து, இன்ன பதிகம், இன்ன செய்யுள் என்றும் வேற்றுமை காட்டியே ஆகா சிர்மேசம் செய்திருப்பது அபலபிக்க முடியாதாகையாலே, திருப்பல்லாண்டும் திருமொழியும் ஒரே பிரபந்தமென்றும் தனித்தனிப் பிரபந்தங்களல்லவென்றும் முன்னோர்களின் தேசிக ஸம்பந்தாயாபிமானிகள் கொள்ள யென்று ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிகிறது.

39. பிறபந்த சாரத்தில் *பேரணிந்த வில்லிபுத்தூரானி தன்னில்* என்னும் ஒன்பதாம் பாட்டில் *பேரணிபல்லாண்டு முதற் பாட்டு* நானூற்றொழுபத்தொன்றிரண்டு மெனக்குதவு நீயே * என்றி ருப்பதைக் கொண்டு ஷீனர்கள் சிலர் 'இது செப்பினுக்குச் சேரப் பணித்த படி' என்று கொள்ளாமல் திருப்பல்லாண்டும் பெரியாழ்வார் திருமொழியிலேயே அந்தர்ப் பூதமாக தேசிகன் திருவுள்ளமென்று கொண்டு ஏகப்பந்தமே யென்னத் தலைப்பட்டார்கள். இது தேசிகன் அப்பநாயகியானான் யாவரும் ஒராய்வு இசைந்ததன்று. இரண்டையும் ஏகப்பந்தமாகக் கொள்ளல் பதாத்தான சங்க முண்டு; அது வெள்ளென்னில்; திவ்யப் பந்த விபாக்கியானந்தனைக் காலநிஷபம் செப்பவர்கள் திருப்பல்லாண்டு விபாக்கியானம் ஸேவிக், பிறகு இஃது மரண நிஷபப்பந்தங்களின் விபாக்கியானந்தனை ஸேவிக்கிறார்கள். திருப்பல்லாண்டு தனிப்பந்தமல்லாது, பெரியாழ்வார் திருமொழியின் சகலேசமாகிய ஒரு பந்தத்தை அனுகூலமாக ஸேவிக் பந்தம், சேரம், திவ்யாதகந்திற்குத் தப்பிப் பிழைப்பார் ஒருவரே என்னவென்று சொல்லவேண்டியதாகும். ஆகவே, திருப்பல் லாண்டு தனிப்பந்த மென்று கொள்ளுதல் வாகலை வாய்ப்பாயத்திலும் விவேகக் ளான பெரியாழ்வாருக்கு உடன்பாடன்று. திருப்பல்லாண்டு தொடக்கமென்று எங்கும் வ்யவகாசமொன்றை பெரியாழ்வார் திருமொழி தொடக்கமென்று ஓரீடத்திலும் வழங்கு வாரில்லை. இப்படி பலகாலங்களில் திருப்பல்லாண்டு தனிப்பந்தமென்றே ஸம்பர தாய தத்வவித்துக்களின் சொல்கை.

40. பிடித்த பிடி விவரணையில் மூர்க்கணும் முதலையும் ஒரு வகுப்பு என்கிறார்கள்; மூர்க்கணுக்கு பலகை மெல்லாப்படி உபதேசஞ்செய்தாலும், சிறிதும் பயன்படுவதில்லை. இராவணனுக்கு உத்தரவே பேசின இமழைத்தனார்? எவ்வெவ்விதமாக உபதேசங்கள் தந்த னார்? அன் பலன் என்றிற்று என்பதை உலகமெல்லாமறிந்திருக்கிறது. இராமபிரான் உதாவுவதை உதம செபித முடிந்தவு னே அகம்பனன் ஜனஸ்தானத்தினின்றும் இலங் கைக்குச் சென்று இராவணனுக்குச் செய்தி கூறு, அவன் துயாழ்ம கோபமுமுற்றுத் தன் தேரின் மேலேறிச் சண்டகாரணத்தால் உசிக்கும் தாடகா புத்திரனான மாரீச னிருப்பிடம் உத்தான். மாரீசனது முறைப்படி மரீபாசை செய்யப்பெற்றவன் அகம்பனன். நீதில் தான் கேள்விப்பட்ட செய்தினைக் கூறி; இராமனுக்குத் தீங்கு விளைவிக்கத் தான் வந்திரப்பதாகச் சொல்லி, அதற்கு நீ துணைபுரிய வேண்டுமென்றான். உடனே மாரீசன் அவனுக்கு இது முரைக்கத் தொடங்கினான். "அப்பா ராவண! உனக்கு இந்த தூர்ப்புத்தியை யுண்டாக்கினவன் யாவன்? உனக்கு உண்பன் பேரவனிரந்து உண்மைபிற பதைவனாகி உன்னைக் குடும்பத்தோடுங் கெடுக்க விரும்புகு உனக்கு இந்த தூர்ப்புத்தியை விளைத்தவன் யாவன்? என்று பலவும் மறுத்தான்.

41. மாரீசனால் இமழைக்கப்பெற்ற இராவணன் இலங்கைக்கு மீண்டு சென்றபின் அங்குவந்துசேர்ந்த குரப்பணைகளின் சொற்களால் மனம் திரியப்பெற்று, மறுபடியும் மாரீச னிடமே திரும்பி வந்து பழையபடியே தன் லெண்ணத்தைக் கூறி இதற்கு நீ துணைபுரிந்தே யாவதாக வேண்டும் என்று நினைத் திருப்பயத்தித்தான். அப்போது மீண்டும் மாரீசன் திரும்பி வந்து, "இராவணனே! நீ சாரர்களை யனுப்பிச் சகல ஜனங்களின் பாலபலக்களைத் தேறித் தான் கொள்ளவில்லை; இராமன் எவளர்ப விரியபராக்ரம க்கவன்பலதாயம், தேவாதிதேவ சொப்பனதாயம் நீ தெரிந்துகொள்ளவில்லை, ஐயோ! உன்னை இப்படி விபிசுக்குவான். யாழ்ந்து? நீ துணைபிற்படி இராமனிடத்தில் ஹேய வன் திருத்த நல்வேழ் அவன் எவ்வளவுகவ்வான் குறக்கடல் காண். அரக்கர் குலத்தை

[illegible][illegible]

வேரோடு பிடுங்கியழிக்கும் வல்லமை வாய்ந்த இராமனிடம் அபசாரபுத்தி கொள்ளாதே; இராமனது பராக்ரமமும், தேஜஸ்ஸும் அளவிட முடியாதவை. எரிகிற நெருப்பை அணுக நினைப்பதுமுண்டோ? உனக்கு உயிரின்மேல் பற்றிருக்குமாகில், இன்பமாக இன்னமும் வாழ வேணு மென்றிருப்பாயாகில் இராமனுக்குக் கெடுதிசெய்ய நெஞ்சிலும் நினையாதே. எதிர் தலையிலுள்ள சக்தி விசேஷங்களை உள்ளபடி தெரிந்துகொள்ள உனக்கு சக்தியில்லையே.

அவ்விராமனிடம் நான் பட்ட பாடுகளை நெஞ்சால் நினைக்கும்போதும் உடல் நடுங்குகின்ற தப்பா! இராமனுக்கு எள்ளளவும் தீங்கு செய்ய நினைத்தல் தவறு. என்பேச்சை மீறி நடந் தாயாகில் உனக்குக் கேடு விளைந்தே தீரும். ராவணா! எங்குப்பார்த்தாலும் எனக்கு ராம மயமாகவே காண்கிறது. பல்லாயிரம் ராமமூர்த்திகளைக் காண்பதுபோலுள்ளதப்பா. அவ் விராமனது அம்புகளினின்று நான் எப்படியோ தப்பிப் பிழைத்து இனி ஒருகாலும் அப்பெருமானிடத்து அபசாரப்படலாகாதென்று உறுதிக்கொண்டு தவக்கோலம் பூண்டு காலங்கழித்து வருகிறேனப்பா, நான் எப்பொழுதும் இராமனை நினைத்தே திகில்பட்டுக் கொண்டிருப்பதால் "ர" என்னு மெழுத்தை முதலிற்கொண்ட ரத்னம், ரதம் முதலான பேர்களுங்கூட எனக்குப் பயத்தை விளைவிக்கின்றனகாண். அவ்விராமனது பிரபாவம் என்னொருவனுக்கே தெரியும். நீ மாரீசேடிருக்க விரும்புவாயாயின் இராமனது பிரஸ்தா வத்தையுங்கூட என்னிடம் செய்ய வேண்டா. எங்கும் ப்ரியமான வார்த்தைகளைச் சொல் லுவார் பலர் கிடைப்பார்கள்; அப்ரியமாயும் ஹிதமாயுமுள்ள பேச்சைச் சொல்லுவாருமில்ர். கேட்பாருமில்ர். நான் சொல்லும் ஹிதம் உன் நெஞ்சிற் படவில்லையே. ராவணா! நீ ராமனிடம் விரோதப்படுவாயாயின் நிச்சயமாக உன் பந்துமிதரர்களுடன் மாண்டு போவாய். ஐயோ! சாக்ஷஸ் விரர்கள் ராமபாணங்களால் அடியுண்டு தரையில் வீழ்வதை நீ காணப் போகின்றனை: லங்காபுரம் முழுதும் ராம பாணங்களால் சூழப்பட்டு அக்னிச் சுவாலைகள் நாற்புறமும் நிரம்பப்பெற்று விடுகனெல்லாம் நீ ஒருகப் போவதை நீ காணப் போகின்றனை. [இத்யாதிகள் மாரீசோபதேசங்கள்.]

42. மாரீசனுடைய உபதேசத்திற் கடுத்தபடி பிராட்டியின் உபதேசம் இராவண னுக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. இதுவும் பல தடவைகளில் கிடைத்தது. சிலவுபதேசங் கள் கேண்மின்; ராவணா! ராமன் ஆசாசத்திலுள்ள ரந்தனைக் கீழே விழத்தள்ளவும். கடல் முழுவதையும் உலரச் செய்யவும் வல்லவன். உனக்கு ஆயுள் முடிந்துவிட்டத னாலேயே அவரிடத்தில் பகையுண்டாயிற்றுனக்கு; உனது லங்காபுரி விரைவில் விதவை யாகப்போகின்ற படியால்தான் இராமனைப் பலவாறு இகழ்ந்து பேசுகின்றாய்; மஹா தேஜஸ்வியும் தைவ சக்தி வாய்ந்தவனுமான இராமன் கா தூஷணைகளான பதினா லாயிரம் ராக்ஷஸர்களை அவலிலையாகப் பொடிபடுத்தினவன் காண்; அந்த ரகு குல ராமன் உன்னையும், உன்னைச் சேர்ந்தவர்களையும் ஒரு நொடிப் பொழுதில் வதைக்க வல்லவன் காண். [இது ஆரணியகாண்ட வுபதேசம்; இனி ஸூந்தரகாண்ட வுபதேசம்.] இராவணா! இவ்விலங்கா புரியில் எல்லாச் சரக்குகளையும் கொண்டு சேர்த்து வைத்திருக்கின்றனையே, உனக்கு நல்ல வுபதேசங்கள் செய்ய வல்ல ஸத்புருஷர்களைக் கொண்டு சேர்த்து வைத்துக் கொள்ளவில்லையா? ஸத்துக்கள் இருந்தும் அவர்களை நீ அதுவர்த்திக்கவில்லை போலும். உனக்குள்ள விபரீதபுத்தி இதை நன்றாகக் கோட் சொல்லித் தருகின்றதே. ராவணா! நீ இவ்விலங்கையில் சுகமாக வாழ விரும்புவாயாயின், பயங்கரமான சாவை விரும்பாதிருப்பா யாயின் இராமனை நண்பனாகச் செய்துகொள்; அவர் தப்பிப் பறவு கொண்டாடி வருபவர்

களை ஒருபேரதும் கெடுக்கமாட்டார். நானும் உனக்காக அவளை வேண்டி உன் பிழையைப் பொறுத்தருளும்படி செய்வேன். ராசசுஸாதமா! ஜனஸ்தானத்திலுள்ள அரக்கனைவரும் இராமனுடைய பாண்டொழிந்ததை அறிந்து நீ அவரோடு எதிர் நின்று போர்புரிய வல்லமையற்றுப் பல வந்தரகங்கள் செய்தனை. சார்ங்க மென்னும் வில்லாண்ட அவருடைய வில் நர்னொலியை விரைவில் கேட்பாய்! இராமனாகிற கருடன் ராசசுஸார்ப்பங்களை அவன்கீழ் யாகக் கவர்ந்து கொல்ல வல்லவன். புலகேள்வனெதிரே புல்லிய நாய் நிற்கமாட்டாதவாறு போல, அவ்விதம வந்தமணர்கள் முன்னிலையில் நீ நிற்கவும் மாட்டாதவன். இராம பாணங்களுக்கு இலக்காகித் தொலைய வேண்டுமெனதுதான் உனது தலைநிதி பேரலும். [இத் பாதிகள் பிராட்டியின் உபதேசங்கள்.]

43. பிராட்டியின் உபதேசத்திற்குப் பிறகு திருவடியின் உபதேசம் இராவணனுக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. ராசசுஸாதமா! உனது நண்பனான கங்கீஸன் உனக்குச் சொல்லியதுப் பிரிய இத வசனங்கள் பலவுண்டு. நான் அபரகைக்கேன் கேளாய்! வாயுதேவனின் புதல்வனாய் அனுமன் உன் நண்பன நான் நிகழக்கூக நூறு யோசனை விவதாரமுடைய கடலைக் கடந்து இவ்விடம் வந்திருக்கிறேன். சவ கொழுக்கக்களித்திதந்து நீதி சாஸ்திரங்களைப் முணர்ந்து கீர்த்தி பெற்று விளக்குகின்ற நீ நன்று செய்தாயில்லை. உன்னைப்போன்ற புத்திசாலிகள் செய்ய முயற்சிக்கொள்ள மாட்டாது காரியத்தைச் செய்தாயே. ஸ்ரீ ராம லக்ஷ்மணர்கள் தீரிச் சிவந்து நிற்பார்களேல் அவர்கள் தொடுக்கும் அம்புகளின் முன்பு நிற்க வல்லவன் தேவர்களிலும் அசுரர்களிலும் மரங்களார்களிலும் எவனு மில்லையென்று உணருவாயாக. ராவண! இராமனுக்குக் கெடுதி செய்து உகம்பெற விழுப்புள்ளு முளரே? இராமனிடம் நீ கொண்ட பிழையை விட்டிட்டாயாகில் உனக்கு மல்லகாலமுண்டு. இல்லையேல் குலத்தோடும் விராசமடையாய். இராமனைச் சாமானிய மனிதனென்று நினையாதேகொள்; உன்னைப் படாதபாடும் படுத்தின வாலியை ஒரே பாணத்தினால் முடித்திட்டவென்று கேட்டிலையோ? நான் ராம பசுபாசத்தினால் சொல்லுபவனல்லேன்; நடு நிலைமை வாய்ந்து உனது விரித்த கைக் கோரிச் சொல்லுகிறேன் விவ்வளவும். ராவண! தேவேந்திரனாயினும், முப்பாசத்தி யெரித்த முக்கண்ணனாயினும், அவனது தந்தையான பிரமதேவனே யாயினும், இவர்களை வரும் ஒன்றுகூடியாயினும் இராமனுக்குச் சிறிதளவும் நீங்கிழைக்க முடியாததான்; இராமன்! என்னை நிகரவிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றுகிறோ அன்னை அநுக்ரஹிக்க ஒருவனாவ மாகாது. இத்தாபதிகள் இராவணனுக்கு அனுமனால் கிடைத்த உபதேச நன்மொழிகள்.

44. இதற்குப்பிறகு பிரியவரதர்வரனால் இராவணனுக்குக் கிடைத்த வுபதேசங்கள் அளவு கடந்தவை. அவை ஒரே நேரம் வயல்லை, பலதடவை கிடைத்திருக்கின்றன. "இராமன் முறையாக ராமசாலி; தருமமூர்த்தி; அவதேவி வீண் விரோதம் நமக்குத் தகாது; அவனிடம் அப சார சஷாமணம் செய்துகொண்டால் நாம் நாசமடையாமல் நெடுங்காலம் வாழலாம். எவ்வளவு ஆலோசித்தாலும் நாம் குந்தகால்வி பொழிய வெற்றி புண்டாக இடமேயில்லை. நம் முடைய ராசசுஸ விராசனான மந்திரிகள் உன்னுடைய முகமலர்ச்சிக்காக வதோ அனுமபத் தகம்பிப் பேசின வர்களை நாய்க்குமென்றனர். உனக்கு கோரிருக்கும் கஷ்ட நிஷ்டாவுகளை நான் சரிந்து நான் உனக்குகைக்கும் இம்மொழிகள் அந்தோ! உன் செவியிற் புகவில்லையே. இம் புலவகிலும் எங்குச் சென்றாய் விடாது தொடர்ந்து கொல்லக்கூடிய ராம பாணங்கள் இலக்கையிற் புராவல்லம தகா. செய்யக்கூடிய நல்லுபாயத்தை எவ்வளவு உரைத்தும்

மாட்டேனென்கிறாயே. ராவண! நீண்ட உடலும் கொடிய விஷமுள்ள ராம சவேஷமென்
கிற ஓர் பெரிய ஸர்ப்பம் என்னை சுற்றிக்கொண்டு கட்கிறது. ராவண! நான் உனது
மேன்மையை விரும்பி நன்றாக ஆலோசித்து உனக்கு நன்மை பயச்சுக்கூடிய இது வசனங்
களைக் கூறியும் எள்ளளவும் உனக்குப்பயன்படவில்லை. ராம பாணங்களால் உனக்கு நேரப்
போகிற அனர்த்தங்களை நன்கு நீண்ட காலமாக முடியாமல் இவ்வளவு முறைத்தேன். இப்பாதிசன்

45. பிறகு சுசனாணர்களின் உபதேசமும் இராவணனுக்குத் கிடைத்திருக்கின்றது.
இவர்கள் ராவணனாலேயே அனுப்பப்பட்டு ராம சேனைகளை வந்தபார்த்து விராட்டாடைந்து அவ
னிடம் மீண்டு சென்று கூறுகின்றனர்; ராவண! ராமனது உறுமத்தையும் நேனைகையும் பார்க்
கில் அவனொருவனே இலங்கை முழுவுதையும் நாசஞ்செய்ய வல்லவென்று தின்னமாகத்
தோன்றுகிறது. தேவர்களாலும் ஆசர்களாலும், அவ்வகையுண்டு சேர்ந்த தேவாசர்களா
லும் ராம ஸக்திமணர்களை எதிர்க்க முடியாது. அவர்களை வென்றுவிடலாமென நீ நினைப்பது
விஷ்ணு நகையோ. அவர்களோடு நீ விரோதம் வைத்துக்கொண்டது போதும்; வீண் கோ
பத்தை யடக்கிக்கொண்டு சுமமை வேண்டிவ தொன்றே சந்தது. இப்பாதிசன்.

46. சுசனாணர்களின் உபதேசத்திற்குப் பிறகு ராவணனுக்குத் தன் தாயான
கைகைபெயர் அளித்தனென்னும் பெரும் சிறுவனது மந்திரிய உபதேசஞ்செய்ததாகத் தெரியவரு
கிறது. ஆனால் இவ்வுபதேசமானது பற்றிய உபதேசங்களைப் பிதாவை வான்மீகி பூரிவரால்
நேர்சொடு நேரே வெளியிடப் பட்டனவே; விபீஷணன் மந்திரியான ஸரணம் அவ்வுபதேசங்க
ளைத் தான் கன் பாதால் கேட்டதாக மந்திரியிடம் வந்து கூறுவான் (புத்த காண்டம், ஸர்க்
கம் 34ல்) தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இம்மந்திரிக் கூறுவான் அக்விதவன் ராவண!
நீ ராமனுக்குத் தகுந்த மரியாதைகளுள் சீதையைக் கொல் நிபொய்ச் சம்பவத்தினிடு;
அப்படி நீ செய்யாவிடில் உனக்குச் சண்டை சேர்ந்தவர்களும் பாரிய அனர்க்கள விரோதம்
இப்பாதிசன் சொன்னதாகத் தெரிவிப்பவர்கள் உள்ளது.

47. அந்நிகழ்வின்கு மால்யவாணுடைய உபதேசம் விரிக்கது. இவன் ராவண
னுக்குப் பாட்டினுடு கூடப்பிறந்தவனென்றும் மதியிற் கிறந்தவனென்றும் கூறப்பட்டு
ளது. இவன் உரைத்ததாவது “அரக்கர்கோபானே தப்புகன் கன் விரோதிகள்வன்னை
கையக் காட்டினும் குறைந்த வலிமையுள்ளவனொழிந்தாலும் எவ் பலன் பிரந்தாலும் அந்த
விரோதியோடு தான் கட்டுக்கொள்ளவேண்டும்; எதிரிவிதும் விரிசிய வலிமையுடையவனொழி
ந்தால்தான் விரோதம் பாராட்டலாம். இவ்விஷயம் நீதசாந்தி வித்சுமாதலால் நர்ப்
பலனான நீ பலவானான ராமனுடன் பகைபாராட்டுவது பொருத்தது. தேவரிஷிகள் கந்தரு
கள் முதலான யாவரும் இராமனுக்கே வெற்றியைத் தோறுகின்றனர். ராவண! நீ தேவ
தாணவர்கள் யசு கந்தருவர்கள் முதலான உபநீந்தோரால் மரணம் நேரதிருந்தும்படி உடம்
பெற்றனையே யன்றி மானிடர்களைப் பாசவர்களைப் மதித்தாயல்லை. இப்போது மஹா
பராக்கிரமசாலிகளான மானிடர்களும் வானவர்களும் கரடிகளா கொண்ட முகங்களும் இனது
வந்து விரிக்கும்படியாய் விட்டது. இவர்களால் உனக்கு மரணம் தடுக்க முடியாததே.
அந்த ராமன் கேவலம் மானிடனல்லன். விஷ்ணுதேவனே அவர்களைக் கொல்ல மானிட
வருகும் தாங்கி வந்திருக்கின்றனனென்று உணர்வாயாக. ஆகவே நீ எதிர்ப்பு மேப்பதை
விட்டு வணக்கங் கொண்டு வாழக் கடனது” என்று.

48. இவ்வாறுதசங்களுக்கெல்லாம் இராவணனுடைய மறுமொழி என்ன வென்
பதை நாம் விவரிக்க வேணுமோ? கடைசியாக மால்யவாணுக்குச்சொன்ன மறுமொழியை

மாட்டேன்னென்குபே. ராவணி நீண்ட உடலும் கொடிய விவமுமுள்ள ராம தவேஷமென
கிற வர் பெரிய ஸர்ப்பம் உன்னைச் சுற்றிக்கொண்டு கிடக்கிறது. ராவணி நான் உனது
மேனகம்மை, விரும்புகனாக ஆலோசித்து உனக்கு நன்மை பயக்கக்கூடிய இத வசனம்
களைக் கூறவும் என்னவையும் உனக்குப்பயன்படவில்லை. ராம பாணங்களால் உனக்கு சேர்ப்
போகிற அனர்த்தங்களை நன்கறித்து சகிக்க முடியாமல் இவ்வளவு முனாதேன். இப்பாதிக்கள்.

45. பிறகு சகலாரணர்களின் உபதேசமும் இராவணனுக்குக் கிடைத்திருக்கின்றது.
இவர்கள் ராவணனுலேபே அனுப்புப்பட்டு ராமுடையகளை வந்துபார்த்து நியப்படைந்து அவ
னிடம் மீண்டு சென்று கூறுகின்றனர்; ராவணி ராமனது உருவத்தையும் னேனைகளையும் பார்க
கில் அவனொருவனே, இவ்வளவு முழுவதையும் நர்க்குசெய்ய வல்லவென்கொண்டிருக்கின்றான்
தொன்றுகிறது. தேவர்களாலும் அசுரர்களாலும், அவ்வது ஒன்று சேர்ந்த தேவாசுரர்கள்
இவர்களைக் கண்டனார்கள் திர்க்கி முடியாது... அவர்களை வென்று விட்டீர்மென நீ கிப்பிப்ப
யினான் கனசபே. பிறுயர்களைநீ நீ விரோதம் கூவ்த்துக்கொண்டது போதும்; விண்ணை
பயித்திட்டிக்கொண்டு சூரியம் வேண்டுமென தொன்றே தக்கது. இப்பாதிக்கள்.

46. சகலாரணர்களின் உபதேசத்திற்குப் பிறகு ராவணனுக்குத் தன் தாயான
கைகையம் அவித்தனென்னும் பெருங் கிழவனான மந்திரியும் உபதேசம்செய்ததாகத் தெரியவரு
கிறது. இவ்வூபதேசமானது மற்ற உபதேசங்களைப் போலே வான்மீகி முனிவரால்
சேர்கொடுக்கே வெளியிடப்படவில்லை; விபீஷணன் ராமபிரான் ஸரணம் அவ்வுபதேசங்க
ளைத் தான் தன் காதல் கேட்டதாக கீதையினிடம் வந்து கூறுவதாய் (அத்த காண்டம், ஸர்க
கம் 34ல்) தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தாயும் மந்திரிக் கிழவ தாரான அவ்விருவரும் 'ராவணி!
நீ ராமனுக்குத் தகுந்த மரியாதைகளுடன் சீதையைக் கொண்டுபோய்ச் சமர்ப்பித்ததிடு;
அப்படி நீ செய்யாவிடில் உனக்கும் உன்னைச் சேர்க்கவார்க்கும் பெரிய அனர்த்தம் விளையும்
இப்பாதிக்கள் சொன்னதாகத் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

47. அதற்குப்பிறகு மால்பவானுடைய உபதேசம் வரிக்ங்கது. இவன் ராவண
னுக்குப் பாட்டனோடு கூடப்பிறந்தவ னென்றும் மதியிற் கிறத்தவனென்றும் கூறப்பட்டு
ள்ள. இவன் உரைத்ததாவது "அக்கர்கோமானே! ஓராசன் தன் விரோதியின்வலிமை
யைக் காட்டிலும் குறைந்த வலிமையுள்ளவனுயிருந்தாலும் ஸம பவனு விருந்தாலும் அந்த
விரோதியோடு தான் நட்புக்கொள்ளவேண்டும்; எதிரியிலும் சிஞ்சிய வலிமையுடையவனுய்
இருந்தால்தான் விரோதம் பாராட்டலாம். இவ்விஷயம் நீசாந்திர வித்தமாதலால் துர்ப்
பவனான நீ பவவானுள் ராமனுடன் பகைபாராட்டுவது பொருத்தது. தேவரிஷிகள் கத்தரு
வர் முதலான பாவரும் இராமனுக்கே வேற்றியைக்கொருகின்றனர். ராவணி நீ தேவ
தானவர்கள் பகை கத்தருவர்கள் முதலிட உயர்த்தோரால் பாணம் சேரதிருக்கும்படி வயிறு
பெற்றதுவே. பின்னர் மானிடர்களையும் வானங்களையும் மத்ததாயல்லை. இப்போது நீ
பாக்கிமசரிசுகளான மானிடர்களும் வானங்களும் காடிகளும் கொண்டமுக்கங்களும் இவரு
வந்ததார்க்குமபுடியாய் விட்டது. இவர்களால் உனக்கு மாணம் தடுக்க முடியாததே
தேவர்களின் மகிமை. நீ விண்ணில்லன். விஷ்ணுதேவனே அக்கர்களைக் கொல்லி மானிட
கருவியைச் சாவுகின்றான். உனாவர்பாக. ஆகவே நீ எதிரியை சேர்ந்து
வந்தவர்களைச் சேர்ந்து விடுகின்றாய், என்ற.

இவ்வூபதேசமே ஸம இராவணனுடைய மறுமொழி. இவன்
பகைகளை மறந்து கொண்டு ராமனுக்குச் சொன்ன மறுமொழி.

மாத்திரம் இங்குத் தெரிவிப்போம். [யுத்தகாண்டம் முப்பத்தாறாவது ஸர்க்கங்காண்டம்]
 'ராவணனுக்கு விராசகாலம் சமீபித்து விட்டதனால் மால்பவான் சொன்ன ஹிதமான
 வார்த்தைகளை எற்றுக்கொள்ளாமல் மிகுந்த கோபத்துடன் மறுமொழி கூறுகிறான்' என்று
 வான்மீகி முனிவர் அவதாரிகையிடுகின்றார். அவன் கூறிய மறுமொழியாவது—'கிழவனே!
 சாமன் ஓர் மானிடனாகையால் அற்ப பலமுடையவன். குதங்குகளைத் துணைகொண்டவனாக
 லால் நீஜ பலமில்லாதவன். தந்தையால் தூர்த்தப்பட்டு வந்தவனாகலால் சாந்யமில்லாதவன்.
 காளை சாஸ்திய சாநன், தேவர்களுடும் நடுக்கச்செப்பவன். எல்லாவித பராக்கிரமங்களிலும்
 குறை யற்றிருக்கின்றேன். நப்படிப்பட்ட என்னை நீ குறைவாகப் பேசினது உனது முர்க்
 கத்தனம். இராமன் எதோ கடலில் அனைகட்டிவிட்ட வென்றால் இதில் என்ன கியப்பு?
 அவன் இங்குவந்து உரையோடு திருப்பப்போகிறதில்லை; நான் ஒருவரையும் வணங்கப்பிறந்தவ
 னல்லேன்' என்று இந்த வார்த்தைகளைமீய மீண்டும் மீண்டும் மொழிந்தொழிந்தான் இரா
 வணன். மதுராவிலே மறாநாயகன் ஓர் திள்ளிதாளாக மாய்ந்துமுடிந்து போவதைக் கண்டு
 கூட அவன் மெய்யின் பயனையே பெற்றொழிந்தான். பிறருடைய உபதேசங்களும் பயன்
 படவில்லை; தான் கட்கடாகக் கண்ட பெருமைகளும் பயன்படவில்லை. மதினயக்காட்டி
 லும் விதியே வந்தென்று தேறிற்று.

49. ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் பாதுகாபட்டாபிலேக மென்று ஒன்று நடக்கப்போகிற
 தாக ஒருவரும் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. சாந்யத்தை இராமனுள் போகிறுனென்று
 பிள்ளைகள் எண்ணியிருந்தார்கள். பிறகு, கூனி சொற்கேட்ட கேரடியவனின் வேண்டி
 கோளின்படி பாதனுள் போகிறுனென்று எண்ணியிருந்தார்கள். இரண்டும் நடவாமல்
 ஒருவருமேதிர்பாராத பாதுகாபட்டாபிலேகம் நடந்தது. க்ருஷ்ணாவதாரத்தில், மலைபுர
 தோள் மன்னவரும் மாரதரும் பலரும் திரண்ட விடத்தே பாதப்போர் நிகழப் போகிற
 தென்று நீர்க்கித்திருந்தார்களெயல்லது மிகா சாஸ்தா மொன்று அவதரிக்கப் போகிற
 தென்று ஒருவரும் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. அசிந்திதபாக அஃது அவதரித்தது. ஆகவே
 எதுவும் தெய்வச் செயலாக நடந்துவருகிறதென்பதே தத்துவம். இப்போது கார்த்த விவா
 தங்கள் முற்றிவருவதும் தெய்வச் செயலே. மிகப் பெரிய சாஸ்தார்த்தங்கள் வெளி
 வருதற்கே பெண்க.

50. மின்னிலோகாசாரியர் * சீரொன்று தூப்புல் திருவேங்கடமுடையவன் என்ற
 தனியனைப் பணித்தருளின மொன்று இந்த வார்த்தையைத் திருவகுப்பினர் வந்தாக அமுதி
 வருகிறார்கள். இவ்விஷயம் பதார்த்தமே பென்று பாவமும் தெரள்க. இதில் கிணம்லாத
 லேசமுமில்லை. * தன்னுசிரியன் தன்னுதெற்றேன், தன் துணைக்கன் தருமனாக
 னென்று, இன்னொர் பாயிரமியம்புதல் கட்டின * என்ற துணைத் துதிதிரப்படி தனிய
 வியற்றுக்கடமை ஆசார்யனுக்கே பதமலித்தமாதலால் ஆசார்யரான துதிதிர
 லோகாசாரியர் ஸ்வசிஷ்யரான சீரொன்று தூப்புல்திருவேங்கடமுடையவனுக்குத் தனிய
 னிட்டு பதமனை பண்ணினது பொருத்தமே பென்று கொள்க. சிஷ்யன் ஆசார்யனுக்குத்
 தனியானிடுக, முறை இப்பாட்டில் சிறிதும்மில்லை பென்பது ஸ்பஷ்டம்.

51. ஸ்ரீகருணாநாத ஆசார்யற்றாசயாதிகளான அனைக திவ்ய கார்த்தங்களாலே
 மயப்படுத்தித்தாபிசயகளை ஸந்தாசயாநருதாயுறாசிகளான திவ்யசார்த்தங்களாலே விலகலாக
 டனவராயவரம் பெற்றிருக்கின்ற மாய்புண்டர அநவந்தாநர்ராதமத அபரிமித அநிமதா திவ்ய
 வர்க்கிதகளாலே நிறர்க்கு அலாக்கயபொருள்களையடி. ஸம்பந்திஷ்டி தமாக்கியருளினவர் தூய

[illegible]

தென்மகந்தவன்வர்களைப்போல வந்ததும் துப்புக்குவமணி பொருவரோயாவர். ஆபர்த்துடைய பாவிப்பாறு இந்த ஸத்தர்சனத்தில் பிறர் ஒரு அடிமனமும் சொல்ல அவகாச முகுதமடினை விதம் என குதர்க்கக்களப்பின் ஸுலோகமுன்மை செய்தருளி, ஆழ்வார்களின் அரும்பெரும் பிரசாங்கியேயுடைய துறிகளான பாவத் தாமதமாதந்தரத்ததை அப்பமதினைக்கொண்டிட்டு இவ்வாறு துப்புத்தொழிந்திருக்கிற பெருவன்வன் சத்தக்குதமிழ்மகாரபொன் துப்புத் தென்மகந்தவன்வர்களைப்போல செய்தருளினேன். ஆபர்த்தடனை பெரிதுறிய மிகையாகிறது. ஆகையினால் பாவத்தக்கதவர்களைப் பெருத்ததான் தருதியதற்கு.

இவ்வாறு துப்புத்தொழிந்திருக்கிற பெருவன்வன் சத்தக்குதமிழ்மகாரபொன் துப்புத் தென்மகந்தவன்வர்களைப்போல செய்தருளினேன். ஆபர்த்தடனை பெரிதுறிய மிகையாகிறது. ஆகையினால் பாவத்தக்கதவர்களைப் பெருத்ததான் தருதியதற்கு. இவ்வாறு துப்புத்தொழிந்திருக்கிற பெருவன்வன் சத்தக்குதமிழ்மகாரபொன் துப்புத் தென்மகந்தவன்வர்களைப்போல செய்தருளினேன். ஆபர்த்தடனை பெரிதுறிய மிகையாகிறது. ஆகையினால் பாவத்தக்கதவர்களைப் பெருத்ததான் தருதியதற்கு. இவ்வாறு துப்புத்தொழிந்திருக்கிற பெருவன்வன் சத்தக்குதமிழ்மகாரபொன் துப்புத் தென்மகந்தவன்வர்களைப்போல செய்தருளினேன். ஆபர்த்தடனை பெரிதுறிய மிகையாகிறது. ஆகையினால் பாவத்தக்கதவர்களைப் பெருத்ததான் தருதியதற்கு.

இவ்வாறு துப்புத்தொழிந்திருக்கிற பெருவன்வன் சத்தக்குதமிழ்மகாரபொன் துப்புத் தென்மகந்தவன்வர்களைப்போல செய்தருளினேன். ஆபர்த்தடனை பெரிதுறிய மிகையாகிறது. ஆகையினால் பாவத்தக்கதவர்களைப் பெருத்ததான் தருதியதற்கு. இவ்வாறு துப்புத்தொழிந்திருக்கிற பெருவன்வன் சத்தக்குதமிழ்மகாரபொன் துப்புத் தென்மகந்தவன்வர்களைப்போல செய்தருளினேன். ஆபர்த்தடனை பெரிதுறிய மிகையாகிறது. ஆகையினால் பாவத்தக்கதவர்களைப் பெருத்ததான் தருதியதற்கு. இவ்வாறு துப்புத்தொழிந்திருக்கிற பெருவன்வன் சத்தக்குதமிழ்மகாரபொன் துப்புத் தென்மகந்தவன்வர்களைப்போல செய்தருளினேன். ஆபர்த்தடனை பெரிதுறிய மிகையாகிறது. ஆகையினால் பாவத்தக்கதவர்களைப் பெருத்ததான் தருதியதற்கு.

54. நாம் பாம அந்திகர்சன். உயர்ந்த கைதிகு பத்ததைச் சொக்தவர்கள். நாம் கந்த ஸம்பிரதாயத்தில் பிறந்திருக்கிறோமோ அந்த பம்பிரதாயத்தில் முழு அம்பிக்கையும் மறா பத்தியுடைவவர்களாகியுத்தல் வேண்டும். ஆனால் இதர மதங்களிலாவது இதர ஸம்பிரதாயங்களிலாவது அந்த மத ஸம்பிரதாயங்களை வளர்த்த ரூபமுருவர்களைத்திரிவதாவது என்னவாம் தவிர புத்தி வலிக்கத்தக்கது. இவ்வாறுவென்னில், இதர மதங்களையும் இதர மதப்பிரவர்த்தகர்களையும் கண்டிப்பதோ துஷ்பிப்பதோ சொபதாவதான் தம்மதம்மேன்மைபெறு மேன்றும் அதனே தம்முண்டிய மதப்பிரவர்த்திக்கு உததென்றும் நினைத்து அவ்வழியில் ஸத்தியத்தினை. கிம்மில்ம் பேசப்பட்டு வாழ்வேண்டி. இக்காலத்தில் இதர மத குரு துஷ்பித்தவர்களைச் சொக்தவதென்பது மிகவும் அருவருக்கத்தக்க விஷயம். ஸ்ரீராமாதரர் முக்கிய மந்திரன் களும் இதர மதங்களை துஷித்திருக்கையாலே அவர்கள் கட்டினவழியை நாம் பின்பற்றினு வென்னி என்பர் இவர் அக்தோ! மதஸ்தாபகாசர்பர்களான மதாஸ்கன் எக்கோ! நாம் எக்கோ! தவர்கள் எவ்வளவு கம்பிரபான கடைசில் துஷ்களை அமைத்திருக்கிறார்கள்! ஒரு கம்பிரபான துஷ்கள் கட்டிக் குதித்ததண்டோ! அவ்வாற்த்தைகளை பத்திகளாகவும் பிரபாஸங்களாகவும் கிண்காட்டவேண்டுமென்றே அதுவரை கம்பிரபானவர்களுக்காகவும் அது தப்பன்று. சக்கரகாரிய வ்வாடிகளும் ஸாஸாஜாஸாஸ வ்வாடிகளும். முதலான ஆற்றல்வர்கள் துருதிபுள்ள துஷ்களெல்லாம் ஸாத்விக்கத்தன்மையே வடிவெடுத்திருக்கிறோம்.

தென்மறைவல்லவர்களுையே வாழ்த்தும் தூப்புல்குலமணி யொருவரேயாவர். அபாசநாடமாக பாரியான இந்த ஸத்தர்சனத்தில் பிறர் ஒரு துஷணமும் சொல்ல அவகாச முறதபடி ஸகல விதமான குதர்க்கங்களையும் வழுலொர்மூலநர் செய்துள்ளி, அந்நலர்களின் அநும்பெயர் பாகரங்களையே யடி யொற்றிபதான பதவத் தாமா நகலித்தார்த்தத்தை அஸ்பமதிகளால் கலக்க வெண்ணுதபடி நீலநிறத்தியருளின பெருவள்ளல் * சந்தம்சுதமிழ்ப்பரையோன் தூப்புல் தோன்றும் வேதாந்தசுபுலொருவமேயென்று ஆயிரகதடவை பேசினாலும் மிளையாகாது. ஆனால், இதைப் பேசத்தகாதவர்கள் பேசுவதுதான் சந்தியபற்றது.

52. திருவாக்கம் பெரியகோயில், திருவிந்தனூர், திருச்சேறை, திருவல்லிக்கேணி, பெருமாள்கோயில், ஸ்ரீபெரும்புதூர் முதலான பல பல தீவ தீதாங்களில் அந்நாள் தொடங்கி இந்நாள்வரை ஸ்வாமி தேவிகளை மற்றுமுள்ள ஆசாரியர்களோடொப்ப அர்ச்சை யாக எழுந்தருளப்பண்ணி ஸகலவையவங்களும் பொலிய மறைதாதுவச் சிறப்புகளுடனும் ஆராதித்துவருபவர்கள் ஸ்ரீலோகாசார்ய ஸ்ரீமத் தவகாமுனி ஸம்பாதாயஸ்தர்களே மிக்ந்து மற்றையவர்கள் என்பவதையும், ஸன்னிதிக்குப் பறளிப்புகளான விடங்களிலே புதிது புதிதாக தேவிகள் ஸன்னிதியென்று கட்டிவைத்துக் குலாயுமவர்கள் யாமென்பதையும் விவேகிகள் விமர்சிக்கவேண்டும்.

53. உலகம் கவனிக்கவேண்டிய முக்கியமான நல்வார்த்தைகளை இனிமேல்காண்க. நம்முடைய வாத விவாத தூர்கள் தூற்றுக்கணக்காக அவசரித்தமையுண்டு. ஆனால் ஒன்று கூட நாம் ஸ்வதந்திரமாக எழுதியதன்று. பிறர் தவறான விஷயங்களையும் ஆசார்ய தாஷீகை யான விவாஸங்களையும் எழுதி வெளியிட்டிருந்ததால் அவற்றுக்கு மதப்பாகவே நாம் கண்டன க்ரந்தங்களை இயற்றி வெளியிட்டிருக்கிறோம். இஃதே ஸயவ்வாமல் அப்ரஸக்தமாக நாமே வாதவிவாதங்களிற்றங்கி எழுதிய தூல் ஒன்று கூட கிடையாது. சண்டாலுல எடுத்தற்காட்டி, நம்மை வாய்முட்டுக்கலாம். ஆசார்ய சம்பாபகப் பிறர் எழுதினும் விவாஸநுத்தலாகாதோ வென்று நம்முடிக் கேட்டால் இஃதொப்பில் வானாகிருக்க முடியா தென்றே சொல்லுவேன்.

54. நாம் பல அனந்திகாசன். உயர்ந்ததை நமதந்தை மேர்த்தவர்கள். நாம் அந்த ஸம்பொதாயத்தில் பிறர்க்கு கவிமேலோ அந்த ஸம்பொதாயத்தில் புழு பம்பிசனையும மறா பக்தியுமுடையவர்களாபிநுத்தல் வேண்டும். ஆனால் இதர மதங்களிலாவது இதர ஸம்பிரதாயங்களிலாவது அந்த மத ஸம்பிரதாயங்களை வளர்த்த புலபுருஷர்களிடத்திலாவது எள்ளளவும் த்வேஷ புத்தி வறுக்கத்தகாது. சிலவோவென்னில், இதர மதங்களையும் இதர மதப்பவர்த்தகர்களையும் கண்டிப்பதோ தூதிர்பாதோ செய்தால்தான் தம்மதம்பேன்மைபெறுமென்றும் அதுவே சம்முடைய மகாபிரமாதத்திற்கு உட்படுதென்றும் நினைத்து அஸ்வபூரில ஊன்றுகிறார்கள். ஸமாஸம் பேப்பட்டு வாழவேண்டிய இக்காலத்தில் இதர மத குரு தாஷிகை களைச் செபுவதென்பது மிகவும் அருவருக்கத்தக்க விஷயம். ஸ்ரீராமா தூர் முதலிய மதாசன் களும் இதர மதங்களை தூயித்திருக்கையாலே அவர்கள் காட்டினவழியை நாம் பின்பற்றினு லென்ன? என்பர் கேள். அந்மே! மதஸ்தாபகாசார்யர்களான மதாசன்கள் எங்கே! நாய வந்தே! அவர்கள் எவ்வளவு கம்பியோகா நடைபில் தூய்களை அமைத்திருக்கிறார்கள்! ஓடி நயகாபாயம் அவர்கள் கட்டித் தரித்ததாண்டே! அவ்வார்த்தகளை மத்தியானாவும் பிரமாணங்களாறும் கிலகாட்டவேண்டுமென்றிற் புத்தகைர் எவ்வளவுவகை மதாசன்களாம். அது தப்பன்று. சக்கராசார்ய ஸ்வாமிகளும் ராமாஜனாசார்ய ஸ்வாமிகளும் முதலான ஆசார்யர்கள் எழுதியுள்ள தூல்களெல்லாம் ஸாதனிகத்தகன்மைபே வடிவெடுத்திருக்கையென்

லது, கோபதாபங்களும் மதமா தீவிரங்களும் வெளிக்காணும்படியான சொல் ஒன்றுவது அவற்றில் காணக்கிடையுமோ? "வணங்குந்திறைகள் பலபலவாக்கி.....நின்முர்த்தி பரப்பிவைத்தாள்" என்கிற நம்மா, வாருடைய பாசத்தின் விரிவான பொருளை உண்மை யான பக்திமாண்பின் ரெஞ்சில் காண்கிறிருக்கவேண்டும்.

55. அன்பர்கள் தந்தப் பாசத்தையே உருப்போடவேண்டும். இதற்குச்சமான மாண்புபட்டியை நோக்கி நம்மா தாது கிடைக்குமா? இவ்வளவு ஸபாஸமாய்க் பேசின பாரதன் விவரம் உருப்போடும்! ஆர்வமேதான் அவரின் ஆர்வம்! தெய்வமென் றால் அவரன்றோ தெய்வம்! என்னென்றால் அவரன்றோ ஞானி! யோகியென்றால் அவரன்றோ யோகி! நான்குமே நம்மா தாதுக் கொண்டாடாத சமயத்தவர் இல்லையே. மேலே குறித்த பாசத்தைப் பேசப்படியான அவருடைய விசாலமான திருவுள்ளமன்றோ உண்மை யில் அளர்க்கு இவ்வளவு பெருமைக்குக் காரணம்! அவருடைய வாய்மொழிகளைச் சிந்தை செய்பவர்களுக்கு (அல்லது) சிந்தை செய்யக் குடியிலே பிறந்தவர்களுக்கு மதத்தேவையும், மத தூஷணம், மத வந்தாபம் மஹாபுருஷநிந்தை முதலான தீய குணங்கள் தலைகாட்ட வழி யுண்டோ! சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள் சொன்னதெல்லாம் தவறு என்றும், ராமானுஜாசார்ய ஸ்வாமிகள் சொன்னதெல்லாம் தவறு என்றும்.....இப்படி ஒவ்வொரு ஆசார்யர்களையும் தாஷித்து தாங்களே யெழுதி வெளியிடும்வர்கள் எங்குமுள்ளார்கள். ஒருவருடைய மனமும் நோகாதபடி எழுதுகிற முறைமை உலகில் இல்லையா! விளக்கை ஏற்றிவைத்தால் இருள் தானே அடங்கா! அவரவர்களிடத்திலுள்ள குணங்களையும் அர்த்த விசேஷங்களையும் இதர தூஷணங்களையும் எவ்வளவோ பெருமைப்படுத்திச் சொல்ல முடியாதா? இஃத ஆசார்யர் களை மிகவப்படுத்தி யெழுதுமாறவர்களுடைய நீளைவு எதுவாக இருக்க வேணுமென்றால், அன்பர்களுக்கு அந்த ஆசார்யர்களிடத்திலே அருவருப்பு உண்டாகட்டுமென்றும், அந்த ஆசாரியர்களால் பிறவர்த்திப்பிக்கப் பட்ட மதம் தவறென்று தோன்றி நம்மதத்திற்கு வந்து விடாட்டுமென்றும் இப்படிச் சில நீளைவுகளிருக்கலாம். இது நிறைவேறக்கூடிய நீளைவன்று. எவ்வளவு; மெய்யன்பர்களான அவரவர்கள் ஸ்வாசார்யர்களிடத்திலும் ஸ்வமதத்திலும் வைத்திருக்கிற பக்தி ஸாமான்யமானதன்றே.

56. ஸ்ரீராமானுஜர் எழுதினதெல்லாம் பிசரு என்றோ, ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகர் எழுதினதெல்லாம் அஸம்பத்தம் என்றோ, மணவாளமாமுனிகளெழுதியவை முழுதும் அவா ரம் என்றோ எத்தனை நிரூபணம் செய்தாலும், இந்த நிரூபணங்கள் யுக்தமானவையே யென்று தோன்றிவிட்டாலும் அவரவர்கள் அவ்வோ ஆசார்யர்களிடத்தில் வைத்திருக்கிற பக்தி விசேஷம் ஸர்வசம்தான பகவானுடைய மாற்றவொண்ணாததன்றோ. இந்த நிரூபணங் களைக் கண்டு மாறிவிடுகிற பக்தி பக்தியோ? குண நிபந்தனமான பக்தியிற் காட்டிலும் ஸ்வ ரூபஸித்தமான பக்தியே உயர்கதென்று நம் முன்னோர்கள் ஸ்தாபித்திருக்கும் அர்த்த விசேஷம் பக்தர்களுடைய ரெஞ்சில் இயற்கையாகவே ஊறியிருப்பதன்றோ. ஆகவே இஃத ஆசார்யர்களை லாகவப்படுத்திப் போவதும், எழுதுவதும் ஒருவிதத்திலும் ஒரு பயனையும் பெறுவதற்கு முடியாததோடு தங்களுக்கே லாகவத்தை விளைவித்து நிறகுமென்றதாயிற்று.

57. உலகில் அவரவர்களுக்கும் சமயப் பற்றும் ஆசார்ய பக்தியும் அசைக்க முடியாதது. ப்ரஹ்மஸூதரத்திற்கு ஸ்ரீ மத்வாசார்ய ஸ்வாமிகள் செய்த பாஷ்யத்தில் "ப்ரஹ்ம சப்த: விஷ்ணுவி" என்றெழுதியுள்ளார். இங்கு 'விஷ்ணுவி' என்று எழுத

வேணுமென்பாழிய 'விண்ணவி' என்றெழுத உபபத்தியில்லைபென்று வித்வான்களெல்லாரும் நினைக்கக்கூடியது. ஆனால் அந்த மதவபாஷ்யத்திற்கு வியாக்யானமெழுதிய வொரு மஹா பண்டிதர் இவ்ரு என்ன எழுதியிருக்கிறாரென்றால்: "இவ்வாசாரியர் தாம் மஹர்ஷியென்பதையும், தம்முடைய கார்தம் ஆர்ஷமென்பதையும் தெரிவிப்பதற்காக விண்ணவியென்று அபசப்தபரயோகம் பண்ணுகிறார்" என்றெழுதியுள்ளார். இதைக்கண்டு இதர வித்வான்களும் இது என்ன பொருள்? எழுதுவது? அபசப்தபரயோகம் பண்ணியா ஒருவர் ரிஷித்வத்தை ஸம்பாதித்துக்கொள்வது! என்று ஏன்கிறார்கள். மாதவஸம்பிரதாயத்தில் எத்தனை வித்வான்களிலும் அவர்களில் ஒருவருக்காவது இது அஸங்கதமென்று தோன்றுமோ? இதை அவர்கள் பெரிய நிதியாகவன்றோ கொள்ளுகிறார்கள். நம்மாழ்வார் என்னென்கினால் நீர்க்கிக் காணீர் என்றான். அந்தந்த மதத்தில் பற்றுடையவர்களுக்கு அந்தந்த ஆசாரியர்களை யெழுதப்பட்டு அரிய பெரிய மருந்தாகத் தோன்றுமேயன்றி வேறுகத் தோன்ற நியாயமேயில்லை. ஆகவே ஒரு மதத்தவர்கள் இன்னொரு மதத்தைச்சேர்ந்த ஆசாரியர்களிடத்தில் அஜ்ஞான அந்யதாஜ்ஞான நிரூபணம் செய்வதானது வீண் பிரயாசம்—தவறான காரியம்—அவசியமற்ற செயல் என்றே கிவேகிகள் கருதுவார்கள்.

58. உண்மையில் அவதார புருஷர்களானவர்களே ஆசார்யபீடத்தில் அமர்த்திக் கொண்டாடப்பட்டிருந்தார்களென்பதில் ஸந்தேஹமுண்டோ? திருக்கச்சிநம்பிகளை பெடுத்துக்கொள்வோம். இவர் எந்த வரணத்தில் அவதரித்தாரென்பது யாவர்க்கும் தெரியும். இவருக்கு என்ன ஞானமிருந்ததென்று இப்போது நம்மால் தெரிந்துகொள்ளமுடியாமலிருக்கிறது. மஹாஜ்ஞான நிதியாயிருந்த ஸ்ரீராமாதுஜர் இவரைத் தெய்வமாக்கக் கொண்டு இருந்தாரென்று சொல்லப்படுகிறது. அதைச் சிலர் நம்பாட்டும் நம்பாமற் போகட்டும். அந்த திருக்கச்சிநம்பிகளின் விக்ரஹாராதனையில்லாத விஷ்ணுவாஸயம் இருக்கிறதாவென்று பாருங்கள். இதனாலேயே அவருடைய மேன்மை ஒப்பற்றதென்று நாம் தெரிந்துகொள்ளும்படியிருக்கின்றது. "எந்த புற்றில் எந்த பாம்பிருக்குமோ!" என்கிற பழமொழியையும் கவனிக்கவேண்டும். எந்த ஆசாரியர்களின் ஞானம் முதலிய நன்மைகள் உலகப்பிரசித்த மாய் உலகெல்லாம் கொண்டாட நிற்கின்றனவோ அப்படிப்பட்ட ஆசாரியர்களைப்பற்றி இழிவாக எழுதிவிடுவதென்பது எஞ்சாலும் நினைக்கக்கூடாத விஷயம். அவர்களுக்கும் நமக்கும்—மலைக்கும் கடுகுக்குமுள்ள வாசியன்றோவுள்ளது. அவர்களெங்கே நாமெங்கே!

59. அவரவர்கள் தம்மம் மதஸ்தாபக ஆசாரியர்களை எவ்வளவு மேம்படுத்திக் கூறினாலும் இதில் யாராவது தப்பு நினைக்கமுடியுமா? 'என் தாயார் மஹாபதிநிரதை' என்று எவ்வளவு சொல்லிப் புகழ்ந்தாலும் இதில் யாருக்காவது வருத்தமுண்டாருமோ? இதற்காக அக்கம்பக்கத்து வீட்டு மாதர்களின் பெயரை வலியப்பிடித்திழுத்து அவர்களை நித்தித்தெழுதவோ பேசவோ புறப்பட்டால் என்னாகும்! இது யார் செய்யும் காரியம்? இதர ஸ்தர்களை ஸ்வவிரிணிகளென்று பழிப்பதனால் கம் தாயாருக்கு ஏதேனும் அதிக பாதிவரதயம் தேறிவிடுமோ? ஒருகாலும் தோறுது.

60. பூ. வைணவ ஸம்பிரதாயத்தில் விளங்குகின்ற ஸகல கர்த்தவர்களைக் கருதி அவருடைய பெயரைக் கரந்தமொன்றே மிகச்சிறந்ததென்பது பாவனம்.

வேணுமேயொழிய 'விண்ணவி' என்றேழுத உபபத்தியில்லைபென்று வித்வான்களெல்லாரும் நினைக்கக்கூடியது. ஆனால் அந்த மதவபாஷ்யத்திற்கு விபாக்யானமெழுதிய வொரு பூதா பண்டிதர் இங்கு என்ன எழுதியிருக்கிறாரென்றால்: "இவ்வாசாரியர் தாம் மஹர்ஷியென் பதைபும், தம்முடைய க்ரந்தம் ஆர்ஷமென்பதையும் தெரிவிப்பதற்காக விண்ணவியென்று அபசப்தப்ரபோகம் பண்ணுகிறார்" என்றேழுதியுள்ளார். இதைக்கண்டு இதர வித்வான் கள் 'இது என்ன? இப்படியா எழுதுவது? அபசப்தப்ரபோகம் பண்ணியா ஒருவர் ிஷித் வத்தை ஸம்பாதித்துக்கொள்வது!' என்று வருகிறார்கள். மாத்வஸாமிசேகரயதநில எத்தனை வித்வான்களில்லை. அவர்களில் ஒருவருக்காவது இது அஸங்கதமென்று தோன்றுமோ? தோன்றினாலும் ஆசார்ய பக்தி குன்றுமோ? இதை அவர்கள் பெரிய நிதியாகவன்றோ கொண்டாடுகிறார்கள். நம்மாழ்வார் * என்னெஞ்சினால் நோக்கிக் காணீர் * என்றதை மாறும் மறக்கலாகாது. அந்தந்த மதத்தில் பற்றுடையவர்களுக்கு அந்தந்த ஆசாரியர்கள் பெரிசுருப்பது அரிய பெரிய மருந்தாசத் தோன்றுமோயன்றி வேறாகத் தோன்ற நியாயமே யில்லை. ஆகவே ஒரு மதத்தவர்கள் இன்னொரு மதத்தைச் சேர்ந்த ஆசாரியர்களிடத்தில் அஞ்ஞான அந்யதாஞ்ஞான நிலைபணம் செய்வதானது வீண் பிரபாஸம்—தவறான காரியம்— தவறியபற்றி செயல என்றே விவேகிகள் எழுதுவார்கள்.

58. உண்மையில் அவதார புருஷர்களானவர்களை ஆசார்யபீடத்தில் அமர்த்திக் கொண்டாடப்பட்டிருந்தார்களென்றதில் எந்தேதவழுவண்டி? திருக்கச்சிரப்பிகளை யெடுத்திட்டுக்கொள்ளோம். இவர் எந்த வகுணத்தில் அவதரித்தாரென்பது யாவர்க்கும் தெரியும். இவருக்கு என்ன ஞானமிருந்ததென்று இப்போது கம்மால் தெரிந்துகொள்ளமுடியாம லிருக்கிறது மஹாஜ்ஞான கீதியாயிருந்த ஸ்ரீராமாநுஜர் இவரைத் தெர்வபாகம் கொண் டிருந்தாரென்று சொல்லப்படுகிறது. அனைச் சிலர் கம்ம நிர் கம்பாமற் போகட்டும். அந்த திருக்கச்சிரப்பிகளின் விக்ரவாராதனைமில்லாத விஷ்ணுவாலயம் இருக்கிறதாவென்று பாருங்கள். இதனாலேயே அவருடைய பென்மை ஒப்பற்றமென்று காம் தெரிந்துகொள் றும்படியிருக்கின்றது. 'எந்த புறத்தில் எந்த பாம்பிருக்குமோ!' என்கிற பழபொழியையும் கவனிக்கவேண்டும். எந்த ஆசாரியர்களின் ஞானம் முதலாக கவனப்பெற்ற உலகப்பிரசித்த மாய் உலகெல்லாம் கொண்டாட நிதின்றனலோ அப்படியாய் ஆசாரியர்களைப்பற்றி நிதினாக எழுதிவிடுவதென்பது நேசாயம் நினைக்கக்கூடாத விஷயம். அவர்களுக்கும் காமத்து—மகிச்சும் கடுகுச்சு புன்ன வாகியன்றோவென்றது. அவர்களுக்கே நாமெங்கே!

59 அவ்வவர்கள் தம்மம் மதவந்தாயக ஆசாரியர்களை எவ்வளவு பேர்ப்படுத்திக் கூறினாலும் இதில் யாராவது சுப்பு நினைக்கமுடியுமா? 'என் தாயார் மதவபதிவிரதை' என்று எவ்வளவு சொல்லிப் புகழ்ந்தாறும் இதில் யாருக்காவது வருக்கமுண்டாருமோ? இதற்காக அக்கம்பக்கத்து வீட்டு மாதர்களின் பெயரை எவ்வாறிடத்திறுத்து அவர்களை நிதித்தெழுதவோ பேசவோ புறப்பட்டால் என்னுதம்? இது யார் செய்யும் காரியம்? இதர ஸ்த்ரீகளை ஸ்வவரிணிகளென்ற பழிப்பதனால் கம் தாயாருக்கு ஏதேனும் அதிக பாதிப்பதாய் தெறிவிடுமோ? ஒருகாலும் தெருது.

[இனி ஆசார்யவற்றகுதய வ்யாக்கியான விமர்சம்]

60 ஸ்ரீ விவக்ஷணவ ஸம்பிரதாயத்தில் விளங்குகின்ற ஸகல க்ரந்தங்களுக்கும் ஆசார்யவற்றகுதயமென்கிற க்ரந்தமொன்றே மிகச்சிறந்ததென்பது ப்ரஸித்தம். இதற்கு

மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியானம் அவதரியாதிருந்தால் இந்த க்ரந்தம் தோன்றியும் நிகழ்ப்பலம் என்று மஹான்கள் கூறுவர். அப்படிப்பட்ட இந்த மஹாக்ரந்தம் முதன்முதலாகத் தெலிங்கி லிபியில் 1876-ஆம் ஆண்டுத் தில் அச்சிடப்பட்டது. [இற்றைக்கு எண்பது வருஷங்களுக்கு முன்பு அச்சிடப்பட்ட முதன்னை] அந்தப்பதிப்பில் மூலத்திலும் வியாக்கியானத்திலும் காணப்படுகிற பிழைகள் அபரிமிதம். மூலத்திலுள்ள பிழைகளையெல்லாம் விடாமான விவரங்களைத் தரும் நாம் அவை எடுத்துக் காட்டி வெளியிட்டிருக்கிறோமாதலால் இப்போது மூலத்தை விட்டு வியாக்கியானத்தைப்பற்றி மாத்திரமே சில விஷயங்கள் விந்ராபிக்கப்படுகின்றன. மேலே பாவஸ்தானித்த தெலுங்குபதிப்பில், அக்ஷரங்கள் மாறடினவை பதங்கள் மாறடினவை வாக்யங்கள் விட்டுப்போனவை..... இப்படிப்பட்ட அவத்யங்கள் அனேகம் புலந்தன. ஸ்தானியாக ந்யாயேச ஸ்வல்பம் காட்டுவாம்; எட்டாவது குர்ணியின் வியாக்கியான முடிவில் “இருகல்லுள் நல்லினைகளுன்றது இருள் நல்லினையும் அருள் நல்லினையும் என்றது” என்றள்ளது. இது அநக்விதம். “இருநல்லினையும் அருள் நல்லினை யுபென்றது” என்றிருக்கவேணும். பதினோராவது குர்ணியின் வியாக்கியானத்தில் “ஆல்பொருள் பொருளல்லாதவை யென்னுதே” என்கிற மூலத்திற்குச் சேர “ஆத்மாவின் சோபா பாராதே” என்றும் “அசித்தின் சிறுமை பாராதே” என்றும் மணவாளமாமுனிகள் ஸாதித்திருக்க, இரண்டிடத்திலும் (சீர்மை பாராதே) என்றே பதிப்புள்ளது. ஆத்மாவிற்குச் சீர்மையுண்டு; அசித்திற்குச் சிறுமையையொழிய சீர்மை கிடையாது. அச்சிட்டவர்கள் [பரிசோகிதவர்கள்] மஹாபண்டிதர்களையொழிய ஸாமாந்யர்களல்லர். ஆவர்களுடைய மனதிலும் அநுபபத்தி தோன்றாமலே இப்படி அளர்ப்பத்ததாக அச்சிட்டுவிட்டார்கள். அந்த தெலுங்கு பதிப்பையே ஆதாரமாகக்கொண்டு 1906 ஆம் வருஷத்தில் (அதாவது இற்றைக்கு 30 வருஷங்களுக்கு முன்) ஒரு பண்டிதர் அந்த ஸ்ரீ கோசத்தைத் தமிழ் லிபியில் அச்சிட்டார். மேலே காட்டின வகையில் ஏற்பட்ட பிழைகளை யெல்லாம் அந்த பண்டிதரும் தமது பதிப்பில் பரிபாலனம் செய்திருக்கிறாரையொழிய ஒன்றையும் திருத்தினவரல்லர். அதிகப்படியான பிழைகளையும் புதுத்தினார் என்றும் சொல்லலாம். இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீ கோசங்களை வைத்துக்கொண்டு ப்ரவசனம் செய்து போருகிற காலசேஷபபார்கள், ஸ்பஷ்டமாக அநுபபத்தி தோன்றக்கூடிய இடங்களிலும் அது தோன்றப்பெறாமல் பதிப்பில்லுக்கிரையே ப்ரவசனம் செய்து போகக் காண்கிறோம். “இது அநக்விதமல்லவா? அநுபபந்தமல்லவா?” என்று விவேகிகள் கேட்டுவிட்டால் சிறிச்சிவந்த கண்டனமாம். “பூர்வாசாரியர்களின் ஸ்ரீ ஸூத்திகளை அநக்விதமென்றும் அநுபபந்தமென்றும் தூஷிக்கிறோமே பாவி!” என்று கிந்திக்கத் தலைப்படுகிறார்கள். அச்சப்பிழையென்று கூறினால் பூர்வாசாரியர்களின்மேல் குறை கூறுவதாக அந்தம் செய்துகொண்டு கோசங்களைப்பற்றி கண் கொடுவது.

இந்த ஆதரவற்ற வியாக்கியானம் தமிழ் லிபியில் 1906 ஆம் வருஷத்தில் வெளியிடப்பட்டது. இதை விட்டுவிட்டுத் திரிபுரம், ஸ்ரீகங்கோ, திருநீர்மலைமடபூஷி ஸ்ரீமாதாபாஸாஸாரியர் என்பவரின் அந்த பதிப்பிப்படி வெளியிட்டவர். அஸ்ஸாதாசாரியர் ஸ்ரீமத் ப்ரபாஸாஸாரியர் என்பவரின் ப்ரபாஸாஸாரியர் 1905 ஆம் வருஷத்தில் ஸ்ரீ பார்வணாதிபாஸாஸாரியர் என்பவரின் ஸ்ரீமத் ப்ரபாஸாஸாரியர் வெழுந்தருளியிருந்த பெரேசைசாண்டி திருநீர்மலை மடபாஸாஸாரியர் ஸ்ரீ ஜயங்கொண்டிபம் வந்து, தாம் ஆசாரிய ஸ்ரீமத் ப்ரபாஸாஸாரியர் என்பவரின் அச்சிட்டிருக்கொண்டிருப்பதாகத் தெரிவித்துத் திரிபுரம், ஸ்ரீகங்கோ, திருநீர்மலைமடபூஷி ஸ்ரீமாதாபாஸாஸாரியர் அவற்றை

கடாக்ஷித்தருளி “தேவரீர் லோகோபகார புத்திரினுல் உபரிநிகமான பொருளைச் செலவு செய்து நடத்துகிற இந்தப் பதிப்பில் பலவிதமான பிழைகள் காண்கிறதே; ஸம்பிரதாயத்திலும் தமிழிலக்கண நூல்களிலும் பரிசுபழுள்ள மஹான் ஸ்தோத்ரம் கொண்டு இது செய்தால் நன்றாயிருக்கும்; (இவைத்துக்கு, அவைத்துக்கு) என்ற உபபடிமெல்லாம் அஸம்பத்தமாக அச்சிட்டிருக்கிறீர்; தமிழில் (இவைத்துக்கு, அவைத்துக்கு) என்பது செருக்கள் கிடையாதே.” என்று சில விஷயங்கள் குறிப்பிட்டு ஸாதித்தாராய். “தேவரீர் அந்த திருநீர்மலை ஸ்வாமிக்கு அபரிமிதமான சிற்றம் உண்டாயிற்றும்; எனக்கு ஸம்பாதாயம் தெரியாதென்றும் தமிழ் தெரியாதென்றும் இந்த ஸ்ரீ பர்சாரம் செய்யப்பார்க்கிறீர் என்று கடுஞ்சொற்களைப் பொழிந்துகொண்டே எழுந்து சென்றாய். பிழைகள் உண்டாயாக இருக்கக் காட்டி இலுங்குட இங்கனோ சிறிச்சிவந்து கிடப்பவர்களை உலகம் கவனித்திருக்கிறீர்கள்.

61. அந்த ஸமயத்தில் அந்த திருநீர்மலை ஸ்வாமி தாய் பதிப்பித்த ‘கொண்டிருந்த ஆசார்யத்தைய வியாக்கியானத்தில் இரண்டாம் பாகமும் புரையாமல் காத்து கொண்டிருந்தார். * பந்து கழல் பாவை * உபபதியான நான் சிவந்தவரின் வியாக்கியானம் முடியுமிடத்தில் தூதையாவது சிறு சொற்றொகைக்கு உபகாணமாயையாலே” என்கிற ஸ்ரீஸ உக்திக்குமேல் (முந்தின தெலுங்குபதிப்பில்) ஸந்தரம் பங்க்திகள் அடிபாதி விட்டுப் போயின. திருநீர்மலைஸ்வாமியின் தமிழ்ப் பதிப்பிலும் அப்படியே விட்டிருந்தனவாம். அவற்றை ஸ்ரீ ஜீயர்ஸ்வாமி எழுதிக்கொடுத்தருளி “இந்த பங்க்திகள் அவசியம் இருக்கவேண்டியவை; இதையாவது சேர்த்தால் நன்றாயிருக்கும்” என்று சொல்லியனுப்ப, “நான்வைத்துக் கொண்டிருக்கிற ஸ்ரீஸேட்டிலும் இந்த பங்க்திகள் இல்லை; அந்த ஆசார்யரைக் கொண்டு இதை நான் சேர்ப்பது?” என்று உபபலமாக ஆலோசித்த, சிறு மந்தரதாபாயானே சேர்க்கும்படி செய்தருளினதாக ஜீயர்ஸ்வாமி ஸாதித்துக் கொடுத்தான். இங்னே, முந்தின தெலுங்குபதிப்பில் விட்டுப்போய் முந்தின தமிழ்ப்பதிப்பில் சேர்க்கப்பட்ட பங்க்திகளாவன; — (தூதையாவது சிறு சொற்றொகைக்கு உபகாணமாயையாலே) என்பதற்குமேல்—

“இந்திய வ்யதிரித்தங்களான போகோபகாணங்களுக்கு உபலக்ஷணம்; போகஸ்தானமான தேஹத்தையும் போகோபகாணமான இந்தியங்களையும பந்துகழலித்யாதியாலே ஸ்ரீலோபகாணமாகச் சொல்லுகிறது. ஸ்ரீலோபகாண தாதாத்விசயமான வ்யாபாரமாயையாலே”

என்றெல்லாவுபநந்திகள். இந்த பங்க்திகள் இல்லாவிடால் அவ்விதமான ஸ்ரீஸ உக்தியை நிர்வஹிக்கவேமுடியாதென்பது ப்ராஜ்ஞர்களுக்குத் தெரியும். பழைய தெலுங்கு பதிப்பை வைத்துக்கொண்டு ப்ரவசனம் செய்தருளும் மஹான்கள் இங்கு விட்டுப்போனபங்க்திகளால் ஒருகுறையையுமுணராமல், அவ்விதம் வில்லையென்கிற ஸ்ரீஸேடும் படாமல் அநாயாஸமாகக் காலசேஷம் நிர்வஹித்து வருகிறார்கள்.

மஜாவரீரம் பஞ்சலக்ஷணீ, சகர்தசலக்ஷணீ முதலான பங்க்தங்களின் அச்சப் பதிப்புகளில் பல விபரீதங்களுண்டு; அந்த மெழுதினவர் (.....அவச்சிந்த) என்று சில விடங்களிலும் (.....அநவச்சிந்த) என்று சிலவிடங்களிலும் எழுதிவிருப்பதுண்டு. அச்சில் அவை மாறிவிழுந்திருக்குமிடங்கள் சிலவுண்டு. (அவச்சிந்த) என்றிருக்க வேண்டுமிடத்தில் (அநவச்சிந்த) என்றும், (அநவச்சிந்த) என்றிருக்க வேண்டுமிடத்தில் (அவச்சிந்த) என்றும் விழுந்திருக்கிறது. சாஸ்திரவ்யத்பத்தியம் அழ்ந்த அந்நம் பெற்று ப்ரவசனம் செய்பவர்கள்

Released by Maaran's Dog , Toronto , Canada

6

ருஜுவாக அந்நயிக்குளில்லையே பென்று க்லேசப்பட்டு, ஆலோசித்து, இங்கு அச்சப்பிழை யுள்ளதென்று தெளிந்து திருத்தி ப்ரவசனம் செய்து போருவர்கள். “சுதாச்சாஸ்தாங்கனில் எந்த கார்த்தத்தையும் நாம் அவஸீலையாக ப்ரவசனம் செய்யவல்லோம்” என்றிருக்கும் சில மஹாமதிகள் மேலே காட்டின அவச்சிந்த—அநவச்சிந்த—விபர்யாஸங்களில் சிறிதும் இலே சப்படாமலும் மயங்காமலும் அங்குலிந்ருத்தஸாரர்களாய் வெகு அட்டஹாஸத்தோடு, ப்ரவசனம் செய்தே போவர்கள்; இங்குப் பிழையுள்ளதென்று கண்டறியவேமாட்டார்கள். ப்ராஜ்ஞர்கள் எடுத்துரைத்தாலும் இது விச்வாமித்ரஸ்ருஷ்டியென்று வசி நிற்பார்கள். இவ் விதமாகவே ஸம்ப்ரதாயகார்த்தங்களிலும் நேர்ந்திருக்கிற விபர்யாஸங்களை ப்ராமாணிகர்கள் எடுத்துக்காட்டினால் “மூர்க்கச்ச மகாச்சைவ க்ருஹீதக்ராஹிணாவுபேள” என்றிருக்கும் சில அதிகாரிகள் வினாவு ஆசேஷபங்களைச் செய்து போது போக்குவது தவிர, சுவைகண்டு மகிழ பாக்கியமற்றவர்களாகிறார்கள்.

62. ஆசார்யந்ருதயத்தில் நான்காம் பாகாணத்தில் “மூன்று தத்துக்குப் பிழைத்த அருவினை கோய” என்றவிடத்து வியாக்கியானத்தில் பழைய தெலுங்கு தமிழ்ப்பதிப்புகளிரண்டிலும் விட்டுப்போன பங்க்திகள் எட்டுப்பிரதிகங்களிலிருந்து ப்ரகாசிதமா யிருப்பதற்கு க்ருதஜ்ஞதாதுஸந்தானம் பண்ண ப்ரப்தமாயிருக்க, அது செய்யாததோடு ஆசேஷிக்கவும் முன்வந்திருக்கும் மஹாதுபாவர்கள் “ந தெ மிரஸநீயா ஸரித—ஸோ அ நீயா” என்று ஸஹஸ்ரகாமபாஷ்யத்தில் பாட்டர் அருளிச்செய்த கணக்கிலே சொசநீயர்க ளத்தின, * ஸஸவேழுலகு திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் கைச்யாதுஸந்தானம் பண்ணி அகன்று முடியப் பார்த்தார் என்பது சிஷ்யம், அதற்கு ‘நத்து’ என்று பெயர் வைக்கப் பட்டது. இந்த நத்தானது * ஸஸவேழுலகு திருவாய்மொழியில் இரண்டு தடவை கோர்த்த தென்று கணக்கிடுவதானது ஸம்ஞ்ஜஸமாகாது; முதலிரண்டு பாட்டிலே அது தோன்றிக் கழித்து மதுபடியும் தலைகாட்டியிருந்தாலுங்கூட அந்தப் பதிகத்திற்கு அதுதான் ப்ரமேய மென்று கொள்ளப்பட்டிருக்கையாலே அதில் இரண்டு தத்து என்று கொள்ளுவது ஒரு கா லும ஸங்கதமாகாது. திருவாய்மொழி தூற்றந்தாதியில் * தளர்வுற்று நீங்கலினைமாறனைமால் நீடினகு * த்ரால், பாங்குடனே சேர்த்தான் பரிந்து * என்று ஸாராம்சத்தை யருளிச் செய்திருக்கையாலே எம்பெருமான் தனது சைகுணத்தைக்காட்டி ஆழ்வரைப் பொருத்த விட்டுக்கொண்டதுதான் அந்தப்பதிகத்திற்கு ப்ரமேயம் என்று விளங்காநிற்கச் செய்தேயும், (அதாவது, எம்பெருமானுடைய சைகுணநிசயத்தை யதுபவிப்பதுதான் இத்திருவாய் மொழிக்கு ப்ரதாந ப்ரமேயமென்று விளங்காநிற்கச் செய்தேயும்) வியாக்கியானங்களில் * ஸஸ வேழுலகுதலையெடுத்து * என்று அடிக்கடி யருளிச்செய்யப்படுவதை கோக்குமளவில், ஆழ் வார் கைச்யாதுஸந்தானம் பண்ணிப் பின்வாங்கப் பார்ப்பதுதான் இத்திருவாய்மொழிக்கு ப்ரமேயமென்கிற கொள்கை சிறப்புற்றதாகத் தெரியவருகின்றது. அது இத்திருவாய் மொழியில் ஒருவிசையன்று, இரண்டு விசை என்று சொல்லுவதானது மிகவும் அஸம்ஞ்ஜஸம். * வைகுந்தன் வந்து கலந்ததற்கின் வாழ்மாறன் செய்கின்ற கைச்சியத்தைச் சிந்தித்து * என்கிற திருவாய்மொழி தூற்றந்தாதின்படியும், இதற்கு முலமான சுட்டு ஸ்ரீ ஸுகந்தியின் படியும் இரண்டாவது தத்து வேறென்று தேவிரிருக்க, அதை விட்டொழிப்பது ஸுதராம் அதுசிடம். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, சுத்தமான எட்டுப் பிரதிகளில் கண்ட பாடத்திற்குக் கண்ணழியு சொல்லவொண்ணாதென்பது முக்கியமான தோது. பங்க்திகள் விட்டுப்போன

அச்சப்படுத்தாததைப் பரமப்ரமாணிகமென்று கொண்டு அந்தாரே பரம்பவஸ்தானம் பண்ணுவது தவறாது. தங்களுக்குப்பாடம் கிடைக்கவில்லையென்ற காரணத்தினால், பிறர்க்குக்கிடைத்திருக்கின்ற பாடத்தை ஆசேஷிக்கப்படுவது மிகவும் ஸாஹஸம். ச்வயம் அம்ருத பானம் பண்ண பாக்கியமில்லாதவர்கள் அம்ருதத்தையே தூஷிக்கப்படுவதுமுண்டோ?

63. ஜகத்காரணத்வஜேதுகிருபணம்; ஈசுவானே ஐதத்துக்குக்காரணம் என்பது வேதாந்திகளின் கொள்கை. ஐதத்தை ஈசுவான் ஸ்ருஷ்டிக்கு மனதில் ஸ்வேச்சையாலே ஸ்ருஷ்டிக்கிறானேயொழிய வேறு ஜேதுக்களாலே ஸ்ருஷ்டிக்கிறான்ல்லன். ஸ்ருஷ்டியைக்குறித்து வேறு ஜேதுக்கள் எவை இருக்கக்கூடும் என்று பார்த்துமனதில், நம் ஆசார்யர்கள் வே ஜேதுக்களைக் காட்டுகிறார்கள் — அவித்யா, கர்மம் பாகியோகம் மன்னாபிவை. இவை எம்பெருமான் செய்யும் ஸ்ருஷ்டியைக்குறித்துக் காரணமாகச் சொல்லப்படுகின்றனவல்ல; ஸாமான்யமாக இதர்கள் செய்யும் ஸ்ருஷ்டியைக் குறித்து இவை காரணமாகக் கூடியவை யென்றும் எம்பெருமான் செய்யும் ஸ்ருஷ்டிக்கு இவை காரணமல்லவென்றும் தத்வந்யம் முதலான க்ரந்தங்களில் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதர்கள் செய்யும் ஸ்ருஷ்டியில் அவித்யையும் கர்மமும் பாகியோகமும் காரணமாகிறபடி எவ்வளவு யென்னில், உலகத்திலே ஒன்றையொன்று உண்டாக்குவதாகக் காண்கிறோம். அப்படியுண்டாக்குவதற்கு எது காரணமாகிறது தென்னில், அவித்யையும் கர்மமும் காரணமாகிறது. விஷயந்தா ஸாமான்ய வன்ய ஜேதுவான அஜ்ஞானத்தாலும் கர்மத்தாலும் ஒன்றையொன்று உண்டாக்கக் காண்கிறோம். அதிகாரி புருஷர்களான பிரமன் முதலான பகவானுடைய கட்டளைபிழை ஸ்ருஷ்டி செய்கையாலே அவர்களின் காரணத்வத்துக்கு பாகியோகம் காரணமாகிறது. எம்பெருமான் செய்யும் ஸ்ருஷ்டிக்கு இவை காரணமல்ல; ஸ்வேச்சையே காரண மென்றது.

இதர்கள் செய்யும் ஸ்ருஷ்டிக்குக் காரணமாகக் கூடியவை அவித்யா கர்ம பாகியோகங்களாகிற இவைமாத்திரமேயோ? இன்னும் ஏதேனும்முண்டோ? என்று விமர்சித்த ஆசார்யர்கள் இன்னமுமொன்றுண்டு என்று கூறியிருக்கிறார்கள். அது எதுவென்னில்; தத்வந்ய விபாகியானத்தில் (ஈசுவாப்ரகாணத்தில்-20). “அவர்ஜயமான ரோகமோ” என்றுள்ளவிடத்தில் விசாரம். ரோகம் என்று சில ஸ்ரீகோசங்களிலும், ராகம் என்று சில ஸ்ரீகோசங்களிலும் காண்கிறது. இவற்றில் எது உபபந்தமென்று பார்ப்போம். ரோகம் என்பதே உபபந்தமென்று சிலர் சொல்லுவதால் அந்த பாடத்தின்படியே வைத்து உபபத்தியை விமர்சிப்போம். அவித்யாகர்ம நிபந்தகமான காரணத்வம் எப்படி ஸகல ஜந்துக்களிடத்திலும் லித்திக்கிறதோ அப்படியே ரோக நிபந்தகமான காரணத்வமும் லித்திக்கக் குற்றமில்லை. ரோகமுள்ளவன் வயிற்றிலே கிரிமிகிடங்களுண்டாவதை எங்குக் காணுகிறோம். ஆகவே காரணத்வத்தைக் குறித்து ரோகத்தையும் ஒரு காரணமாகச் சொல்லலாம்; எவஞ்ச ரோகமொன்றிற பாடம் கொள்ளத்தக்கதே யென்னலாம்.

64. இங்கே மஹாமதிகள் கூறுவதென்னவென்றால், (அவர்ஜயமான) என்கிற விசேஷண ஸம்பிவ்பாஹாரத்தினால் இங்கு உண்மையை நிஷ்கர்ஷிக்கலாம். கிதைவில் முன்னுமத்யாயத்தில் (34) * இத்தரியஸ்யேந்த்ரியஸ்யார்த்தே ராகத்வேஷென வ்யவஸ்திதென * என்ற ச்லோகத்தில் ஸ்ரீராமா நுஜபாஷ்யத்தில் “வ்யூஜீ நவாஸநாஜமீத ததந-ஸ-ஹ-ஷாஸுபொ யொ ஸாத: சவஜ ஷீய” என்கிற ஸ்ரீஸூக்தியுள்ளது. அதையடியொற்றியே (அவர்ஜயமான ராகம்)

அறுபத்தினுன்கு நல்வார்த்தைகள்

என்கிற ஸ்ரீ ஸூக்தி தோன்றியது. ஸ்ரீமத் கோவார்த்தநம் ரங்காசார்யர் ஸ்வாமி ஸம்ஸ்கிருத பாஷையில் அநுவாதம்செய்து தேவநாகரலிபியில் அச்சிட்டிருக்கிற தத்வதாய வியாக்கியா னத்தில் “கவஜ-தூய்யோமோ ம:” என்கிற பாடம் காண்கிறது. கவஜ-தூய்யோ ரொடா என்பது கீழே பாடாந்தரமாகக் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. “ஜம்மாந்தரக்ருதம் கர்ம வ்யாதிருபேண பாததே” என்கிறபடியே கர்மமும் வ்யாதியும் ஒருவாறு அநதிரித்தமாகையாலே ரோகமென்கிற பாடத்தில் ஒளகித்யமில்லை. ராக மென்கிறபாடத்திலும் அநதிரி க்தத்வவாதம் சிலர் செய்வதுண்டு. அவர்களுக்கு நாம் ஒன்று தெரிவிக்க விரும்புகிறோம். ஆசார்யஹ்ருதயத்தில்-(69) *உதாத்தாதி பதகாமேத்யாதி சூர்ணியில் “எழுத்தகை சீர்ப்பந்தம் அடிதொடை நிரை நிரை யோகை தனையினம் யாப்புப் பாத்துறை” இத்யாதியை விவரித் தருளா நின்ற மணவாளமாமுனிகள் “பந்தமும் தனையுமொன்றாகையால் புநருக்தமாகையாலே இரண்டத்தொன்று வர்ஜிக்கவேணும்” என்றும், “துறையென்கிறவிதிலும் இனத்தின் வகையிலொன்றாகையாலே புநருக்தமாம்” என்றும் அருளிச்செய்திருக்கக்காண்கிறோம். “இரண்டத்தொன்று வர்ஜிக்கவேணும்” மென்று ஸ்வாமி ஸ்பஷ்டமாக அருளிச் செய்திருந்தும் ஒன்றையும் வர்ஜிக்கக் காண்கிறலோம். ஸூக்தமேதிகையினால் அநதிரித்தமாயிருந்தாலும் ஸ்தூல த்ருஷ்டியில் அநதிரித்தமேயென்று கொள்ளத் தட்டில்லை. ரோகமென்கிறபாடத்தை யாதரிக்க விரும்புமவர்களை யாரும் தடைசெய்திலர். இதைப்பற்றி அந்யத்ர விரிவாக எழுதியுள்ளோமாதலால் இங்கு ஸம்க்ஷிப்தமானபடி. மேலே காட்டின கீதாபாஷ்ய ஸ்ரீ ஸூக்தி யின்படி (அவர்ஜனீயமானராகம்) என்கிற பாடத்திற்கே ஒளகித்யாதியமுள்ளது. (*)

Released by Maaran's Dog , Toronto , Canada

Released by Maaran's Dog , Toronto , Canada

